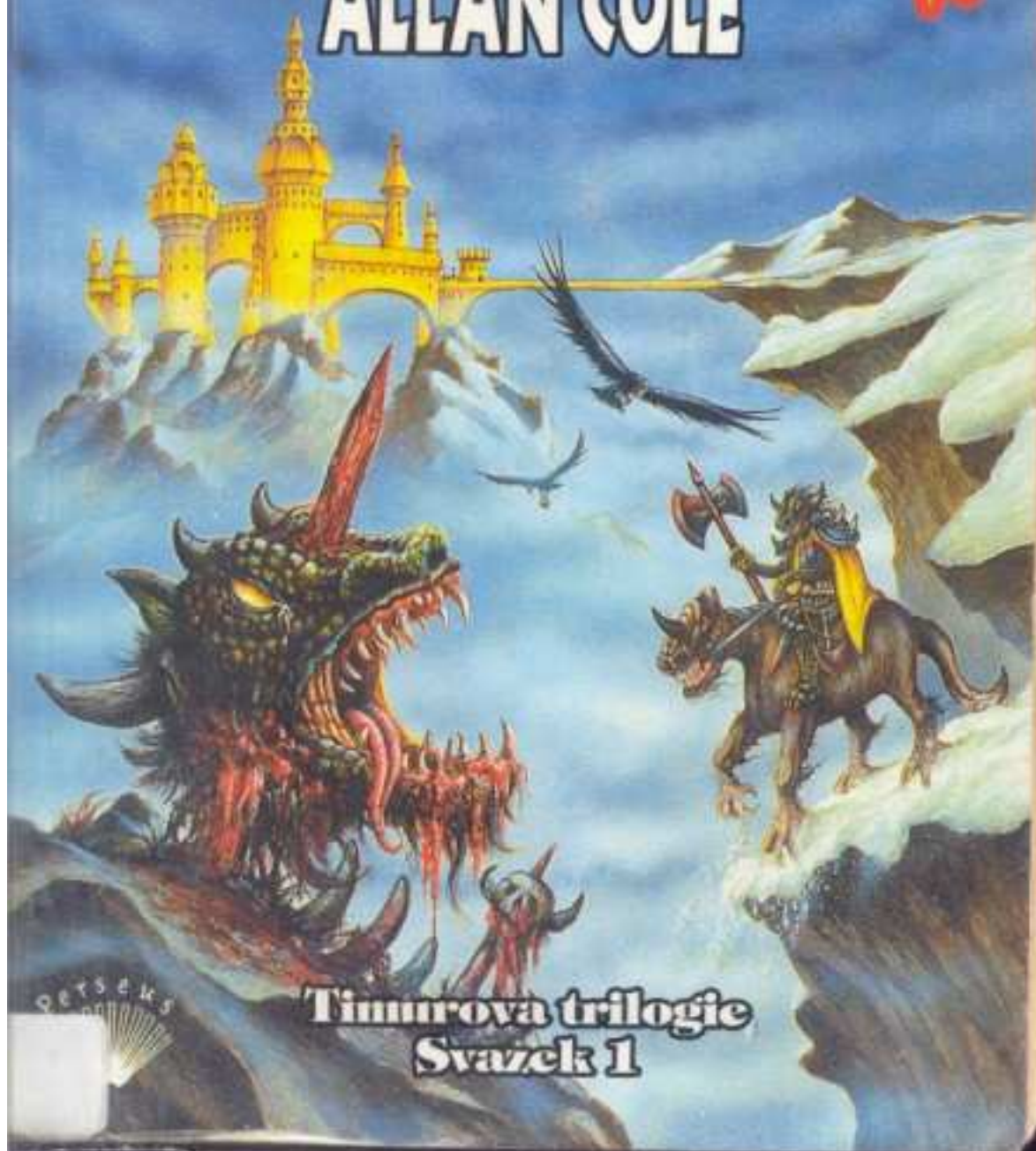

KDYŽ BOHOVÉ SPALI

ALLAN COLE

Timurova trilogie
Svazek 1

Cole Allan

Když bohové spali

Timurova trilogie

Svazek 1

POMYSLETE, JAK V TÉTO ZBĚDOVANÉ KARAVANSERAJI,
JEJÍŽ PORTÁLY JSOU PROMĚNLIVÉ S DNEM A NOCÍ,
SULTÁN ZA SULTÁNEM SE VŠÍ OKÁZALOSTÍ
VYČKAL SVÉ OSUDOVÉ HODINY A ODEŠEL SVOJÍ CESTOU

RUBAIYAT

ODOMARA KAYYAMA

(PODLE PŘEKLADU EDWARDA FITZGERALDA)

ČÁST PRVNÍ

ÚDOLÍ MRAKŮ

PROLOG

Cizinec na kopci

Vesničané se ho bojí.

Každý den tahají los, aby vybrali toho, kdo musí naplnit jeho žebráckou mísu.

Ten, který prohraje, leze roztřesený na kopec s talismanem v ruce. Cizinec ví, že se obávají jeho ďábelských očí, a tak se nedívá, když se k němu přibližují. Nehlesne, ani se nepohne, dokud není skutek vykonán a vesničan se dá na úprk, jako by měl dervíše v patách.

Vesničané si myslí, že cizinec je šílený kněz a proklínají den, kdy se přišel ukrýt do těchto hor. Kdyby byla odhalena jeho pravá totožnost, pokladna jejich vesnice by se brzy zaplnila zlatem, neboť cizinec prchal před králem. Safar Timura, který byl kdysi Velkým vezírem krále Protaruse, je teď králem pronásledován.

Byli to krví zapřísalí bratři. Safar sedal u trůnu svého přítele a dával mu rady i vyháněl ďábly, když rušili jeho spánek. Několikrát králi zachránil život. Byl odměněn rozsáhlými pozemky, paláci i klenoty a většími počtami, než by si kdo kdy dokázal představit.

Až budou sepsány dějiny krále Protaruse, bude v nich stát, že to byl právě lord Timura, který jej zradil. Bude v nich stát, že pro lásku Safar riskoval vše a prohrál.

On sám se k tomu prvnímu nedoznává. Ze Safarova pohledu zradil král jeho. Co se týče toho druhého, svoji vinu přiznává. A právě za tento zločin chce král jeho hlavu. Avšak Safar za tuto královskou urážku požaduje mnohem víc.

A on *dostane* zapláceno - jestli jej král dřív nechytí.

Ze svého osamělého místa vidí Safar město svého nepřítele. V noci, pod vířícím Démonským měsícem, vidí světla Zanzairu, jak rozmazávají hvězdy. Vidí kouř z kováren a kuchyní, který každý ráno stoupá k obloze, aby zahálil den. A docela jasně vidí i králův Velký palác, jehož okna jsou ve světle úsvitu jedna rudá záře.

Modeluje palác z nejčistější bílé hlíny - mokrými dlaněmi umě formuje věže a svým stříbrným čarodějným nožem vyrývá do parapetů různé vzory. Šeptá hrnčířské zaříkávadlo, tvaruje kopule a pilíře a přenáší do hlíny svoji nenávist.

V noci balí model do mokrého listí a dává jej na stranu, aby vyčkal příchodu nového dne. Vyprázdňuje žebráckou mísu, poté se obalí proti zimě do černého smutečního pláště. Za úsvitu začne nanovo.

Až bude palác hotový a velké kouzlo provedeno, odplata Safara Timury bude dokonána.

Potom opustí ten osamělý kopec. Uteče přes pouště a pastviny a širé kamenité planiny do hor, kde se narodil.

Kde sněžné průsmyky vedou horské karavany k jasným obzorům.

Do míst, která nikdy neměl opouštět.

Do míst, kde tento příběh začíná.

KAPITOLA PRVNÍ

Údolí mraků

Bylo to v dobách, kdy svět byl ještě velký a sny malé. Jen málo lodí vyplouvalo ze čtyř velkých želv, které po mořích nosily hory a planiny. Lidstvo a démonstvo jeden jako druhý přežívalo pod vybledlými korouhvemi králů, kteří již vládli příliš dlouho. Hranice nebyly o moc dál, než bylo dosažitelné rychlým pochodem. Všichni, kteří za nimi žili, bydleli v ozbrojených usedlostech, aby se uchránili před zvěří a před zloději.

Byla to nelehká doba, doba, jenž volala po změnách. Královští čarodějové studovali hvězdy, aby v nich hledali znamení k ujišťování svých pánů. Poddaní se tajně scházeli a prosebně žádali bohy, aby je těch samých pánů zbavili.

Ale bohové nedávali najevo žádná znamení o svých záměrech. Hvězdné kolo, kde bohové spali ve svých svatých říších, se valilo dál, hluché k těmto prosbám.

Pak přišlo zlé znamení. Nepřišlo však od dřímajících bohů, ale z roztaveného nitra světa samotného. A byl to obyčejný chlapec, žádný čarodějný mistr, kdo na toto znamení prvně poukázal.

Ten chlapec byl Safar Timura.

Žil v zemi známé jako Esmír, na želvě Středních moří. Byla to země, kde na druhé straně Zakázané poušti stáli proti lidem démoni. Pouze stará kletba a neustálé vnitřní války bránily těmto rozeným nepřátelům, aby přeběhli poušť a vraždili toho druhého.

V Zanzairu, městě démonů, král Manacia a jeho čarodějové spřádali plány a čekali na tu pravou chvíli. Přestože lidí bylo početně víc, Manacia věděl, že jejich magie byla slabá a jejich vůdcové zbabělí. Čekal na den, kdy si z jejich mrtvých těl postaví schody k mnohem většímu trůnu.

Abyste dosáhl svého snu, bádá nad mapami a nad bichlemi a probíral se mnoha věštbami. Poté vytvořil největší věštbu ze všech, při které obětoval pět tisíc otroků.

Lidská hlava byla připevněna na kovovém kůlu ve středu Manaciovy soudní síně. Oči byly zavřené. Ústa ochablá. Kůže zsinálá.

Manacia provedl své nejmocnější kouzlo a pak nařídil: „Promluv, O Bratře stínů. Co je klíčem k tomu, po čem touží mé srdce? Kterým směrem mám se vydat, kterou cestu hledat, bych se stal králem králů?”

Oči v hlavě se otevřely, blýskající nenávistí a utrpením. Ztuhlé rty vyslovily jediné slovo.

„Kyrania," zaskřehotala hlava, že to znělo, jako by promluvil starý havran se zobákem plným krve.

„Co je to za město?" dožadoval se král.

„Kyrania," zaskřehotala hlava znovu.

Celá síň to napjatě sledovala, čelisti démonů rozevřené v očekávání, když král píchal svým ostrým drápem do starobylé, nástěnné mapy lidských zemí.

„Kde najdu tuhle... Kyraniu?" zeptal se.

„Údolí mraků," odpověděla hlava. Nato se její oči zakalily a ústa upadla zpět do smrti.

„Mluv!" nařídil král a provedl další mocné kouzlo. Ale k ničemu to nebylo. Věstec pozbyl všech svých sil.

Démonský král se otočil ke shromáždění svých čarodějů a poradců. „Najděte mi to místo," zahřměl. „Najděte mi Kyraniu...!”

... To Údolí mraků."

Tisíce mil vzdálení Safar Timura a jeho lidé v poměrném klidu obdělávali půdu a starali se o svá stáda. Žili vysoko nad problémy světa a byli vychováni tak, aby si mysleli, že jsou bezvýznamní.

Jejich údolí bylo natolik odloučené, že se objevovalo jen na málokteré mapě. Ty byly žárlivě schraňovány kupeckými princí, kteří převáželi své zboží přes Boží předěl, který dělil starověká lidská království, Walárijské a Kaspanské.

Údolí bylo známo jako Kyrania - což v jazyce Safarových lidí znamenalo „Údolí mraků".

Bylo to místo hojnosti a každé jaro a léto se údolí proměnilo v mísu s květy a ovocem, ležící v náručí vysokého, strmého hřebenu nazývaného Nevěsta a šest Panen. Jméno pocházelo od sedmi krásných vrcholků, připomínajících štíhlé mladé dívky. Od jihu se jevily, jako by pochodovaly v nějakém věčném procesí. Nejvyšší a nejpůsobivější výčnělek stál v jejich čele a pro Kyraniany tato hora byla nevěsta, protože byla vždy pokrytá sněhem a zahalená do závoje z mraků. Ačkoliv bylo údolí položeno tak vysoko, že tu cizinci občas sotva popadali dech, bylo chráněno vrcholky Panen, takže zde počasí bylo téměř vždy vlídné.

Údolí zaplňovalo posvátné jezero Naší Paní Felakie a poutníci sem občas cestovali s karavanami, aby vzdali poctu této bohyni čistoty a zdraví a aby se napili z jeho léčivých vod. Shromáždili se k požehnání do starověkého chrámu, který stál na východním břehu. Byl tak malý a nevýznamný, že o něj pečoval jen jeden starý kněz. Dvakrát do roka se zde zastavila hejna ptáků, aby si u jezera odpočali na svých sezónních cestách. Nikdo nevěděl, odkud přilétli, nebo kam směřovali, ale vždy to byli vítaní návštěvníci - vzduch naplnili svojí písní a trouby voňavým pečeným masem.

Lidé z Kyranie pěstovali ječmen, oves a fazole, na polích zavlažovaných z jezera. Olivových hájů a ovocných sadů zde také bylo hojně, ale vegetační sezóna byla velmi krátká, takže Kyraniané si velmi cenili svých stád koz. Na jaře a v létě je Safar spolu s ostatními hochy vodili do hor, aby se pásly na měkkých výhoncích. Když přišla zima, kozy se schovaly do stájí pod lidskými domy, jedly zrní ze zásob a zahřívaly rodiny teplem svých těl.

Všechny tyto věci, které se městským obyvatelům mohly zdát primitivní a dokonce hloupé, měly pro Safara a jeho lid velký význam. Vytvořili si vlastní mluvu, vlastní sny a celý životní rytmus.

Svým způsobem - kyranským způsobem - byl Safar z královského rodu. Byl synem hrnčíře a v Kyranie byl někdo jako jeho otec druhým nejdůležitějším člověkem hned po vesnickém knězi. Otec jeho otce byl také hrnčířem a stejně tak i jeho otec před ním. Pro rod Timurů tomu tak vždycky bylo a mnohé generace kyranských žen nosily Timurovy džbány s vodou na hlavě, když pohupující boky kráčely k jezeru a zpět. Všechno jídlo ve vesnici se vařilo v Timurových hrncích, nebo se skladovalo v Timurových krajáčích, které byly utěsněny hlínou a zakopány na zimu do země. Lihoviny kvasily v Timurových džbánkách, plnily se do Timurových nádob a říkalo se, že všechny nápoje chutnaly lépe usrkávány z Timurových pohárů a misek. Když přijely karavany, Timurovy hrnčířské výrobky byly dokonce vyhledávanější než čerství velbloudi a lamy, které vesničané chovali, aby mohli kupecké pány dozásobit.

Safar se učil u svého otce, aby jej, až přijde čas, vystřídal a vykonával to kdysi nejsvatější ze všech umění. Safarova hlavní snaha vedla k tomu, aby se mu to podařilo. Ale jak už jednou někdo moudrý řekl - „Chceš-li rozesmát bohy... pověz jim, jaké máš plány.“

Den, který poznamenal tyto mladické touhy, začal dobře před prvním světlem, tak jako všechny dny v Kyranie. Jaro teprve začínalo, takže rána byla stále chladná a jedna z jeho sester mu musela smetákem zabouchat na spací podlahu, aby ho zvedla z jeho vyhráté péřové matrace..

Zamručel, vytržen ze svého snu, jak plave v teplých vodách jezera spolu s milovanými přítelkyněmi. Bylo mu teprve sedmnáct let - věk, kdy jsou takovéto sny neuvěřitelně živé a téměř stejně časté jako reptání na nespravedlnost života.

Potom uslyšel Nayu, nejlépe dojíící kozu z jejich rodinného stáda, jak si ve stáji pod nimi stěžuje. Bylo to nejsladší zvíře ze všech a Safar nesnesl pomyšlení, že trpí. Vyskočil z podlahy na naleštěná prkna podlahy v hlavní obytné části. Vytáhl truhlu, kde měl své věci a chvatně si na sebe navlékl oblečení - volné kožené kalhoty, svetr a těžké pracovní boty. Jeho matka již stála u krbu a zamíchávala hrstku křížal do chutné ovesné kaše, která bude k snídani.

Mlaskla, aby ho vyplísnila, že vstává pozdě, ale potom se usmála a dala mu skývu chleba, namazaného hruškovým džemem, aby se trochu zasytil, než podojí. Safar byl prostřední dítě, ale byl jediným chlapcem ze šesti dětí jeho rodičů, takže ho jeho maminka i sestry láskyplně a záměrně hýčkaly.

„Měl by sis pospíšet,“ napomenula ho matka. „Tatínek se brzy vrátí na snídani.“

Safar věděl, že jeho otec byl ve vedlejší dílně a prohlížel výsledky vypalování z předešlého dne. Timura starší, který se jmenoval Khadži, měl rád, když se k jídlu sešla celá rodina. Tohoto rána to pro něj bylo obzvlášť důležité. Pozdě v noci se konalo zasedání Rady starších a Khadži se nemohl dočkat, až bude moci sdělit všechny ty noviny.

Se zvědavostí v hlavě a pusou plnou chleba s džemem slezl Safar po žebříku dolů a zapálil tukové lampy. Vyndal několik krajáčů vyrobených z nejlepší otcovy hlíny a naglazovaných do oslnivě bílé barvy. Jako obvykle začal u Nayi. Měla lahodné mléko a matka mu hubovala, že si ho více nastříká

do pusy než do krajáče.

„Proč, když se tu něco stane, je to vždycky na mně?“ protestoval.

„Protože ti ještě teče po bradě, ty můj malý zloději,“ říkala.

Safar se nechal vždy nachytat a instinktivně si otřel bradu, načež celá rodina zanaříkala nad jeho prozrazením.

„Ty se nikdy nechtěj stát banditou, Safare,“ dělal si z něj legraci otec. „Jistojistě by tě chytil pán první karavany, kterou by si oloupil. Jediné, co by nám pak z našeho synka zbylo, by byla jeho hlava na kůlu.“

Toho rána se Naya zdála být nervóznější, než aby to bylo jen kvůli plnému vemeni. Když Safar odtáhl plátěný pytlík, který měla přivázaný přes cecíky, aby byly stále čisté, uviděl několik zanícených míst. Prohlédl si pytlík a všiml si, že byl na jedné straně otřepený. Hrubý povrch se jí třel o vemínko celou noc a v tomhle vlhkém jaru se odřeniny brzy podebraly.

„Netrap se, matičko,“ zašeptal. „Safar ti to zahojí.“

Rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že tam nejsou žádní svědci. Jeho sestry šly k jezeru pro vodu, takže kromě koz a ostatních zvířat v prostoru stáje nikdo nebyl. Safar se zamyšleně podrbl na hlavě.

Jeho oči padly na lampu vedle sesle. Namočil prsty do hustého, teplého tuku a jemně jím Naye pomazal vemínko. Potom si připravil malé zaklínadlo a šeptal je, přičemž nabíral další olej a jemně jím potíral zanícená místa.

Spočívej v klidu

Matičko

Safar je tady.

Nic nebolí,

Nic netrápí tě.

Spočívej v klidu

Matičko;

Safar je tady.

Pohlédl dolů a zduřeniny byly pryč. Na jejím vemínku bylo jen malé růžové místočko a i to pomalu mizelo.

Potom uslyšel svoji matku, jak říká: „S kým si to tam povídáš, Safare?“

Zrudnul a odpověděl: „Já jsem si s nikým nepovídal, maminko. Jenom jsem si... zpíval písničku.“ V té době měl Safar pocit, že své magické schopnosti musí před ostatními tajit. Matku to uspokojilo a už nic neřekla. Safar rychle podojil, vykonal své další povinnosti a když byl hotov, otec a jeho sestry již seděli a snídali. U stolu bylo jedno prázdné místo - místo, kde po celý jeho život sedávala nejstarší sestra Quetera. Safara viděl, jak se matka na to místo smutně podívala. Jeho sestra teď žila se svým manželem a byla v jiném stavu s jejich prvním dítětem. Bylo to komplikované těhotenství a celá rodina měla velikou starost.

Matka si promnula oči, přinutila se k úsměvu a podala jídlo kolem stolu. Měli ovesnou kaši a chléb opečený nad ohněm, s velkými plátky z okoralého bochníku sýra, který Safarova matka vždy nechávala stát u žhavých uhlíků. Vše zapíjeli čerstvým kozím mlékem.

„Včera jsi přišel domů pozdě v noci,“ řekla jeho matka, když dávala otci další máslem potřenou topinku. „Rada toho musela mít hodně k projednávání. Doufám, že žádné špatné zprávy.“

Khadži se zamračil. „Nebyly to zrovna špatné zprávy, Myrno, ale zajisté byly znepokojivé.“

Myrna zneklidněla. „Doufám, že to nemá nic do činění s karavanou?“

Karavanová sezóna právě začínala a vesnice obdržela zprávu, že první skupina obchodníků již byla na cestě do Kyranii. Měli za sebou dlouhou zimu a zboží i peněz, které karavana přinese, bylo již tuze zapotřebí.

„Ne, s karavanou to opravdu nemá nic společného,“ odpověděl Safarův otec. „Tu neočekáváme ještě několik týdnů.“

Myrna odfrkla, celá netrpělivá. „Khadži Timuro, jestli nechceš, aby ti druhá mísa kaše přistála na hlavě, hned nám pověz, co má tohle všechno znamenat!“

Obvykle by se Khadži zasmál, ale namísto toho si Safar všiml, že se zamračil ještě víc.

„Dohodli jsme se, že do vesnice přijmeme jednoho chlapce. Byl nám představen jedním starším z Baborského klanu, který nás požádal, abychom mu poskytli útočiště.“

Baborové byli vůdčí rodinou velkého a zuřivého kmene lidí, kteří žili na vzdálených planinách.

Myrna leknutím upustila naběračku. „To se mi *nelíbí!* Vždyť jsou to vlastně barbaři. Nejsem si jistá, jestli si přeju, abychom mezi sebou měli jednoho z jejich malých darebáků.“

Khadži pokrčil rameny. „Co jsme mohli dělat? Barbaři nebarbaři, Baborové jsou s námi příbuzensky spřízněni. Nebylo by správné říci svým bratrancům ne.“

Myrna popotáhla. „Pěkně *vzdálení* bratranci, na něco takového.“

„Zdá se, že je to milý chlapec,“ řekl Khadži na cizincovu obranu. „Jeho rodina je příbuzná se ženou hlavního Babora. Žili někde na jihu. Podle toho chlapce to vypadá na vlivné lidi. Je to krásný hoch, přibližně tvého věku, Safare. A vysoký - tak jako ty. Slušně vychovaný. Dobře oděný. A s vybranou mluvou. Vypadá jako někdo, kdo byl zvyklý mít kolem sebe sluhy, kterým dával rozkazy.“

„Brzy pozná, že v Kyranie nejsou žádní sluhové,“ odsekla Myrna nabroušeně. „Proč ho k nám vlastně posílají?“

„Je to sirotek,“ vysvětlil Safarův otec.

Myrna byla pobouřená. „Sirotek? Jakýpak to může být sirotek? Ne, tohle беру zpátky. To bohové dělají sirotky. Za to dítě nemůže. Jen se dívím jeho příbuzným. Co je to za lidi, když strkají sirotka cizincům? To nemají žádný soucit?“

Safar si všiml, jak se jeho otec neklidně ošil. „Zdá se, že v jeho rodu mají nějaké problémy. Někaké rozepře, či co.“

Myrnino obočí se zvedlo. „U těchhle lidí rozepře znamenají násilí a krveprolití. To je jediný způsob, jakým umí své spory urovnávat.“

Khadži nešťastně přikývl. „Myslím, že máš pravdu, Myrno. Chlapcův strýc naznačoval něco podobného. Myslím, že se obává o chlapcův život. Požádal nás, zdali bychom hoča nenechali v chrámu, dokud nebezpečí nepomine.“

Safar mohl říci svému otci, že nepoužil správná slova.

„Nebezpečí?“ zvýšila hlas jeho matka. „Jaké hrozí nebezpečí, Khadži?“

„Jenom tomu chlapci, Myrno,“ uklidňoval ji jeho otec. „Jenom tomu chlapci.“

„Ale co když *přijdou* sem? Co když *způsobí* problémy?“

„Přijede jen jeho strýc,“ ujišťoval ji Khadži. „A pouze tehdy, až bude pro chlapce bezpečné navrátit se ke své rodině. Buď rozumná, Myrno. Musíme to vysvětlit ostatním a jestliže budeš proti ty, no, pak nebudeme moci dodržet své slovo.“

„Navíc, kdo by se plahočil až do Kyranii jenom proto, aby nám dělal trápení? Nemáme nic, o co oni stojí. Alespoň nic, co by stálo za takovou námahu.“

„A jak jsem už řekl, jak bychom mohli odmítnout?“

„Příště se zeptej mě!“ kárala ho Myrna. „Povím ti všechno, co o odmítání potřebuješ vědět.“

Potom se však obměkčila, když do popředí vystoupila její kyranská pohostinnost. „Postaráme se o něj, jak nejlíp dovedeme,“ prohlásila. „Nemůžeme vinit chlapce z toho, co dělá jeho rodina.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Safar.

„Iraj Protarus,“ odpověděl otec.

To jméno Safara zasáhlo jako blesk.

Slyšel, jak jeho matka říká: „Protarus? Protarus? Jméno téhle rodiny neznám.“

Safar však to jméno znal velmi dobře - až mu to najednou nebylo příjemné.

Před několika dny zažil vizi, když pracoval v dílně svého otce. Jestli to znamenalo něco dobrého nebo zlého, to nemohl říct. Přesto jej to ale hluboce rozrušilo.

Vize jej zastihla, když vybíral kameny a kořínky z nové várky hlíny, kterou jeho otec vykopal z jezera.

Vedle jezera v Kyranii byla spousta ložisek velmi kvalitní hlíny. Byl to čistý jíl, a tudíž byl šedý. Ale jak ví každý správný hrnčíř, čistý jíl se musí míchat s jinými druhy hlíny, jinak se správně nevypálí. V dosahu týdne chůze jakýmkoliv směrem mohli Timurovi najít hlínu všech možných barev - červenou, černou, bílou, okrově žlutou a dokonce i sytou smaragdově zelenou. Hlína byla dlouho považována za svatý materiál a hlína z Kyranii za nejsvětější ze všech, protože se říkalo, že Rybian, bůh, který stvořil lidi, kdysi strávil mnoho času v Údolí mraků, když si namlouval půvabnou bohyni Felakii. Pověst říkala, že odmítla bohovy návrhy, a protože se Rybian po čas tohoto dlouhého mileneckého obléhání nudil, vymodeloval všechny rasy lidstva i démonstva. Na demony prý použil zelenou hlínu.

Zatímco Safar pracoval, jeho myšlenky byly daleko od nebeského přemítání. Namísto toho se jeho představivost soustředila na úkryt, ze kterého bylo vidět místo, kam se vesnické panny chodívaly koupat.

Potom v suti hlíny našel velmi neobvyklý kámen. Byl to široký oblázek - hladounký a krvavě rudý. Prohlížel si jej obraceje oblázkem sem a tam. Ne jedné jeho straně byla jasná skvrna velikosti palce. Skvrna byla jako miniaturní okno, které jej nějakou podivnou silou přitahovalo, aby se do něj díval.

Safar uskočil s pocitem, že viděl, jak se tam něco pohnulo... jako by to bylo uvězněno v kameni. Podíval se znovu a zamrkal. Obraz na něj také zamrkal a on si uvědomil, že se dívá na odraz svého vlastního oka. Podíval se blíž, přemýšleje o tom, jak zahálčivé věci někdy lidé dělají, když jsou o samotě a zíral na zrcadlovitý povrch.

Najednou Safar zjistil, že padá. Ale nebyl to vjem nějakého skutečného padání, který kdy zažil. Jeho tělo zůstalo klečet u kbelíku s hlínou, zatímco jeho duch se ponořil místo toho oknem dovnitř.

Jeho duchovní já se propadalo hustými mračny, poté je prorazil. Safar pociťoval podivný klid a rozhlížel se očima svého ducha. Potom mu došlo, že se spíše vznáší, než padá. Nad ním byla jasná obloha s mraky, které rychle ustupovaly. Nahoru k němu se vznášel výhled na úrodné země, které přetínala široká hlavní cesta.

Na konci této hlavní cesty bylo velkolepé město se zlatými věžemi.

Poslední z mraků odplul pryč a odhalil mocnou armádu, pochodující po cestě do města s korouhvemi povívajícími ve slabém vánku. Byly to oslňující šiky vojáků a jezdců v brnění - jak na koních, tak na velbloudech. Na každé straně se rozpínala dvě vznešená křídla válečných vozů. Vpředu šel šik slonů, které znal Safar pouze z ilustrovaných knih ve škole. Slon na čele kolony byl zdaleka ze všech největší. Nad baldachýnovými nosítky na hřbetě slona vlál velký hedvábný praporec, který znázorňoval kometu přelétající přes plný měsíc.

Kometa byla stříbrná, měsíc oranžovorudý.

Potom uviděl, jak se brány města doširoka rozletěly a z nich se vyhrnuly davy, aby armádu přivítaly. Safar rozpráhl ruce svého ducha a přelétl k davu. Nikdo ho neviděl, jak přelétal nad lesem kopí a oštěpů, a moc se mu líbilo dělat si, co chce, mezi tolika dospělými, a přesto zůstat nespátřen. Potom přelétl svůj cíl a málem proletěl branami města. Upravil svůj směr, vznášel se nad davem a díval se dolů.

Pod ním se motaly stovky skučících příšer. Okamžitě věděl, že jsou to démoni. Démoni byli odvčív a úhlavní nepřátelé lidstva. Ale jeho tranz měl jakousi opiátovou rozmazanost, která mu nedovolovala pociťovat nic jiného než údiv.

Démoni měli žluté oči a děsivé drápy; rohy trčely z jejich rypákovitých hlav. Ostré tesáky se blýskaly, když otevřeli tlamy a jejich kůže byla šupinatě zelená. Všichni na sobě měli ty nejlepší šaty a šperky, zvláště vysocí hubení démoni vpředu, které Safar považoval za představitele města.

Nejvyšší z nich držel kopí. Na špičce tohoto kopí byla napíchnuta hlava. Nic tak odporného Safar nikdy v životě neviděl a děsilo ho to mnohem víc než vření démonů pod ním. Přesto si však nemohl pomoci a musel sestoupit blíž. Hlava na tom kopí patřila démonovi. Velká - dvakrát větší než lidská. Jeho čenich byl ztuhlý v širokém šklebu a odhaloval dva páry špičatých zubů o velikosti tesáků pouštního lva. Měl vystouplé opancéřované čelo a dlouhé, krvavé vlasy. Na čele, jakoby výsměšně, byla posazena zlatá koruna.

Mrtvé oči démonského krále byly otevřené a civěly. Safarovi se však zdálo, že v jejich žlutých hlubinách spatřil záblesk života. To jej rozrušilo ještě víc než krvavý výjev smrti. Roztáhl paže a odletěl pryč.

Když viděl, že se bílý slon přibližuje, letěl mu naproti, aby si ho prohlédl. V nosítkách seděl obrovský muž s dlouhými zlatými vlasy, vlajícími kníry a hustým válečnickým vousem. Měl tak světlé rysy, že Safarovi připadal až podivný, i když ne tak podivný, jako démoni.

Pod temným, mrzutým očima byl silný špičatý nos, který mu jen dodával na krutém vzhledu. Jeho brnění bylo bohaté a lesklo se; rukojeť jeho meče v pochvě byla z jemně vypracované slonoviny, převázané stříbrným drátem. Na hlavě měl tenkou zlatou čelenku, vykládanou drahými kameny.

Safar věděl, že se dívá na nového krále – přicházejícího vystřídat toho, jehož hlava byla napíchnuta na kopí. Dav démonů provolával slávu svému novému králi a on jim na oplátku mával svojí opancéřovanou rukou. Démoni stále divoceji skandovali: „Protarus! Protarus! Protarus!”

Král vzhlédl a uviděl Safara. Proč ho mohl vidět jen tenhle jediný člověk, to Safar nevěděl. Protarus se usmál. Natáhl ruku a pokynul vznášejícímu se duchu, aby přiletěl blíž.

„Safare, za tohle všechno vděčím tobě. Pojď, posad se vedle mne. Ať oslavují i tvoje jméno.”

Safar byl zmatený. Kdo byl tenhle velký král? Jak to, že ho znal? Jakou službu mu mohl Safar prokázat, že si vysloužil jeho přízeň? Protarus mu opět pokynul. Safar se dolétl před něj a král se

natáhl, aby ho vzal za ruku.

Těsně předtím, než se jejich ruce setkaly, Safar opět ucítil, že padá. Tentokrát ale padal *nahoru!* Pohyb byl tak rychlý, že se mu začínalo dělat zle. Poté město, armáda a nakonec i zelená pole zmizely a on byl zahalen hustými mraky.

Další, co si pamatoval, bylo, že byl sehnutý nad kbelíkem a odvrátil se tak rychle, jak mohl, aby hlínu neznečistil obsahem svého žaludku.

Naštěstí tam nebyl jeho otec. Safar po sobě chvatně uklidil tu spoušť, dodělal svoji práci a zalezl do postele. Ten zážitek jej vyčerpával a vyvedl z míry natolik, že když přišel čas večeře, vymluvil se, že je mu špatně a strávil neklidnou noc rozebíráním záhadné vize.

Nevolnost se navrátila, když slyšel, jak se jeho rodina baví o cizinci, který přijel bydlet do Kyranii - cizinci, který se také jmenoval Protarus. Sžíral se tím, dokud nepřišel čas jít do školy. Nakonec to zavrhl jako shodu náhod.

Díky svému mládí takovým věcem Safar věřil.

Byl jasný jarní den, když se se svými sestrami vypravil do chrámové školy. Muži a ženy byly v polích a připravovali bahnitou zem na setí. Chlapci, na které vyšla řada v pasení koz, hnali svá stáda do kopců. Zůstanou tam několik týdnů, zatímco Safar a ostatní se budou učit u kněze. Pak přijde řada na něj, aby si užíval lenošivé svobody vysokých kopců.

Malé vesnické tržiště již pro tento den zavíralo a někteří pozdě vstanuvší se přeli se stánkaři, aby nechali ještě chvíli otevřeno a oni mohli udělat svůj potřebný nákup.

Timurovy děti kráčely podél ohybu jezera, kolem zboženin kamenných kasáren, jež byla podle legendy postavena Alisarrianem Dobyvatelem, který při svém tažení za získáním svého království přecházel Boží předěl. Toto království, jak se kyranské děti učily, kdysi zahrnovalo celý Esmír a démoni, stejně jako lidé, se podřizovali Alisarrianově vůli. Avšak po jeho smrti se říše rozpadla, rozdrobila se na válčící kmeny a poddanství. Bylo to právě v době tohoto zmatku, kdy se lidé a démoni zapřísáhli v dohodě, která ze Zakázané pouště udělala dělicí čáru mezi jejich bytostmi - země „Ničlověka“, „Nidémona“.

Nezasvěcenci tvrdili, že bylo nemožné, aby Dobyvatel se svojí velkou armádou přešel přes Boží předěl. Ale kyranská tradice vyprávěla o tom, že Alisarrian usadil některé ze svých vojáků v údolí a ti se oženili s místními ženami. Kyraniané byli většinou malí, snědí lidé, zatímco Alisarrian a jeho vojáci byli vysocí a světlí. V Kyranii se občas narodilo světlé dítě, což tato slova dokládalo.

Svůj vzhled viděl Safar jako důkaz, že místní pověsti byly pravdivé. Ačkoliv měl pleť snědou, jeho oči byly úplně modré a stejně jako starověký Alisarrian, byl vyšší než většina lidí. Jeho lidé také bývali štíhlí a jemní, ač teprve sedmnáctiletému, se rozšiřovala ramena a hrud' nad velikost ostatních, a paže mu začínaly svalnatět. Jakákoliv odlišnost však byla v tomto věku na závadu, takže Safar svoji velikost a modré oči viděl jako ponižující znamení toho, že se lišil od ostatních.

Jak Timurovi míjeli kamenitou zátoku, kde ženy praly prádlo, jedna tlustá babizna zrovna pohlédla vzhůru. Její oči se náhodně setkaly se Safarovými a ona náhle polkla strachy a udělala znamení, které mělo odvracet zlo. Potom zaklela a třikrát si odplivla na zem.

„Je to ďábel,“ křičela na ostatní ženy. „Modrooký ďábel z horoucích pekel.“

„Ale kdež, babičko,“ řekla jedna z žen. „To je jen Safar, který jde se svými sestrami do školy v chrámu.“

Stařena si toho nevšímalá. „Zmiz ty jeden!“ ječela na Safara. „Zmiz ty jeden ďáble!“

Pospíšil si pryč, sotva poslouchaje konejšivá slova svých sester, které říkaly, že to byla jen bláznivá stará bába. V jejich slovech nenacházel žádnou útěchu. Ve svém srdci věřil, že stařena mluvila pravdu. Nevěděl, jestli byl vlastně ďábel, ale obával se, že se jím stane, jestli nepřestane s praktikováním čarodějnictví. Pokaždé, když provedl nějaký magický čin, nebo měl vizi, přísahal bohům, že už to nikdy víc neudělá.

Nicméně, čím byl starší, tím těžší pro něj bylo odolat.

Safar měl tuto schopnost dokonce už jako batole. Když jeho oko zachytilo nějaký lesklý předmět, mohl si jej svou vůlí přivolat. Strčil si jej do úst a začal jej žvýkat, aby si s ním ochladil své měkké dásně. Jeho maminka a tetička vždycky spustily poplach a vytahovaly mu předměty z pusy, z obavy, že by je mohl spolknout a zadusit se. Safar je těmito nezbednostmi doháněl k šílenství, protože ať věci schovaly, jak chtěly, vždycky je vyčmuchał a znovu si je přivolał.

Když povyrostl, zaměřil svoji schopnost na hledání věcí, které jiní ztratili. Když se ztratil nějaký nástroj, nebo zbloudilo zvíře, rodina ho okamžitě zavolala, aby je našel. Safar nevěděl jak to, že takové věci dokázal, ale připadalo mu to tak přirozené, že jej spíše překvapovalo to, že ostatní tyto

schopnosti postrádali.

Tato nevinnost skončila desátého roku jeho života.

Jednoho dne byl v dílně svého otce a vyráběl malé hrnky, které dělal jako součást svého učení. Jeho otec byl zaneprázdněn nějakým zařizováním, takže se chlapec brzy začal nudit. Jeden z hrnků měl zdeformované ucho, které vypadalo jako knoflíkovitý nos místního kněze. Chlapec se zahihňal, mezi prsty hrnek zmačkal a uválel z něj kuličku. Pak jeho ruce jakoby pobraly svůj vlastní rozum a během několika minut z kuličky udělal malinkého mužička.

Nejdřív z něj měl velikou radost, ale pak si všiml, že mu něco chybí. V momentě mu došlo, že hliněný mužiček nemá penis, a tak trochu hlíny vyštípl tam, kde se spojovaly nohy. Figurku zase postavil a přemýšlel, co by s ní mohl dělat. *Mužiček potřeboval kamaráda*, pomyslel si Safar. Ne, ženu. A tak uválel další kuličku a vymodeloval ženu s kyprými řadry, jako měla jeho nejstarší sestra a trochou faldíků tam, kde se to hodilo. Opět přemýšlel, co by se svými novými hračkami mohl dělat. Pak mu došlo, že jestliže jsou muž a žena, pak by měli mít děti. Pohlavní akt není pro děti, které žijí tak blízko k přírodě, žádným tajemstvím, natož pak v domech jako byly v Kyranie, kde bylo soukromí jen málo. A tak Safar položil figurky na sebe do patřičné polohy.

„Dělejte miminka,“ pobízel je Safar. Ale nic se nedělo.

Na mysli mu vytanulo dětské zaříkadlo, ačkoliv v té chvíli nevěděl, že to něco takového bylo. Zvednul figurky, podržel je blízko k sobě a pronesl:

*Kost a kůže
kdysi hlínou byly
dokud Rybian nestvořil lidi.
Ted' lidi dělá Safar,
tak hlíno bud' kůží,
hlíno bud' kostí.*

Hliněné figurky se zahřály a začaly se pohybovat. Dítě se smálo radostí, když vidělo, že se spolu pářily jako mladí milenci, které jednou špehoval na louce.

Když Khadží figurky uviděl, myslel si, že pohyby pohlavního aktu dělá jeho syn, rozhněval se a dal chlapci pohlavek.

„Co je to za špinavost?“ křiknul.

Vytrhl panáčky Safarovi z rukou a ti se opět proměnili v neživou hlínu. Hrozil jimi na chlapce.

„Jak jsi mohl udělat něco tak neuctivého?“ zavrčel. „Těchto rozkoší nám požehnali bohové. Těm se nikdo nesmí vysmívat.“

„Ale já jsem se ničemu nevysmíval, tatínku,“ hájil se Safar.

Otec mu dal další pohlavek, právě když vstupovala jeho maminka, aby zjistila, co se děje.

„Co je to, Khadží?“ zeptala se. „Co provedl náš Safar?“

Rozhněvaně jí ukázal panáčky. „Ten nestydatý hošík udělal tyto obscénní věcičky,“ zavrčel. „Chová se jako nějaký nemravný hrnčíř z města než bohubojný Timura.“

Safarova matka si s klidným výrazem panáčky prohlížela. Jeho otec se zastyděl, hodil je do kbelíku a narovnal se, aby dal chlapci další pohlavek.

„To by stačilo, Khadží,“ varovala ho Safarova matka. „Vysvětlil jsi mu to. On už to znovu neudělá... nemám pravdu, Safare?“

Chlapec plakal, spíš ponížením než bolestí. Otec jej neudeřil moc silně. Nejvíc ho bolelo, že Safara pohlavkoval někdo, kdo byl pro něj hrdina.

„Ne, maminko,“ zamumlal. „Už to nikdy neudělám.“ Otočil se ke svému otci. „Odpusť mi to, tatínku. Slibuji ti, že už nikdy nebudu sprostý chlapec.“

Timura starší zavrčel, ale Safar viděl, jak kývnul. Hoch se modlil ke všemu, co bylo svaté, jenom, aby byl jeho otec spokojen. Přísahal si, že mu už nikdy nedá důvod, aby svým chlapcem opovrhoval. Myrna Safara odvedla. Vzala jej do kuchyně, kde mu dala za úkol, aby vydrhl krb.

Safar se ochotně sehnul k úkolu a s popotahováním drhnul kámen vši svojí chlapeckou silou. Nakonec vzlykání ustalo. Odvážil se pohlédnout na maminku a viděl, že se na něj dívá. Ale nevypadala rozhněvaně nebo zahanbeně.

„Byly moc krásné, Safare,“ zašeptala. Chlapec nic neříkal.

„Tak krásné, že pochybuji, že bys měl v úmyslu něco zlého. Je to pravda?“

Safar kývl. Hrozil další vzlyk, ale on se zapřel a ovládl se.

„No, tak když jsi tím nemyslel nic špatného, netrap se tím. Jen si teď dávej větší pozor. Uděláš to pro mě?“

Rozpráhla ruce a Safar vběhl do teplého přístavu, aby utekl citové bouři. Od té doby si však magii spojoval s něčím nestydatým - něčím, co dělají sprostí hoši. Jeho hanba rostla spolu s jeho schopnostmi a neschopností přestat s pácháním těchto hříchů. Cítil se být odloučený od ostatních dobrých lidí z Kyraniy, kteří měli mandlové oči a byli patřičně malí.

Takže když ho babizna proklela jako modrookého ďábla, nevědomky se strefila do otevřené rány.

Když Safar a jeho sestry dorazili do chrámu, jejich kněz, Gubadan, již seřazoval děti ke cvičení. Byl to veselý malý muž s velkým nosem jako knoflík, který byl inspirací Safarovy dřívější ostudy. Knězovo veliké břicho natahovalo látku jeho žlutého roucha a on měl ve zvyku chytat jej ze stran rukama, nebo do něj šťouchat palci, když mluvil.

Měl také oholenou hlavu a dlouhý bílý plnovous, který si udržoval v bezvadném stavu.

Když se přidával k ostatním v pomalých posvátných pohybech a s hlubokými nádechy, které je Gubadan naučil, aby svoji mysl zbavili malicherností, jež jim bránily v učení, Safar vyhlížel nového chlapce. Byl zklamáný, že jej nikde neviděl.

Gubadan si všiml jeho nepozornosti a zavrčel: „Dej do toho trochu ducha, Safare, nebo na tebe vezmu rákosku.“

Ostatní se smáli, což jen přivodilo další pohružky výpraskem. Ale to děti rozesmálo ještě víc, protože Gubadan byl jemná duše a nebil je o nic častěji, než přistupoval k oltáři Felakie s nečistou myšlenkou. Ačkoliv cvičení byly vlastně pohyby bojovníků, učené od Alisarrianových dob, Gubadan je zamýšlel jako čistič duše - způsob, jak zkoumat své vnitřní já. Jednou týdně prováděli stejná cvičení na cvičišti. Tam na ně dohlížel starý vznětlivý voják, jehož povinností bylo vycvičit je k obraně Kyranie v případě napadení.

Smích brzy ustal a oni se všichni propadli do snových pohybů cvičení.

Když byl Gubadan spokojen, vedl je skrze starověké portály, zdobenými rytinami Felakie ve všech jejích podobách - od krásné labutě přes něžnou matku až po překrásnou pannu v brnění, která ochraňovala Kyranii. Chrám byl starý a rozpadal se, takže ho vesničané museli opravovat pokaždé, když pominulo období bouří. Třída byla malá místnost vedle komůrky, kde se skladovalo kadidlo, takže byla prostoupená božskými vůněmi, které i ty nejzlobivější děti přiměly k vážnosti při své práci.

Ačkoliv byla Kyranie odlehlá a lidé se v ní živili těžkou dřinou, nebyli nevzdělaní. Učení považovali za svatou povinnost a byli pyšní na to, že uměli číst náročné texty, počítat složité sumy a psát tak lehkou rukou, jako kdokoli učený v nejlepších školách ve Walarii. Kyraniané byli obzvláště pyšní na to, že jim šly dobře jazyky a každý z nich jich uměl na půl tuctu, či více. Tradice učení se zde datovala zpět do legend o Alisarrianovi, který byl známý tím, že byl učený muž, stejně jako udatný král bojovník. Legenda vypravovala, že první kyranická škola byla založena právě Dobytatelem pro vojáky, které zde nechal. Ať již to byla pravda, nebo ne, všechny znalosti, co ve škole nabyli, jim nebyly jen tak k ničemu. Kyraniané potřebovali chytré hlavy a cizí jazyky, aby mohli obchodovat s karavanami, které vesnicí procházely. Jinak by je nemilosrdní obchodníci již dávno připravili o všechno jejich zboží. Namísto toho to byli Kyraniané, kdo měli největší zisky z tvrdých smlouvacích sezení, která vždy následovala příchod průvodů lam do údolí.

Toho dne však Safar nemohl své myšlenky udržet u učení. Vysloužil si několik přísných pokárání od Gubadana a udělal chybu, když byl vyvolán, aby řekl, které souhvězdí je na jarní obloze nejjasnější. Věděl, že je to Tygr, ale když se jej na to Gubadan zeptal, odpověď jeho mysl opustila.

„To si ze starého Gubadana děláš legraci, hochu?“ káral jej kněz. „Jsi můj nejlepší student. To každý ví. Tvoje rodina mi drazé platí za to, že s tebou trávím dodatečné hodiny, aby ses naučil ještě víc. A ty se mi zatím vysmíváš, chlapče. Navíc tím, že se vysmíváš mně, vysmíváš se bohům, kteří tě obdařili takovým nadáním. Myslíš si snad, že jsi lepší, než ostatní, Safare Timuro?“

„Ne, mistře,“ špitl Safar, a rozpačitě sklopil hlavu.

„Tak proč tedy předstíráš neznalost něčeho tak samozřejmého?“ zahřměl kněz. „To mi vysvětli!“

„Já jsem si opravdu nemohl vzpomenout na správnou odpověď, mistře,“ řekl po pravdě Safar.

„Pak jsi líný!“ křiknul kněz. „Což je ještě větší hřích než posměch. Vysmívání bych mohl omluvit povznesenou náladou. Ale lenost! Nepozornost! Ty jsou neomluvitelné, hochu. Ty bys měl jít ostatním příkladem.“

Safar chtěl říci, že si nemohl pomoci, že je jeho mysl upoutána na chybějícího chlapce, jehož jméno bylo Protarus - jméno krále z jeho vize.

Namísto toho však řekl: „Promiňte, pane. Vynasnažím se, abych se polepšil.“

Snažil se, ale den ubíhal pomalu a špatně. Konečně byl volný a vystřelil ven, snaže se ignorovat Gubadanovy rozzlobené pohledy jeho směrem.

Safar byl rád, že měl úkol od svého otce, a nemusel jít tedy domů se sestrami a poslouchat, jak si ho dobírají kvůli jeho špatným výkonům ve škole. Namířil si to rovnou k jílovým ložiskům, kde mu otec nechal kbelíky, aby domů přinesl čerstvou várku. Cesta jej zavedla za chrám, do vonícího lesa, kde se loudal v čistém vzduchu a svěžím vánku.

Právě vycházel z lesa a zahýbal k jílovým ložiskům na břehu jezera, když zaslechl rozzlobené hlasy. Ty hlasy mu byly povědomé a nijak jej nepřekvapilo, když se rozhněvaná slova proměnila v křik a nakonec propukla ve zvuky boje. Pospíšil na kopec, aby to prozkoumal.

Když dosáhl vrcholu, pohlédl dolů a uviděl klubko bušících rukou a nohou.

Čtyři statní mladíci drželi dalšího na zemi a nelítostně do něj bili.

Útočníci byli bratři Ubekové, kteří byli považováni za největší surovce v Kyranie. Pocházeli z hrubé sprosté rodiny, která jednou hladová a promrzlá přivandrovala do údolí a žebkala o slitování. Ubekové měli příbuzenský vztah, který ač velmi vzdálený, byl dostatečně silný na to, aby byla jejich žádost podle kyranských tradic a zákonů neodepíitelná. K nevelké radosti všech se rodina usadila v jeskyni poblíž hlavní vesnice a natrvalo si tam zřídila domácnost. Také dělali, co mohli, aby se veřejně ukázali jako pěkní darebáci.

Safar měl více důvodů než většina jiných, aby bratry Ubeky neměl rád. Okamžitě se zaměřili na jeho neobvyklost, modrooké vzezření a nemilosrdně se mu posmívali. Vlastně až do chvíle, kdy jejich rodina přišla, na jeho vzhled nikdo nepoukázal. Teď však i ostatní, jako například stařena u jezera, nabyli dost odvahy, aby jej trápili.

Jednoho po druhém si Safar bratry podal a nařezal jim. Teď už se mu neposmívali - alespoň ne, když to slyšel.

Safar nepochyboval o tom, že bitku pod ním zavinili bratři. To, že bratry neměl rád, společně s nepříjemnostmi celého dne rozvířilo jeho krev do rozzlobené nálady, když se rozběhl dolů z kopce a vrhl se do bitky.

Jeho útok přivítaly výkřiky bolesti a údivu, ale bratři se rychle vzpamatovali a pustili se do něj. Safar se na chvíli ocitl pod tlakem a dostal ránu do nosu, která mu ukázala jasnější hvězdy, než ze kterých se skládal Tygr.

Potom chlapec, kterého bratři bili, vyskočil a pustil se do boje. Všechno se proměnilo ve změt pěstí, kolen, loktů a bijících hlav.

Náhle boj ustal a bratři prchali pryč. Zastavili se až na kopci, jen aby vychrlili pár prázdných pohrůžek, které měly zachránit jejich hrdost. Když však Safar a jeho společník vyrazili vpřed, vzali bratři nohy na ramena a jen v běhu křičeli nějaké oplzlosti.

Safar se otočil, aby se podíval, koho zachránil. Mladík byl přibližně stejné výšky a váhy jako Safar. Potom však přišel šok, když spatřil, že hoch má světlou kůži, blondaté vlasy, mrzuté oči a špičatý nos.

Tyto rysy mu byly znepokojivě povědomé.

Podivný hoch se usmál přes rozbité rty a ukázal krvavé zuby. „Přišel jsi právě včas. Za chvíli bych ztratil trpělivost, vstal bych a všem jim rozbil hlavy.“

Safar znovu nabyl svého vtipu. „Odtud, kde jsem stál,“ podotkl Safar suše, „to nevypadalo, že bys měl nějak brzy vstávat.“

Podivný chlapec se usmál. „To je proto, že mám tak mírumilovnou povahu.“

Tato poznámka probořila ledy a Safar se společně s ním rozesmál. „Příště, až potkáš bratry Ubeky, ztrať trpělivost, jak nejrychleji dovedeš,“ poradil mu. „Nebo to budeš ty, kdo bude mít rozbitou hlavu.“

Podivný hoch napřáhl ruku. „Já jsem Iraj Protarus.“

Safar zaváhal ve vzpomínce na svoji vizi. Ale tvář mladého muže byla tak přátelská, že neviděl žádnou hrozbu.

Stiskl podanou ruku. „Já jsem Safar Timura.“

Iraj se na něj zvláštěně podíval. „Safar, eh? Zdálo se mi o chlapci jménem Safar.“

Safar neodpověděl. Tato shoda okolností mu zmrazila jazyk.

Iraj si toho všiml a pomyslel si, že se Safar možná jen styděl. Svůj stisk proměnil v bratrské potřesení rukou.

„Myslím, že budeme velmi dobří přátelé, Safare. Skutečně velmi dobří přátelé.“

KAPITOLA DRUHÁ

Démonští jezdci

Badawi se ošíval v sedle, hledaje pro své hýždě pohodlnější polohu. Jeho šedá klisnička naříkavě zafrkala a klopýtla, jak se snažila přizpůsobit jeho objemnosti. Tlustoch téměř spadl, jen tak tak se zachytil sedla, aby se zachránil.

Šlehl klisnu bičem a zařval: „Dávej pozor, jak jedeš, ty mouchama olezlá dcero hovnivála.“

Zvíře bylo na takové zacházení zvyklé, takže na to nereagovalo ničím víc než bolestným zaržáním a dál si hledalo cestu po kamenité zemi. Ještě nebylo poledne, a přestože nejhorší hodiny měly teprve přijít, slunce na vysokých pláních pálilo dostatečně na to, aby přetíženého šedáčka dohánělo k zoufalství. Zem byla pro její nohy tvrdá, podrost suchý, takže sotva skýtal nějakou úlevu jejímu hladu a žízni. Badawi neměl slitování. Ostruhami ji dloubal do slabin a nadával jí, aby ji popohnal.

Klisnička se brzy zadýchala, nozdry se jí zpěnily a kůže jí ztmavla potem. Badawi si jejího zbědovaného stavu nevšímal. Nebál se toho, že kdyby koně sedřel, musel by jít po svých. Jeho konečným cílem bylo úpatí vysokých hor na jihu, ne dál než pět nebo šest mil odsud. Nad tímto úpatím se tyčily zasněžené vrcholky hor, které znal jako Boží předěl. Od něj na východ byla prašná pustina, která označovala hranici Zakázané pouště.

Badawi šedivku hrubě poháněl ještě několik desítek kroků, až si najednou na něco vzpomněl - prudce zatáhl za otěže, aby klisnu zastavil. „Jsi blázen, Badawi,“ pokáral sám sebe. „Bezcitný blázen.“

Otočil se a brada mu klesala v kaskádách smutku, když se podíval na zvíře, jež vlekli za sebou. Byla to krásná mladá velbloudice, lehce kráčející přes kamenitou zem. Provaz se smyčkou na jejím krku byl přivázaný k dřevěné kostře Badawiho sedla.

„Promiň mi to, maličká“ volal. „Na chvíli jsem zapomněl, že tu jsi se mnou.“ Slehnu klisnu. „Za to může ta hnusná povaha téhle ošklivé dcery z kostižroutovy řítě. Zkoušela moji laskavost a musel jsem jí proto dát za vyučenou.“

Badawi za provaz jemně zatáhl a velbloud poslušně pospíšil k jeho boku. Jeho chamtivé srdce pookřálo, když se láskyplně usmál na zvíře, které jej odměnilo temnými prosebnými očima, orámovanými dlouhými, zvednutými řasami. *Velbloudice byla bílá - bílá jako sníh*, pomyslel si „Badawi ve vzácné chvílce romantického rozjímání, který pokrývá vrcholky Božího předělu.

Ze své torny vyndal fíky v medu a hlava velbloudice se sklonila pro pochoutku. „Tobě nemůžu odepřít nic, Savo,“ řekl a zachvěl se, když se jemné rty velbloudice dotkly jeho tlusté dlaně. „Dokonce ani jídlo od svých vlastních úst.“ Vzdech. „Jsem já to ale šťastný člověk. Bohové mě musí moc milovat. Když mám něco tak krásného.“

Badawi byl muž, který byl se sebou velmi spokojený. Kdokoliv, kdo by ho znal, by si hned pomyslel, že se radoval na cizí účet. Správně by hádali, že jiného Člověka rozdrtil na prach, aby tuto krásnou velbloudici získal. Byl to ničemný, vychytralý muž, jež se živil tím, že pěstoval koně a velbloudy v oblasti, které by se nikdo jiný ani nepřiblížil. Půda, kterou vlastnil, byla bohatá, ale nestála ho nic, protože byla velmi blízko u Zakázané pouště.

Jeho první žena před léty reagovala nejdřív vystrašeně; potom vztekla, když jí oznámil novinu o místě, které pro jejich nový domov našel. Potom, co ji zmlátil, až se mu kořila, si s ní jako správný manžel promluvil.

„Nebuď taková hloupá husa,“ radil jí. „Jediný důvod, proč se lidé toho území bojí, je, že to je blízko Zakázané pouště. Na to já říkám pché! Obyčejná hloupost. Co na tom, že jsou na druhé straně pouště démonské země. Vždyť se to koneckonců *jmenuje* Zakázaná poušť. Démoni jí nemohou přejít o nic snáze než lidé. A jediný důvod, proč je tam půda k maní, je, že lidé jsou nejen hloupí, ale nemají žádnou prozíravost.“

To já zas tak hloupý nejsem. Vidím jmění tam, kde jiní vidí strach. A tebe, ženo moje, jestli nebudeš mít do konce týdne sbalenou domácnost, zbičuju na pokraj smrti. Potom tě pošlu zpátky tvému otci. Uvidíme, jestli ten do tebe nenatluče trochu rozumu, huso hloupá.“ Badawiho rty se

zkroutily v úšklebku, když si vzpomněl na ten dávný rozhovor. Od té doby si velmi polepšil. Pěstoval svá stáda na šťavnaté trávě úpatí hor a s tučným ziskem je prodával do usedlostí a nomádských táborů v takzvaných bezpečnějších oblastech. Oddělal přitom svoji první ženu a tři další, stejně jako mnoho dětí, které pracovaly na jeho půdě jako otroci.

Jeho úšklebek náhle přešel v zavrčení, když jeho klisna poplašeně zaržála, trhla hlavou dozadu a málem jej zasáhla do nosu.

„Co to je?“ křiknul a bičem ji šlehnul do boků.

Tentokrát šedivka zareagovala. Vystrašeně vyjekla a postavila se na zadní. Badawi se svalil na zem. Dopadl tvrdě a vyhekl, ale překvapivě se neodřel. Právě mu došlo, že klisnu vylekalo něco jiného než on, když uslyšel svoji milovanou Savu říčet strachy.

Velbloudice se pokusila utéct, ale zamotala se do provazu s prchající klisnou. Dvě zvířata se o provaz přetahovala ve snaze utéci.

Badawi, který dokázal být pohotový, když o to šlo, se pod nimi válel a křičel na svá zvířata, aby přestala.

Potom se provaz přetrhl a klisna i velbloudice vystřelily vpřed, ke známému úpatí hor, do bezpečí domova.

Badawi vyskočil na nohy a křičel: „Vrať se, Savo moje! Vrať se, můj miláčku!“

Ale jeho prosba zůstala nevyslyšena a velbloudice i klisna brzy zmizely za kopcem.

Badawi proklínal osud. Potom povzdechl a smířil se s dlouhou pěší cestou domů. Byla to chyba šedivky, ujišťoval se. Přísahal, že za tohle bude to hloupé stvoření trpět.

Popadlo ho náhlé zamrazení. Nebezpečí mu sevřelo žaludek a chlupy na těle se mu zježily jako bodliny pouštního ježka. Instinktivně se otočil a podíval se přes Zakázanou poušť.

Zastínil si oči, ale na první pohled nebylo nic patrné. Potom zahlédl oblak prachu, který stoupal vzhůru, a přemítal, jestli to není blížící se bouře. Jeho zamyšlení se proměnilo v nelibost, jak se prachový závoj rozestoupil a objevil se dlouhý zástup temných postav.

Rychle se k němu přibližovaly a on se pokoušel otočit a utíkat pryč. Nohy mu ale zkameněly strachem, takže tam zůstal stát a s otevřenou pusou zíral na blížící se postavy, přičemž se snažil rozpoznat, kdo by mohly být.

Nato postavy dostaly svoji podobu tak rychle, že se Badawimu sevřely vnitřnosti.

Démoni!

Nestvůry v bojových postrojích, s širokými rypáky a skvrnitě zelenou kůží. Oři, na nichž jely, byli hrozivější než jejich pánové - nebyli to koně, ale stvůry, které tak trochu jako koně vypadaly. Měly dlouhé zahnuté tesáky k trhání masa a namísto kopyt obrovské kočičí drápy.

Badawi se vzpamatoval, otočil se a jeho nohy jej nesly vpřed. Ušel jen několik málo kroků, když se mu zamotaly ostruhy a on se tváří zabořil do země.

V ten moment stály nestvůry kolem něj a vyly, až z toho mrazilo. Badawi se rozplakal a volal bohy, stočený do klubíčka, když se snažil uhýbat před chňapajícími tesáky a sekajícími drápy démonských ořů. Píchaly do něj špičky oštěpů a on zakvičel jako prase a poposkočil pokaždé, když propíchnuly kůži.

Zdálo se mu, že slyšel, jak někdo křiknutím rozkázal a najednou bylo ticho a bodání ustalo.

Hlas řekl: „Vstaň, člověče. Chci se na tebe podívat.“ Hlas byl studený, hrubý a cizí.

Badawi zůstal sbalený, ale zaječel: „Prosím, pane. Neubližujte mi. Jsem jen chudý koňský handlíř, který nikomu nechce ubližovat.“

Potom slyšel další nelidský hlas, jak říká: „Zabijme ho a uvařme si ho, Sarné. Mám hlad! Všichni máme hlad!“

Tato poznámka přinesla souhlasné zavytí a všichni ostatní démoni začali skandovat: „Jíst, jíst, jíst!“

Strach mu vnuknul myšlenku. Badawi se rozbalil, vyhrabal se na kolena a zvedl ruce, aby prosil o svůj život.

Sarn, démon, který první promluvil, a nějaká menší příšera, na něj zírali ze svých ořů a samým pobavením slintali.

„Prosím, pane,“ zaskučel Badawi. „Ušetřete život tohoto neškodného hmyzu. Mám dcery, pane. Mám syny. Mám ženu. Slitujte se, pane. Ušetřte starého Badawiho!“

Jeho prosba všechny rozesmála, kromě Sarna. Probodával Badawiho svýma žlutýma očima. Potom zvedl odrápený spár a všechno ztichlo.

„Ty mě žádáš o slitování?“ utrousil Sarn opovržlivě. „Sarn nemá slitování s nikým. Natož potom s člověkem.“

„Vy mi nerozumíte, pane," blábolil Badawi. „Nechci, abyste mně ušetřil kvůli mně. Ale kvůli sobě."

„Kvůli mně? Co bys mohl pro Sarna udělat, člověče?"

„No, utišit váš hlad, pane, jestli vás to potěší," odpověděl Badawi. „Možná bude troufalé vám připomenout... že já jsem jenom jeden. A vás je hodně. Rmoutí mě pomyšlení, že přesto, jak jsem objemný, někteří z vás budou stále pocítovat bolestivý hlad, až ze mě nebude nic zbývat. Avšak v mém domě, pane - což není daleko - je toho víc než dost, aby vás to všechny do jednoho uspokojilo."

„Myslíš ty dcery a syny, o kterých ses zmiňoval?" zeptal se Sarn s našpulenými šupinatými rty.

„Ano, pane," odpověděl Badawi. „A také moji ženu. Křehounek soustečko, abych tak řekl. Od té doby, co přišla žít pod moji střechu, krmil jsem jí jen tím nejlepším."

Giff, druhý démon, zavrčel odporem. „Ty nabízíš svoji rodinu, člověče? Aby sis zachránil život? Co jsi to jen za zrůdu?"

Sarn vydal ošklivý zvuk - pro démonské uši smích, pro lidské hrůza. „Říkal, že je koňský handlíř, Giffe. To vše vysvětluje."

Badawi to ignoroval a řekl Sarnovi: „Dovolte mi, abych vás dovedl k mému domovu, pane. Uvidíte, že všechno, co říkám, je pravda."

Sarn se dlouho upřeně díval na ošklivou horu masa, kterou byl Badawi.

Kdykoliv jindy by tuto zbabělou lidskou stvůru usmrtil a strčil do kotle. Badaweho dům mohli najít i bez něj. Sarn a jeho tlupa patřili k jednomu z mnoha banditských klanů, které v démonských zemích křižovali území bez zákonů. Až donedávna neměl jiné touhy, než drancovat a vraždit, jak se mu zlíbilo. Potom za ním ale král Manacia poslal svého vyslance, aby mu nabídl obchod. Sarnovi bude uděleno královské povolení, aby zaútočil přes Zakázanou poušť, vyhledával lidské bohatství a loupil. Na oplátku chtěl král pouze informace. Sarn měl dojít až na západ, podél Božího předělu, a zmapovat všechny hlavní cesty. Manaciu nejvíce zajímalo jedno určité místo - cesta, která by, jak legenda říkala, vedla přes horské hřebeny. Sarn se neptal, proč tuto informaci Manacia chce. Ať už byl důvod jakýkoliv, Sarn věděl, že je to práce pro vojáka-nebezpečná, s malou nadějí na kořist - a tudíž pro něj i ostatní bandity nezajímavá. Až s ní bude hotov, vrátí se Sarn přes poušť se sedlovými vaky i nákladními zvířaty obtěžkanými pokladem.

Jak tak zvažoval Badaweho osud, napadlo ho, že by jeho loupežný vpád mohl být snazší, kdyby měl lidského průvodce. A Badawi zajisté vypadal ochotně.

„Pověz mi, člověče, znáš místo, které se jmenuje Kyrania?"

„Kyrania?" vykřikl Badawi. „Kyrania? Nuže, pane, na sto lig odsud není jiný muž, který by znal cestu do Kyraniy lépe než tento váš nejoddanější otrok."

Sarn spokojeně kývl. Obrátil se ke Giffovi. „Nechme ho zatím žít. Zdá se, že nám tahle lidská svině může být ještě užitečná."

Badawi se úlevou rozplakal. Postavil se, ukláněl se a brečel. „Ach, děkuji vám, milostivý pane," vzlykal. „Nechť se bozi usmívají na veškeré vaše snažení."

Avšak i v této chvíli, kdy jeho život visel na vlásku, vyplula na povrch Badaweho lakota.

Usušil si oči a řekl: „Musím však, eh, požádat o jistou maličkost. Odměnu, když dovolíte, za službu vám. Až dorazíme na moji farmu, dělejte si, co se vám zlíbí." Mával rukama. „Všechno, co mám, je vaše, pane. Až na... no, mám tam jednu bílou velbloudici, víte. Není to nic moc, pane. Žádné vzácné plemeno. Pro každého jiného bezcenná. Ale já jsem si ji oblíbil, pane. A kdybyste jen prosím-"

Sarnovy pařáty vystřelily vpřed a Badaweho čelisti sklapy, čímž ustříhly zbylá slova. Démon pokynul a Badaweho ústa se proměnila v prašnou poušť, když uviděl délku démonových, jak břitvy ostrých, drápů. Poslušně udělal krok vpřed a nato jím otrásla, jak jej sevřela, velká, dusivá síla. Spadlo to na něj jako rybářská síť a táhlo ho to k démonskému vojevůdci. Hrdlo se mu strachy sevřelo, že nemohl mluvit. Klopýtal vpřed, tažen démonovým kouzlem.

Badawi se třásl, když se jeho hrud' dotkla nejdelšího drápu, čnějícího jako zahnutá dýka. A přesto se nemohl zastavit. Kouzlo jej nutilo neustále postupovat, dokud dráp mu nepropíchl róbu a potom maso. Vytryskla krev a potřísnila mu šaty. Bolest byla neúnosná, ale bez ohledu na to, jak silně s tím jeho mysl zápasila, nedokázal sebrat svoji vůli. Cítil, jak se dráp zatíná hlouběji. Potom uslyšel, že se Sarn rozesmál. Kouzlo bylo najednou to tam a on volný.

Badawi padl na zem, svíraje svoji ránu, příliš vyděšený na to, aby mohl dělat něco jiného, než sténat.

„Jestli chceš žít, člověče," řekl Sarn, „uděláš všechno, co ti přikážu. Bez otázek. A nikdy nebudeš žádat nic na oplátku."

„Ano, pane, ano," zavyl Badawi a podřízeně tloukl hlavou o zem. „Byl jsem hlupák. Prosím,

odpusťte tomuto hlupákovi."

„Vstaň, člověče," poručil Sarn.

Badawi udělal, jak mu bylo řečeno, a celý roztřesený povstal před démonem nevěda, co bude následovat.

„Zde je můj první příkaz, člověče. Okamžitě nás zaveď k sobě domů. A až tam dojedeme..."

„Ano, pane?"

Sarn se ušklíbl tak, že odhalil dvojitou řadu svých skvrnitých tesáků. „Nejdříve ze všeho nás zaveď ke své velbloudici."

Badawi moudře potlačil své zděšení a horlivě kýval hlavou, pro případ, že by démoni neviděli jeho výraz dychtivého souhlasu.

„A potom, člověče," pokračoval Sarn, „až skončíme..."

„Ano, pane! Cokoliv si budete přát, pane!"

„...Až skončíme s tvou rodinou, dovedeš nás do Kyraniy!"

Když byli démoni na Badawiho usedlosti hotovi, jeli téměř šest set mil podél Božího předělu. Vpadli do desítek lidských domovů a osad a mnoho lidí bylo zabito. Některým byla udělena čestná smrt, jako důstojným nepřátelům. Mnoho lidí však bylo zabito k uvaření, nebo vlečeno s sebou pro maso, aby na cestě demony nakrmili.

Badawi je vedl a vybíral ty nejužší osady, zrazoval lidské vůdce a celkově se snažil být užitečný. Kdykoliv přišla na přetřes Kyrania, vždy jen říkal: „Ještě kousek dál, pane. Ještě kousek dál." Ve skutečnosti však Badawi neměl ani nejmenší ponětí, kde by Kyrania mohla být. Věděl, že pověstná horská trasa karavan přes Boží předěl vedla zhruba tím směrem, kterým démonské bandity vedl. Trasu znalo jen několik málo kupeckých princů a i přes svůj úspěch byl Badawi o pokladnici či dvě méně než skutečně bohatý. A tak dělal to, co by dělal každý slušný koňský handlíř.

Lhal... „Tudy, pane. Jen ještě o trochu dál tímto směrem..."

Bandité byli zpočátku spokojeni a shromažďovali nákladní zvířata, aby je obtěžkávali svojí rostoucí kořistí. Na počátku zajali také mnoho mladých žen a mužů, aby je později prodali na démonských trzích s otroky. Řetězy je přivázali k sobě, přidělali je k dlouhým kůlům, které otroci nesli na ramenou - a přinutili je, aby pochodovali spolu s nákladními zvířaty. Avšak počet otroků a tíha nákladu začaly být neúnosné, až postup demonů zpomalily na plazení.

Poté přišel den, kdy toho démoni měli dost a Badawi opět stanul tváří v tvář nabodnutí na rožeň.

Narazili na další osídlený kraj s typickými lidskými vesnicemi rozházenými po odlehlých oblastech pod horami. Byl bohatý na úrodná pole a sýpky nadité k prasknutí, ale jak si stěžoval Samův vrchní velitel, pro slušného banditu tam byl dohromady sotva měďák či dva, které by mohli uloupit.

Té noci Sarn a Giff večeřeli ve velkém stanu, postaveném nad hlavním tábořištěm. Pod sebou viděli hlavní rožnici ohniště, kde se jejich démonští bratři shromáždili kolem řvoucí oběti, kterou pomalu otáčeli nad mírným ohněm.

Mezi nimi se krčil Badawi a odvážil se mezi četné drápy, aby si utrl kus pro sebe.

Giff se nad tímto pohledem ušklíbl a otočil se ke svému vůdci, se slovy: „To je ten nejodpornější smrtelník, který kdy špinil zemi. Dokonce jí své vlastní."

Sarn se zasmál. „Nedá se říct, že bysme tomu člověku dali na výběr. Nemá dovoleno jíst nic jiného."

„I tak!" řekl Giff. „I tak. Jeden by si myslel, že bude mít víc hrdosti."

V ten moment udělal Badawi tu chybu, že vzhledl od ohně a podíval se ke stanu. Giff zavrčel, když se jejich pohledy střetly, a koňský handlíř se rychle sklonil, aby se vyhnul démonovým žhnoucím žlutým očím. Zamumlal si pro sebe modlitbu, v níž zapřísáhl bohy, aby se Giff neurazil. Tato modlitba zůstala nevyslyšena, protože Giff ve stanu zaskřípěl zuby a otočil se k Sarnovi.

„Ten člověk se na nás dívá."

Sam pokrčil rameny. „Co na tom, kam se ten člověk dívá?" zeptal se.

„Mně na tom záleží," odpověděl Giff. „Nenávidím to nízké stvoření. V jeho přítomnosti si připadám špinavý. Z jeho pohledu se mi chce posypat se prachem."

Sarn se rozesmál. „To by byla opravdu skvělá podívaná, můj dobrý, ale nečistý zlodruhu," poznamenal Sarn. „Zvlášť vzhledem k tomu, že uběhly téměř čtyři sezóny od doby, kdy ses naposledy obtěžoval se vykoupat."

Giff v tom nespátroval nic humorného. „Tak jsem to nemyslel," namítl Giff. „Tehle člověk mě uráží. Jeho přítomnost narušuje moje démonské rozpoložení. Nech mě ho zabít, ať mám trochu

klidu."

„Bud' hodný démon a nauč se být trpělivý," radil mu Sam. „Klid přichází s trpělivostí, alespoň to tak říkají naši kněží. Mě ten člověk také uráží. Oni všichni *mě uráží*. Jejich zápach je horší než hovno jakéhokoli zvířete, se kterým jsem se kdy setkal. A jejich pohled je stejně hrozivý jako jejich smrad. Tak jemný a úskočný, že mi připomínají červy. Ale červy s chlupatými hlavami a těly. A ty jejich malé tlamy a ploché zuby, jen se čtyřmi malinkými tesáky, mi připomínají vysávače krve." Sarn se oťrásl. „Dvouhlavé démonské děti se narodily matkám, které se podívaly na něco jen zpola tak děsivého."

„Proč tedy musíme být trpěliví, Sarné?" zeptal se Giff. „Potěšme bohy a zabijme to tlusté hovado."

„Stále toho člověka potřebujeme. Proto ho teď nemůžeš zabít."

Giff pohoršeně zafuněl. „Ach tak. Zapomněl jsem, jak užitečný nám ten otrok doposud byl," dodal hlasem překypujícím sarkasmem. „Nuže, zítra nás možná zavede do stejně bohaté vesnice, jako je tahle. Znovu zabavíme sýpky s obilím, které nám není k ničemu, oblečení špatné kvality a možná, jenom možná, - dají-li bohové - dva stříbrňáky pro nějakého šťastlivého zloděje, který je shrábne do svého měšce."

„Připouštím, že naše kořist nebyla dost velká na to, aby nepřátelé cenili zuby závistí," řekl Sarn. „Našli jsme a vydrancovali jenom malé vesnice a zemědělské usedlosti. Většina jejich bohatství byla ve sklizni a ve zvířatech. Někteří z nich by mohli vynést pěknou sumu na trhu s otroky. Ale na to, aby takové loupení bylo nějak zvlášť přínosné, jsme moc daleko od domova."

Giff zaskřípěl zuby. *zvlášť přínosné!* vyhrkl. „Nikoho z nás nevidíš tančit démonské tance z radosti nad tíhou svých měšců, nebo ano? A dokonce i když spočítáš tu trošku zlata a těch pár ubohých drahokamů, které jsme sebrali, pochybuju, že budeme mít vůbec nějaký zisk. Navíc jsme prošvihli téměř celou sezónu drancování doma."

„To ale není chyba toho člověka," namítl Sarn a stočil rozhovor zpět k Badawiho osudu. „Podmínky našeho pověření od krále Manaciy nás zavazují držet se v blízkosti hor, kde je populace menší. Můžeme krást, co chceme, dělat si, co se nám zlíbí s kýmkoliv, koho najdeme. Ale nesmíme zde zanechat žádné svědky. Nesmíme nechat žít jediného člověka, který by mohl roznést zprávu, že jsme přeběhli přes hranici."

A to nejdůležitější pro nás všechny - a také jediný důvod, proč nám Manacia toto pověření udělil - bylo, abychom našli cestu těmito horami. Do místa zvaného Kyrania."

Giff zafuněl a ukázal svými drápy na vzdálenou postavu Badawiho. „A tenhle člověk nás měl do jmenovaného místa dovést. No, vede nás a vede nás, ale zatím nemáme z Kyraniy nic. Pché! Je to koňský handlíř! Takže lže!"

Sarn se zahleděl na Badawiho a drápy ostrými jako jehly se přitom podrbl na bradě. „Možná, že ano," přemítal Sarn. „Po pravdě řečeno, byl jsem trochu zaneprázdněn potřebou plenit, že jsem na to nepomyslel."

Pokrčil rameny. „Jestli lže, najdeme si jiného. Neměl by to být problém. Lidé jsou velmi zrádná chátka."

„Proč bysme měli hledat dalšího?" namítl Giff. „K čertu s Kyraniou," zasupěl. „Údolí mraků, jistě. Myslím, že král Manacia má mlžnými mraky zastřenou mysl."

„Bez Kyraniy nemáme žádné pověření," připomněl Sarn svému démonskému druhovi. „Alespoň se o to musíme pokusit."

„Tvé drahocenné pověření od krále bude naše zkáza," řekl Giff. „K čemu nám je, že jsme se odvážili vzepřít prokletí Zakázané pouště, když za to získáme tak málo? Ostatní mají stejné pocity, Sarné. Předně všeho měli již od začátku z této cesty strach. Všichni dobře ví, že černé prokletí bylo na poušť uvrženo před dávnými dobami. Každý démon nebo člověk, který ji přejde, je proklet."

„Král Manacia je ten nejmocnější čaroděj," připomenul Sarn. „Pověření, které nám dal, nás před jakýmkoliv prokletím uchrání."

„Jak to můžeš vědět?" naléhal Giff.

Sarn na něj vrhl prázdný pohled. „Co tím myslíš?"

„Řekl jsi nám vše o Manaciově zmocnění, které nás brání před kletbou. To nás přesvědčilo. Ale teď o tom začínám pochybovat. Jak poznáme, že nám Manacia nelhal? Má vůbec moc nás před takovým prokletím zaštitit?"

„Proč by nám měl lhát?" odvětil Sarn. „Král od nás chce informace. Informace, podle kterých, jak se domnívám, bude jednou postupovat jeho armáda. Proč by jinak chtěl najít cestu přes tyto hory? Proč by jinak zacházel do takových podrobností, aby nám dokonce sděloval jméno místa, o kterém si myslí, že je klíčové?"

Nad tímto se Giff ušklíbl. „Jak je zas to zatracené jméno? Kyranie? Humanie? Dismanie? Sakra, mohl si vybrat jméno, jaké chtěl a nikdy by z toho nebyl o nic moudřejší!"

„Smím ti připomenout, můj věrný příteli, že nám král za tyto služby slíbil velké množství zlata? Mnohem větší a cennější než jakákoliv kořist, kterou nahromadíme. A dostaneme zvlášť velkou prémii, jestliže najdeme cestu, která nás převede přes hory?"

„Ať si nechá svoji prémii, Sarne," naléhal Giff. „Poslouchej mě. Byli jsme přece dobrými zlodruhy již od útlého dětství. Ty jsi vůdce. Já rádce. Proto jsme tak úspěšní. Víš, že mé radě můžeš věřit. Tak poslouchej, co ti říkám. Říkám to ze srdce, jako bratr.

Opusťme tuto pekelnou zem. Vraťme se domů a dýchejme svěží démonský vzduch. Když si pospíšíme, bude z drancovací sezóny zbývat ještě dost právě na to, abychom si všichni naplnili měšce. Prohledali jsme každou průrvu, každou pěšinu po téměř šest set mil, Sarne. Nevěřím, že něco jako Kyrania existuje. Nebo jakákoliv jiná cesta přes Boží předěl. A jestli ano, je tak dobře ukrytá, že ji nenajdeme ani za sto let. Budeme po těchto horách bloudit po zbytek svých dnů. Jen naši duchové dostanou králův bonus. A duchovi je zlato k ničemu."

Sarn se na chvíli zamyslel, potom přikývl. „Jestli si to ty a ostatní přejete, nebudu vám stát v cestě. Něco ti povím. Ráno budeme hlasovat. Když bude většina z nás chtít jet domů, uděláme to. Neuslyšíš ode mne ani slovo. Bez ohledu na to, jak hlasování dopadne, by se přinejmenším deset našich zlodruhů mělo vrátit domů se zbožím a otroky, které jsme již posbírali. To je vše, co mohu postrádat. Otroci jsou docela krotcí, teď když jsem na ně uvalil své kouzlo. Zbytek nás by měl postupovat co nejrychleji, nezajímat již žádné další otroky a brát si jenom zlato a stříbro či jiné, snadno přenosné věci."

Sarn rozevřel packu. „Souhlas?" zeptal se.

Giff kývl a jeho drápy zaskřípaly o spáry jeho vůdce. „Souhlas," odvětil. „Pod jednou podmínkou. Jestli hlasování dopadne ve prospěch našeho návratu, chci mít to potěšení zabít toho člověka."

Sarn se rozesmál. „Dělej si s ním, co chceš. Ale udělej to veřejně. Už jsme se dlouho pořádně nepobavili."

Sarn byl skvělý náčelník. Giffův protest z bratrství jej nijak neobalamutil. Giff vždy pošilhával po své šanci. Ale Sarn věděl, že jeho poručík zastupuje názor členů jeho tlupy a s tím se musí správně naložit. Na náčelníka banditů měl Sarn ojedinělou schopnost vypadat, že se pohybuje s nejsilnějšími větry a nakonec přeci jen dosáhnout svého. Nejdůležitější však bylo, že měl mnohem větší magickou moc, než bylo běžné čarodějné nadání, které vlastnili všichni démoni.

Ráno shromáždil svoji tlupu a opatrně nastínil obě možnosti. Na žádnou z nich však nedal větší důraz než na druhou. Na hlasování se však dobře připravil, tím že na všechny uvalil malé zakletí, jehož si žádný z jeho démonů nevšiml, a které dočasně nepřikládalo žádnou důležitost nebezpečí a nepříjemnostem, které před nimi stály.

Badawi vše z dálky pozoroval s vědomím, že jeho osud visí na vlásku. Po celou tu dobu, co Sarn mluvil, Giff Badawiho sledoval s nenávistí a hladovou touhou v jeho démonských očích. Noc předtím začal Badawi podle intenzity rozhovoru mezi Samem a Giffem tušit, že se něco děje. Koňský handlář celou noc zoufale hledal něco, cokoli, co by mu zajistilo přežití.

Nyní držel v ruce držel a modlil se, aby to bylo ono, a potom, co démoni hlasovali - jestli pokračovat v Manaciově úkolu - čekal s tím před stanem na vracejícího se Sarna.

„Co chceš, člověče?" zeptal se Sarn.

Badawi zastavil své třesoucí se údy a ze všech sil se snažil nevnímat Giffovy dlouhé neopětované nenávistné pohledy.

Ukázal Sarnovi starou mísu s vypalovaným povrchem, aby se na ni Sarn podíval a řekl: „Našel jsem tohle, pane."

Sarn mu ji máchnutím vyrazil z ruky. „Nesmysl! Předkládáš mi samé nesmysly!"

Badawi znovu sebral mísu, která se překvapivě nerozbila. „Prosím, pane. Tohle není žádný nesmysl. Podívejte se na tu mísu. Vidíte tu bohatou glazuru, pod tou vši špínou? Dotkněte se té hlíny. Okuste tu kvalitu. Přesto, jak starý tenhle keramický kousek je, všimněte si toho krásného tvaru. Nu, kdyby byla nová a měli jsme její dvojče, dostali bychom za to na trhu pěkných pár stříbrňáků."

„Neurážej mě stříbrem, pěkné nepěkné," supěl Sarn. „S hrncema, džbánkama a rolema plátna jsem skončil. To není živobití pro solidního banditu."

„Ale pane," řekl Badawi, „já nenavrhuji, abysme hledali další takovou. Já říkám, abysme našli, odkud pochází. Tento druh keramiky jsem viděl jen jednou v životě, pane. Je velmi vzácná a na

lidských tržištích tudíž velmi ceněná. Místo, odkud tato věc pochází, je tajné pro všechny s výjimkou nejbohatších majitelů karavan.

„tržnicích se vypráví pověsti, že v jednom údolí, vysoko v horách, žije rodina mistrů hrnčírů. A v těchto horách je posvátné jezero, které je obklopeno ložisky té nejlepší hlíny. Hlíny, která se používá k výrobě nádobí a kvasných džbánů, vhodných pouze pro krále a jejich nejkrálovštější příbuzenstvo.

Ta rodina hrnčírů, pane, se jmenuje Timurovi. A tohle je nádoba od Timurových, milostivý pane. Nemůže tomu být jinak!"

„Uši mi těžknou jenom z toho, když tě poslouchám, člověče. Řekni, co jsi mi přišel říci, a skonči. Co je mi do nějakých povídaček o jezerech s ložisky hlíny a o umouněných hrnčírích, kteří se hrabou v zemi?"

„Ano, pane, pospíším si, pane," žbrblal Badawi, který se přese všechno své zděšení držel svého tématu.

„To údolí, o kterém jsem mluvil, pane, leží na trase karavan, která vede přes tyto hory. Alespoň tak to vyprávějí ty pověsti. A ty příběhy také říkají, že tato cesta pro karavany je stejná trasa, kterou jel kdysi Alisarrian, když vpadl do Walárie. Říká se, že pro jeho nepřitele to vypadalo, jako by se Alisarrian vynořil z ničeho nic, jako by ho vychrlily hory. Říkali, že to byla magie. Čáry. Nicméně to nebylo žádné kouzlo, které bylo jejich zkázou, ale tajný přechod přes Boží předěl."

Badawi máchal mísou před démonem. „Stejně místo, kde byl vyroben tenhle kousek nádobí."

Sarn si jedním drápem vyškrábl kousek jídla mezi tesáky. „Jestli nemluvíš o Kyranie, člověče, najdi si pěkně tupý nůž a prořízni si za mě hrdlo. Unavuješ mě čím dál tím víc."

„Ano, pane, samozřejmě, pane," souhlasil Badawi pokorně a uklonil se. „Samozřejmě, že mluvím o Kyranie. Tato miska je důkazem, že Kyrania je blízko."

„To už jsi párkrát říkal, člověče," zavrčel Giff.

Badawi se otrásl, ale neztrácel půdu pod nohama. „Odpusťte mi, pane. Tenhle bídný červ, kterého nazýváte svým otrokem, připouští, že trochu zkreslil pravdu, když měl tu obrovskou čest se s vámi poprvé setkat. Nevím *přesně*, kde Kyrania leží. Ale vím, jak ji najít."

Viděl, jak si dva obrovští démoni vyměnili pohled, který pro něj věstil dobrou zprávu. A tak si to rychle logicky sesumíroval.

„Poslouchejte mě, prosím. Já jsem kupec, já vím, jak to chodí. Víм, že nemůžete ukrýt něco tak velkého, jako je cesta pro karavany, takže je nutno předpokládat, že je od nás stále na západ. Jak daleko, to však s jistotou nemohu říci. Nicméně můžu *hádat*, pane. Trasa musí jednoznačně vést z Kaspanu, největšího města na této straně hor, do Walárie, která jak víte, je nejdůležitějším královstvím na jižní straně."

Badawi podřepí a načrtl do prachu mapu. „Karavanáři jsou tajnůstkáři, ale se zahlazováním své stopy by neztráceli čas. Čas jsou peníze a peníze jsou čas, a délka stínu mezi tím, je obávaná všemi obchodníky. Takže myslím, můžeme předpokládat, že trasa je poměrně přímá."

Badawi škrábal dál, dokud neměl načrtnuté celé hory a dvě města, Walárii a Kaspan. Potom nakreslil kruh.

„Je nanejvýš rozumné předpokládat," pane, „že místo, které hledáte, je uvnitř tohoto kruhu. Nejdále tak dvěstě, tři sta mil vzdálené."

Sarn se otočil ke svému poručíkovi a roztáhl svůj rypák v něčem, co démoni považovali za úsměv. „Vidíš, Giffe?" řekl náčelník banditů, „nakonec nám ten člověk přeci jen k něčemu je."

Giff zíral na malého umaštěného muže a měřil si ho... „Hlasování je hlasování," dodal s trochou odporu. „Zatím ho nechám na pokoji, ale tvůj slib si budu pamatovat."

Badawi zpozorněl. „Slíb? Jaký slib, ach milostiví pánové?"

„Prostě nám najdi Kyraniu, člověče," rozkázal Sarn. „A měj na paměti, že na tom záleží tvůj bídný, svinský život."

KAPITOLA TŘETÍ

Vize na konci světa

Navzdory Irajovu očekávání jej Safar okamžitě neobjal a nenazval jej svým kojným bratrem.

Měli toho jen málo společného. Jeden byl synem hrnčíře, druhý synem válečnického náčelníka. Safarovi lidé byli k cizincům mírumilovní a laskaví. Irajovi byli divocí lidé z planin, kteří nikomu nevěřili. Safar byl od přírody hloubavý. Dokonce už jako dítě měl sklony zamýšlet se dříve, než něco udělal. Na druhé straně měl Iraj sklony řídit se momentální horlivostí. Byl stejně chytrý jako Safar, ale neměl trpělivost se učit. Když něco nemohl pochopit hned, začal se nudit a pohrdat tím. Avšak Safar byl ochoten pracovat dlouhé hodiny, dokud neovládl své vědomosti tak snadno, jako Iraj později ovládal své muže.

Byla zde však jedna podobnost, jež vytvořila klíč, který je nakonec spoutal. Oba mladí muži se považovali za černé ovce - za jiné lidi, než byli ostatní ve vesnici.

Safarovým důvodem byla magie.

Irajovým pokrevní dědictví.

Uteklo však mnoho času dřív, než se každý z chlapců dozvěděl o tajemství toho druhého.

Bylo to idylické jaro. Slunce bylo hřejivé, první úroda hojná a stáda požehnaná četnými přírůstky. Za těchto lenivých dnů byl Gubadan pevně odhodlán natlouci co nejvíce učení do hloupých hlav svých svěřenců. Mladí lidé v Kyranie doháněli svého učitele i rodiče téměř k šílenství, jak je rošťárny a povznesená nálada odlákávaly pryč od povinností.

Safar brzy zapomněl na vizi, která jej trápila, a jak se zdálo, zapomněl na svůj sen i Iraj, protože se o něm znovu nezmínil. Ačkoliv jej Safar nepovažoval za svého „nejlepšího přítele“, byl Iraj jeho stálým společníkem.

Jako cizince, který působil starosti, neboť by mohl zvenčí přilákat nějaké problémy, se, až na Gubadana, Iraje každý stranil. Na druhé straně bylo jasné, že je to princ a každý byl v jeho přítomnosti vřelý a sladký jako broskvový koláč maminky Timurové. Vznešenost se odrolí, jak říkávaly staré babičky, a někdy je to tak lepší. Takže říci mu do tváře „vypadni“ nebyl nikdo schopen. A málokdo byl tak odvážný, aby pomýšlel na to, že by za něj mohl dobře provdat nějakou ze svých dcer.

Protože to Iraj cítil, chodil všude se Safarem. Doprovázel ho k ložiskům hlíny, když šel Safar svému otci pro zásobu. Z nudy dokonce Safarovi pomáhal i s těmi nejprostějšími povinnostmi a okamžitě si ušpinil ruce i šaty, například při poklizení po kozách. Na oplátku Safar ukázal Irajovi místo u jezera, kde se ve skryté zátočině koupaly místní dívky nahé.

Dva chlapci se stali párem a jejich důvtip se postupem času kombinoval tak, že mátl ubohého Gubadana a rozptyloval jej při vyučování.

Jednoho dne hra zašla tak daleko, že toho Safarovi mnoho odhalila.

Gubadanovým předmětem toho dne byla zase pro jednu souhvězdí. Bylo to krátce po poledním jídle a jediné, co žáci v příliš teplé komůrce dokázali, bylo udržet otevřené oči.

„Na jaře můžeme všichni vidět Lvíče, jak saje z matčiných prsů,“ říkal Gubadan. „Ale v zimě se Lvíče musí schovat, zatímco je Lovec odlákán Lvicí. A tak, jestliže jste narozeni ve znamení Lvíčete, jste od přírody milující, ale v zimních měsících jste bázlivi a váháte s rozhodováním. Ti z nás, kteří mají jako hlavní znamení Lovce, mají sklony k agresivitě, jsou nebojácní, ale snadno se nechají ošálit, když se setkají s prchající Lvicí.“

Znuděný Safar se přihlásil zvednutím písadla.

„Promiňte, mistře,“ omluvil se poté, co byl vzat na vědomí. „Nemohu to pochopit.“

Gubadanovo husté obočí nad podivně tvarovaným nosem se naježilo. „Co to má být, Safare?“ zeptal se podezřívavě.

„Proč říkáme, že je třeba Vlče bázlivé, když se schovává?“ zeptal se Safar. „Není to spíš známka chytrosti? Mládě by se nemohlo nijak bránit, kdyby jej lovec našel.“

Iraj se do toho hned vložil. „Safar položil správnou otázku, mistře. Také jsem o tom lovcí přemýšlel.“

Proč by měl být bláhový, že pronásleduje Lvici? Ona je v dohledu. Já sám bych šel za ní a nevšímal si lvíčete. Z ní by byla stejně lepší kůže přes ramena, která by mě zahřála."

Gubadan udeřil do tlustého svazku na stole. Kožená vazba byla poseta hvězdami a planetami.

"Odpověď pro vás pro oba je v této knize. Byla napsána moudrými lidmi před mnoha stoletími. Hvězdopravci se těmito zákony řídili po mnoho let, předpověděli velké události, stejně jako budoucnost velkých mužů."

"A tihle hvězdopravci," zeptal se Safar. "To se nikdy nepletou?"

Gubadan si odkašlal. Jasně znamení toho, že Safar našel jeho slabé místo. "No, nemůžu čestně prohlásit, že nedošlo k žádným omylům," připustil. "Ale to bylo jen v důsledku chybného vyložení. Ne zákony samotnými. Ne všichni hvězdopravci mají od bohů stejné nadání."

"Předpokládám, mistře, že někteří možná dělali chyby záměrně," podotknul Iraj.

Gubadan zčervenal vzteky a chytil si vousy. "To by bylo hříšné," zavrčel. "Proč by hvězdopravec páchal takový bezbožný čin?"

Safar rychle postřehl, co má Iraj na mysli. "Pro zlato," řekl. "Lidé jsou *známí tím*, že hřeší, jen aby jej vlastnili."

"Ale ne hvězdopravci," rozlítil se Gubadan. "To jsou svatí muži. No, to by pak někdo mohl pochybovat i o poctivosti snolovců."

"Někdo by zajisté mohl, mistře," chytil se jeho slov Iraj. "Třeba kdyby se nějakému dostalo velkého množství zlata, nebo krvavých pohrůzek."

"Mistře," vložil se do toho Safar, "nebyl snad Alisarrianův vnuk - král Ogden - zrazen snolovcem?"

Gubadan se rozzářil. Alisarrian Dobyvateľ bylo jeho oblíbené téma.

"Teď jsi to vysvětlil za mě, Safare," odpověděl. "Král Ogden se narodil ve znamení Lovce. A Šašek bylo jeho menší znamení, takže byl snadno oklamán darebáky a šarlatány ze Zanzairu. U zrodu tohoto spiknutí samozřejmě stáli démoni. Na druhé straně měl Alisarrian ve svém znamení Démonský měsíc se vzestupující Kometou. Takže byl dravý a moudrý zároveň."

Začal přecházet sem a tam, vyrušen rozptýlením, které chlapci způsobili. Safar nebyl tak hloupý, aby se zmiňoval, že Gubadan ve skutečnosti nic nevysvětlil. Nebylo sporu o tom, že snolovec Ogdena ošálil. Tak pravila historie. Což bylo zase Safarovo vysvětlení.

"Kdo byl tento člověk, Alisarrian?" pronesl Gubadan významně. "Byl to netvor, jak tvrdili jeho nepřátelé? Netvor, který nás dle své vůle ohýbal železnou pěstí, nebo byl Alisarrian požehnáním od bohů, mužem, který svým mečem protnul oponu nevědomostí? My jsme byli divoši ducha mdlého, když se přehnal přes tyto hory jako poslední zimní bouře. Ale když přišlo jaro jeho osvětlení, vykvetlo krásné pole učenosti. Jaký mocný..."

Jakmile se dal Gubadan do řečnění o Dobyvateľi, Safar začal podřimovat. Všiml si však, že Iraj ho nenásledoval. Namísto toho visel na každém Gubadanově slově. Safar si Iraje prohlížel, potom si náhle vybavil prapor s rudým měsícem a stříbrnou kometou, který viděl ve své vizi - Démonský měsíc a Kometa na vzestupu! Jak mu právě Gubadan připomněl, bylo to Alisarrianovo znamení.

Poté Safar zaslechl, že jeho přítel Gubadana vyrušil otázkou. "Povězte mi, mistře, myslíte si, že takový velký muž, jako byl Alisarrian, znovu povstane?"

Kněz potřásl svým plnovousem. "To je nemožné," řekl. "Bůh jej obdařil tolika dobrými vlastnostmi, že není pravděpodobné, že by se to kdy mohlo opakovat." Gubadan pokrčil rameny. "Budou jiní přemožitelé, samozřejmě. Esmír byl odjakživa rozdělený dům a volá po sjednocení pod jeden trůn. Byli dobyvatelé před Alisarrianem, budou i po něm. Ale vždy budou vládnout v jeho dlouhém stínu."

Safar si povšiml, že Iraje tato odpověď rozrušila. Mladík ji však ze sebe setřásl a pokračoval dál. "Mohu se na něco zeptat, mistře? Myslíte si, že některý z těchto budoucích dobyvatelů bude vládnout i démonským zemím? Ty kdysi byly součástí Alisarrianova království."

"Alisarrianovy říše, ne království, chlapče," opravil jej Gubadan. "Ale ke tvé otázce... opět na ni musím odpovědět záporně. Démonům mohl vládnout jedině člověk, jako byl Alisarrian. Předně všeho, krom toho, že byl Alisarrian výtečný bojovník a vůdce, byl to mocný čaroděj. Mocný jako kterýkoliv démonský čaroděj. Jak víš, jen málokterý člověk má magické schopnosti."

Safar se na své židli nepohodlně ošil.

"A tyto schopnosti jsou ve srovnání s démony převážně slabší," pokračoval Gubadan. "Největší lidský čaroděj, kterého znám, je lord Umurhan, který je hlavou univerzity ve Walárii. A přestože je velmi mocný, sám by připustil, že by v souboji s démonským čarodějem prohrál. Lidé vždy používali svá nejlepší čísla, aby se ochránili před démony. Stejně jako démoni používali své velké magie, aby odvraceli hrozbu lidí."

Avšak Alisarrian byl dostatečně silný, aby prorazil tuto patovou situaci a démony pokořil. To, že je všechny nepopravil, je podle mého soudu tou největší záhadou. Celý Esmír si přál zbavit se jejich odporné přítomnosti, ale on se rozhodl tak neučinit. Proč, to nikdo neví. Jeho říše mohla trvat dodnes, kdyby se byl rozhodl jinak. To je jediný jeho povahový rys, který mne zklamal."

To, že Gubadan připustil, že měl jeho hrdina nějakou chybu, byla neuvěřitelná událost. Kněze to tak rozrušilo, že rychle ukončil toto odbočení a s povzdechem všech žáků se vrátil k nudnému vyučování o vzdálených souhvězdích.

O pár dní později šel Safar s Irajem kolem trosek staré pevnosti a zastavili se, aby se podívali na malé chlapce, kteří si mezi drolicími se zdmi hráli na vojáky.

Safar si vzpomněl na zájem svého kamaráda, ukázal na pevnost a řekl: „Tuhle pevnost pravděpodobně nechal postavit sám Alisarrian, když přišel do tohoto údolí."

Iraj potřásl hlavou. „To si nemyslím. Podívej se, jak špatně je umístěná." Ukázal na nedaleký kopec. „Kdyby se nepřítel dostal na támhleten kopec, měl by pevnost na dostřel dokonce i špatný lučištník. Alisarrian by něco takového nikdy nepostavil. Na to byl příliš dobrý vojevůdce."

Safar se podíval na zvedající se zem, táhnoucí se za zříceninou, a novými očima viděl, jak zranitelné by bylo jakékoliv vojsko shromážděné uvnitř.

„Pravděpodobnější je, že se z této pevnosti nějaký blázen snažil Alisarrianovi odporovat. A byl lehce přemožen."

„Vyprávěj se pověsti, které říkají, že máš pravdu," připustil Safar. „Ty samé pověsti také říkají, že si udělal pevnost z celého údolí, se silnými strážními hlídkami v průsmycích a skrytých jeskyních, kde byly ukryty zásoby a záložní zbraně."

Iraj se s rozzářenými očima podíval na Safara. „Viděl jsi někdy nějaké?"

Safar přikývl se slovy: „Hodně krát. Když jsem pásal tatínkovy kozy v horách. Zvláště jednu jeskyni - hodně vysoko, odkud je vidět na velkou vzdálenost." Chlapec pokrčil rameny. „Je tam sice málo trávy, ale já tam rád chodím přemýšlet."

„Vezmi mě tam!" naléhal Iraj. „Musím to vidět na vlastní oči."

Safar litoval, že o tom mluvil. Místo, které měl na mysli, bylo jeho soukromé útočiště, kam si chodil lízat rány mládí. Mnoho slz tam bylo o samotě prolito a vyvoláno mnoho snů.

„Možná později," odpověděl. „Teď je sníh ještě stále moc hluboký."

Doufal, že na to jeho přítel zapomene, ale jak s každým dnem slunce páliło silněji a potoky se naplnily tajícím sněhem, Iraj Safara neustále otravoval, aby jej vzal na své tajné místo. Nakonec, když byl Safar na řadě v pasení stád, souhlasil, že vezme Iraje s sebou.

Gubadan se nejdříve vytácel, že svého svěřence nechce spustit z očí na několik týdnů, po které budou hoši pryč.

„Co by řekla Irajova rodina, kdyby se mu něco mělo stát, Khadži?" oponoval Safarovu otci.

„Hněvali by se na vás stejně, jako kdyby se utopil při koupání v našem jezeře," vložila se do toho Safarova matka. Přes svoji počáteční podezíravost - přirozenou pro úzkoprsé lidi v Kyranie - se její vztah k Irajovi oteplil a teď dokonce sirotčího prince hájila před druhými.

„Hory jsou pro Kyranii stejně přirozené jako jezero," řekla. „Nechte chlapce jít, Gubadane. Pást kozy není zas tak nebezpečné dobrodružství."

„Mně jde o znalosti a ne o nebezpečí, mistře," skočil jim Iraj do řeči. „Na vlastní oči se chci podívat do míst, kde Alisarrian překročil tyto hory."

Tento argument nakonec zvítězil a brzy nato se dva mladí muži vydali do vysokých horských pastvin. Byli naloženi přehnanými zásobami, díky Gubadanovým obavám, a museli si s sebou vzít lamu, aby jim nesla všechno to oblečení, deky a jídlo, které jim byly vnuceny. Iraj, bezpochyby rozvášněn romantickými sny, si vzal s sebou dlouhou zahnutou šavli, kterou mu jeho strýc věnoval, když opouštěl domov. Byl také vyzbrojen krátkým lukem s tučnou zásobou šípů a zdobenou dýkou, kterou, jak říkal, mu odkázal jeho otec.

Safar si vzal svůj prak a váček s hliněnými střelami, vyrobenými v otcově peci a pevnou hůl - všechno, co potřeboval k zahánění náhodné smečky vlků, hladovějících po kozím mase. Rozesmál se, když uviděl, jak Iraj zápasí s nákladem tolika zbraní. „Tam nahoře jsou jen stromy a skály. Ale kdyby náhodou zaútočily, budeme připraveni."

Iraj se zazubil, ale jeho oči byly vážné. Jediné, co řekl, bylo: „To nikdy nevíš."

Když vyrazili, obloha jiskřila a nižší vrcholky se zelenaly novým životem. Safar sebral hrst spadlých třešňových květů, aby jimi ochutili čaj, až se večer utáboří. Chlapci se na chvíli zastavovali v některých výše posazených chatrčích, v hájích špičatých stromů a své noviny vyměňovali za mandle

a bažanty. Lidé byli rádi, že je vidí a Safarovi bylo jasné, že podle toho, jak na Iraje zírali, se mnohem více zajímali o tohoto podivného mladíka než o povídačky z údolí.

Jedna z dívek šla chvíli s nimi, oči jí zářily obdivem nad Irajovou mohutnou postavou a hezkým vzhledem. Vrátila se zpátky, když došli k cestě vedoucí na pastvinu, kde se pásly kozy. Volala na ně, aby se u ní zastavili, až se budou vracet, slibujíc, že je její matka dobře nakrmí.

„Myslím, že tě miluje,“ utahoval si Safar. „Kdybys jí o to požádal, vlezla by s tebou do křoví a dovolila by ti, abys jí vytáhl šaty nahoru.“

„Svádělo mě to,“ přiznal Iraj. „Už dlouho jsem s žádnou ženou neprováděl tanec boků.“

Safara to udivilo. Ostatní hoši z vesnice se stále chlubili svými úspěchy, ale on věděl, že jejich tvrzení byly lži. Slyšel své sestry a matku žertovat o mladých mužích, kteří byli velmi naivní, když si mysleli, že by nějaká slušně vychovaná kyranská dívka snižovala svoji svatební cenu tím, že by s nimi koketovala - pokud jejich úmyslem nebylo manželství. Karavanu občas doprovázely prostitutky, vezené do vzdálených paláců rozkoše. Ale jejich smyslný zájem vzbuzovali jen tlustí muži s ještě tlustějšími měšci, ne chudí, hubení hoši.

Ale když promluvil Iraj, Safar věděl, že to nebylo žádné prázdné chlubení.

„Je u vás pro svobodné ženy obvyklé, že lehají s každým, kdo je požádá?“ zeptal se. „Neber to jako urážku. Já jen, že v Kyranie se na takové věci hledí svrchu. Jediný důvod, proč by s tebou dívka šla, je, že si myslí, že jsi bohatý, stejně, jako si to myslí její otec. A kdybys jí rozevřel nohy, její otec by brzy začal s Gubadanem domlouvat datum svatby.“

„Přesně to jsem si myslel,“ odpověděl. „Proto jsem svůj meč držel v pochvě. A k tomu prvnímu: ne, naše ženy nejsou necudné. To jen, že jsem měl okolo vždy dostatek služebných, které posloužily mojí potřebě. Má matka se starala, aby vždy bylo na blízku pár sličných otrokyní. Moji lidé považují za nezdravé, jsou-li mladému muži tyto rozkoše odpírány.“

„Přál bych si, aby měla moje matka také takovou starost o mé *zdraví*,“ řekl Safar. „A co když jsou z toho děti? Co potom děláte?“

Iraj pokrčil rameny. „Když jsou odstaveny, obvykle je prodáme. Je levnější koupit nové otroky, než je vychovávat do užitečného věku.“

Safara to šokovalo. „Jak bys mohl prodat své vlastní dítě?“ zeptal se ho.

Iraj se na svého kamaráda podíval, jako by se zbláznil.

„Nikdy jsem je nepovažoval za své. To bych mohl nazývat dětmi i prostěradlo na posteli, pokaždé, když se miluju se svojí rukou. Navíc, dokonce ani svobodné ženy nemají víc duše než, řekněme, velbloud nebo kůň. Bohové nám je dali, abychom se s nimi potěšili a aby rodily další z nás. Používám je jenom tak, jak to určuje osud.“

Safar spolkl rozhněvanou odpověď. Slyšet někoho říkat, že jeho matka a sestry nejsou nic víc než nějaké rodící klisny nebo děvky, jej rozzlobilo. Nic na to ale neřekl, protože si pomyslel, že Iraj nemohl za to, jak byl vychován.

Oba chlapci stoupali dál a brzy došli do údolíčka, kde se pásly kozy. Safar vystřídal hochy, kteří je pásli, shromáždil kozy a hnal je výš do hor.

Kopce byly v plném jarním květu, květiny a šťavnatá travička vyrážely z každého rovného místa a štěrbin, a tak nasadil pomalé tempo, aby se kozy i lama mohly zastavit a napást se, kdykoliv se jim zachtělo. Mladí muži se časně utábořili a pustili stádo volně na malou loučku, aby sami přenocovali ve sluji, chráněné před nočními větry. Opekli si bažanty a zbývající prázdnost ve svých žaludcích zaplnili praženými mandlemi, sýrem a tvrdým chlebem, které zapíjeli mlékem od koz. Západ slunce tu byl krátký, ale nádherný a louku i sluj proměnil ve snově zlatavou krajinu. Pak se k životu probudily hvězdy a měsíc. Safar s Irajem se na ně dlouho dívali, potichu jako ministranti při chrámovém obřadu.

Potom Iraj řekl: „Víš, že mé hvězdné znamení je stejné jako Alisarrianovo?“

Safar potřásl hlavou, ale najednou mu došlo, že to věděl od samého začátku. Pokusil se o žert se slovy: „Znamená to snad, že máš nezadržitelné nutkání jít a dobývat?“

Iraj se nesmál. Jeho oči se leskly, jako by tato poznámka zasáhla nechtěný terč.

„Promiň, jestli jsem tě urazil,“ omlouval se Safar. „Bylo to hloupé.“

Iraj kývl. Po chvíli se zeptal. „Ty si občas nemyslíš, že máš nějaké poslání, které musíš naplnit?“

„Jenom jako hrnčíř,“ odpověděl Safar.

Iraj jej probodl pohledem. „Tohle si opravdu myslíš. Safare?“

„Co jiného bych měl být? Jsem Timura. Timurové jsou hrnčíři.“

Iraj pokrčil rameny, jako kdyby chtěl říci, mysli si co chceš, ale já to vím lépe. „Vyprávěl jsem ti

přeci, že se mi zdálo o chlapci jménem Safar, ne?"

„Když jsme se prvně setkali," odpověděl mu Safar.

„Překvapilo mě, že ses na to už nikdy nezeptal? Většina lidí by se zeptala."

Safar neodpovídal a vybavil si vizi krále na bílém slonu.

Iraj na něj dlouho zíral. „Když ti řeknu tajemství, slíbíš mi, že je nikomu neřekneš?"

Safara slíbil, klidnější, že se rozhovor stočil méně nebezpečným směrem.

„Kdybys tuto přísahu porušil," varoval vážně Iraj, „byl bych jistojistě zabit."

Safar to zarazilo. Do té doby ve svém mladém životě nikdy nenarazil na tajemství, ke kterému by se vázal tak vysoký trest.

„Je to důvod, proč tady žiju s vámi," pokračoval Iraj. „Víš, můj otec byl vládcem našeho klanu a já jsem měl být jeho nástupcem."

„Zemřel tvůj otec někdy nedávno?" nadhodil Safar.

„Před více než rokem dostal horečnatost," odvětil Iraj. „Trvalo půl roku, než z něj vysála život. Během té doby se moje rodina rozhádala a rozdělila na ty, kteří jako následovníka upřednostňovali mě, zatímco ostatní chtěli mého strýce, Fulaina. Když můj otec zemřel, zůstali jsme rozdělení natrvalo."

Iraj pokračoval ve vysvětlování s tím, že nejprve byla převaha na jeho straně, protože více členů rodiny podporovalo jeho. Jeden z jeho bratranců - velmi vážený starší muž, který měl spoustu půdy a koní - měl být regentem, dokud Iraj nedospěje a bude moci převzít vladařskou hůl.

„Ale Fulain se smluvil s nejnenáviděnějším nepřítelem mého otce, zlým člověkem jménem Koralia Kan, který zabil mého dědečka, když byl otec ještě chlapec. A můj otec rodinu pomstil tím, že zabil Kanova prvorozence. Takže je mezi námi mnoho prolité krve."

Iraj říkal, že jedné temné noci dal Fulain Kanovi a jeho vojákům na koních volný průchod přes svoje území a ti se k němu připojili v sérii překvapivých útoků. Mnozí zemřeli, včetně bratrance, který se měl stát regentem. Když měl Fulain zbytek rodiny pod svojí mocí, žádal Irajovu hlavu, aby už nebyl nikdo, kdo by zpochybňoval jeho nárok na to, stát se vládcem klanu.

„Má matka uprosila jednoho z mých strýců - manžela její sestry - aby pomohl. Byl jsem nucen opustit vlastní domov a schovávat se u jeho lidí - u Baborského klanu. Ale bylo tam tolik zvědů, že pro mě nebylo bezpečné tam setrvávat. Strýc se styděl za to, že mě musel poslat pryč, ale má své vlastní ženy a děti, o které se musí starat, a tak mě poslal sem, aby mě schoval před Fulainem a Kanem."

Pro Safara mělo toto vyprávění nádech pověsti. Připadal si jako dítě, kterému tatínek vypráví pohádky o starých krutých dobách.

„To se nikdy nebudeš moci vrátit?" zeptal se.

Iraj píchnul klackem do ohně a z něj vyskočil plamen, který mu na tvář vrhal tajemné stíny. V tom světle vypadal starší. A zcela odhodlaný.

„Válka v mé rodině pokračuje," odpověděl. „Ale je to tichá válka. Válka zvědů a nočních nájezdů. Až to bude bezpečné, můj strýc pro mě pošle. Potom se stanu vládcem klanu."

„Jak si můžeš být tak jistý," zeptal se Safar. „Co když si Fulain a Kan moc udrží?"

Iraj utichl. Chvilí rozmrzele píchal do ohně, potom řekl: „Musím v to věřit, ty to nechápeš? Jinak bych si mohl vzít život hned teď."

Safar to nechápal. Proč by měl Iraj umírat, jenom proto, že nemohl být vládcem svého klanu? Proč by nemohl zůstat v Kyranie, kde mu žádné nebezpečí nehrozilo? Mohl by tu prožít dlouhý, poklidný život. Oženit se s nějakou vesnickou ženou a být šťastný ze vší té krásy a hojnosti Kyranii. Nic z toho ale neřekl, protože z Irajova rozčilení viděl, že by ho to jen ještě víc popudilo - i když nechápal proč. Namísto toho se ho zeptal na zvyky jeho lidí.

„Je to úplně něco jiného než tady," řekl Iraj nevědomě pohrdavým tónem. „Nejsme zemědělci. Nejsme otroci země. To, co chceme, si vybojujeme. A bojujeme dál, abychom si to udrželi. Protože, a to ti povídám, Safare, jsem se na klínu svého otce naučil, že lidé tě budou buďto milovat nebo se tě budou bát. Nic mezi neexistuje." Říkal mu, že jeho rodina se toulala po širých pláních Džasparu po celá staletí. Byli tím nejzuřivějším kmenem, který zbyl potom, co se rozpadlo Alisarrianovo království. Žili z plenění slabších klanů a drancování vesnic a měst ve vzdálených zemích. V posledních letech, dokonce ještě předtím, než jeho otec onemocněl, se jim moc dobře nevedlo.

„Stáda našich koní již nejsou tak početná jako dřív a mor nás připravil o mnoho našich velbloudů. Ostatní klany se spojily s králi, kteří se nám kdysi klaněli. Byli jsme obklíčeni mocnými nepřáteli, kteří nám závidí naši zem."

Strýc Nýchan, který mě podporuje, viní z toho, co se stalo, mého otce." Iraj vzdychl. „Asi má pravdu, i když já to nechci připustit. Miloval jsem svého otce. Ale myslím, že se narodil příliš bohatý. Jeho otec byl velký válečný lord, a to ho asi oslabilo. Dříve jsme žili v jurtách a zůstávali na místě, dokud pastva nebyla příliš chudá, potom jsme se sbalili a jeli dál. Někdy jsme vyrazili do pastvin jenom kvůli tomu, že v nás zažhnula jiskra a jeli jsme tam, kam vítr vál. Teď žijeme ve velké pevnosti, kterou postavil můj dědeček."

Iraj vyprávěl, že život v této pevnosti byl pohodlný. Měli zlato, za které si rodina mohla koupit vše, co chtěla - tapisérie, koberce a otroky, kteří plnili všechny jejich potřeby. Pojíдали jídla ochucovaná vzácnými kořeními, některými tak lahodně pálivými, že po jídle následovaly ledové šerbety vyráběné z exotického ovoce pěstovaného v dalekých krajích. Ve dvoře Irajova domova byla zahrada s ozdobnou fontánou, kde jeho otec rád odpočíval a pojídal přitom lahůdky z ryb, fíky v medu, přičemž vdechoval čerstvé vánky, nesoucí jemnou vůni růží a pomerančů.

„Myslím, že takové blahobytné žití oslabilo otcovu vůli bojovat," pokračoval Iraj. „Když vypil příliš mnoho vína - což v poslední době bývalo často - proklínal toto bohatství a přísahal, že nazítří sbalí domácnost a znovu vyrazí do rovin Džasparu. Bude žít v jurtách a povede razie, jako za svého mládí jeho otec. Ale ráno život pokračoval jako obvykle."

Vím, že se za to cítil provinile. Dokonce to i několikrát přiznal, když mě varoval před nebezpečím bohatství. Myslím, že proto mě přinutil, abych složil válečnou přísahu. Abych mohl udělat to, co on nemohl. Čest mé rodiny teď spočívá na *mých bedrech*."

„To tě teda lituju," povzdechl Safar s vědomím, že on sám by takové břímě nesl jen velmi nerad.

„Ani nemusíš, Safare. Já to tak chci. Je-li to vůle bohů, jednoho dne pozvednu svoji rodinu do své někdejší slávy." Jeho hlas zeslábl, že Safar sotva rozeznal jeho další slova. „A ještě větší," dodal šeptem.

Vtom po obloze přeletěl hořící předmět a hlavy chlapců sebou trhly údivem. Viselo to nad nimi, obrovská točící se koule, která z kopců vyhnala tmu. Poté koule vybuchla a vytryskla v ohnivou sprchu.

Safar s otevřenou pusou zíral na žhnoucí částečky, jak se snášejí dolů, dokud celý jeho výhled nezaplnil tančícím světlem. Bylo jich tolik, že to bylo jako sníh z duhy a potom přelétly přes něj a on instinktivně vystrčil jazyk, aby jednu chytil jako dítě učarované sněhovými vločkami. K jeho velkému překvapení mu jedna vlétla do pusy a okamžitě ji naplnila chutí teplého vína s medem. Celým Safarovým tělem projela rozkošná energie a on se náhle ocitl nad vším smrtelným.

Uslyšel smích a podíval se na Iraje. Žhnoucí závoj částic vířil kolem něj a jeho rysy se komicky zkroutily, jako deformující se džbán v peci. Ukazoval na Safara a smál se, takže mladík věděl, že musí vypadat stejně. Potom částečky zmizely a vše bylo zase normální. Safar však z nějakého důvodu zůstal zasmušilý a rozmrzelý, zatímco Iraj se stále řehtal.

„Přináším *ti* štěstí, Safare. Svěřím ti své tajemství a hned nato je nám požehnáno znamením z nebes."

„Ale znamením čeho, Iraji?" zeptal se Safar. „Jak můžeme vědět, že to má s námi něco společného?"

„Bylo to příliš krásné, aby to bylo něco jiného než požehnání," odpověděl Iraj.

Zatímco Iraj té noci poklidně usnul, Safar zůstal vzhůru a přemítal, co ten nebeský výjev mohl znamenat. Bylo to znamení? Jestliže ano, co předvídalo? Jeho smysly byly ve střehu a každý šustot jasně vyvstával z obvyklé změti cvrlikání a cupitání. Slyšel zpívat cvrčka a zprvu si myslel, že to byla jarní píseň, kterou zpíval pro svoji družku. Potom uslyšel: „Blíží se to! Blíží se to!" Další cvrček říkal: „Co se blíží? Co se blíží?" A ten první odpověděl: „Radši se schováme! Radši se schováme!"

Potom zavál jemný větřík a cvrčkové ztichli. Ticho nastalo tak náhle, že to vypadalo, jako kdyby bylo hmotné. Jako by to byl předmět, kterého by se Safar mohl dotýkat, otáčet jej v ruce a zkoumat, jenom kdyby jej mohl uchopit. V hlavě si vybavil kbelík čerstvého jílu. Pomyslel si, že ticho bylo v tom kbelíku a začal hlínu čistit, odstraňováním oblázků a větviček. Potom to našel. Ohmatal to - široký, neobvykle tvarovaný oblázek. Krvavě rudý.

Duch jeho já se díval na blýskavý povrch a uviděl, jak se v něm odráží jeho oko, a pak už jen padal... a padal...

Roztáhl ruce a nechal se unášet větry duchů. Nejdříve si myslel, že se vrací do přemoženého města, které už jednou viděl. Ale vichry jej vynesly výš a on pádil přes pláně a pouště a potom nad moři. Zdálo se mu, jako by letěl věčnost, vznášeje se od jednoho temného horizontu ke druhému, dokud tyto horizonty nezšedly a nakonec se proměnily v jasnou modř, jak se noc proměnila v den a

pod ním se rozčeřily vody smaragdových moří.

Určitě jsem dolétl dost daleko, abych byl na druhé straně světa. Místo, které Gubadanovy knihy nazývaly „Konec světa“. Právě, když se začal podívat, kdy se asi zastaví, doletěl nad hornatý ostrov uprostřed obrovského oceánu.

Slyšel bubny a zpěv a podivně žalostné tóny trumpet, které se k němu linuly, jako se silné vlny vylévají přes břeh. Safar se vlnou tónů nechal odnést do velikého háje s vysokými stromy, všemi obtěžkanými zralým ovocem.

Mezi těmito stromy krásní lidé tančili do rytmu velkých bubnů s blánami z tenké kůry. Několik mužů troubilo na trubky z mušlí, jež vydávaly ty žalostné zvuky, které ho sem přilákaly. Lidé byli nazí a jejich slunečně bronzová těla byla pomalována překrásnými barvami. Ve středu tančila vysoká žena a její velká ňadra poskakovala v divokém, radostném rytmu. Její oblé boky vířily a přirážely ve starověkém aktu páření. Safarovo mladé tělo na to zareagovalo a on ucítil silné vzrušení.

Náhle se zastavila s očima rozšířenými takovým zděšením, že Safarův chtíč okamžitě zmizel, aby byl vystřídán pocitem nezměrné hrůzy.

Žena něco křičela jazykem, kterému Safar nerozuměl, a bázlivě ukazovala do dálí. Ostatní tanečníci ztuhli, jejich oči se snažily najít, co ji tak vyděsilo.

Safar se díval s nimi a uviděl, jak z vrcholku kuželovité hory stoupá dým. Lidé začali křičet a zmateně pobíhat sem a tam, jako mravenci náhle zaskočení deštivou bouří. Jejich zděšení Safar pociťoval jako své vlastní. Srdce mu bušilo a ruce se třáslly v hysterické touze vzlétnout.

Vyšlehl oslepující záblesk následovaný výbuchem, který mu zaduněl v uších. Obrovské kameny i stromy byly vytrženy ze země silou toho výbuchu a on se instinktivně přikrčil, ačkoliv věděl, že se mu nemohlo nic stát. Vířící kouř mu zastřel výhled.

Potom se jeho vidění rozjasnilo a on uviděl hromadu mrtvých těl, včetně tančící ženy, zmačkaných vyvrácenými ovocnými stromy. Viděl, jak se ti, co přežili, vrávoravě postavili a utíkali k pobřeží, kde čekala řada kánoí.

Ozval se další výbuch, mnohem silnější než ten první. Ohnivá suť drtila prchající a Safar uviděl, jak silou žáru kánoe vzplály.

Z hory, která se rozštěpila téměř na dvě, se valila roztavená skála. Dorazila k moři a vody začaly vřít. Na povrch vypluly tisíce mrtvých ryb, které se mísily se zčernalými těly těch několika málo lidí, kterým se podařilo doběhnout tak daleko. Z hory proudil žlutý štiplavý kouř, který zahalil oblohu tak, že slunce zmizelo z dohledu. V ústech měl chuť popela.

Vize skončila, načež se Safar s úlekem probudil a zjistil, že pláče. Otřel si oči, potom se podíval na Iraje a viděl, že ten stále spí.

Safar si přál, aby se jeho kamarád probudil. Cítil se sám a strašlivý pocit ztráty mu jako červ vyvrtil díru do žaludku. Chouliil se v něm i strach. Strach z budoucnosti, ačkoliv si nedokázal sesumírovat, čeho by se měl bát. Snažil se představit si sebe za deset let, jako zralého hrnčíře skrčeného nad kruhem, jak rukama tvaruje vlhkou hlínu v dokonalou nádobu. Avšak pokaždé, když se mlhavý obraz utvořil, nemohl jej udržet a on zase zmizel. Safar zápasil s tím, aby si vůbec nějakou budoucnost představil. Ne pro sebe, ale pro svět. Jaké by to bylo, kdyby žil celé jeho trvání? Ale jeho mysl jako by byla zahalena žlutou, štiplavou mlhou.

Celý zničený to vzdal. Byla mu zima, a tak si pevně přitáhl svoji deku a položil se na své lože z listí. Jak tak čekal, až se dostaví spánek, spatřil první paprsky vycházejícího slunce, které se vylily přes hřebeny. Měly barvu krve a byly tak silné, že vzdálený kopec z této části hor vystupoval, jako by byl živý.

Safar zavřel oči a zašeptal modlitbu za duše všech lidí, kteří v jeho vizi zemřeli - těch krásných lidí, kteří kdysi tančili pod stromy plnými ovoce na ostrově na Konci světa.

Potom upadl do bezesného spánku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Alisarrianova jeskyně

Když Safar otevřel oči, slunce již bylo výš a vrhalo svoji mírumilovnou záři na ranní krajinu. Iraj pobíhal kolem, rozdmýchával oheň k životu a vyndával věci k snídani. Když ale spatřil Safarovu tvář, uviděl v ní zbědovanost a zeptal se ho, co se stalo. Safar, stále otřesen noční vizí, mu celý příběh vypověděl.

Iraj nedal najevo jedinou známku údivu a když příběh skončil, utěšoval ho: „Nedělej si starosti, Safare. Byl to jenom zlý sen. Některé ty mandle, co jsme jedli, byly asi zelené.”

„Nebyl to sen,” protestoval Safar, „ale vize něčeho, co se opravdu stalo. Byla to příčina té ohnivé sprchy, kterou jsme včera večer viděli.”

Iraj se na svého přítele tázavě podíval. „Proč si to myslíš? Už jsi měl někdy nějaké vize?”

„Ano,” přiznal Safar tiše. „Občas o tom, co se má stát. Občas o něčem, co se děje.”

„A vždycky se vyplní?”

Safar zuboženě pokrčil rameny. „Většinou ano.”

Iraj podřepí vedle Safara. „Od chvíle, kdy jsme se setkali, jsem věděl, že přede mnou něco tajíš. Je tohle všechno?”

Safar potřásl hlavou. „Ne.”

„Chceš mi říct i to ostatní?”

„Ještě ne.”

Iraj kývl. „Máme dost času.”

Safar zkoprněle seděl, zatímco Iraj dělal všechnu potřebnou práci. Balil věci, sháněl zvířata a náklad na lamu. Když byl čas vyrazit, Safarova nálada se zlepšila. Všechno se ve světle dne zdálo být tak normální. Vize a kouzla neměly uprostřed takové záře žádné místo. Chladný ranní vzduch pročišťoval duši. Všude byli ptáci a k snídani se-zobávali kapky rosy. Motýli seděli na velikých listech, kde si sušili křídla v hřejivé sluneční záři, a tlustí ospalí čmeláci vykukovali z květů.

Když vyrazili, Iraj si pohvizdoval veselou melodii, a ta mu vydržela skoro celé ráno, i když si Safar všiml, že se na něj každou chvíli dívá s přimhouřenýma očima, jako by si jej měřil. Po nějakém čase Safar svoji vizi odložil stranou a řekl si, že to byl zlý sen, tak jak říkal Iraj. Začal si připadat hloupě, že se o ní vůbec zmiňoval. Vzpomněl si, jak jej otec kdysi upozorňoval, že hory mohou způsobit melancholii, nedůvěřivost a nakonec usoudil, že to, co viděl, nebyla vize, ale výplod horečnaté představivosti způsobené záchvěvem melancholie.

Za krátký čas převládla jeho mladistvá nálada a on se přidal k Irajově písničce. Jak si tak pískali, jejich oči se setkaly a rty se jim zkroutily v úsměvu, který pískání proměnil ve vzdušné syčení a oba propukli v hlasitý smích. Smích následovalo uchechtávání nad hloupými vtipy obou chlapců. Předváděli legrační souboje, zápasili spolu a chovali se přesně jako výrostci, kterými byli.

Den byl zpola pryč, když dva kamarádi dorazili ke svému cíli. Zem byla pokryta ztuhlým sněhem, tu a tam prostoupeným rašícími zelenými výhonky, které s ním zápasily, aby mohly přivítat jarní slunce. Bylo teplo a bezvětří, když se pěšina stala strmější a oni se stoupáním tak zadýchali, že si museli svléknout kabáty. Úzká pěšina se točila a vinula nad sněžnými skalami a nesla je k vrcholu. Postup však nebylo možno pozorovat. V mnoha místech jim široké převisy a výstupky bránily ve výhledu na všechno, kromě skal kolem nich a pěšinu pod jejich nohama. Kozy a lama se hnaly vpředu a zmizely za ostrým ohybem.

Přestože Safar věděl, co za tím ohybem očekávat, pohled před ním vyskočil stejně náhle a krásně jako poprvé, když sem přišel. Ocitli se v jasném světle na široké plošině přehlížející severní stranu hor. Kousek pod nimi byla malá dolina, kde hojně rostly horské bobule. Ze skály pod jejich nohama tryskal pramen, který padal dolů do křišťálového jezírka ve středu doliny. Kozy dováděly v bobulích a mečely radostí. Lama své méně důstojné vlněné sestřenice ignorovala a její tlama se již zabořila do jednoho keře s bobulemi.

Pod zeleným dolíkem se nacházela překrásná krajina skalisek s bílými čepicemi, které se snášely

do rozsáhlých pouštních pustin severu. Husté chuchvalce mraků putovaly po modré obloze jako hnědé, šedé a bílé bavlnovité ostrůvky. Písek pouště odrážel sluneční svit a vrhal jej zpět na oblohu, všechno to vypadalo jako vytvořené z lesknoucích se drahokamů.

Za pouští nebylo nic, co by upoutalo oči. Safarův zrak rychle přeletěl k hraně obzoru, k tmavě modré linii, kde se klenba oblohy snoubila se zemí. Slyšel, jak Iraj zalapal po dechu, a došlo mu, že dokonce ani on, ač narozený na rozsáhlých severních pláních, se nikdy nedíval do takové obrovské dálky. Výhled byl ohromující, ale vše ještě jako by bylo zvětšeno řídkým vzduchem, takže se zdálo, že je obzor docela blízko - i když od vůdců karavan Safar věděl, že cestovat tak daleko by trvalo velmi dlouho.

Pohlédl na svého kamaráda, který měl na tváři bláznovský výraz. Iraj váhavě natáhl ruku, jako by se chtěl obzoru dotknout. Safar se rozesmál, protože udělal to samé, když toto místo poprvé našel.

„Pojď za mnou," vyzval ho. „Je tu toho víc."

Safar shodil svůj lehký ranec a slézal dolů po skále podél zurčícího pramene. Asi tak napůl cesty se voda valila přes ústí jeskyně. Safar na ně ukázal, a potom Irajovi předvedl, jak najít cestu mezi padající vodou a stěnou skály a vklouznout do jeskyně.

Při své poslední návštěvě tam zanechal potřebný materiál na louče a rychle jich několik udělal. Potom svým křesadlem vyrobil jiskru a jednu zapálil. Náhle byla jeskyně zaplavena tajuplným světlem. Stěny, podlaha a zdi byly vytesány do hladkého, zeleného kamene, který pohlcoval všechno světlo a odrážel strašidelnou záři.

Když se Iraj vzpamatoval ze svého počátečního údivu, zapálil si vlastní louč a rozhlížel se kolem, přičemž si všimnul místa, kde si Safar někdy dělal oheň, když bylo chladno. Poté uviděl záplavu pentagramů, magických symbolů a hvězdných znamení - některé staré, některé novější - vyrytých do zdí i do podlahy.

„Čarodějnické doupě," řekl.

Safar přikývl, ale neřekl nic o tom, že ty novější symboly byly jeho nemotorné pokusy kopírovat a učit se od starých mistrů. Měl s nimi teprve kouzlit, zatím byl spoután chlapeckými pochybnostmi. Ale někde tam vzadu v hlavě věděl, že bylo jenom otázkou času, než podlehne pokušení provést nějaké pravé čarodějnické kouzlo.

Safar ukázal na řadu vybledlých červených symbolů vyrytých v zemi. Vedly hlouběji do jeskyně, jako by označovaly cestu. Ve chvíli, kdy Iraj symboly rozeznal, zůstal stát s otevřenou pusou - Dobyvatelův Démonský měsíc a kometa.

„Alisarrian byl tady?" zalapal po dechu.

„Nevím," odvětil Safar. „Ale myslím, že toto místo museli používat nějakí lidé, kteří ho znali."

Pokynul Irajovi dál a oba pokračovali po pěšině několika komorami, které jeskyni tvořily. V jedné místnosti byla kamenná police, na které pořád ještě stály starověké džbány. Ačkoliv některé magické symboly, které je identifikovaly, byly stále ještě zřejmé, obsah džbánů již dávno vyschnul. V další místnosti se nacházela malá hromada zbraní a brnění tak zrezivělých, že byly přilepené k sobě. Iraj si je s velkým zájmem prohlížel a s úctou pochvaloval jejich účelnost a kvalitu.

Poslední místnost byla prázdná až na držadla po každé straně zdi. Safar zapálil další dvě louče a strčil je do držadel.

„Kvůli tomuhle jsem tě sem přivedl," ukázal na široký prostor mezi dvěma loučemi.

Iraj zíral do míst, kam Safar ukazoval, ale zprvu neviděl nic významného.

„Podívej se pořádně. Když se na to díváš poprvé, chvíli trvá, než to vidíš. Potom už je to jednoduché, protože víš, na co se díváš."

Irajovy oči se zúžily úsilím, jak kroutil hlavou sem a tam a snažil se rozeznat, na co Safar ukazuje. Potom se mladý hrnčíř usmál, když spatřil, že se mžourání proměnilo v udivený pohled a obraz mezi dvěma loučemi vyskočil na povrch.

Pod průhledným povrchem kamene byl nějakým způsobem vytvořen velký obraz. Dokud nebyly zapáleny louče, byl sotva viditelný - a i potom, pouze když se na něj dívalo určitým způsobem.

Byl to obraz vysokého pohledného bojovníka, oblečeného v archaickém brnění prince. Měl světlou pleť, dlouhé světlé vlasy a divoké oči, modré jako vody kyranského posvátného jezera. Bojovník držel pod pravou paží přílbu a na hlavě měl prostou čelenku královské hodnosti. V levé ruce měl meč, vysoko zdvižený, jako by zdravil, či vyzýval jiného bojovníka. Tím si Safar nikdy nebyl jist.

Nad bojovným králem byl symbol Démonského měsíce a vzestupující komety.

„Alisarrian," špitnul Iraj.

„Nikdo jiný," potvrdil mu Safar.

Iraj se hlasitě zasmál radostí a poplácal mladého hrnčíře po zádech, čímž mu velice děkoval.

„Tajemství za tajemství," hlaholil. „I když já jsem na tom vydělal, příteli."

V tu chvíli si Safar uvědomil, že někdy mezi chvílí, kdy vyrazili na cestu a jejich příchodem sem, se z nich *stali* přátelé. Když si to uvědomil, cítil se najednou nějak dospělejší. Nikdy předtím kamaráda neměl.

Iraj se znovu upřeně zadíval na portrét. „Studoval jsem vše o Alisarrianovi, ale takovou podobiznu jsem ještě nikdy neviděl. Vypadá jako dobyvatel každým coulem. Muž pověřen bohy, aby vládl velké říši."

Tasil svůj meč, zamával jím a pak zaujal postoj jako muž na obraze - meč vysoko zdvižený, zvednutá hlava a oči zahleděné do dále.

S úlekem si Safar poprvé něčeho všiml. „Ty jsi levák, stejně jako Alisarrian."

Iraj s rozvážnou tváří kývl. „A také jsem vysoký a plavý," doplnil. „Ale mé oči jsou tmavé. Jeho oči jsou modré... jako tvoje."

Safar se začervenál. Jeden z důvodů, proč toto posvátné místo choval jako poklad, byl, že tu byl další modrooký člověk jako on. Cítil se tu nejen méně podivný, ale i nadřazený - i když jen na malou chvíli.

Iraj se otočil stále ve svém postoji. „Pověz mi, Safare," zeptal se docela vážně. „Vypadám jako král?"

Safar si jej důkladně prohlédl. Nenásledovala žádná vize, žádné mohutné zahřmění z nebes. Zjištění vyvěřelo z nitra a on to najednou... *věděl*.

Vyschlo mu v puse a jeho hlas zasípal: „Ty *budeš* králem, Iraji."

„Cože?" vyhrkl překvapený Iraj. „Já jsem si jen dělal-" zastavil se. Potom jeho hlas nabral zuřivý nádech a zhrubnul.

„Co mi to tu říkáš?"

„Budeš stejně velký král, jako byl Alisarrian," odpověděl Safar. „Cítím to," poklepal si na hrud', „...tady."

Irajova ruka poklesla a meč zarachotil o kámen.

„Nevysmívej se mi."

„Já se nevysmívám."

„Mluvíš o mém největším snu. Utvořit tak veliké království, jako bylo Alisarrianovo."

„Vím to," řekl Safar.

„Ty si nemyslíš, že jsem blázen?"

„Možná." Mladý hrnčíř pokrčil rameny. „Asi musíš být."

„Viděl jsi to v nějaké své vizi?" zeptal se Iraj.

„Ano. Těsně předtím, než jsi k nám přišel. Viděl jsem tě... s korunou na hlavě."

„Seděl jsem na bílém slonu?" zeptal se ho Iraj s bradou překvapeně vysunutou dopředu.

„Ano," odvětil Safar. „Vedl jsi obrovskou armádu. V mé vizi jsi na mě mával."

Iraj přistoupil blíž, jako by ho přitahoval magnet. „A řekl jsem ti, aby ses posadil vedle mě. A že ty - Safar jsi mi dopomohl ke všemu, co jsem získal."

„Zdá se, že jsme měli stejnou vizi." Safar stál jako zkoprnělý.

„Byl jsem přesvědčený, že to byl jen sen," řekl Iraj. „Že by to mohlo být něco víc, jsem si pomyslel, až když jsem tě potkal a uslyšel tvoje jméno."

„Nějakým způsobem jsme se jeden druhému dostali do mysli."

Iraj potřásl hlavou. „Byla to *tvoje* vize. Mně se něco takového nikdy nestává."

„No, to mně zas jo," povzdechl si Safar.

„Děláš, jako by to bylo prokletí."

„Ani si nedokážeš představit jaké."

„Ale... jestli je pravda, co říkáš-"

„Je," skočil mu do řeči Safar. „Málokdy se pletu."

Iraj chytil Safara kolem ramen a přitáhl ho blíž. „Tak až budu králem, budeš mým nejdůvěrnějším poradcem. Budeš lord Timura, od chvíle, kdy právoplatně usednu na trůn."

Potom ruku stáhl, odstoupil a velmi slavnostně zvedl svůj meč. Čepelí Safarovi lehce poklepal na hlavu slovy: „Tak prohlašuji já, král Iraj Protarus."

Jeho tvář zazářila mladistvým zanícením. Pohnutím se mu roztřásl a zachraptěl hlas a jeho oči se zalily slzami. Na tváři měl špinavou šmouhu a jak tam tak stál, v prostých chlapeckých šatech, snaže se o postoj hrdinské osoby, možná vypadal dokonce i trochu směšně.

Safar se však nesmál.

Po improvizované ceremonii si Iraj podrobněji prohlédl jeskyni se zvláštní zřeteli na magické symboly a džbány.

„Co myslíš, že byl účel této jeskyně?“ zeptal se.

„Hádám,“ odpověděl Safar, „že ji používali snolovci k předpovídání Alisarrianovy budoucnosti.“

Iraj se silně zašklebil a řekl: „Jak příznačné, že je mi má budoucnost předpovězena na tomhle místě. A navíc mým vlastním snolovcem.“

„Já nejsem žádný snolovec,“ protestoval Safar. „Jsem jenom hrnčířský učeň.“

„Hrnčíř, který má vize,“ smál se Iraj.

Safara kupodivu tato poznámka popíchl. „Být hrnčířem možná není tak skvělé, jako stát se králem,“ namítal, „ale je to úctyhodné řemeslo. Někdo dokonce říká, že je to umění - umění požehnané bohy.“

„Mrzí mě, jestli jsem řekl něco, co tě rozzlobilo,“ odpověděl Iraj. „Jediní řemeslníci, které jsem kdy znal, byli mečíři a výrobci brnění. Ale, jak sám říkáš, je známo, že hrnčíři jsou požehnáni, protože pracují se stejným materiálem, ze kterého nás bohové udělali. Už jsi někdy přemýšlel o tom, že právě proto bys mohl mít ty vize? Možná, že když ses narodil, dostal jsi dvojnásobné požehnání.“

„To je možné,“ připustil Safar. „I když mému otci se něco takového nikdy nestalo.“

„Jak to víš?“ zeptal se Iraj.

„Podle toho, jak se choval, když-“ zastavil se.

„Co se stalo?“ naléhal Iraj. „Co udělal?“

Safar potřásl hlavou, odmítaje odpovědět. „Raději bych to neříkal.“

„Neměli bychom mít před sebou žádná tajemství,“ řekl Iraj. „Zvlášť po tom, co se stalo.“

Má pravdu, pomyslel si Safar. Ale namísto toho, aby všechno přiznal, se rozzlobil. „Nestalo se nic!“ vyhrkl. „To jenom jeden hloupý kluk řekl druhému hloupému klukovi hloupou pohádku. To je všechno.“

Safar vyběhl ven, přikrčil se mezi vodní oponou a ústím jeskyně, vylezl po skále a běžel, dokud nedorazil na loučku, kde se pásly kozy.

Iraj si dal moudře na čas, než se za ním vydal. Safar zuřivě pobíhal po louce, kopal do nevinných kamenů, škulal překážející rostliny u kořene a plácnul lamu, když se k němu přiblížila a očíhávala jej s tázavým výrazem, co se děje. Když se po zvířeti ohnal, uskočilo v šoku. Safar se k němu vždy choval mile. Zíralo na něj s žalujícímá očima, potom se otočilo a odkráčelo svým přehnaně ležérním způsobem, jak to lamy umí, když nechťejí dát najevo, že je někdo urazil.

Do cesty se mu připletla koza a on zvíře nakopl, jako by to byla ta největší obtíž, která mu kdy přišla do cesty. Koza vystřelila pryč, potom pomstila své ponížení tím, že nabrala menší zvíře, které udělalo to samé a dřív, než si to Safar uvědomil, louka byla plná zuřících zvířat, narážejících jedno do druhého a poskakujících jako fakírstí učni, co se poprvé pokusili projít přes žhavé uhlíky.

Když se Iraj ukázal, Safar se hlasitě smál, takže na hádku zapomněl. Iraj se o tom již znovu nezmiňoval a oba se po chvíli pustili do drsných hříček a dobrodružství, které prožívají osamělí pasáči koz v horách.

Ale viselo to mezi nimi, jakási nepříjemná přítomnost.

Když Badawi spatřil širokou cestu pro karavany vedoucí do hor, spadl ze svého osla a klesl na kolena. Bušil se pěstmi do prsou a provolával hurá k nebesům za to, že mu zachránila život.

To ráno, kdy ho Sarn vyslal hledat cestu do hor, věděl, že to byl jeho poslední den - pokud se nestane zázrak. Badawi měl dojem, že ho opustilo štěstí, potom, co našel starou misku od Timury z Kyranii. Od té doby ujeli více než čtyřista mil a nenašli dokonce ani kozí stezku, natož potom širokou cestu pro karavany, která by vedla do hor.

Jak tak prozpěvoval chválu všem božím postavám, na které si vzpomněl, Badawi najednou zahlédl hromádku velbloudího trusu jen několik stop před sebou. Jeho srdce poskočilo ještě větší radostí a on - stále na kolenou - se k ní dohrabal a rozhrnul sluncem vysušenou hromádku, aby zjistil, že uprostřed je stále ještě vlhká.

Právě v tu chvíli přicválal Sarn se svojí tlupou démonských banditů jen nedaleko za ním. Když jej Badawi spatřil, vyhrabal se na nohy. „Podívejte, pane!“ křičel a ukazoval dlaně, obě plné velbloudího trusu, jako by to byl nějaký poklad.

„Co to máš v rukou, ty Špinavý člověče?“ zavrčel Sarn.

„Velbloudí trus, můj pane,“ odpověděl Badawi. Udělal taneček radosti a vysypal trus na zem. „Tisíc

mil vedli bohové vašeho bezcenného otroka pustinou, aby nakonec našel to, co vám bylo nařízeno hledat."

„Zbláznil ses, člověče? Co budu dělat s velbloudím trusem?"

Badawi to, jak se zdálo, neslyšel. Viděl další a další bobky a hnal se k nim. Skákal od hromádky k hromádce jako tlustý žabák, nabíral je, vyhazoval do vzduchu a křičel: „Díky bohům!"

V tu chvíli dorazil Giff. „Co se tomu člověku stalo?" zeptal se.

„Myslím, že jsem na něj moc přitlačil," odpověděl Sarn. „Zdá se, že z toho vypětí přišel o rozum." Povzdechl si. „Myslím, že už nám k ničemu není. Jestli chceš, můžeš ho zabít, Giffe. Jenom bud', prosím tě, dobrý démon a neříkej 'Já jsem ti to říkal'."

Giff se usmál a jal se tasit svůj meč, ale Badawi je zaslechl. Přicupital ke dvěma démonům a vztek na chvíli přemohl jeho strach.

„Zabít mě?" křičel. „Proč byste něco tak hloupého dělali? Našel jsem vám cestu přes hory nebo ne?" Badawi ukázal na širokou cestu, která se vinula nahoru do hor. „Tam leží Kyrania!" křičel dál. „Tam leží Údolí mraků!"

Badawi byl ze svého objevu silně vzrušený, že to až hraničilo s nebezpečnou hysterií. „Sami byste to nikdy neobjevili!" křičel. „Jenom já, Badawi, jsem něco takového mohl dokázat.

Navíc jsem vám ještě ukázal důkaz, že tudy karavana projížděla nanejvýš před třemi nebo čtyřmi dny." Ukázal na trusem posetou cestu svojí špinavou rukou. „Nebo si myslíte, že se tu ta zvířata vzala jen tak odnikud, když hledala pohodlné místo, kam se vydělat?"

V momentě, kdy Badawiho výbuch ustal, uvědomil si co udělal. Nervy mu povolily a on padl na zem. „Odpusťte mi, pane," žebрал. Tloukl hlavou o zem a sypal si prach na hlavu. „Tento bezvýznamný brouk, váš otrok, vás urazil, pane. Uřízněte mu ruku, jestli vás to potěší. Vyrvěte mu jeho ničemný jazyk, který se bez rozmyslu spustil, když byl mozek přílišně rozrušen z tohoto objevu. Hlavně mě prosím ušetřete, pane. Ušetřete mě a budu vám věrně sloužit, spokojen s drobkou k jídlu a bičováním za odměnu, tak dlouho, jak budu živ."

Zatímco Badawi žebрал, Giff pohnal svého oře vpřed, aby prozkoumal znamení.

„Nerad to přiznávám," řekl, když koňský handlíř skončil a proměnil se už jen v plačící trosku, „ale ten člověk má pravdu. Nedávno tudy skutečně projela karavana."

Badawi si otřel oči a vysmrkal se do rukávu. „Vidíte, pane. Měl jsem pravdu. Dokonce i Giff to říká. A oba víme, jak moc mě nenávidí. Samozřejmě, že si to zasloužím."

„Zavři zobák, člověče!" okřikl ho Giff. „Jestli ještě jednou poskvrníš mé jméno tím, že ho vyslovíš nahlas, uříznu ti hlavu a udělám si z ní nočník!"

Badawi se celý roztřesený uklonil a řekl: „Prosím, pane, já jsem to nemyslel špatně."

Sarn hovor ignoroval. Díval se teď na šíři a hloubku stezky - spíše široké cesty, teď, když se pořádně podíval. Cesta vyšlapaná do skály staletým používáním. Vzhlédl ke sněhem pokrytým horám a tázal se sám sebe, jak bohatou kořist ta karavana asi přinese.

„Hádám, že je z Kaspanu, pane," vyhrkl Badawi, jako kdyby četl jeho myšlenky. Ukázal na severozápad, zhruba do těch míst, kde Kaspan byl. „Vůdce karavany má bezpochyby namířeno přes Boží předěl do Walárie." Ukázal na jih přes hory. „Je to cesta dlouhá několik tisíc mil -samozřejmě myšleno tam a zpět. Jak jste již bezpochyby uhádl, žádný kupec by nejel tak daleko, kdyby za svoji námahu neočekával tučný zisk. Přepadněte tu karavanu, pane a budete mít jmění."

Giff pozorně naslouchal, vědom si toho, že všechno, co koňský handlíř říká, je pravda. K těmto příjemným pocitům se přidala jedna další skutečnost, která jej potěšila ještě více.

Zaklapal drápy, aby upoutal Sarnovu pozornost a když se ten k němu otočil, docela prostě řekl: „Už jsme s ním hotovi?"

Badawi otevřel ústa. „Jak to myslíte, 'Už jsme s ním hotovi'?"

Oba démoni jej ignorovali. „Vlastně nevidím, čím by nám mohl být ještě užitečný," řekl Sarn. „Našli jsme, co král Manacia chtěl a ještě to, co jsme chtěli *my*. Jakmile karavanu zajmeme, můžeme se vrátit domů."

„S kým jste hotovi?" naléhal Badawi. „Koho tím myslíte, pánové?"

„Slíbil jsi mi, že ho budu smět zabít," připomněl Giff.

„To jako mě?" zděsil se Badawi. Potom začal znovu štkát. „Mě ne," vzlykal. „Nemůžete přece myslet *mě!*"

Sarn ze své odrápené ruky stáhl prsten s drahými kameny a hodil jej Giffovi, který jej zachytil ve vzduchu.

„Kupuji svůj slib zpátky," zvolal Sarn. „Snášet ho bylo pro mě těžší než pro tebe. Musel jsem

předstírat, že se mi nehnusí docela." Odhalil své tesáky. „Pro zdraví démona není moc dobré něco v sobě takhle potlačovat."

„Udělám cokoli, pane," naříkal Badawi. „Cokoli."

Giff zavrčel smíchy a narazil si prsten na prst. „Slib považuji za vrácený."

Sarn pobídl svého oře blíž k vzlykajícímu Badawimu. Čumák jeho zvířete se nad lidským pachem zkroutil odporem. Zavrčelo strachem, ale Sarn jej umírnil tím, že mu do žeber zabořil svoji těžkou patu.

„Podívej se na mě, člověče," řekl démon.

„Ne, ne, nepodívám se!" křičel Badawi a snažil se od-plazit pryč.

„Řekl jsem, podívej se na mě," zaburácel Sarn.

Badawi se sesunul k zemi, jako kdyby byl démonův výkřik úder. Potom pomalu vzhlédl. Dolů na něj upřeně hleděly démonovy žluté oči. Sarn mávnul rukou a celé tělo koňského handlíře ztuhlo. Badawi neměl žádnou svoji vůli, ale stále měl myšlenky a stále měl strach.

„Neubližujte mi, pane," kvičel.

„To ani nechci, člověče," odpověděl Sarn pohrdlivě. „S tvou zbabělou krví bych si ruce nešpinil. Ne, dostane se ti smrti, jakou zasluhuješ, člověče. Smrt, kterou ti museli předurčit bohové, jinak by mi ten nápad nemohl na mysli vytanout tak rychle."

„Prosím, pane," žebřal Badawi.

„Ticho!" křiknul Sarn.

Badawi zmlknul.

„Vezmi si tenhle nůž," řekl Sarn a podával mu zdobenou dýku. Badawiho prsty se proti jeho vůli natáhly a vzaly si nůž.

Sarn ukázal na zem. „Vykopej si tu svůj hrob. A udělej ho hluboký, aby se nějaký nic netušící šakal neotrávil tvým shnilým tělem. A udělej ho široký, aby se do něj vešly ty tvoje špeky."

Jako mechanický stroj si Badawi klekl a začal kopat.

„Až skončíš, člověče, vlez do toho hrobu a vyřízni si střeva. Chci, abys to udělal pomalu. Aby sis přivodil takovou bolest, jako kdybych tě řezal já."

Se smíchem odcválal.

„Ne, ne, to já neudělám!" křičela Badawiho mysl.

Ale kopal dál, dlabal nožem do tvrdé země a krvavýma rukama vyhazoval hlínu a kamení. Nemohl zpomalit, natož se potom zastavit. Věděl, že kdyby se jednou zastavil, neměl by jinou šanci a musel by vykonat zbytek Sar-nova rozsudku. Jak mu bylo přikázáno, vzal by si vlastní život - tak pomalu a bolestivě, jak to jen jeho zakletý duch dokázal.

Napadla ho šílená myšlenka. Bylo to všechno kvůli té velbloudici. To tenkrát ho prvně opustilo štěstí. Když se zamiloval do velbloudice a ukradl si ji pro sebe.

Ale když ona byla tak krásné zvíře, moje Sava, pomyslel si. A bílá, tak krásně bílá...

Bílá jako sníh na Božím předělu.

Za posledních několik dní se Iraj několikrát vrátil do jeskyně. Chodil tam sám a nikdy neoznamoval svůj záměr, když odcházel, ani o tom nemluvil, když se vrátil. Ačkoliv nikdy neřekl, co tam dělal, pokaždé, když vyšel ven, vypadal, že je vyšší, sebejistější a jeho oči jsou rozkazovačnější.

Safar se tam vrátil pouze jednou a i on tam šel sám. Pozdě jedné noci si znovu prožil hrůzný výjev tanečníků, kteří zemřeli ve vulkanické erupci. Potom, co se uklidnil a hlava se mu vyčistila, vzpomněl si na něco, co v jeskyni našel už pár návštěv předtím. Potom, co se přesvědčil, že Iraj spí, šel do jeskyně, do místnosti s kamennou policí a starými džbány. V jednom rohu byla rozbitá nádoba, která ho zaujala starobylými symboly, jež na ní byly namalovány. Rozložil si střepy na zem v marném pokusu je sestavit.

Safar si přidržel louč, aby se mohl lépe podívat na téměř dokončenou skládanku. Tentokrát jej však nepřitahovaly ani tak znaky jako to, co kdysi nádoba představovala. Byl to kulatý džbán ve tvaru světa s malým otvorem, v kterém kdysi seděla zátka. Na nádobě byly vyobrazeny hlavní obrysy světa, který se skládal převážně z oceánů a čtyř želvích bohů, kteří na sobě nesli jednotlivé země. Tady, ve Středním moři, byl Esmír - což ve starobylém jazyce znamenalo prostě jen země. Na severu byl Aroborus, území lesů. Na jihu byl Raptor. země ptáků. Poslední ze všech byla Hadin, země ohňů. Safar si toto uspořádání prohlížel podrobněji a představil si nádobu v hlavě. Na glóbu byla Hadin na druhé straně světa - přímo naproti Esmíru.

Sklonil se, aby se blíže podíval na velký kus střepu, který obsahoval Hadin. Byla to vlastně celá

řada ostrovů, spíše než jedna souvislá masa pevniny. Na největším ostrově byl obrázek hory ve tvaru kužele s tváří příšery. Příšera chrčila oheň. Vzpomínka na tento kousek nádoby přitáhla Safara do jeskyně. Teď přemýšlel o tom, jestli ten obrovský ostrov v Hadin, nebyl právě ten, který viděl ve své vizi. Jestliže to byla vize.

Připadal si hloupý. Vždycky byl pyšný na to, jakou má hlavu, ale teď se jeho znalosti o světě, a co jej utvářelo, zdály být tak bezvýznamné, že mohl být nějakým hmyzem, pozorujícím nebe. Dychtil po tom vědět více, což jej rozesmutnělo, protože si uvědomil, že dosáhl konce toho, co jej Gubadan mohl naučit. A jak se tak Safar díval na rozbitou kouli, došlo mu, že mnoho z toho, co se naučil, mohlo být mylné, nebo založené na Gubadanových pokroucených mýtech. Dokonce i starý kněz například připustil, že nebylo žádných želvích bohů, kteří by nosili kontinenty. Země se vznášela na oceánech bez cizí pomoci. Želví bohové prý byly symboly, ne věda. Ačkoliv, jak je upozornil, symboly občas skrývaly vnitřní význam, který mohl být vědou.

Safar se rozhodl, že až příště pojedou s otcem do Walárie, najde knihy, kterými by si rozšířil své vědomosti - i když neměl ponětí, co za knihy by to mohlo být. Pro začátek by se však mohl podívat po něčem, co by mu prozradilo něco o čtyřech kontinentech, zvláště pak o Hadin.

Sáhl po střepe, na kterém byla Hadin, a jakmile se ho prsty dotknul, jeho tělem projel ten teplý, medový vjem, jaký cítil té noci, když z oblohy pršely ohnivé částečky. Tento pocit rychle zmizel a všechno bylo zase normální. Otřásl se, podíven, co se stalo. Upřeně hleděl na stěp nádoby se svojí ohnivou horou. Žádná odpověď nepřišla. Po chvíli to vzdal a zastrčil si stěp do váčku na stěly, aby jej prozkoumal později.

Vrátil se do tábořiště pod své deky. Spal a tentokrát neměl žádné sny.

V několika následujících dnech začal být v dolině nervózní. Ačkoliv to nedával najevo, rozrušil jej ruch magie a nebezpečí, jež cítil ve vzduchu. Nakonec si vymyslel výmluvu, aby oba dva mohli na chvíli odejít. Řekl Irajovi, že potřebují najít nějaké maso do kotlíku. K lovu vždy svolný Iraj souhlasil.

Lamu a kozy nechali pást a celé hodiny se toulali po sněhem poskvřených pěšinách. Safar svým prakem sestřelil několik horských tetřívků a Iraj svým lukem ulovil zajíce. Safar si z něj utahoval, protože si přinesl těžké šípky, které se hodily spíše na medvěda než na zajíce a zvíře bylo střelou tak roztrhané, že bylo k ničemu.

Iraj předstíral, že se ho to dotklo. „Právě jsem nám dvěma zachránil život, ty nevděčníku. Neviděl jsi ten zlý výraz v jeho očích? Jestli jsem někdy viděl lidožrouta, tak to byl on!“

„Jé!“ vyjekl Safar. „Zajíc lidožrout! Utíkej! Utíkej!“

A oba se hnali dolů po pěšině, jako kdyby je honil tygr.

Asi tak o hodinu později přišli na kopec, ze kterého bylo vidět na hlavní trasu pro karavany. Průchod Nevěstou a šesti pannami nebyl snadný. Skládal se z komplikované řady cest a serpentín, které se vinuly od pouště k prvnímu průsmyku. Průsmyk vedl k roztřesenému mostku - postavenému, jak někteří tvrdili, Alisarrianovými staviteli - který přecházel na další horu. Více takových průsmyků a mostů se spojovalo v konečnou trasu, která vedla přes široký vrchol Šesté panny, potom se svažovala dolů, aby se dostala na stezku přes samotnou Nevěstu a pak dolů do Kyraniy a dál.

Safar na tomto pahorku strávil mnoho hodin, když pozoroval karavany. Ve vrcholné sezóně, kdy jich tudy mohlo projíždět až dvanáct, to byl nádherný pohled. Jednou zahlédl čtyři karavany, jak se najednou pohybují po čtyřech různých vrcholcích. Nikdy neviděl oceán, ale pro Safara karavany vypadaly jako malá flotila lodí plachtících přes moře mraků a sněhových závějů. Kyraniané tuto oblast nazývali Vysoké karavany, protože se říkalo, že nikde na světě nebyly vyšší hory, přes které by obchodníci přecházeli.

Jak tam tak toho dne dva mladíci stáli a civěli na sněhem pokryté vrcholky, Safar ucítil náhlý příval radosti, když spatřil karavanu, toho jara první, jak postupuje dolů k Nevěstině průsmyku. Ukázal na ni Irajovi, který ještě nebyl v horách dost dlouho, aby snadno rozeznal vzdálené objekty. Zatímco ten se nad tím rozplýval, doléhaly k nim zvuky cinkajících zvonců, které se v chladném suchém vzduchu podivně rozléhaly. Za chvíli už rozeznávali malé postavičky lidí, některých pěších, jiných na koňských hřbetech - následovaných těžce naloženými lamami a velbloudy, jež kráčeli ve sněhu. Karavanu uzavíralo několik obrovských, voly tažených vozů.

„Kde všude asi museli být,“ řekl Iraj zasněně, „a kam všude se ještě dostanou. Jenom samotný zvuk těch zvonců člověka láká, aby se k nim přidal, nemám pravdu, Safare?“

„A proč?“ zeptal se Safar trochu nabroušeně. „Já jsem tu šťastný. Proč bych měl chtít žít mezi cizinci?“

Iraj na něj podivně pohlédl. „Máš sice vize, ale to nemáš sny?“

„Určitě ne o takových věcech," odpověděl Safar. „Jsem úplně spokojený tam, kde jsem. Jo, jednou nebo dvakrát jsem byl ve městě. Můj otec občas jezdí do Walárie prodat své nejlepší nádoby. Kdykoliv jsem s ním však jel, vždycky jsem si přál co nejrychleji se vrátit domů."

Iraj mávl rukou ke karavaně a k výhledu za ní. „Ale *skutečný* svět je tam, Safare. Tam, kde velcí muži určují běh událostí. A je tam k vidění i mnoho tajuplných lidí a věcí. Vaše údolí je překrásné, to přiznávám. Ale nic se tady neděje, ani dít nebude. Nepřipadáš si tu zapomenutý?"

„Nikdy," prohlásil Safar. „Mám tu všechno, co chci. A všechno co kdy chtít budu."

Iraj pokrčil rameny, potom řekl: „Pojďme se s nimi pozdravit. Nikdy jsem ještě nemluvil s vůdcem karavany."

Toho dne měli ještě spoustu času, a tak nebyl důvod, proč by mu to Safar odepíral. Navíc, stejně jako každé kyranské dítě, věděl, že první přivítání karavany bylo vždy odměněno pamlsky a dárky. Safarovy oči přelétly krajinu, aby vybraly trasu, která by trasu karavany protнула na okraji Nevěstina průsmyku. Ukázal tím směrem a oba mladíci vyrazili vpřed, aby se setkali s karavanou.

Klouzali po kamení, když Safarovo oko zachytilo nějaký pohyb. Chytil Iraje za paži, aby jej zastavil a pozorněji se podíval.

Z úvozu se valila řada postav a rychle se přibližovala ke karavaně. Přibližovaly se širokým obloukem, které mezi nimi a karavanou udržoval zákryt a Safar věděl, že to dělají schválně, aby je nebylo vidět.

Nejdříve si myslel, že jsou to bandité. Zastínil si oči, aby lépe viděl a vedoucí skupina mu vplula do výhledu tak jasně a tak děsivě, že vyjekl.

„Co to je?" zeptal se Iraj. Zíral na ty postavy, ale stále je ještě nedokázal rozeznat.

„Démoni!" vykřikl Safar. „Chtějí napadnout karavanu!"

KAPITOLA PÁTÁ

Zrození čaroděje

Když Giff sledoval karavanu, jak se plazí zasněženým průsmykem, jak zvoní zvonce velbloudů, volí frkají a koně vypouštějí oblaka páry do chladného vzduchu, sestoupil na něj pocit náhlé předtuchy. Pohlédl na ostatních devět démonů na svých ořích, kteří s ním čekali v záloze. Byli napjatí, ale spíš profesionálně, když prováděli poslední kontroly a úpravy své výstroje a zbraní. Byli to ti nejlepší ze Sarnových zloduchů s tucty úspěšných nájezdů na svém kontě.

Giff si však nebyl jist.

Nemohl na to dát dráp, ale zdálo se mu, že něco nebylo úplně v pořádku. *Měl jsem toho člověka zabít sám*, pomyslel si. Je smůla, že to nechal provést Sarna. Měl trvat na svých právech. Ale potom si pomyslel, *nebud' tak pověřivý. Vždycky jsi měl štěstí. A navíc, co by se mohlo stát?*

Prohlížel si vojáky na koních, kteří hlídali nákladní zvířata a zakryté vozy, které tvořily karavanu. Lidé byli dobře vyzbrojeni a vypadali dost zručně na to, aby způsobili potíže. Odtud však Giffova obava nepramenila. Sarn poslal jejich nejlepšího zvěda do tábora karavany noc předtím, aby uloupil nějaký drobný předmět od každého ze spících lidských vojáků. Sarn tyto předměty použil ke zformování kouzla, které mělo vojáky zmást a udělat z nich zbabělce, až budou napadeni.

Jediný obránce, kterého to nepostihne, byl pán karavany, vysoký, zavalitý člověk, se kterým by se Giff chtěl setkat pouze a jedině v nerovném boji. Spal odděleně od svých mužů ve velkém stanu, ke kterému se zvěd nemohl přiblížit, bez toho, aby byl odhalen. Ale i tak bude pán karavany bez podpory svých vojáků rychle přemožen, pomyslel si Giff.

Plán byl velmi jednoduchý: dvojitý útok. Giff s malou skupinou napadne karavanu jako první. Bude to divoký, nelítostný útok, provedený tak, aby lidi vyděsil, stejně jako jim ublížil. „Buďte tak krvelační a hrůzostrašní, jak jen dokážete," řekl jim Sarn. „Pěkně mi je načněte."

V tu chvíli z dalšího výhodného postavení udeří svou plnou silou Sarn. Celá akce by neměla trvat víc než pár minut, říkal si Giff. Ano, byl to dobrý plán. Lstivý plán, který zaručoval úspěch. Proč tedy stále pociťoval takový neklid?

Jako kdyby byl sledován on sám.

„Nemůžou to být démoni," řekl Iraj. „Musel ses splést. Není jim dovoleno tu být."

„No, hádám, že jim to nikdo neřekl!" vyštěkl Safar. „Podívej se sám." Ukázal na monstrózní postavy, jež číhaly v úkrytu pod nimi. „Co jiného by mohly být?"

Oslněný Iraj napodobil Safara a udělal si z rukou trychtýř, aby viděl jasněji. Jeho hlava ucukla zpět, když mu vše došlo. Potom se otočil, aby toho viděl víc.

„Ksaku!" zaklel. „Máš pravdu. A podívej se! Jejich víc! Druhá skupina - prochází tamtím úvozem."

Safar je okamžitě uviděl. Byla to mnohem větší skupina než ta první - možná třicet démonů nebo víc. Sledoval je, jak se jako had vinou úvozem s vysokými, sněhem zavátými stěnami. Úvoz se v ústí zužoval a Safar uviděl, jak jejich vůdce zatáhl za otěže svého oře a všem ostatním dal znamení, aby zastavili. Skupina se zastavila, aby zformovala své linie.

„Myslím, že vím, co chtějí udělat," řekl Iraj. Jeho tón byl podivně lhostejný, jako kdyby komentoval zajímavou taktiku v nějaké vojenské knize. „První banda napadne karavanu, zatímco ostatní počkají v záloze. Pak, až budou vojáci karavany plně zabráni do boje, vyrazí zbytek z úvozu a rozválcuje je."

Iraj spustil ruce. „Je to dobrý trik," řekl. „Musím si ho zapamatovat."

Sarn se přesvědčil, jestli jsou jeho démoni připraveni, a rozvinul je do šiků jízdy s krátkými křídly, aby ústí úvozu nijak nesnížilo sílu jejich útoku. Giffovo postavení bylo naproti úvozu za skupinkou zmrzlých balvanů. Až se karavana dostane mezi ně, udeří nejprve Giff a potom, až se zpanikaření vojáci otočí, aby se mu postavili, vyskočí Sarn a sevře čelisti obchvatu.

Vůdce banditů zvednul svůj meč a ve vzduchu s ním provedl několik cvičných tahů. Jeho démonská krev zpívala, když mu jeho démonské srdce pumpovalo do žil bojové vzrušení. Za několik chvil všechno to bohatství karavany, o kterém mu jeho zvěd pověděl, bude jeho. Potom pospíší

vzhůru nahoru po cestě do Kyraniy. Pochyboval, že by bylo těžké v takové odříznuté vesnici všechny odstranit. Sarn se domníval, že lidé v Kyranie by karavanu mohli očekávat. Někteří by teď dokonce mohli být na cestě, aby se s ní setkali, což znamenalo, že by nemusel mít dost času na to, aby na sněhu zahladil všechny stopy své démonské přítomnosti. Král Manacia nařídil, že nesmí zanechat žádné svědky, takže by to Sarn musel udělat tak, aby to vypadalo, že karavanu napadli bandité - lidští bandité. To samé udělá s Kyraniou a možná přitom ještě nabere trochu větší kořist. Pak se budou on i jeho zloduzi moci vydat na cestu domů, s tím, že v zádech nebudou mít nic, z čeho by si museli dělat starost.

Sarn si již představoval uvítání, které na ně při jeho návratu čeká. Hrdina obtěžkaný takovým lupem, že se bandité z ostatních klanů budou předhánět, aby se k němu přidali. A co víc, bude mu dlužen sám král. Nyní byl Sarn přesvědčen, že král Manacia chystá vpád do lidských zemí. Vpád, o kterém tato mise potvrdila, že je možný.

Přemýšlel, jestli by si neměl u krále vynutit nějaký zvučný, vznešený titul, když tu mu na mysli náhle vytanula nepříjemná myšlenka. Neptal se snad Giff, jestli třeba Manacia nelhal v tom, že štít, který vyčaroval, je ochráně před prokletím Zakázané pouště? Co když Sarn Giffovu domněnku zatratil příliš rychle? Po této misi bude Sarn mnohem důležitějším démonem než dřív. Za to, že se odvážil do Zakázané pouště a udeřil na nenáviděné lidi, bude zloduchem, se kterým bude nutno počítat a král si svůj trůn neudržel tak dlouho proto, že by byl hloupý, nebo že by nechával na živu své potenciální rivaly. Za jednoho z těchto rivalů mohl považovat Sarna. Král Manacia, který byl sám mocný čaroděj, to vlastně mohl předvídat díky nějaké své věštbě. V kterémžto případě by chtěl Sarna oslabit hned od začátku. Jedním ze způsobů, jak to udělat, by bylo lhát o schopnostech jeho štítu. Kdyby byl na Manaciově místě, Sarn by možná udělal to samé.

Další věc: co když prokletí nezabíjelo okamžitě? Co když mu jen dovolovalo žít dostatečně dlouho na to, aby se vrátil s informací, kterou král chtěl? A potom zemře hroznou, vleklou smrtí, ještě horší o to vědomí, že ho Manacia nikdy za jeho věrnou službu nehodlal odměnit. Nijak se to nelišilo od toho, jak Sarn naložil s tím člověkem, Badawim. Poprvé ucítil stínek soucítění s koňským handlířem.

Nato si pomyslel, *ty jsi ale blázen, Same. Předbítevní nervozita, to je všechno*. Kdyby byla ve vzduchu královská zrada, vyčmuchal by ji už na začátku. Vůdce banditů se považoval za nejúskočnějšího démona, který by dokonce i démonskému králi mohl předvést jeden či dva triky z umění zrady.

S nervy upevněnými a všemi pochybnostmi přemoženými. Sarn vyhlédl a uviděl, že se karavana přibližuje k ústí úvozu.

Útok bude brzy zahájen.

Jeho žluté oči žhnuly nedočkavostí.

Safar pozoroval menší skupinu démonů, jak se připravuje k útoku. Jeho mysl byla strnulá, jeho údy nezvykle těžké a když promluvil, ozvalo se zasípání.

„Co budeme dělat?“

V Irajovi nebylo nic z jeho strnulosti. Tragédie, která se pod nimi měla právě odehrát, jako by měla opačný efekt a nabíla jej nějakým vnitřním ohněm.

„Varujeme karavanu,“ řekl Iraj se zářícíma očima. „Co jiného?“

Dřív než si Safar mohl jeho odpověď plně přebrat, Iraj vystřelil z jejich úkrytu a hnal se z kopce dolů. Jeho čin smetl všechnu Safarovu opatrnost. Vroucí krev přetekla a on bez jediné vteřinky zaváhání vyskočil, aby jej následoval.

Ale jak se hrabal dolů po strmé stěně kopce Irajovi v patách, pomyslel si, *tatínek mé zabije*.

Byla to malá karavana, roztroušená a unavená z těžké cesty. Když se Safar přiblížil, zaslechl drsný hlas pána karavany, jak pohání své muže vpřed.

„Vaši otcové byli bídní psi,“ křičel. „Vaše matky byly líné zparchantilé čubky. No tak, vy psi! Poslouchejte Koraleana! Do Kyraniy už zbývá jediný den cesty, věřte mi. Potom si můžete vykousávat blechy a olizovat své lysé kulky, jak se vám zlíbí.“

Safar slyšel zavýt nějakého velblouda a poháněče, který proklínal jeho dábelskou povahu. Zdálo se mu také, že slyšel vysoké hlasy rozzlobených žen. *To nebylo možné*, pomyslel si. *Ženy cestovaly s karavanami jen velmi zřídka*.

Zhluboka nabral vzduch do svých bolavých plic, nabral rychlost a dohnal Iraje. Doběhli ke karavaně, právě když přecházela ústí úvozu. Tři jezdcí, co jeli vpředu, je spatřili jako první. Safar a Iraj uháněli k vojákům.

„Přepadení!“ křičel Iraj. „Přepadení!“

Vojáci reagovali pomalu. Měli prázdné oči a jejich ústa byly jen díry zející uprostřed jejich omrzlých vousů. Ale když Safar s Irajem doběhli až k nim, najednou ožili a strachy stáhli své koně zpět. Safar si se zděšením uvědomil, že si mysleli, že hrozbou byl on a Iraj.

Safar zoufale uchopil otěže nejbližšího koně. „Démoni,“ zakřičel vojákovi do tváře s prázdným výrazem. „Tam!“

Otočil se, aby ukázal a uviděl monstrózní postavy, jak se vyřítily z mlhy. Hnaly se blíž a sunuly obránce karavany k úvozu, kde čekala hlavní síla. Poprvé v životě Safar slyšel démonský válečný pokřik - pronikavé vytí, ze kterého tuhla krev v žilách.

Otevřela se před ním celá řada výjevů. Viděl meče a sekery vysoko zdvihnuté v odrápených packách. Kuše zvedající se k namíření. Černé šípy vylétající do vzduchu.

Voják se postavil proti němu, přičemž přitáhl koni otěže. Kůň se postavil na zadní a Safar uskočil stranou, aby unikl jeho bijícím předním kopytům. Těžký šíp z kuše zasáhl zvíře do krku. Převrátilo se a Safar jen slyšel řev vojáka, kterého drtila váha koně. Nikdy předtím nebyl svědkem takové agónie.

Další dva vojáci otočili své koně a pelášili pryč.

„Stůjte a bojujte!“ křičel za nimi Iraj. „Stůjte a bojujte!“

Ale jeho výkřiky, jak se zdálo, paniku jen umocňovaly.

„Přepadení!“ slyšel Safar výkřik. „Přepadení!“

Vojáci se hnali do řad hlavní karavany a poráželi přitom lidi i zvířata. Potom vzduch prořízl jekot a Safar si uvědomil, že to *musely* být ženy. Jejich vriskot se mísil s řevem zvířat a zoufalým křikem mužů prchajících před smrtí.

Safar s Irajem vběhli do středu tohoto zmatku. Nákladní zvířata pobíhala sem a tam, vlekla za sebou své poháněče a shazovala svůj náklad do sněhu. Velbloudi se opřeli do povozů a převrátili je. Volové si zapletli své postraňky. Půl tuctu vojáků kroužilo kolem a hystericky bili do všeho, co jim přišlo pod ruku, jako kdyby jejich nepřáteli byly právě lamy a velbloudi.

Obrovský muž - pán karavany - se řtil na svém koni, mával svým mečem a křičel povely. Safar zezadu slyšel vytí démonů blíž a blíž a potom vzdálené mlaskání kovu sekajícího do masa, následované křikem raněných mužů.

Byla to jeho první bitva a sestoupil na něj podivný klid. Připadalo mu, jako by se všechno pohybovalo pomalu a zároveň rychle.

Viděl, jak krev barví sních.

Ve vzduchu cítil hnusné pyžmo mísící se se silným zápachem šléjících démonů.

Slyšel, jak se muži rdousí a umírají.

Potom se nad ním vynořil démon. Zvedal se vysoko ve svém sedle, aby ho svým mečem udeřil. Výjev mu připadal spíš jako sen než skutečnost a Safara popadla silná zvědavost, prohlížel si bledě zelenou kůži démona, bodce na jeho koženém brnění, krátký rypák, ostré tesáky a malé ostré uši. Jak si ho tak Safar prohlížel, Gubadanův výcvik se ujal. Jeho mysl se rozjasnila, dech zpomalil.

Ucuknul stranou pod dopadajícím mečem. Slyšel, jak démon překvapeně zachrochtal, když minul.

Safar do něj bodnul svojí holí, ale démonův meč švihnul sem a tam a Safar zůstal stát jen s rukou plnou třísek. Vyjeveně zíral na svoji zbraň, která teď byla k ničemu, jako omráčený. Jediný důvod, proč v tu chvíli nezemřel, byl, že démon svého oře popohnal vpřed, aby se střetl s útočícím strážcem karavany. Setnul muže a kroužil dál, aby našel dalšího, takže Safarovi zmizel z dohledu.

Safar slyšel hrozivý lidský vriskot a otočil se, aby spatřil, jak dva démoni napadají voly tažený vůz. Zvedli své oře na zadní a jejich drápy roztrhly plátno, čímž odhalili klubko vyděšených žen. Ty jen křičely a snažily se demony odehnat.

Netvor popadl jednu dívku za vlasy a vyrazil pryč, přičemž vesele vyl, když ji vlekl po sněhu za dlouhé černé kadeře. Zmrzlé kamení jí trhalo šaty a Safar poprvé uviděl nahé údy dívky, která nebyla z jeho vesnice. Vykřikla, když jí kámen roztrhl nohu a Safar se přistihl, že běží vpřed, aby se démonovi postavil jen se svou rozbitou dřevěnou holí.

Safar nebyl zabiják od přírody. Byl vychován ve víře, že všechen život je vzácný, včetně života zvířat zabíjených pro jídlo. Ale v této chvíli jej popadla vražedná zuřivost - způsobená ponížením mladé ženy stejně jako ohrožením jejího života.

Jak se tak řtil vpřed, napadla ho ta slova - slova zaklínadla. A on odříkal:

Já jsem silný.

Ty jsi slabý.

*Můj oštěp je nenávist.
Nechť probodne tvé zbabělé srdce.*

V jeho mysli se zničená hůl v tento oštěp proměnila. Byl dokonale tvarovaný - těžký, ale v ruce dobře vyvážený. Napřáhl se dozadu, pak oštěp vší silou vrhl vpřed. Před svýma očima viděl, jak se rozštípané dřevo v letu znovu složilo.

A způsobil to on. Nějakým způsobem přinutil dřevo, aby se proměnilo v tvrdý černý kov. Způsobil, že se špic rozšířila a vražedně se naostřila. Způsobil, že zbraň, kterou udělal, letěla rovně a přesně. A byl to on, kdo způsobil, že oštěp propíchl kožené brnění i tlustou kůži démona a následně tomu démonovi probodl srdce.

Démon spadl a dívku pustil. Jeho oř udělal velký oblouk, ale síla útoku ji nesla dál a její tělo narazilo do Safara. Vyrázilo mu to dech a oba se svalili do sněhu, přičemž se jej dívka pevně chytla a spoutala ho silným vystrašeným sevřením.

Safarovi se vrátil dech, vytrhl se z jejího sevření a vyskočil na nohy. Byla to šílená scéna. Démoni sekali nalevo napravo a zabíjeli lidi i zvířata bez rozdílů. Ale v celém tom šílenství Safar zahlédl, že pánovi karavany se podařilo zburtovat malou skupinku, která se začínala bránit. Jeho obrovské tělo se vlnilo sem a tam, uhýbal ranám a poháněl svého koně k jednomu z démonů. Safar zalapal po dechu, když z boku zaútočil další démon, ženoucí se na pána karavany s bojovou sekerou. Dříve, než však mohl démon udeřit, uviděl Safar, jak z převráceného vozu vyskočila vysoká postava.

Byl to Iraj!

Jeho nohy se rozevřely jako nůžky a on se vyšvihl do sedla za démonem a s lehkostí zkušeného jezdce z planin sevřel boky zvířete.

Jednou rukou Iraj chytil démonovu hlavu, trhnutím ji zatáhl dozadu a do odhaleného krku mu zarazil dýku.

Právě tehdy Safar zjistil, že démoni mají tuhý kořínek.

Z nestvůry crčela jasně rudá krev, ale přesto se s vysunutými drápy natáhla po Irajovi. Iraj se kotrmelcem skutálel ze sedla právě včas, dopadl na nohy a jak se zvedal, tasil svoji zahnutou šavli. Raněný démon seskočil a vrhl se na Iraje, zatímco jeho prýstící krev třísnila sněh.

Iraj mu vykročil naproti, ale uklouzla mu noha a on padl dopředu. Démon již stál nad ním a zvedal svoji sekeru, aby svého padlého nepřítele zabil dřív, než ho opustí jeho vlastní život.

Pro Safara se znovu zpomalil veškerý čas. Tentokrát to nebyla jen magie, jež mu přišla na pomoc. Najednou měl v ruce svůj prak a druhou vyndával těžkou hliněnou kuličku ze svého váčku se střelivem.

Poté čas poskočil a démonova sekera začala sestupovat dolů.

Čas se opět zmrazil, když Safar nabil svůj prak a roztočil jej nad hlavou.

Pustil těsně předtím, než démonovo ostří dopadlo. Kulička zasáhla démona přímo do tlamy a Safar zaklel, protože mířil na smrtelné místo mezi démonovými očima. Prsty mu najednou ztuhly a neposlušely ho, když hmatl po další hliněné kuličce. Ale to nebylo třeba.

Příšera se sunula dozadu... pomalu, velmi pomalu... a potom se svalila do sněhu.

Démon se pokoušel vyhrabat na jeden loket. Safar vytáhl svůj nůž a vyrázil k němu, aby ho dodělal.

Ale potom se na něj démon podíval a zmrazil ho svýma podivnými žlutými očima.

„Měl jsem toho člověka zabít sám," řekl démon. „Smůla pro nás pro všechny."

Potom mu z tlamy vytryskla krev a on padl mrtvý zpět.

Příliš rozpálený bitvou, než aby přemítal, co tím chtělo stvoření říci, Safar vyběhl k Irajovi, aby mu pomohl vstát na nohy. Když se shýbal s nekrytými zády, padl na něj obrovský stín. Vzhlédl s pocitem, že se podívá smrti do tváře, ale zaplavila jej úleva, když namísto démona uviděl, jak se na něj dívá vousatá tvář. A ten člověk seděl na normálním koni, neměl žádnou příšeru s tesáky a spáry. Oči pána karavany přeskakovaly z Iraje na Safara.

„Děkuji ti za svůj život, mladíku," řekl Irajovi. „Budou-li bohové laskaví a Koralean tento den přežije, dozvíš se, jak moc si své kůže cením."

Poté koně popohnal zpět do boje. Ale nyní se větry štěstěny pohnuly a byli to démoni, kdo byl hnán a zabíjen.

Safarovi jeho úleva vydržela jen tak dlouho, jak dlouho Irajovi trvalo, aby vyskočil na nohy.

„Jejich víc, Safare!" vykřikl. „Ještě to neskončilo!"

A Safar si vzpomněl na tu další - mnohem větší - skupinu, která čekala v úvozu.

Sotvaže si jeho paměť prokousala svoji chladnou cestu bahnem zmatku, uslyšel pronikavé vytí, které ohlašovalo druhý útok. Jeho hlava vystřelila vzhůru a on spatřil, jak se démoni začínají valit z ústí úvozu.

„Zastav je!“ křikl Iraj.

Safar zíral s otevřenou pusou. Zbláznil se snad jeho přítel? Jak to má udělat?

„Ty to svedeš!“ řekl Iraj. „Já vím, že to svedeš!“

Poté se všechny otázky a strach rozplynuly a on docela jasně viděl, že má Iraj pravdu. Mohl je zastavit.

Ještě jednou se chopil svého praku. Ještě jednou sáhl do váčku. Ale namísto těžké kuličky se jeho prsty dotkly střepu džbánu, který si vzal z jeskyně. Střep, na kterém byl obrázek Hadin, země ohně. Nával magie mu sevřel prsty.

Safar, který instinktivně přenechal vládu situaci, proti magii nijak nebojoval. Vytáhl střep a opatrně jej vložil do svého praku. Roztočil zbraň nad hlavou s očima hledajícíma cíl. Spatřil obrovského démona, který vedl útok z úvozu. Ale nebyl to démon, kterého chtěl. Jedna smrt by nic nevyřešila.

Musel je zabít všechny.

Jeho oči něco táhlo vzhůru a on opět uviděl těžký sníh přilepený na stěnách úvozu. Ve své mysli také uviděl pod tímto sněhem zvětralou břidlici. A pak masu balvanů visící nad zmrzlým svahem, který byl protnut úvozem. Věděl, co má dělat.

Safar roztočil prak, v mysli si vybavil střep z nádoby a odřikal:

Byl jsi stvořen v ohni

A oheň v tobě

Stále zůstává.

Vyrůstá z jiskry

Do prstů plamene

Do žáru pece.

A teď tě vypouštím...

Leť volně!

Leť volně!

a vypustil střelu.

Když Sarn vedl své demony do boje, věděl, že již prohrál.

Chvíli potom, co Giff zaútočil, prořízl vzduch mohutný výbuch čarodějnictví. Nebyl sice namířený na něj, ale byl tak mocný, že to drásalo jeho smysly. Strach mu zmrazil srdce a on si pomyslel, že s karavanou musí být nějaký čaroděj. Jak jsem ho jen mohl minout?

Potom uviděl Giffa, jak se skácel a člověka - pouhého výrostka - jak nad ním stojí. Sarn třeštil oči. *Tohle* že byl ten čaroděj?

Ale o auře ryzí síly vyzařující z tohoto mládence nebylo pochyb. Byla tak mohutná, že potřela Sarnovo prokletí zbabělosti a lidští vojáci se začínali sbírat. Jedna jeho část trvala na tom, že to bylo nemožné. Žádný člověk nebyl schopen takové magické síly. Druhá část uvěřila, přijala fakt, že ať to bylo možné či ne, ten chlapec tam stál se vši magií, kterou potřeboval, ve své moci.

Sarn okamžitě uviděl, že jeho jedinou nadějí bylo udeřit, dokud mu stále ještě zbýval nějaký element překvapení. Každým momentem teď pán karavany a jeho vojáci zjistí, že nebezpečí stále ještě zůstává v úvozu. S pomocí mladého čaroděje budou Sarn i ostatní démoni chyceni ve svém příliš dokonalém úkrytu jako v pasti.

Když bude mít štěstí, bude jen zabit. Když ne, bude zajat. A on by byl proklet, kdyby padl do páchnoucích rukou lidí.

A tak dal své znamení. Slyšel, jak jeho zlodruzi zavylí démonskou bojovou píseň, a popohnal svého oře vpřed do útoku.

Když vyrazil z úvozu, Sarn viděl, že mladičkový čaroděj je už v akci, točí nabitým prakem a hledá cíl. Přesně v tu chvíli se chlapec podíval přímo na Sarna. Démonovou páteří projelo mrazivé bodnutí. Bylo to, jako by ho měřili do hrobu.

Potom chlapec střelu vypustil a Sarn se rozesmál, neboť si okamžitě uvědomil, že se ten člověk nestrefí. Střela vyletěla obloukem vysoko do vzduchu, namísto k němu. *Čaroděj nečaroděj*, pomyslel

si, *byl to strašpytel*. Strach mu rozostřil míření.

Potom střela přelétla nad jeho hlavou a vzduch se zčeřil silným prouděním čarodějnictví a jeho smích byl utnut.

Ten chlapec nebyl žádný strašpytel. Jeho míření bylo správné.

Sarnova poslední myšlenka byla, že Giff měl pravdu. Král *lhal*.

A tato lež teď měla Sarna stát život.

Safar se usmíval, když střep plachtil nad hlavou vůdčího démona.

Potom, za letu, explodoval v ohnivou kouli. Žár, který se odrazil zpět, byl tak silný, že mu ožehl tvář. On se však nestáhl. Namísto toho sledoval, jak se ohnivá koule zvedá výš a výš k sněžnému čelu, které se mračilo nad ústím úvozu. Letěla mnohem dál, než by měl normálně sílu prakem mrštit jakýkoliv předmět. Povšiml si toho jen s lhostejným zájmem, ne s údivem.

Safar cítil, jako by stál několik metrů od svého vlastního těla a klidně sledoval své vlastní reakce, stejně jako dráhu planoucích střely. Jeho oddělenému já to připadalo podivně zábavné, vidět, jak koule magického ohně naráží do zmrzlého převisu. Bylo dokonce ještě zábavnější vidět divokou radost v očích chlapce, který to celé udělal.

Výbuch otrásl hřebenem a Safar s vypočítavým zájmem přemítal, zdali bude síla výbuchu dostatečná.

Když se zmrzlá masa začala odlupovat, pomyslel si, *hmm. Ano, byla... Ale bude mít účinek, jaký si přeji?*

Masa dopadla dolů na další převis pod ní.

Safar si pomyslel, *sníh a led se roztříští, ale co břidlice? A jestliže ano, utvoří tíha toho celého ještě větší sílu?*

Odpovědí mu byla lavina.

Břidlice, led a sníh burácely dolů na demony. Valily se tak rychle, že je zastihly v polovině útoku.

Bouřící vlna sněhu, ledu a kamení je spolkla zezadu a spořádala je s obrovským hladem. Nato vše zahalil obrovský bílý mrak.

Safar jen stál a čekal. Potom lavina dolehla a nad ním se rozprostřelo husté ticho, jako chladný, oslepující mrak.

MLha se vyčistila a jediné, co Safar v náhle zářivém slunečním svitu viděl, byla široká bílá plocha sahající až k okraji holé stěny skaliska, které kdysi protínal hluboký úvoz.

Safar spokojeně kývl. *Experiment se docela vydařil*, pomyslel si. Pak, stále ještě ve stavu chladného pozorovatele, začal uvažovat sám nad sebou. Nad chlapcem, který právě zabil všechny ty žijící bytosti. Samozřejmě, byli to démoni a zasloužili si zemřít. Ale přesto.

Přesto.

Pak mu někdo začal bušit na záda a on se otočil, aby zjistil, že to je Iraj, který ho plácal a blekotal nějaké gratulace. První pocit, kterým roztála Safarova otupělost, byl, že ho to obtěžuje.

Odstrčil Irajovu ruku. „Nech toho," řekl. „To bolí."

Iraj přestal. Safar byl překvapen, že ve tváři svého kamaráda vidí obdiv stejně jako radost.

„Ty jsi to dokázal, Safare!" křičel Iraj. „Všechny jsi je zabil!"

Otupělost roztála ještě víc a Safar byl najednou vyděšený. „Tiše," řekl. „Někdo to uslyší."

„No a co?" řekl Iraj. „Měli by to slyšet všichni!" Safar Irajovi stiskl paži. „Slib mi, že to nikomu neřekneš," prosil.

Iraj potřásl hlavou rozezlen touto žádostí. „Slib mi to," trval na svém Safar. „Prosím." Po dlouhé odmlce Iraj přikývl. „Slibuji," řekl. „Jsi šílenec, že to po mně žádáš, ale i tak ti to slibuji."

Pak na Safara dolehla tíha únavy, která mu připadala stejně velká jako ta lavina. Iraj jej zachytil, když se zhroutil a potom jej pohltila temnota a víc už si nepamatoval.

Tuto temnotu obývaly hrůzné noční můry.

Safarovi se zdálo, že ho démonští jezdci honí po skalnatém kraji. Běžel, jak nejrychleji dovedl, přeskakoval úvozy a dokonce i kaňony, uhýbal před padajícími balvany, přeskakoval bouřící laviny. Obloha vřela mraky bouře a slunce, které ukapávalo na krajinu, je barvilo na krvavě rudo. Ať utíkal, jak chtěl, démoni byli pořád rychlejší.

Náhle se ocitl nahý. Stále běžel, ale teď se stud mísil s jeho strachem. Démonští jezdci se k němu sbíhali ze všech stran. Jejich ječivý popěvek mu z hlavy vyháněl všechny myšlenky, až tam zůstal jen strach. Démoni vrhali své oštěpy a Safar viděl, že to byly oštěpy praskajících blesků. Dopadaly na

něj, pálily a otrásaly jeho tělem odpornými bolestivými šoky.

Potom démoni zmizeli, Safar běžel po měkké trávě a slunce bylo vesele žluté, vánek na jeho nahém těle něžný.

Přišel do doliny, kde Naya a ostatní kozy skotačily a pily sladkou vodu z pramenu. Náhle mu vyschlo v puse a on poklekl mezi kozy, aby uhasil palčivou žízeň.

A Naya mu řekla: „Co jsi to udělal, hochu?“

„Nic, matičko,“ odpověděl Safar.

Ale ona ho zasáhla do srdce bleskem a ta lež ho zbolela tak, že to sotva unesl.

Ostatní kozy se shlukly kolem a mečely svá obvinění.

„Byl zabíjet,“ řekla jedna z nich.

„Náš Safar?“ zeptala se druhá.

„Ano,“ řekla další. „Náš Safar zabíjel.“

„Je to pravda, chlapče?“ zeptala se Naya pohoršeným tónem.

„Byli to jen démoni, matičko,“ odpověděl.

„To je šokující,“ říkaly ostatní kozy.

„Ale oni napadli karavanu,“ hájil se.

„Ach, Safare,“ řekla Naya. „Moc se za tebe stydím.“ Nabrala ho a srazila k zemi. Ostré kameny jej bodly do zadnice. „Hádám, že jsi použil magii,“ řekla Naya.

„Nemohl jsem si pomoci, matičko,“ přiznal se. „Opravdu, nemohl jsem.“

Potom se Naya postavila na zadní a stala se z ní Quetera, jeho těhotná sestra. Měla na sobě dlouhé bílé šaty, které se na břiše vzdouvaly novým životem.

„Naya tvrdí, že jsi byl zabíjet,“ řekla jeho sestra. „A že jsi k tomu použil magii.“

Neodpověděl.

„Podívej se na mě, Safare,“ řekla jeho sestra.

„Nemohu,“ řekl. „Stydím se.“

Ukázal dolů. U jejích nohou bylo tělo démona.

„Udělal jsi to, Safare?“ zeptala se.

„Neměl jsem na výběr, Quetero!“ křičel. „Zabíjeli lidi.“ Ukázal na démona. „On tu dívku chtěl zabít.“

Queteřina tvář byla najednou laskavá. „Ubohý Safare,“ řekla. „Býval jsi takový milý hoch. Ale teď si tě našlo násilí a smrt. A možná tě už nikdy neopustí.“

Safar zasténal a skácel se na zem. Slyšel, jak jeho sestra přistupuje blíž.

Cítil její parfém, když se k němu skláněla, aby jej utěšila. „Vezmu tě domů, Safare,“ řekla.

Pokoušel se postavit na nohy, ale nemohl vstát. Měl ztuhlé údy a jediné, co mohl dělat, bylo sténat.

Pak se jeho spánků dotkla studená voda. Měkký mokrý hadřík mu otře tvář a on ucítil, jako by jím byly smývány všechny jeho hříchy.

Měl hroznou žízeň. Bohové, jakou on měl žízeň! Otevřel ústa. Nebyla to voda, ale studené mléko, které do nich kapalo a on po něm lapal jako hladové kotě.

„Safare,“ řekl nějaký hlas. Byl jemný a konejšivý jako to mléko.

„Safare,“ řekl hlas znovu.

Vyplul z temnoty, aby shledal, že na něj shlíží překrásná tvář. Temné oči tvaru mandlí plné sladké účasti. Dlouhé černé vlasy splývající dolů jako hedvábný šátek. Rty rudé a zralé, roztažené do úsměvu, který odhaloval zuby bílé jako Sněžný měsíc.

„Kdo jsi?“ zamumlal, celý zesláblý.

Úsměv byl ještě sladší. „Jsem Astarias,“ řekla.

„Znáš tě?“ zeptal se.

Zasmála se. Znělo to jako vzdálená hudba. „Teď už ano,“ řekla. „Jsem ta dívka, které jsi zachránil život.“

„Pak tedy nejsi moje sestra,“ řekl.

Další smích. Tázavý smích. „Ne, nejsem tvoje sestra. Já jsem Astarias.“

„Díky bohům,“ řekl.

A upadl do hlubokého, pokojného spánku.

KAPITOLA ŠESTÁ

Úmluva

Když se karavana dovalila do Kyraniy, poznal Safar, co to znamenalo být hrdinou.

On a Iraj jeli v čele s Koraleanem na nejlepších koních pána karavany. Byli to vysocí hřebci s malovanými mušlemi a copánky zapletenými do hřív a ocasů. Za nimi, chráněná zbylými vojáky, byla karavana samotná, zvonce zvonily a pestrobarevné vlajky vlály.

Vzduch byl prosycen vůněmi vzácného zboží z dalekých krajín. Vpředu běžel chlapec, který nesl hlavu démona napíchnutou na kůlu. Žluté oči netvora byly otevřené a zíraly do prázdna, zatímco otevřený rypák odhaloval mnoho řad krvavých zubů.

Safar se cítil jako účastník nějakého podivného barbarského snu. Bitva samotná mu připadala vzdálená a neskutečná. Přesto se však teď před jeho zraky objevila krvavá hlava. Jeho vzpomínky na boj byly mlhavé a celé věci jen dodávaly vlastnosti snu. Cítil se, jako by to nebyl on, ale někdo jiný, kdo udělal to obrovské kouzlo, které lavinu spustilo. Po síle, která, jak si vzpomínal, prostoupila jeho tělo, nebylo ani památky. Toho rána, předtím, než karavana odjela, se Safar tajně pokusil nějaké takové síly nabýt. *Ale buďto mu byla nějakým způsobem odepřena, a nebo, pomyslel si, vůbec nikdy neexistovala. Možná, že to s tou lavinou byla jen shoda okolností. Možná se to stalo jen náhodou, že lavina zabila demony a ne Safara Timuru.*

Projeli poslední zatáčkou a dostavilo se vzrušení, které zahnilo jeho zkoumání svého nitra. Safar viděl jednoho z bratrů Ubeků, jak stojí u jednoho kamenného oblouku, jež označovaly vstup do vesnice. S velkým zadostiučiněním viděl, jak se oči surovce rozšířily strachem, když spatřily démonovu hlavu. Nato se otočil a pelášil pryč z dohledu, křiče novinu o příjezdu karavany.

Iraj s hrdým výrazem v tváři doklusal blíž k Safarovi a ukázal na pestré stužky, zdobící všechny stromy, které lemovaly cestu. Právě chtěl něco říci, ale vpředu před nimi se rozvřeštěla veselá hudba.

Koraleanův úsměv byl jedním velkým, spokojeným protažením jeho vousů. „Je dobré, že vám přátelé a rodina vzdávají náležité přijetí," burácel. „Skutečné přivítání pro mladé hrdiny."

V následujících dvou dnech po bitvě lidé z karavany ošetřovali své raněné, opravovali poškozené vozy a vykoupali své mrtvé a zabalili je do bílého plátna. Těla byla uložena na vůz k pozdějšímu pohřebnímu obřadu. Zatímco Safar vospával následky bitvy, Koralean poslal do Ky-raniy zprávu, aby všechny ujistil, že jejich mladí muži jsou v bezpečí a bez újmy. Iraj měl dostatečně čistou hlavu na to, aby řekl Koraleanovi o stádě, které nechali na horské louce a posel předal i tuto zprávu, aby mohl být vyslán chlapec, který pro kozy a lamu dojde.

Když Safar konečně procitl, po Astarias tam nebylo ani stopy. Iraj mu sdělil, že byla vrácena do vozu k ostatním ženám. Safar se po ní pídil, ačkoliv byl šokován, když mu Koralean sdělil, že veze ženy do nevěstinců ve Walárii, kde budou prodány.

„Kdyby nebylo tebe a tvého statečného přítele," řekl Safarovi, „Koraleanovy ženy nejen, že by ztratily svého milovaného manžela, ale staly by se i chudobnými ženami, jež by nestály ani za miskou krup, kterými by zahnały hladovění. A co se týče světlé Astarias, ona a její svůdné sestry se tak hádaly o to, kdo tě bude ošetřovat, že ubohému Koraleanovi přivodily bolest hlavy, kterou vyléčil pouze džbáněk brandy."

Třel si rozbolavělé spánky a zavzdychal. „Ale tento lék, jako vždy, rozsoudil tvého poníženého služebníka nanovo. Obávám se, že Koralean bude muset aplikovat další brandy, aby tuto chorobu vyléčil." Potom mrknul na Safara. „Astarias nás svým ohněm všechny překvapila," řekl. „Je možná malá, chlapče, ale lita jako pouštní rys."

Potom se přiklonil blíže, aby mu svěřil: „Koralean měl strach, že potom, co přežili útok démonů s malou újmou, bohové se mi vysmějí. A ženy se mi zničí v hloupé harémové bitce. Víš, mám v těchto ženách velké investice. Nemyslím tím jen jejich kupní cenu, ale utratil jsem i mnoho Koraleanova stříbra za to, abych se ujistil, že jsou čerstvé a prosté všech nemocí. A čarodějnicí jsem dal tučný

měsíc, aby udělala kouzlo, které je učiní vynalézavými a naplní je vášní k jakémukoliv muži, který zaplatí za to, aby byl přijat do jejich objetí."

Safar zrudl, rozzlobený takovým zacházením s Astarias a jejími sestrami. Koralean si jeho zabarvení vzteku spletl se zarděním vesnického chlapce, který slyší o takovém světáctví.

„Velmi brzy se o těchto věcech poučíš, můj hochu," řekl. „Vlastně bychom měli zvážit brzké rozšíření tvého vzdělání. Vyškolení v těchto záležitostech si vezmu za svůj osobní úkol. Tak přísahám já, Koralean. A není jediného člověka, který by mě znal a pochyboval o tom, že Koraleanovo slovo je pevnější než jakákoliv mince, kterou razil samotný král."

Jeho slib se ozýval v Safarových myšlenkách, když se blížili do Kyraniy. Co zamýšlel pán karavany, to nevěděl. Měl však několik dohadů, které jej roztáčely jako mouchu v medových rozpacích. Jestli se Safar nepletl, polovina jeho přirozenosti byla uražena, že o něm Koralean smýšlel tak nízce. Jeho lidská nestydatá část tím byla silně uchválena.

Všechny tyto myšlenky byly smeteny, když Safar spatřil obrovské shromáždění na okraji vesnice. Přišla celá Kyrania. Hudebníci hráli na rohy, dudy a bubny a celá vesnice se rozjásala, když karavanu spatřila. Safarova rodina stála v čele s Gubadanem, rychtářem vesnice a radou starších. Všichni byli oblečeni v nejlepších svátečních krojích. Hoši tam stáli vypnutí, s nafouknutými hruděmi, snaže se vypadat jako muži. Dívky měly květiny ve vlasech a posílaly hubičky, když se Safar s Irajem přiblížili.

Všichni valili oči a vzrušeně ukazovali, když spatřili zkrvavělou hlavu. „Tak je to tedy pravda," řekl jeden muž, „že se démoni dostali ven!"

„Měli velkou smůlu, že narazili na naše hochy, co?" řekl druhý. „Tohle je poučí, že mají zůstat tam, kam patří."

Koralean zvoláním zastavil karavanu. Zvedl ruku, aby si vyžádal ticho a dav zmlkl. Postavil se ve třmenech, aby jej všichni viděli.

„Zdravím vás, urození lidé z Kyraniy," řekl. „Jsem Koralean z Kaspanu. Setkáváme se za okolností naplněných radostí a strachem zároveň." Ukázal na hlavu. „Zde je ten strach. Ale bezpochyby si všimnete, že tento démon bude dlouho odpočívat na kůlu vyrobeném z dobrého kyranského dřeva." Z davu se ozval smích. „Tenhle a jeho společníci," pokračoval Koralean, „se vzepřeli prokletí Zakázané pouště. Teď se jim dostalo odplaty. Na věky budou tančit v horoucích peklech."

Jeho prohlášení následoval smích a pokyvování hlavou.

„A nyní budu mluvit o té radosti. A že to je radost, ne strach, která naplňuje Koraleanovo srdce. Po více let, než je pro pána karavany příjemné, slýchal Koralean o vřelosti a pohostinnosti lidí v Kyranie. Moji bratři na cestách jsou notoričtí lháři, jak jsem si jist, že všichni víte. Ale zvěsti byly tak časté a zdály se být tak věrohodné, že Koralean uvěřil v jejich pravdivost. Takže jsem tuto obchodní cestu podstupoval s velkým očekáváním, že se s vámi všemi setkám. Koraleanovy obchody mne nikdy předtím nezavedly na tuto stranu od Nevěsty a jejích panen.

Během dlouhých měsíců těžké cesty Koralean mnohokrát pomyslel na vaše poklidné údolí. Když jsme měli žízeň, snil Koralean o sladkých vodách vašeho jezera. Když jsme měli hlad, Koralean se utěšoval představou vašich tučných jehněčích kabobů" a mís krup ochucených olejem z vašich olivových stromů a česnekem z vašich zahrad. Když byli moji muži zoufalí, Koralean je utěšoval zvěstmi o vaší půvabné vesnici. „Až dorazíme do Kyraniy," říkal jsem jim, „všechno bude dobré." Avšak jak mohl Koralean vědět, že tyto zvěsti byly nejen pravdivé, ale že Kyrania může nabídnout mnohem víc než pouhou pohostinnost?"

Ukázal na Iraje a Safara. „Ona má také statečné mladé muže, kterými se může po právu chlubit. Mladé muže, jaké jsem nikdy neměl tu čest vidět. A měli byste vědět, že za svůj dlouhý život viděl Koralean mnohé. Ostatní, se kterými jsem se setkal, jsou spíše plni hrozeb než skutečné odvahy. Takoví muži by jistě zůstali v tichosti a vypařili by se, kdyby viděli demony pokradmu číhající na skupinku cizinců. A Koralean i jeho společníci by byli zahubeni.

Ale tito dva na vlastní bezpečí ani nepomysleli. Riskovali své životy, když vyběhli, aby nás varovali. Poté se obrátili, aby bojovali s demony, kteří se na nás řtili. Nuže, nikdo z nás by dnes nebyl naživu, kdyby se do toho tak statečně nevložili.

Tenhle-" ukázal na Iraje, „-mi svým statečným činem zachránil život, se zručností věru nevídanou. Zatímco tento-" ukázal na Safara „-se pustil do bitky spíše, jako by byl rozený bojovník než jemný vesnický hoch. A potom, zázrak všech zázraků, zasáhli bohové Kyraniy osobně. Přiměli velkou horu sněhu a ledu, aby spadla na naše útočníky. To jen dokázalo, že tyto hory a toto údolí jsou nejpožehnanější na celém světě. Protože to bylo právě zde, kde prokletí tyto démonské vetřelce

srazilo.

„Potom, co uctíme naše mrtvé a pošleme jejich duše zpět bohům, kteří je stvořili, je Koraleanovým nejlaskavějším přáním odměnit tyto mladé muže. A také odměnit Kyranii. Dají-li bozi, budeme mít zítra v noci hody. Hody, jaké Kyranie ještě nikdy nezažila. A všechno, co bude sněдено a vypito, bude můj dar vám. Tak přísahám já, Koralean!“

Dav zaburácel souhlasem a lidé se shlukli blíž, aby mu vzdali hold a popřáli hodně zdraví. V tomto zmatku Safar sklouzl z koně do náruče své rodiny. Jeho matka plakala a oplácávala ho po celém těle, aby se ujistila, že není zraněný. Jeho otec mu sevřel rameno pevným stiskem, jaký si kyranští muži schovávají pro ty, které ctí. Jeho sestry plakaly a shlukly se kolem něj.

Když odstoupila matka, přiblížila se k němu Quetera, aby ho objala. Jak se nakláněl přes její děťátkem naduté břicho, aby ji políbil, rozesmála se nad jeho nemotorným objetím.

„Jsem na tebe moc pyšná, Safare,“ řekla.

Safar byl jejími slovy překvapen. Jeho sen byl tak skutečný, že se připravoval na pohlavek. Místo, aby jí poděkoval, ze sebe vyhrkl, že je mu to líto.

„Proč by ti to mělo být líto, Safare?“ zeptala se. „Proč by ti mělo být líto, že jsi takhle poctil naši rodinu?“

Iraj zaslechl jejich rozhovor a davem se k nim protlačil. „Je jenom unavený.“ Uchichtl se. „Zabíjet démony oštěpem je únavná dřina.“

Všichni se rozesmáli, jako by to byl ten největší žert, který kdy slyšeli. Jeho slova byla předána dál davem gratulantů a za chvíli všichni řvali smíchy.

To byla další lekce, kterou Safar toho dne dostal: že úspěch může každé lidské slovo proměnit v nejčistší zlato. Což bylo něco, co žádný čaroděj ani člověk nedokázal.

Příštího dne se všichni shromáždili u chrámu k pohřebnímu obřadu. Gubadan měl na sobě žluté smuteční roucho, zatímco vesničané si kolem pasu převázali žluté šer-py a tváře si počmárali slzami z popela ohnišť. Těla sedmi mrtvých vojáků karavany byla položena na vor vyzdobený rudými fábory, které měl rád Tristos, bůh, jež dohlížel na Království mrtvých.

Zatímco buben hrál pomalý rytmus, Gubadan se modlil nad ubohými cizinci, kteří mezi ně přišli a na jejich zahalená těla stříkal posvátný olej. Když slunce dosáhlo svého nejvyššího bodu, Koralean - oděný do volného zlatého roucha se šarlatovým lemováním svého příbuzenstva - přistoupil blíž, aby zapálil chřastí nasáklé olejem, nahromaděné kolem mrtvých těl. Poté Safar a Iraj vzali dlouhé kůly ozdobené stuhami a odstrčili vor na jezero. Proud jej vzal a unášel jej doprostřed. Všichni se modlili, zatímco hustý kouř dělal na obloze temný oblak. Ten den nebyl žádný vítr, takže se kouř nesl výš a výš a vinul se pod břehem žhnoucích bílých mraků, potom odproudil pryč ve světle šedých stuhách. Později všichni říkali, že to bylo dobré znamení.

Jak Safar sklonil hlavu v modlitbě, náhodně se podíval a uviděl ženy z karavany shromážděné v tiché skupince. Měly na sobě těžké róby a tváře zakryté závoji, takže nejdřív ani nevěděl, která z nich je Astarias. Potom zpozoroval, že si malá postava odendává závoj a jedno oko vyhlédlo ven. Oko jej našlo. Bylo tmavé, s dlouhými řasami. Safar se usmál. Stihlá bílá ruka na něj zamávala. Poté se závoj zatáhl zpět. S bušícím srdcem se Safar odvrátil a bedra se mu rozhořela příslibem, který si myslel, že v těch čích a mávajících ruce viděl.

Gubadan do něj šťouchl. Byl čas vést ostatní v pohřební písni.

Dudák nasadil pomalé tempo a ostatní nástroje se jeden po druhém přidávaly. Safar zvedl hlavu a nechal jasné, smutné tóny plynout:

*Kde jsou bratři našich snů?
Odešli do sladce rozkvetlých polí.
Kde jsou bratři našich snů?
Spí na vysoké Boží louce.
Naše smrtelná srdce
Touží následovat jejich duše.*

Slova se nesla daleko provoněným vzduchem a když utichly poslední tóny, všichni plakali.

Později se Koralean setkal s představenstvem vesnice, aby prodiskutovali podivné objevení démonů. Safarovi a Irajovi bylo dovoleno zúčastnit se setkání, které se konalo v barevném stanu,

který nechal pán karavany postavit v karavanseráji.

Takový luxus Safar ještě nikdy neviděl. Podlaha byla pokrytá mnoha vrstvami silných, drahých koberců. Ve středu u ohně, kde sluha opatroval nádobu s kouřícím brandy, byly rozprostřeny polštářky a polštáře. Na povrch nápoje vyplouvaly všechny druhy ovoce a jak sluha nápoj míchal, vydávalo to tak silnou vůni, že se cítil tak trochu opilý, už z toho, že vdechoval jeho výpary. Závěsy rozdělovaly stan na místnosti a na jedné straně uviděl Safar stíny kurtizán, pohybujících se za tenkým závěsem, když přicházely blíž, aby mohly naslouchat.

„Zde je Koraleanův názor na situaci," řekl pán karavany. „Démoni, kteří na nás zaútočili, byli zločinci toho nejhoršího a nejhoupějšího druhu. Jejich čin nám dokonce mohl prokázat cennou službu, protože když se nevrátí, budou všichni démoni vědět, že za postavení se zákonům Bohů se platí vysoká cena."

Z rady starších se ozval mumlavý souhlas.

„Tak co s tím budeme dělat?" řekl Koralean. „Co bude náš další krok? Koralean žádá toto, neboť je přesvědčen, že bude nejlepší, když budeme jednat souhlasně."

„Uvědomit vrchnost, samozřejmě," řekl Gubadan.

Koraleanovo husté obočí se náhle zdvihlo. „To si opravdu myslíte, světče?" zeptal se. Rozhlédl se po ostatních. „A kdo vlastně tato vrchnost je? Koraleanova věrnost nepatří žádnému králi. Je svým vlastním pánem."

Buzal, rychtář, který byl ve svých osmdesáti letech nejstarší ze skupiny, řekl: „Kyrania si dělá své vlastní zákony. Nám nikdo nevládne." Ukázal na Gubadana. „Náš kněz má nadřizené, což je jenom přirozené." Buzal se zasmál, čímž odhalil své na kámen ztvrdlé dásně. „Ale nemyslím si, že si spolu moc povídají. Hádám, že si sotva pamatují, jestli existuje."

Gubadan si pohládl vousy a potom přikývl nezhambeným souhlasem. „Jsme příliš daleko," řekl. „A náš chrám není považován za důležitý. Nemáme však přesto povinnost varovat další?"

„To je hromádka kozích bobků," skočil do toho Foron, obecní kovář. „Samozřejmě, že to nemyslím jako urážku. Před čím ale máme varovat? Démoni jsou mrtví a páchnou. Je velmi nepravděpodobné, že by přišli další. Tím to hasne. Příběh skončil."

„Ale proč bychom to neměli říkat ostatním?" ptal se Gubadan. „Co bychom tím zkazili?"

Koralean si odkašlal a všichni se otočili, aby vyslechli, co navrhuje. „Neznám tyto končiny," řekl pán karavany. „Toto je poprvé, kdy mě Koraleanův obchod vede přes tyto hory na tržiště Walárie a dál. Zakoupení potřebných map od mých bratrů kupců mě stálo mnoho. Dokonce i když se tato první cesta ukáže jako výdělečná nad rámec mých nejdívočejších odhadů, ještě mnoho takových cest bude zapotřebí, aby byly splaceny původní Koraleanovy investice."

Potrásl svojí velkou, zarostlou hlavou. „Ale i tak," řekl, „kdyby byl Koralean menší muž, tento incident by mě mohl odradit a dal bych si pauzu. Možná bych se už nikdy neodhodlal pustit se do takového podniku. A své bratry karavaníky znám dost dobře na to, abych s určitou jistotou řekl, že by měli stejné pocity, kdyby si náhle mysleli, že se tyto hory staly nebezpečnými."

Muži si začali něco šeptat. Kdyby jim Koralean něco takového oznámil, byla by to katastrofa. Všechny obchody přes Boží předěl by ustaly. A netrpěla by tím jenom Kyrania. Život by pak mohl být velmi pustý.

„Nejen, že by tudy už neprojížděly karavany," řekl Safarův otec Gubadanovi, „ale nechodili by sem ani žádní poutníci."

Starý kněz sebou trhl. Každý věděl, jak moc byl závislý na darech od věřících, kteří navštěvovali chrám bohyně Felakie a posvátné jezero.

„Ano," řekl, „vidím moudrost tvých slov, Khadži. Avšak, co když se pleteme a tito démoni nejsou jediní? Jsme tu odříznutí od zbytku světa. Zprávy putují pomalu. Co když byli démony vypleněny i ostatní obce? Naše mlčení by mohlo být zbytečným a nebezpečným rozhodnutím."

Iraj si odkašlal. Všichni se na něj podívali. Začervenal se takovou pozorností, potom si dodal odvahy, aby před radou starších promluvil.

„Odpusťte mi, pánové," řekl. „Jak sami víte, před několika málo měsíci jsem podstoupil dlouhou cestu, při které jsem projížděl Walárií. Na tržištích jsem neslyšel nic o démonech... nebo jiném nebezpečí toho druhu, s výjimkou zvěstí o loupežných banditech."

Muži Irajovi naslouchali zcela pozorně a s úctou. Safarovi přišlo směšné, že ještě před několika dny mnozí vesničané scházeli z cesty, jenom aby se Irajovi vyhnuli, v obavách z problémů, které by z okolního světa mohl přinést. Teď to byl hrdina, protože odvrátil hrozbu zvnějška.

Gubadan mu jemně skočil do řeči, aby vysvětlil, odkud Iraj pochází a opatrně se vyhnul zmínce o

tom, že se schovává před někým ze svého vlastního klanu. Nicméně Koralean se chopil toho, že ačkoliv sem démoni možná nemohou jezdit, jak se jim zlíbí, lze očekávat další problémy.

„Necht' je jméno Koralean odvrženo do společností sviní, jestli se pletu," řekl pán karavany. „Ale z toho, co váš moudrý kněz právě řekl, to vypadá, že se jih brzy stane permanentním bojištěm válečnických klanů. To by bylo pro obchod téměř stejně zlé jako démoni."

„Ne jestliže k tomu Já budu moci říci své," vyhrkl Iraj. Potom se otočil rudý jako zralé jablko, protože právě pronesl něco velmi bláhového.

Koralean si jej dlouho prohlížel. Poté se usmál. „Potom, co jsem slyšel o tvém původu, jsem teď zcela pochopil, kde jsi vzal tu kuráž," řekl. „Tady jsi jí jistě nepochytil."

Udělal konejšivé gesto ke zbytku shromáždění. „Nijak nezpochybňuji statečnost kyranských mužů," řekl. „Váš Safar dokázal, že máte v páteřích ocel. Ale vím, že se nepovažujete za bojovníky. K čemuž je tento mladík-" ukázal na Iraje, „jistojistě stvořen." Od mužů se mu dostalo mumlavého souhlasu. „Dokonce hádám i to," řekl pán karavany, „že jsi synem náčelníka."

Iraj sklonil hlavu, nic neříkaje, zatímco se do toho snažil vložit Gubadan, aby toto tajemství zachránil. Ale Koralean se jenom pousmál a pokrčil rameny. „Víc nemusíš říkat," dodal. „Něco se děje, nebo můžete Koraleana nazývat synem mezka, který se spářil se psem, a který stále neví, jestli bude hýkat, nebo štěkat."

Naklonil se blíž k Irajovi. „Něco ti povím, můj mladý, udatný bojovníku. Kdybys někdy potřeboval Koraleanovu pomoc, stačí jen říci."

Když to říkal, Safar si uvědomil, že není nezbytně nutné mít magické vize, aby někdo prohlédl přestrojení budoucího krále. Chytrý kupec to dokáže stejně dobře - a bez toho, aby to narušilo poklidnost jeho snů.

Iraj zvedl hlavu, aby opětoval Koraleanův zvědavý pohled. Jeho rty se jemně pohnuly ke krátkému úsměvu a na to přikývl. Toto byl slib, který si bude dlouho pamatovat. Mezi nimi dvěma proběhlo tiché porozumění. Až přijde čas - a nebylo pochyb, že přijde - nejen, že ho Iraj požádá, ale mnohonásobně zaplatí pánovy karavany jakoukoliv pomoc, kterou mu poskytne.

Koralean se otočil k ostatním. „Takže dohodnuto?" zeptal se. „O téhle události nebudeme nic říkat. Je to tak?"

Starší mezi sebou šeptem diskutovali. Poté Buzal řekl: „Co tvoji muži?" Ukázal na závěs, který oddělovala místnost od harému. „A co ženy? Můžete nám zaručit jejich mlčenlivost?"

„Moji lidé mě poslouchají ve všem," řekl Koralean. „V tomto ohledu není třeba se obávat. A co se týče žen, Koralean vám poví malé tajemství o obchodu s kurtizánami. Předtím, než tyto ženy doručím, každá vypije pohár zapomnění. Nebudou si pamatovat nic ze své minulosti. Nebudou mít žádný důvod truchlit po domově, rodině a přátelích. To z nich udělá ty nejpovolnější a nejšťastnější otrokyně lože. Žádný pláč, který by hasil žár jejich pánů. A v tomto případě ani žádné příběhy o démonech, které by rušily jejich sny."

Muži se zahihňali a poté se uklidnili. Vyměňovali si smyslné žerty a místnost byla náhle plná mužného smíchu a plácání do kolen. Jen Safar byl vyděšen tímto zběžným zavržením Astarias a jejích sester. Podíval se na svého otce a viděl, že Khadži měl v očích stejně znalý výraz jako ostatní. Stejně zarudlé, naduté rysy.

Poté Koralean přikázal svému sluhovi, aby nabral misky horkého brandy a všem je rozdál. Několikrát byly rychle vyprázdněny a znovu naplněny. Brzy jejich povídání nabylo na hlučnosti, hlasy mužů se prohlubovaly a ti se jali vyprávět o svých smělých zážitcích z mládí. Koralean ze široka více než hodinu vykládal o každém detailu souboje, který zažil. Muži mručeli obdivem, když jim vyprávěl, jak Safar bojoval s démony - jak roztřepenou holí, jíž vládl jako bojovým oštěpem, zabil netvora, který sebral Astarias. Ozvalo se hlasité popadání dechu nad Irajovou statečností, když zachránil Koraleana, tím že skočil na démonova oře jako největší bojovník z planin, který poměruje svoji sílu s mnohem mocnějším nepřítelem a nakonec mu prořízl díru do hrdla, aby démonova duše mohla uletět.

Safar se podíval na Iraje a usmál se, vděčný, že dodržel, svůj slib. Ale Iraj se zamračil a pokynutím se zeptal, jestli nadešel čas, aby vyprávěl celý příběh tak, jak se skutečně stal. Safar potřásl hlavou v rozhodném ne. Irajovy oči zamžikaly údivem, proč mu Safar nechával největší chválu, zatímco si jí sám zasloužil mnohem víc.

Iraj se k němu naklonil blíž. „Jsi si tím jist?"

Safarovou odpověď byla zvednutá miska brandy a hlasité zvolání k přípitku, aby poctil skutek svého statečného přítele. Byl to první přípitek, který kdy vypil ve společnosti dospělých. A všichni

provolávali slávu Irajovi Protarusovi, mladému muži, který, jak Safar věděl, bude jednou králem.

Potom se všichni trochu opili. To bylo pro Safara další poprvé. Úleva se mísila s omámením a on byl najednou velice šťastný. A byl ještě šťastnější, když Koralean začal rozdávat dary.

Nejprve řekl starším, že zaplatí dvojnásob za jakékoliv zboží, služby nebo zvířata, které zakoupí po dobu svého pobytu v Kyranie. Potom jeho sluhové přinesli vrchovaté koše s dary. Požádal své muže, jestli by byli tak laskaví a nerozdali je mezi vesničany. Pro každého ze starších měl měsíc stříbra. Pro každého muže ve vesnici byl připraven pytlík s tabákem a jednou stříbrnou mincí. Pro každou ženu tam byly lahvičky s parfémy a malé ozdoby, které se daly navléci jako šperky, nebo přišít na oděv. Pro každé dítě tam byly zázvorové sladkosti a jedna měděná mince.

Nakonec došel k Safarovi s Irajem.

„O tomto Koralean dlouho přemýšlel, moji mladí přátelé," řekl. „Mám pro vás dary, které vám oběma dám trochu později." Zafuněl. „Samozřejmě, peníze. Ale co jsou to peníze? Mince mají cenu jenom proto, že všichni souhlasíme s tím, aby ji měly. Mám na mysli několik rozkoší - avšak těch vy budete mít dost ve svých dlouhých životech, které jsou před vámi. Chtěl jsem vám však každému dát něco výjimečného. Dar, který vám vždy bude připomínat Koraleana.

Nejprve, mému příteli Irajovi..." Vyndal černý sametový váček. Irajovy oči se rozzářily, když z něj Koralean vyjmul malý zlatý amulet. Byl to kůň - překrásně vytvarovaný hřebec, jež visel na zářícím řetězu. „Jednoho dne," řekl Koralean, „uvidíš dokonalého koně. Bude to hřebec všech hřebců. Skutečný bojovníkův sen, jež má pro ty, kteří si takových věcí dokážou vážit, větší cenu než nějaké království. Kůň bude rychlejší a udatnější než jakékoliv jiné zvíře, které by sis dovedl představit. Nikdy se neunaví. Vždy ve skvělé náladě a věrné tak, že když spadneš, vrátí se zpátky do bitvy, abys mohl znovu nasednout.

Ale běda, nikdo, kdo takové stvoření vlastní, se s ním nebude chtít rozloučit. Dokonce i když to bude hříbě, jeho rysy budou tak ryzí, že by muž, kterému patří, musel být slepý, aby neviděl, jaké skvělé zvíře z něj vyrostě." Podal Irajovi amulet koně. „Když tomu muži dáš tento magický amulet, nebude moci obchod odmítnout. Ale neměj strach, že bys jej nějak ošidil. Protože on musí jen najít jiného koně snů a člověk, který ho vlastní, bude přinucen udělat stejný obchod, když mu amulet dá."

Irajovy oči se zalily slzami a beze studu mu stékaly po tváři, když sípal své díky a objímal pána karavany. „Až toho koně najdu," řekl Iraj, „slibuji, že bez otálení přispěchám k vašemu boku, abyste sám viděl, jaký skvělý dar jste mi dal."

Koralean, jehož city byly stejně obrovské jako jeho postava, zakašlal, aby zakryl vzlyk ve svém hrdle.

Poté se obrátil k Safarovi. První myšlenka, kterou mladý Timura měl, bylo přání, aby mu Koralean také nedal koně. K čemu by bylo hrnčířovi takové vzácné zvíře? Byla to hloupá myšlenka a on se okamžitě zastyděl za to, že si ji vůbec pomyslel. Zapřísáhl se, že jakýkoliv dar, který dostane, přijme s hlasitým - i když předstíraným - potěšením, aby takovému štedrému muži nezkazil radost.

„Řekli mi, mladý Safare, že jsi velmi moudrý," spustil Koralean. „Někteří dokonce říkají, že jsi nejchytřejší dítě, které se kdy v Kyranie narodilo." Safar chtěl něco namítnout, ale pán karavany zvedl ruku, aby zastavil jakékoliv hloupé výroky skromnosti, které by z něj mohly vypadnout. „Pro tebe má Koralean dva malé dary. Společně možná převyšují hodnotu daru, jež jsem dal Irajovi. To záleží na tom, jestli jsi tak chytrý, jak se říká a správně je využiješ."

Ze svého roucha vyjmul svitek. „Toto je dopis jednomu příteli ve Walárii. Je to bohatý člověk, vzdělaný muž. Patron všech umělců a vědců ve Walárii. Žádám jej, aby toto předložil vrchnímu knězi v chrámové škole. Snažně jej požádá, aby ti udělil vstup a jakmile jednou přijdeš mezi velké učence, Koralean bude platit všechny tvé výlohy, dokud se nestaneš nejmoudřejším mužem v celé zemi."

Safarovi se třáslý ruce, když si bral srolovaný svitek. Byl těžší, než čekal, a on ho málem upustil. Potom mu do klína vypadla malá stříbrná dýka.

Koralean si pohladil vousy. „To je můj druhý dar, který ti dávám," řekl. Safar zvedl nůž s vědomím, že má nějaký skrytý význam a podívoval se, co by to mohlo asi být. „Poněvadž budeš mezi tolika moudrými muži," vysvětloval Koralean, „může se stát, že bude nůž mnohem cennější než vzdělání, které získáš. Když je myšlenka příliš závažná, nemělo by jí asi být důvěřováno. Když jsou lidská slova tučně proložená skrytým smyslem, je pochybné, mají-li takový význam, jak řečník naznačuje. Tento nůž prořízne takové závažné myšlenky a tučná slova. Ty pak bez velké námahy dojdeš k pravdivé odpovědi."

Podíval se na ostatní muže a jeho mohutné obočí se humorně nadzdvihlo. „Alespoň tak to slibovala čarodějka, od které ho Koralean koupil."

Všichni se hihňali. Safar byl jako omráčený, nevěda, co si má o obou darech myslet, zvláště pak o zvláštních vlastnostech, které měl mít nůž. Zvednul jej, ucítil zachvění jeho síly a věděl, že je tak kouzelný, jak čarodějka zaručovala.

Hlas jeho otce k němu dorazil z dálky, jakoby v nějakém snu. „To ani Koraleanovi nepoděkuješ, můj synu?“ zeptal se Khadží. „Ještě si pomyslí, že nemáš řádné vychování.“

Safar ze sebe vysypal díky, tak nevděčně, jak by to udělal každý sedmnáctiletý, ale Koralean, jak se zdálo, jeho studu rozuměl. Objal mladíka, že jej svou obrovskou silou málem udusil. Safar ho také objal.

„Nyní pojďte,“ zvolal pán karavany a odtáhl se. „Koralean slíbil kyranskému lidu hody! Dopijte, přátelé, abychom mohli vykročit s dobrou zásobou nálady v našich žaludcích a začít oslavovat.“

Muži něco vykřikli, misky byly vyprázdněny mocnými hlty, poté znovu naplněny, že přetékal.

Jen málokdo ze vsí, kdo nebyl útlého věku, nestrávil následující dny v omámení tak blaženém, že se o něm mluvilo ještě dlouho potom.

Té první noci byla obloha plná balónů s kouřem z ohně a draků s dlouhými hořícími ocasy. Všude kolem zněly opilé písně i hudba a milenci mizeli do temnoty. Té noci byla zpečetěna mnohá zasnoubení a mnohé děti počaty za vzdychavých objetí a slámou tlumených výkřiků rozkoše.

Koralean odtáhl Safara a Iraje stranou, ještě než byli příliš pohrouženi. Sebral jim z rukou misky s brandy řka: „Dnes v noci budete potřebovat všechny své smysly, moji mladí přátelé.“ Uchichl se. „Jinak byste oba jistě skončili v náručí nějakého vesnického děvčete, kdybyste se příliš opili.“

Zakýval prstem. „Nemá smysl kazit si budoucnost příliš brzkým sňatkem. Koralean sám je požehnaný vášnivou povahou. Zeptejte se jakékoliv z jeho žen nebo služebných.“ Mrkl. „Nazývají mne svým milovaným býkem. Mám spousty dětí, které to dokazují. Povídám vám, že kdyby se byl Koralean narodil do chudší rodiny, můj otec by si nemohl dovolit zachránit mě z mých mladistvých nerozvážností.“

Potom je chytil kolem ramen a vedl je řadou místností za závěsy do ženské části. Hlavní místnost byla zaplněna polštáři navrstvenými až po kolena. Koralean do nich žuchnul a poplácal polštáře na každé své straně, aby do nich mladíci usedli.

„Slíbil jsem, že vám ukážu jednu či dvě věci o rozkoši, chlapci moji,“ řekl. „A já, Býk Koralean, znám o těchto věcech víc než většina mužů. To není chlubení, ale prosté konstatování faktu o Koraleanově přirozenosti.“

Tleskl a roztáhl se široký závěs. Safar uslyšel vysoké prosebné hlasy, jak se dovnitř nahnaly kurtizány a producírovaly se před muži v hedvábné napařfémované řadě.

Safar nikdy neviděl tolik krásy - určitě ne tak svůdně vystavované. Ženské tvary mu nebyly nikterak cizí. Konec konců vyrůstal se sestrami. A také špehoval dívky z vesnice, co se chodily koupat do jezera. Ale ženy, které spatřil té noci, byly velmi... dostupné. Jen si je vzít. To málo, co na sobě měly, bylo průsvitné a umě nařasené, aby přitahovalo, ne zakrývalo. Některé byly vysoké, jiné malé, některé tmavé, jiné světlé, některé hubené, jiné baculaté. A všechny vystavovaly své zkušené úsměvy i pohyby. Předváděly však víc než jen profesionální dovednosti. Kurtizány byly okouzleny dvěma pohlednými mladými zachránci. Dychtivě prokázat jim své díky.

„Vyber si jednu,“ řekl Koralean. „Nebo dokonce dvě, jestli chceš.“

Safar váhal, ale ne z nerozhodnosti. Někdo by si myslel, že to, co mu teď bylo nabízeno, bylo splnění největšího snu jakéhokoliv mladíka. Měl se zbavit všech těch horkých, neklidných nocí, plných napařfémovaných sirén. Taková žhavá představivost a touha jsou součástí přirozenosti mládí, stejně jako chmýří rašící na tvářích. Z poslouchání svých sester Safar věděl, že mladé ženy jsou postihovány podobnými pocity. Zde byla šance uskutečnit své nejžhavější fantazie. Avšak z tohoto mladistvého kotle vyvřel jiný, i když příbuzný cit. Byla to náhlá, slepá a nevysvětlitelná láska, která je v tomto věku to samé, co chťič, jen jí někteří přikládají vznešenější smysl.

Takže jak tak Safarovy oči přebíhaly po řadě kurtizán, pomíjely všechnu tu natřásající se tělesnou krásu. Hledal pouze jednu jedinou ženu. Astarias.

Mezi těmito ženami ji však neviděl. Rozhlédl se kolem, srdce mu bušilo, hlava se točila. A jeho myšlenky se staly... čistými? Alespoň v jeho představách byly čisté. V té chvíli se rozhodl, že nezostudí Astarias svým objetím. Ve své mladistvé bláhovosti si myslel, že to od něj bude dar pro ni. Co víc, nějak osvobodí Astarias z toho, o čem byl přesvědčen, že bylo otroctví. Žila by s jeho sestrou Queterou a byla by stejně cudná jako kterákoliv panna ve vesnici. Za muže by si mohla vybrat jakéhokoliv mladíka by chtěla. Ale její láska k němu - a její obdiv k takovému laskavému gestu - by

nějak překonaly jakékoliv zalíbení v někom jiném. Vezmou se, budou mít mnoho dětí a budou žít navěky spokojeni sobě v náručí. Všechno to se teď honilo jeho omámenou hlavou. A najednou uslyšel:

„Měl by sis vybrat první," řekl Koralean Irajovi. „Koneckonců, to ty jsi mi zachránil život."

Safar se podíval na Iraje. Tvář jeho přítele byla rudá touhou. Potom uviděl Safara a usmál se. Zardění zmizelo a nahradil je předstíraně znuděný zájem. Irajovy oči se vrátily ke kurtizánám. Pomalu si jednu po druhé prohlížel, potřásl hlavou a přecházel k další. Náhlé zjištění zamrazilo Safara v břiše a to stoupalo výš, aby se proměnilo v knedlík v krku. Věděl, co má Iraj za lubem. Hrozně se rozzlobil, jistý si, že jej chtěl Iraj právě obrát o vše, po čem nade všechno toužil.

„Vypadá to, že jedna chybí," řekl Iraj Koraleanovi. „Tmavovlasé děvče."

Tato poslední slova dopadla jako kameny do Safarovy studnice zoufalství.

Koralean se zamračil. „Myslíš Astarias?" řekl.

Iraj si zakryl ústa, skrýváje hrané zívnutí. „Tak se jmenuje?" řekl. „Velmi krásná."

Koralean se ošil na polštářích, rozrušen - a tak trochu na rozpacích. „Tu jsem schoval," řekl, „protože je stále ještě panna. Mám drahého přítele - velmi bohatého drahého přítele - pro kterého jsem ji schovával."

Iraj zvedl obočí, jako by ho to překvapilo. Potom pokrčil rameny. „No, hádám, že je to moc velká žádost," řekl. „Nerad bych vám krátil zisky." Upřeně se podíval na Koraleana s mírným výrazem. „Nicméně to byla ona - Astarias, říkáte? - kterou jsem opravdu chtěl. Ale... jestli je to pro vás moc velký *problém*..." Vstal, jako by chtěl odejít. Koralean chytil Iraje za rameno a přitáhl jej zpět. „Neví snad všichni, že Koralean je ze všech lidí nejšlechtetnější?" řekl. „Zvláště pak k tomu, který ochránil to nejcennější z jeho majetku, jeho vlastní život? Je-li Astarias tou, kterou si přeješ ze všech nejvíc, můj dobrý příteli, pak Astarias dostaneš." Načež tleskl a zavolal její jméno, čímž jí přikázal, aby přišla.

Astarias vstoupila do místnosti, že to vypadalo, jako by závěsem proplula. Tmavé vlasy měla svázané dozadu bílou hedvábnou stuhou. Narodil od ostatních měla na sobě roucho, které ji zakrývalo od štíhlého krku až ke kotníkům. I to bylo z bílého hedvábí a když procházela, vlnilo se jí na těle - cudné, ale stále odhalující její líbezné partie. Podívala se na Safara a její rysy ozářil nádherný úsměv. Vykročila k němu v domněnání, že měla být pro něj.

„Ne, ne," vyštěkl Koralean. „Ne Safar! To Irajovi jsem tě slíbil."

Její tvář na moment sklesla a Safar v té chvíli nenáviděl Iraje tak, že by jej klidně zabil. Potom se jí úsměv vrátil, ačkoliv se Safarovi zdálo, že nebyl tak jasný jako předtím... a ona přešla k Irajovi. Ten se rozesmál, chytil ji kolem pasu a hruběji stáhl k sobě dolů.

Pán karavany vstal. Zešíroka se na oba mladíky usmál. „Koralean se musí věnovat svým povinnostem hostitele," řekl. „Vezmi si kterou chceš, Safare. A jestli se nemůžeš rozhodnout, dovol mi, abych ti doporučil tyhle dvě," a ukázal na tmavá dvojčata. „Daly mi více rozkoše, to ti garantuji, než jakákoliv jiná žena zde." Poplácal Safara po zádech a odešel.

Dvojčata se žádostivě přesunula k mladému hrnčíři. Safar se už začínal odvracet, natolik pln nenávisných myšlenek, že nechtěl nic jiného než utéct.

„Počkej," řekl Iraj.

Safar se otočil s neskrývaným hněvem v tváři. Iraj si toho nevšímal a vymanil se z plachého Astariasina objetí.

„Jdi k němu," poručil jí.

Safara to vyvedlo z míry. „Ale já myslel, že..."

Iraj se rozesmál. „Já vím, co sis myslel," řekl. „Zkoušel jsem tě, nevidíš?" Zubil se na Safara. „V téhle zkoušce jsi moc neobstál, kamaráde." dodal. „Ale možná to nebylo fér. Takže ti to odpouštím."

Jemně Astarias postrčil. „Jen jdi." řekl. „Jestli zůstaneš ještě o něco déle, nebudu tě už moci nechat odejít."

Astarias se radostně usmála a cupitala pryč, aby se vrhla do Safarovy náruče. Všechny jeho vznešené záměry zmizely, jakmile ji k sobě přivinul. Potom Safar uslyšel Iraje, jak volá jeho jméno a se vzdechem se vytrhl. Jeho přítel stál u otevřeného závěsu, paže ovinuté kolem tmavých dvojčat.

„Děkuju ti," zasípal Safar. „Koralean by možná nesouhlasil, kdybych o to požádal Já."

Iraj pokrčil rameny. „Nemusíš mi děkovat. Konec konců, oba víme, kdo je skutečný hrdina této noci." Jal se odejít spolu s dvojčaty, když vtom se najednou zastavil. „Víš co, Safare." řekl. „Od tohoto dne je všechno, co mám. tvé."

Safar se usmál. „A všechno, co je mé a co kdy bude mé, bude na požádání tvé."

Iraj poněkud zvážněl. „To myslíš vážně"

„To ti přísahám.“ odpověděl Safar.

Iraj přikývl. „Dobře si tuto noc zapamatuj, Safare,“ řekl. „Protože jednoho dne bych mohl přijít a požádal tě o podobnou laskavost,“

„A té se ti dostane.“

„Ať je to cokoliv?“ Zeptal se Iraj s tvrdýma, zkoumavýma očima,

„Ano.“ řekl Safar. „Ať je to cokoliv. A jestli mě ještě někdy budeš zkoušet, nezklamu tě.“

A touto úmluvou zpečetil svůj osud.

KAPITOLA SEDMÁ

Sny králů

Sarn se pletl - král Manacia nelhal. Kdyby se bohové stále dívali, jeho omyl by je velmi pobavil. Samova konečná muka, kdy byl přesvědčen, že byl zničen královskou zradou, byl dostatečně opojný nápoj utrpení k tomu, aby uspokojil chutě jakéhokoliv boha.

Pravda byla taková, že král Manacia mnoho úzkostlivých měsíců čekal na návrat náčelníka banditů. Jak se tak čas vlekl, král začínal být stále netrpělivější a státním záležitostem nevěnoval téměř žádnou pozornost. Dokonce zanedbával i svůj harém a jeho ženy i kurtizány se začaly obávat, že se svému pánovi omrzely. Aby se s tím vypořádaly, vyhledaly nejkrásnější a nejsvůdnější panny, které by rozproudily jeho vášeň. To ale nebylo k ničemu, neboť král zůstával každou noc ve svém trůním sálu do pozdních hodin, přemítal, co se asi stalo Sarnovi a zpíjel se do němoty.

Pro krále Manaciu bylo těžké přiznat prohru - stav, který po dobu své dlouhé vlády zažíval jen zřídkakdy. Od začátku trpělivě pracoval na rozšiřování svých hranic, dokud si nepodrobil celé území s výjimkou těch pár nejdivočejších oblastí. Ostatní byli přinuceni ke spojenectví tak velkou převahou na Manaciově straně, že to znamenalo v podstatě to samé. Brzy jej všichni uznali za svrchovaného vládce démonských zemí. Ale to nestačilo. Král chtěl víc.

„Já tohle všechno nedělám pro sebe, Fari,“ říkával král svému Velkému vezírovi. „Na mých bedrech spočívá budoucnost celého démonstva.“

A lord Fari, který královi nikdy nepřipomněl, že tato slova již slyšel, vždy odpovídal: „Každého večera děkuji bohům, Veličenstvo, za to, že vám dali ramena dostatečně široká a silná, aby toto svaté břímě unesla.“

Velký vezír byl starý moudrý démon, jemuž bylo téměř dvě stě svátků. Zručnost v lichocení a nemilosrdné intriky mu umožnily udržet si hlavu na krku na krvavé cestě k trůnu Zanzairu.

Fariho ujišťující projev věrnosti král neposuzoval srdcem a tuto starou, otřepanou frázi přijal, jako by byla nově zformulována. Potom se zamračil, jako kdyby jej předběhla ještě nějaká další chmurná myšlenka a on povzdechl řka, „Přesto si Fari myslím, že v mém království jsou stále nějaké pomýlení jedinci, kteří s tím nesouhlasí. Někteří z nich si možná dokonce myslí, že jsem šílený.“

Znovu vzdychl. Pohladil svůj zahnutý roh a zarmouceně potřásl obrovskou hlavou.

„Stačí jen vyslovit jména těchto kacírů,“ zněla Fariho obvyklá odpověď, „a nechám vyrvat živé jazyky z jejich úst a hrdla naplnit horkým pískem.“

„Kéž by mi tak rozuměli stejně dobře jako ty, můj drahý příteli,“ byla králova modelová odpověď. „Mír a hojnost nám budou stále odepírány, dokud bude v démonských zemích vládnout více než jeden král. Je přirozené, že pro všechny by měl být jediný vládce.“

A Fari jako vždy souhlasil se slovy, „Jak jinak, Ó velký, bychom se kdy mohli zbavit chaosu? Či skoncovat s roky válčení a drancování? Vládnout musí jen jediný démon. A tím, jak snolovci předpovídají, jste vy, můj pane.“

„Ale to nestačí, Fari,“ připomněl mu král. „Musí mě uzнат i lidé. Musím být králem králů. Vládcem celého Esmíru.“

„Zbytek svého pokorného života jsem zasvětil takovému konci, Veličenstvo,“ odpověděl Fari. „Démonské dějiny již dlouho čekají na takového, jako jste vy. Který jiný zlodruh má vaši moudrost? Vaši sílu? Vaši shovívavost? Vaši čarodějnou moc? To bohové nás obdařili vaší vznešenou existencí, Veličenstvo. To se nedá popřít. Je to tak zřejmé, jako ten mohutný roh na vašem královském čele.“

S těmito slovy Fari bouchnul svojí starou hlavou o kamennou podlahu, poté s jistými obtížemi vstal, svíraje svoji velkou hůlku z dračí kosti a vytáhl se nahoru s praskotem jeho starých kloubů a šlach. Nato odešel a jeho hůlka z dračí kosti klapala klap, klap, klap, o kameny, slaběji a slaběji, dokud nedošel ke vzdáleným dveřím obřího trůnního sálu a zmizel za nimi. Krále vždy ponechal spokojeného v jeho bdění, krále s obnovenou silou snít své sny a sprádat své plány.

V minulosti existoval jen jediný král králů Esmíru -člověk, Alisarrian. Hluboko v sobě Manacia cítil,

že čas nazrál pro další takovou historickou událost. Byl přesvědčen, že tentokrát bude toto žezlo držet démon. Neměl pochyb o tom, že tímto démonem nebude nikdo jiný, než on. Manaciova celá vláda byla zasvěcena tomuto cíli. Avšak jak roky plynuly, začínal se obávat, že nebude včas připraven. Že někde v lidských zemích by mohl být zplozen další Alisarrian. Dobytel s armádou v zádech, který brzy přijde a zabuší na dveře jeho paláce.

Jedné noci, kdy se ploužil svým Nekromanciem a přemýšlel, zda-li by odpověď na svoji otázku nenalezl v tom nejčernějším čarodějném umění, ozvalo se klap, klap, klap, hůlky lorda Fariho, strašidelného posla toho, že se Velký vezír přibližuje. Jakmile toto klapání Manacia uslyšel, odvrátil se od velké sklenice, ve které byla naložena lidská hlava. Když vzhlédl, Fari procházel portálem a vzduch se třpytil, jako povrch vertikální kaluže.

„Nesete nějaké zprávy, lorde Fari?“ zeptal se král s přehnanou veselostí. „Vrátil se už konečně náš umíněný bandita?“

Fari, jehož mysl byla hluboce zabrána do jiné záležitosti, sebou trhl a jeho šupinaté laloky se zavlnily překvapením. „Cože, Veličenstvo?“ zeptal se. „Ach. Vy myslíte *lord Sarn*, Excellence. Ne, Veličenstvo. Stále žádné zprávy. Jsem tu v jiné záležitosti. Excellence. V takové, která si vyžaduje vaši náležitou pozornost.“

Ale Manacia se prudce odvrátil a upadl do nejodpornější nálady, jakou kdy zažil. „Probíral jsem to ze všech stran, Fari,“ řekl. „Ale pořád nevidím, kde jsem udělal chybu.“

„Chybu, Veličenstvo?“ řekl Fari. „Jak si něco takového můžete myslet? Dejte mu trochu času. Musí se objevit každým dnem, naložen kořistí a přiveze mapy, které jste chtěl, a tím svým chvástavým způsobem bude požadovat obrovskou odměnu.“ Fari si odfrkl. „Jako kdyby byl jediným skutečným zloduchem v zemi.“

„Už je to skoro rok, Fari,“ řekl Manacia.

„Tak dlouho. Veličenstvo? To jsem si ani neuvědomil...“

„Možná bych si to měl přiznat rovnou,“ řekl král. „Už jsem vyplýtlval spoustu času a energie, která by se dala využít mnohem užitečněji. Přese všechno naše úsilí, všechny naše pokusy a lopocení, štít, který jsme sestrojili k ochraně Sarna před kletbou, nebyl dost silný. A někde v Zakázané poušti, možná jen o kousek dál, než dohlédneme, se na slunci bělí jeho kosti spolu s kostmi jeho zlodruhů.“

Docela správně si Fari pomyslel, že štít třeba vůbec neselhal. Banditského náčelníka mohlo potkat nějaké přírodní neštěstí. Ale to, že byl tak dlouho naživu, nebylo díky tomu, že by svému vládci říkal, co si myslí. Takže když viděl, jakým směrem se král vydal, rychle tím směrem vykročil.

Udělal zachmuřený obličej a řekl: „Obávám se, že máte pravdu. Excellence. Štít *selhal*. Okamžitě zjistím, kdo je za tento hrůzný stav věcí zodpovědný a nechám je náležitě mučit a usmrtit.“

Král obnažil své tesáky, což měl být vřelý úsměv. „Ušetří je,“ řekl. „I já nesu svoji vinu. A ty také, můj milý zlodruhu.“

Fari údivem otevřel tlamu a odhalil bělejší a ostřejší zuby, než jaké měl právo mít ve svém pokročilém věku. „Já, Veličenstvo? Co jsem -“ Moudře sám sebe utnul. Zaklepal hůlkou z kosti a uklonil se. „Moje jméno by na seznamu viníků mělo stát jako první, Excellence,“ řekl. „Dnes večer vám moje ženy budou pět chválu, až jim řeknu, jak šlechetně jste ušetřil tohoto vznešeného blázna. Samozřejmě, že to byla moje chyba! Beru na sebe celou vinu, Veličenstvo. Vinu, na jejíž sdílení byste vy neměl ani pomýšlet.“

Manacia mávnul pařátem. „Víš, kdo je tohle, Fari?“ zeptal se a ukázal na hlavu naloženou ve sklenici.

Velký vezír se na ni podíval. Byl to mladý dospělý člověk. Pravděpodobně kdysi pohledný - podle lidských měřítek. „Ne, Excellence, neznám ho.“

„To je první stvoření, na kterém jsem testoval ochranný štít.“ Manacia se uchichtl. „Přivázali jsme mu k pasu provaz a biči jsme jej nahnali do Zakázané pouště. Neudělal víc než deset kroků, když náhle zavyl, chytil se za hrud a skácel se k zemi. Když jsme ho přitáhli zpátky, byl mrtvý, ačkoliv na něm nebylo žádné stopy po příčině. Byl to zdravý tvor, čerstvě přivedený z královských ohrad pro otroky. Čistý. Dobře živený. Sám jsem jej prohlížel. Nebylo důvodu, proč by měl umírat, kromě kletby.“

„Vzpomínám si na tu příhodu. Veličenstvo,“ řekl Fari, „ale na toho člověka ne.“

„Jak bys mohl?“ řekl Manacia. „Bylo jich spousta. Mezi nimi dokonce i démoni. Samozřejmě, to byli těžcí zločinci toho nejhoršího druhu.“

„Samozřejmě, Veličenstvo.“

Manacia se na hlavu upřeně zadíval, vzpomínaje na čtyři roky pokusů. Pracoval tvrdě. Prolezl

každý koutek i skulinu magických věd, prováděl jedno kouzlo za druhým, aby vytvořil dostatečně silný štít, který by odolal starodávné kletbě. Tato kletba byla utvořena před stovkami let. Radou paktu, složenou z démonských i z lidských čarodějů. Jejím účelem bylo, aby trvale oddělila všechny kontakty mezi dvěma druhy, a navždy tak ukončila roky krvavých svárů a válkou zničených úrod, které následovaly po pádu Alisarrianovy říše. Všichni věřili, že projít touto kletbou bez následků bude nemožné dokonce i pro největšího čaroděje.

Manacia věřil něčemu jinému. Nebyl pouze mocným čarodějem - mocnější než kdokoli jiný v démonských zemích - ale měl hlavu na takovéto hádanky, takže se do kletby pustil s plnou silou a se všemi čarodějnými zdroji v ruce. Tyto experimenty přinesly stovky mrtvých. Tělo za tělem bylo taháno na konci provazu zpět. Ale Manacia měl naději pokaždé, když oběť dolezla o kousek dál do pouště. Poslední skupina došla tak daleko, že na ně královi lučištníci museli střílet šípy, aby je donutili jít hlouběji. Nakonec se všichni, kteří byli vysláni, vrátili bez újmy. Štít zjevně fungoval tak dobře, že Manacia musel všechny přeživší zabít, aby tohoto kouzla nemohli využít k útěku přes poušť.

A právě tehdy uzavřel svůj obchod se Sarnem. Král osobně se účastnil banditova odjezdu. Velmi zloděje velebil, udělal zvláštní žehnající kouzlo a sledoval Sarna se svými zlodruhy, jak vyrazili do pouště směrem k lidským zemím, aby hledali Kyranii - cestu „Údolím mraků“, o kterém mluvila věštba. Cestu, která byla klíčem ke spojení dvou lidských území v jedno velké království.

Toho dne byly Manaciovy naděje veliké. Již snil o chvíli, kdy je budou moci následovat jeho armády. Měl vize rychlých a snadných vítězství nad lidmi. Jednou měl sen o velké královské ceremonii s lidskými velvyslanci, klaníci se před jeho trůnem, přinášejícími úmluvy, které jej prohlašovaly králem králů. Vládcem celého Esmíru.

Manacia se zahleděl do očí mrtvého člověka. Byl si jist, že to byla lidská stránka čarodějného vzorce, která mu překážela. Jakási stěna, kterou nebyl schopen proniknout. A právě z tohoto důvodu, ne ze sentimentality, nechal vystavit v Nekromanciu hlavu své první oběti. Právě zde, v této klenuté komnatě mdlého světla, byla shromážděna sbírka jeho černých umění, knih a materiálů. Byly zde sklenice a lahvičky s těmi nejděbelnějšími tekutinami, prášky a mastmi. Byly zde svitky podrobně popisující hrůzné praktiky a kouzla. Byly tam podivné předměty a sošky s tak zlými tvary, že by ve snu strašily i ty nejbezcitnější a nejotrlejší demony.

Manacia svými drápy poklepal na sklenici. Tekutina se rozvířila a hlava začala poskakovat. „Začneme znovu, můj příteli,“ řekl k hlavě. „A znovu budeš mít šanci být první.“

Otočil se k Velkému vezírovi. „Začneme ráno,“ řekl. „Ať ke mně s prvním světlem přijdou moji čarodějové. Vyřeším tuto hádanku, ať to trvá, jak dlouho chce.“

„To je ten správný duch, Veličenstvo,“ řekl Fari. „Nikdy nepřiznat porážku. Brát ji jen jako nepříjemný neúspěch, nic víc. Okamžitě pošlu zprávu královským čarodějům!“

Udělal čelem vzad, jako by už chtěl odejít, pak zaváhal, otočil se a řekl: „Je tu ještě stále ta druhá záležitost. Excelence. Záležitost, která mě přiměla přijít sem a vyrušit vaše rozjímání.“

Králova nálada se zlepšila, teď, když dal svému konání nějaký směr. Řekl: „Ano, ano. Málem jsem zapomněl. Co je to?“

„Před mnoha měsíci, Veličenstvo,“ řekl Fari, „nedlouho potom, co Sarn a jeho zlodruzi odjeli do lidských zemí, se přihodila podivná událost, kterou jsem zpozoroval až nyní. Jistý nebeský rozruch, Veličenstvo, který nebyl našimi hvězdopravci zaznamenán, protože byl Zanzair té noci silně zahalen. Ale pastevec, daleko na severu, kde byla obloha jasná, hlásil, že viděl ohromnou sprchu ohnivých částic. Od té doby dorazila i další hlášení, které pasákovo vidění potvrzují. Podle toho, co můžeme určit, došlo k tomuto zjevení v lidských zemích, nad Božím předělem.“

Manacia pokrčil rameny. „A co na tom?“ řekl. „Na ohnivých částicích padajících z nebe není nic neobvyklého. Takovéto události mají málokdy co do činění s našimi záležitostmi. Kdyby to byla kometa, možná by tu byl důvod k obavám. Nebo k hlubšímu zkoumání.“

„Naprostá pravda, Veličenstvo,“ řekl Fari. „A kdyby to bylo vše, co to mělo znamenat, nebyl bych zde, abych vás obtěžoval zprávami o takové malicherné události.“

Král svými drápy znovu netrpělivě poklepal na sklenici. Fari si pospíšil. „Jakmile bylo datum této události určeno s jistou přesností,“ řekl, „vaši čarodějové si vzpomněli na další výjevy, ke kterým došlo toho času nebo v jeho bezprostřední blízkosti. Voda z našich studní najednou zasmrádla a zhořkla. Tento stav trval několik týdnů.“

Manacia přikývl, když si na tuto nesnáz vzpomněl.

„Toho dne po zjevení,“ pokračoval Fari, „bylo zaznamenáno, že tekutina ve vodních hodinách začala proudit opačným směrem. A jeden z akolytů v chrámu tvrdí, že když toho rána vstal, jeho

odraz v zrcadle byl obrácený nebo, abych to řekl lépe, vypadal tak, jak jeden démon vidí druhého, levý pařát na skutečné levé straně a pravý na pravé. Žádná z těchto anomálií netrvala dlouho, Veličenstvo, ale v té době zde *panovaly* určité obavy. Od té doby bylo zpozorováno, že pod některými našimi staršími budovami nebezpečně poklesla zem, což zapříčinilo jejich sedání. A co víc, včely se rojily mimo sezónu, objevili se ptáci druhů předtím nikdy nevidaných. Došlo k neobvyklému počtu podivných narození: svině se dvěma hlavami, psi bez nohou, ryby bez očí."

"To jsou skutečně nepříjemné zprávy, Fari," řekl král. "Je dobře, že jsi mi to ohlásil. Ví někdo, co to všechno znamená? Mohlo by to mít něco společného s naším pokusem vzepřít se kletbě?"

Fari sebou překvapeně trhl. Na chvíli se zamyslel, klepaje svojí kostěnou hůlkou o podlahu. Potom řekl: "To nevím, Excellence. Tato myšlenka mě nenapadla."

"Ale možné *to je*," řekl král.

"Ano, Veličenstvo. Myslím, že je."

"Co bys radil?" zeptal se král.

Fari okamžitě zvětřil nebezpečí a smutně zavrtěl hlavou. "Nerad to přiznávám. Excellence," řekl Fari, "ale jsem v koncích. Nemám dostatečné znalosti, abych si mohl utvořit nějaké stanovisko."

"Musíme to zjistit," řekl král. "Mohlo by být nebezpečné zahájit mé experimenty dřív, než to zjistíme."

Fari pokývl. "Chápu, co tím myslíte. Veličenstvo," řekl. "Toto je velmi nešťastná situace. Plány vašeho Veličenstva k napadení lidských zemí zajisté utrpí zpoždění."

"To se nedá nic dělat, Fari," řekl král. "Kletby mají tu vlastnost, že se umí rozšiřovat i nad svůj původní záměr. Je zde příliš mnoho spojitostí, z nichž některé nejsou známy dokonce ani některým čarodějům, kteří původně kletbu zformulovali, takže není možné posoudit všechny jevy, které kletba může spustit. Proto jsem namísto našich vojáků poslal přes Zakázanou poušť nejdřív bandity."

"Velmi mě rmoutí, že to musím říci, Fari, ale bude moudré postupovat opatrně. Nechci však, abys šetřil na výdajích. Chci, aby na tom pracovali všichni moji hvězdopřevodci. Všichni moji snolovci. A chci, aby byly v hlavním chrámu denně předkládány oběti bohům a každý týden v menších bohoslužebných domech."

"Ano, Excellence," řekl Fari, přičemž kýval hlavou a klepal svojí kostěnou hůlkou. "Bez prodlení." Vykročil s úlevou, že zase jednou přehrál jakoukoliv případnou vinu i zodpovědnost na bedra jiných, přičemž si stále mohl být jist chválou a poctou za jakýkoliv úspěch.

Pro změnu však za sebou nezanechal krále, který by byl spokojen ve svém bdění. Manacia byl silně rozrušen, když se otáčel zpět, aby si prohlédl hlavu. Starý známý strach z rivala se proklubal v muka. Jeho dlouhou, kostnatou páteří projelo zachvění.

Manaciu přepadla náhlá zvědavost, jestli na něj teď jeho nepřítel myslí.

Jestli ano, měl tento nepřítel lidskou tvář?

A jestliže měl, bylo možné, že již objevil cestu přes Boží předěl?

Našel Kyranii?

Nedlouho po Manaciově večeru zklamání si Safar a Iraj řekli sbohem. Udělali z toho obřad. Vrátili se do Alisarrianovy jeskyně a ke sněžnému průsmyku, kde bojovali s démony. Bouře ještě důkladněji pohřbily jakýkoliv důkaz krveprolití a když se sunuli po sněhu na hrubých dřevěných lyžích, nebylo tam nic, co by jen naznačovalo události, jež se tam odehrály.

"Možná to byl jenom sen," řekl Safar. "Možná se to nikdy ani nestalo a my se teď každou chvíli probudíme do svých dvou obyčejných životů."

Iraj vyštěkl smíchy. "Já jsem nikdy nebyl obyčejný, Safare," řekl. "A ať si to připouštíš nebo ne, nebyl jsi obyčejný ani ty. Ušetřil by sis spoustu trápení, kdybys to prostě a jednoduše přijal." Zazubil se. "Jestli sis vysnil Astarias," řekl, "pak jsi měl tu největší představivost v celém Esmíru - kurtizána, mladá, krásná, panna a navíc vyučená ve veškerém umění, jak potěšit muže. To nebyl žádný sen, příteli. Kdyby jsi ho z ní udělal, byl by to největší hřích, jaký by si kterýkoliv bůh dokázal představit. Až budeš starý muž, budou to vzpomínky na ženy jako Astarias, co ti budou dodávat pocit, že jsi svůj život strávil dobře."

Safar udělal kyselý obličej. "Raději bych na to co nejdřív zapomněl. Obávám se, že jsem se s Astarias ztrapnil."

Iraj ho poplácal po zádech. "Nebud' směšný," řekl. "No tak jsi se zamiloval do kurtizány. Nejsi první a ani poslední. No tak jsi jí vyznal nehynoucí lásku. No tak jsi jí slíbil měsíc a hvězdy a všechno, co na nebesích je, jen když zůstane ve tvém náručí. Já jsem to řekl oběma z mých dvojčat. Každé

zvlášť. I společně."

„Ty jsi to ale nemyslel vážně," řekl Safar. „Stydím se říci, že já ano."

„Samozřejmě, že jsem to myslel vážně," odpověděl Iraj. „Alespoň v tu chvíli ano. Zvlášť, když se mi jedna choulila pod levou rukou a druhá pod pravou."

„To z tebe mluvil chtíč," řekl Safar.

Iraj se zahihňal a potom komicky objal sám sebe. „A z tebe nehynoucí láska, žejo? Láska, kterou nelze odepřít. Pojď, příteli!"

„Vysmála se mi," přiznal Safar celý rudý.

„No a co?" odpověděl Iraj. „Rajtoval jsi na ní celou noc a ještě půl následujícího rána. No a potom, ve slabé chvíli, jsi jí požádal, aby se stala tvou ženou. Na to ti ona odpověděla, hádám, že velmi půvabně a s jistou úskočností, aby tě ještě víc vzrušila, že nemá v úmyslu po zbytek svého života dělat chléb a děti pro nějakého vesnického chlapce. Je to kurtizána, stejně krásná jako ctižádostivá. Ty jsi trval na svém. A znovu jsi zase vlezl mezi ty překrásné věci, předpokládám." Další Safarovo začervenání Irajovi řeklo, že hádá správně. „Nato se ona rozesmála. Ale smát by ses měl ty. To ty jsi dostal, co jsi chtěl. A já jsem se o to postaral. Ale teď jsi s ní skončil a ona prohrála tím, že tě zavrhl. Ty jsi Safar Timura! Muž velkých činů. Přesně takový muž, o jakého bude v budoucnosti prosit bohy každý svůj den."

„Nedokážu se na to dívat tak chladně jako ty," řekl Safar.

„Tak se na to nedívej," řekl Iraj a pokrčil rameny. „Ale myslím si, že k mému pohledu brzy dospěješ sám. Uléhej s ženami, když můžeš a kdykoliv můžeš. Opovrhlivý výsměch kurtizán - *potom*, když je vše hotovo - nestojí za řeč. Pravdou je, že další muž, který ulehne s Astarias, bude starý a tlustý, a budeš to ty, koho si vybaví, až bude nucena předstírat, že její tlustý starý pán je nějaký krásný bůh."

Irajova protřelá slova útěchy Safarově raněné duši nijak nepomohla, ačkoliv byla vyřčena z přátelství. Takže byl rád, když Iraj najednou obdivně vykřikl.

„Podívej se na tohle!" křičel, klesl na kolena a začal hrabat ve sněhu.

Safar se k němu přitiskl blíž, aby také viděl. Ze sněhu se pod Irajovými hrabajícími prsty vynořila hlava démona. Tvář mrtvoly byla bledá, modravě zelená. Tesáky velikosti dýky vyčuhovaly ze šklebící se tlamy. Ačkoliv to Safar ani Iraj nemohli nijak vědět, démon byl Giff a výraz v jeho tváři byl stejně překvapený, jako když mu Iraj svojí čepelí přejel hrdlo. Safar se odvrátil.

„Tohle je démon, kterého jsem zabil!" řekl Iraj. „Poznám to podle těch ran." Prstem přejel přes rozevřený rudý šrám pod Giffovou špičatou bradou.

„Přikryj ho," pobídl jej Safar.

„Přikryju," řekl Iraj, ale nejdřív vyndal z pochvy svůj nůž.

Safar se podíval a byl vyděšen, když viděl, jak jeho kamarád špičkou svého nože doluje ven tesáky. „Co to děláš?"

„Beru si jeho zuby," řekl Iraj. „Chci si z nich udělat náhrdelník."

Safar, který si u svého přítele stále nemohl zvyknout na jeho divošské způsoby z planin, měl oči stále odvrácené. „Myslel jsem, že jsme se všichni dohodli, že celou věc uchováme v tajnosti," řekl. „Aby se lidé zbytečně nevyděsili."

Iraj odfrkl. „Svůj slib Koraleanovi dodržím," řekl. „Ale po svém."

Zvedl krvavé tesáky a Safar si nemohl pomoci, aby se nepodíval. „Udělám si z nich řetěz, který si budu dávat kolem krku až budu vítat své nepřátele. Nebudou vědět, co přesně to je. Ale ze zadků jim bude ukapávat zelený sliz, jak budou přemýšlet, co za zvíře jsem to asi zabil."

I přes své odpuzení Safar rozuměl. Irajův příbuzný přijel do Kyraniy, aby mladého prince informoval, že jeho návrat domů je bezpečný. Irajův zrádný strýc - lord Fulain - jak se zdálo, onemocněl. V řadách jeho vojáků zavládl zmatek a jeho spojenec, Koralia Kan, byl donucen požádat o smír. Součástí tohoto smíru bylo, že se Iraj směl vrátit a převzít své místo dědičného vůdce klanu. Samozřejmě byla učiněna opatření, která jej měla udržet v oslabení - v roli vůdce pouhým jménem. Ale Iraj již teď plánoval, jak nad nimi vyvrát.

Iraj uložil zuby do svého koženého váčku a zastrčil si jej za opasek. Potom přikryl Giffovu mrtvolu a uhlazoval sněh, dokud vše nevypadalo jako předtím.

„Přál bych si, abych tě mohl přemluvit a ty jsi zůstal tady v Kyranie. Všechno by to mohla být jen lež, aby tě vylákali z hor."

„Alespoň část z toho lež je," řekl Iraj, postavil se a otřepával si sněh z kolen. „Oni však budou nějaký čas předstírat, že ne. Až se Fulain uzdraví, krevní msta začne nanovo. Ale já hodlám být připravený, až se to stane." Dotkl se koženého váčku s démonovými tesáky. „Budou prohlašovat, že

jsem nezkušený v bitvě. Tyhle zuby jim však ukážou něco jiného. To, kde jsem k nim přišel, zůstane záhadou, což jenom přidá na jejich síle."

Safar, který se chtěl vyhnout dalšímu hovoru o této záležitosti, řekl: „Je mi zima. Pojdme zpátky do jeskyně."

Půl hodiny nato seděli na bobku v jeskyni a hráli si ruce nad ohýnkem. Obraz Alisarriana, který byl nad nimi, tajuplně zářil.

„Neřekl jsi mi nic o svých plánech," řekl Iraj a vyndal kousek sušeného kozího masa. „Co uděláš, až odjedu? Stále si tě nedokážu představit jako spokojeného hrnčíře, Safara Timuru."

„Nevím proč," řekl Safar. „Pro mě je to představa velmi snadná."

„Víš stejně dobře jako já," řekl Iraj, „že se vyhýbáš pravdě. Ty jsi čaroděj, Safare. Zuby, které jsem si vzal, nejsou nic, ve srovnání s tím, na co máš právo ty. Jak bys vůbec mohl odmítnout Koraleanův dar studia na nejlepší univerzitě v Esmíru?"

Safar povzdychl. „Kéž bych tak mohl," řekl, „ale pochybuji, že mi to rodina dovolí."

„Ani Gubadan," připomněl Iraj.

Safar přikývl. „Ten je ještě horší," řekl. „Tvrdí, že by to byla hanba pro celou Kyraniu, kdybych takovou šanci odmítl. A že budu moci udělat mnoho dobrého, až se se vši tou učeností vrátím domů."

„V tom prvním má pravdu," řekl Iraj. „Tvé lidi by to *opravdu* zahanbilo. Pochybuji, že v celé historii Kyraniy měl nějaký její syn takovou příležitost. Ale v tom druhém se Gubadan plete. Nevrátíš se, Safare. Nejsem snolovec jako ty, ale vím, že jak jednou Kyraniu opustíš, nikdy se do ní nevrátíš. Protože budeš se mnou, pamatuješ?"

„To byla falešná vize," řekl Safar.

„Jsi si tím jistý?" ptal se ho Iraj s úsměvem.

„Naprosto," odpověděl Safar. „To ty jsi ten ctižádostivý. Ne já."

„A co tvé ostatní vize?" řekl Iraj. „Tančící lidé a sopka? Myslíš, že i to byla mýlka?"

Safar chvíli váhal, potom řekl: „Ne, nemyslím. A to je pravděpodobně hlavní důvod, proč nakonec rodnině a Gubadanovi podlehnu. Jediné místo, kde mohu zjistit, co ta vize znamenala, je Walárie."

„Ať už jsou tvé důvody jakékoliv, Safare," řekl Iraj, „prosím tě, rozhodni se co nejdříve. Nauč se toho, co nejvíc budeš moci. A jak nejrychleji budeš moci. Protože ti slibuji, že jednou, až to budeš nejméně očekávat, se objevím já s prosbou, aby ses ke mně přidal."

„A já to odmítnu," řekl Safar. „Jsi můj přítel. Ale i tak řeknu ne."

„Proč to tedy nevyzkoušet?" zeptal se Iraj. Vytáhl kožený váček a vysypal si Giffovy krvavé zuby na dlaň. Potom s posměšným tónem řekl: „Vrhni tyto kosti, velký Mistře čaroději, a požádej je, aby nám řekly, co skrývá naše budoucnost."

„Nebud' hloupý," řekl Safar, „Já nejsem žádný vrhač kostí."

„Pak se nemáš čeho bát," řekl Iraj. „No vidíš, dokonce ti je i vyčistím."

Otřel z nich trochu krve do koženého váčku a podal mu je. Safar se ani nepohnul a tak Iraj uchopil jeho pravou ruku, natáhl jí a do Safarovy rozevřené dlaně pustil čtyři tesáky. Safar mu nekladl odpor a automaticky nad nimi zavřel pěst. „Co teď uděláš?" zeptal se Iraj. „Odříkáš nějaké zaklínadlo a vrhneš je?"

„Já to nechci udělat," řekl Safar.

„Víš co," řekl Iraj. „Aby to bylo jednodušší, já řeknu zaklínadlo a ty je vrhneš. Souhlasíš?"

Bez toho, aby čekal na odpověď, se Iraj nadechl a potom pronesl:

*„Kosti, kosti, jež myšlenkami démonů jste,
Povězte nám, co skrývá budoucnost,
Po jakých cestách nás pošlete?"*

Zatímco Iraj mluvil, zuby démona se v Safarově dlani najednou zahřály. Instinktivně uvolnil dlaň a zatřásl tesáky jako kostkami.

„Recitování mi nikdy moc nešlo," řekl Iraj. Smál se. „Ale když můžu já riskovat, že ze sebe udělám úplného blázna, můžeš i..." a jeho hlas utichl, když spatřil Safara jak chrástí kostmi a jeho modré oči žhnou soustředěním.

Safar je vrhnul na podlahu jeskyně a namísto tupého zachrastění to zaznělo, jako když ocel zazvoní o ocel.

Zasyčelo to, jako had vyvstal rudý kouř a oba chlapci se leknutím stáhli zpět. Kouř byl hustý, páchl starou krví a vlnil se před nimi jako miniaturní pouštní derviš - odspoda štíhlý trychtýř, rozšiřující se

do hlavy na svém vrcholu o velikosti pěsti. Potom, jakoby se zformovala ústa, která se prohnula do svůdného úsměvu.

Rty se pohnuly a oni uslyšeli ženský hlas - „*Dva půjdou cestou, kterou šli již předtím. Bratři duše, ne však lůna. Oddělení v tělech a myslích, ale dvojčata v osudu. Budťe však opatrní na to, co hledáte, O bratři. Budťe opatrní, jakou cestu si vyberete. Protože tento příběh nemůže skončit, dokud nedosáhnete Země ohňů.*”

Kouř náhle zmizel a dva mladíci zůstali stát s otevřenými ústy nad hromádkou šedivého popela, tam, kde ešte před chvílí byly démonovy tesáky. Vypadalo to, jako by byly pohlceny horkými plameny.

První se vzpamatoval Iraj. „Vidíš?“ smál se. „Slyšeli jsme to z úst samotné věštkyňe.“ Chytil Safara kolem ramen. „Bratři duše, ne však lůna,“ citoval. „Bude z nás skvělá dvojka! Král králů a jeho Velký vezír!“

„Přesně tohle ale ta věštkyňe říkala,“ odpověděl Safar. „Sakra, vždyť ani nevíme, kdo to byl a jestli vůbec mluvila o nás.“

Iraj vydal hrubý zvuk. „Já tady v té jeskyni nikoho jiného nevidím,“ řekl. „Koho jiného by tím mohla myslet?“

„Také nás i varovala,“ řekl Safar. „Nezapomeň na to varování.“

„Jistě, jistě,“ řekl Iraj netrpělivě. „Slyšel jsem to. A jsem varován. Takže je to urovnané. Vrátím se se svým strýcem domů a začnu stavět svá vojska. Ty půjdeš do Walárie a naučíš se tam toho co nejvíce, dokud nepřijde čas, abychom se my dva zase spojili.“

„Nejsem přesvědčen, že je to ta předpověď, kterou nám věštkyňe dala,“ řekl Safar.

„Samozřejmě že je,“ odpověděl Iraj. „Ale na tom, co si kterýkoliv z nás myslí, vůbec nezáleží. Zjistíme to sami ve dnech příštích. Jen si na mě občas vzpomeň. Až budeš ve Walárii po lokty ponořený v zaprášených knihách, pomysli na mě, jak jezdím po jižních planinách v zádech s armádou mužů na koních, jež nesou moji standartu. A bude to Alisarrianova korouhev, kterou budu vyvěšovat, až se budu řídit od vítězství k vítězství.“

Poklepal Safarovi na hrud. „A ty v srdci také budeš nosit Alissarianovu korouhev,“ řekl. „Než skončíme, uděláme spolu lepší svět, Safare. Lepší Esmír pro všechny.“

A právě tehdy se Safar pevně rozhodl. Opustí svoji milovanou Kyraniu a půjde do Walárie. Vstoupí na univerzitu ve Velkém chrámu, přebere každý svazek a nasaje všechny vědomosti, jež bude moci pojmout.

Rozhodnutí však nemělo nic do činění s Irajovou vzrušenou řečí. Safar si vzpomněl na poslední slova věštby o Zemi ohňů. Hadin byla nazývána Zemí ohňů! Hadin, kde tančili krásní lidé z jeho vize a zemřeli, když sopka začala zuřit a prskat do tmavnoucí oblohy plameny a jedovatá mračna.

„Rozhodl ses, že půjdeš, nemám pravdu?“ slyšel říkat Iraje.

Safar vzhlédl a uviděl, jak se oči jeho kamaráda rozežhnuly radostí, když ze Safarovy tváře vyčetl jeho záměr. „Ano,“ odpověděl. „Už jsem se rozhodl.“

„Tak si teď dejme sbohem, bratře můj,“ řekl Iraj. „Čeká nás velký sen. Čím dříve začneme, tím dřív se tento sen stane skutečností.“

A tak se dva mladíci objali a přísahali si věčné bratrství a přátelství. Iraj šel jednou cestou. Safar druhou. Ale ani jeden z nich nepochyboval - ačkoliv ze zcela rozdílných důvodů - že se jejich cesty zase jednou spojí.

Že oni dva se zase jednou setkají.

ČÁST DRUHÁ

WALÁRIE

KAPITOLA OSMÁ

Zlodějka z Walárie

Nerisa pozorovala kata, jak si ostří meč. Byl dlouhý, široký a zahnutý a on jeho hranu hladil s takovou něžností, že by si člověk myslel, že to byla jeho milenka.

A možná to tak bylo, pomyslela si Nerisa. Slyšela už o podivnějších věcech.

Kat byl velký muž a jeho nahé torzo se vzdouvalo z volných bílých kalhot z toho nejčistšího bílého hedvábí. Měl mohutné paže a zátylek podsaditý a silný jako dubový špalek. Tvář měl zakrytou hedvábnou kápí se dvěma dírami pro tmavé, zasmušilé oči, které rozjímaly nad hříchy oběti. Ať měl masku, nebo ne, všichni věděli, kdo to byl - Tulaz, nejslavnější kat v celé Walárii. Pět tisíc rukou bylo useknuto jeho pověstným mečem. Tisíc hlav odděleno od těl. Nikdy nepotřeboval více než jedno jedině seknutí, aby svůj úkol vykonal.

Toho rána tam bylo sedm odsouzenců, na kterých se měl pokusit o svůj rekord. Náměstí, posazené přímo uvnitř hlavní brány, bylo plné čumilů, šejdířů, kapsářů a kuplířů. Sázkaři čile sázeli na výsledek, protože Tulaz se ještě nikdy nepokusil setnout tolik hlav najednou. Možnost výhry byla pro prvních šest v jeho prospěch - cháska zločinců, kteří se nepoučili z předešlého zohavení. Sedmá však byla žena obviněná z nevěry. Říkalo se, že je krásná a mnozí z davu si nebyli jisti, jestli Tulaz třeba neztratí odvalu, když stane nad tak něžným krčkem.

Nerisa měla na celé dění krásný výhled. Nerisa se krčila na střeše vysokého nákladního vozu, který se právě vracel z tržiště a viděla přímo na šest zločinců, řetězy přivázaných k vězeňské káře. Nevěrnice však byla schována ve stanu vztyčeném na káře. To ze soucitu jí její věznitelé umožnili takové soukromí. Poznali mimořádnou přitažlivost, když ji spatřili, a byli také mezi neaktivnějšími sázkaři. Navíc ještě, jak si Nerisa všimla, prodávali krátké pohledy na ženu těm, kdo jim namastili dlaně.

Nerisu popravu nezajímaly ani v nejmenším. Za dvanáct let svého života byla svědkem mnoha takových věcí. Od doby, kam sahala její mysl, byla dítětem ulice. Probouzela se v uličkách vedle čerstvých mrtvol, ne tak čistě zabitých, jak to byl zvyklý dělat Tulaz. Poznala, že existují horší věci, než být popraven. Celý svůj mladý život strávila vyhýbáním se těmto věcem s takovou zručností, v jaké se jí vyrovnalo jen málo mladých obyvatel Walárie. Jediné, proč se Tulaze bála, bylo, že jednoho dne třeba možná udělá chybu, která ji bude stát ruku - tradiční pokuta, kterou zloděj platí za svůj první přestupek. Nerisa byla zlodějka, jež měla v úmyslu ponechat si všechny části svého těla.

Na náměstí ji přitáhl výhradně profesní zájem, ne zábava; ačkoliv pocítila ještě větší rozechvění, když si uvědomila, že bude překračovat zákon přímo katovi před nosem. Vykoukla ze svého úkrytu, aby si obhlédla jednoho stánkaře - její zamýšlenou oběť. Zadržela smích, když ho pozorovala, jak se postavil na bednu, aby přehlédl dav. *Je to starý tlustý otrapa*, pomyslela si. *Takovou horu sádla ta bedýnka nikdy nemůže udržet.*

Přesně podle jejího odhadu se bedýnka zborčila a stánkař se rozplácl jak široký tak dlouhý. Nerisa se musela držet, aby se nerozesmála. Bylo to o to legračnější, že publikum bylo celé napjaté z poprav, takže byla jediná, která jeho zahanbení viděla. Pro Nerisu - díky okolnostem i své povaze samotářské děvče - nebylo nad pořádný soukromý vtípek. Prodavač se vyhrabal na nohy, našel těžký sud a dovalil si jej na kraj svého stánku. Opřel se o koše se svým zbožím a bujaře vylezl na sud. Ten držel a on se kolem rozhlížel se žlutozubým vítězoslavným výrazem, který zmizel, když si uvědomil, že se nikdo nedívá. Říhnul a otočil se k Tulazovi, aby sledoval, jak se připravuje na své legendární dílo.

Nerisa si prohlížela koše postavené ve stánku. Přetékal nekvalitním zbožím všeho druhu: staré části lamp, rozbité hračky, cetky, zkažená kosmetika, léčivé prášky a nápoje lásky pochybné kvality. Bylo to typické zboží pro stánky, které lemovaly staré šedivé kamenné zdi uvnitř bran. Uprostřed tohoto braku byl však předmět, který měl pro Nerisu velikou cenu. Všimla si ho, když tam den předtím slídila. Avšak když se snažila prohlédnout si předmět zblízka, prodavač vyskočil ze svého širokého křesla a už ji hnal pryč holí, přičemž křičel: „Zmiz, ty kluku!“

Nerisu, která byla na dívku vysoká a hubená, si neustále pletli s chlapcem. Byl to omyl, který přestala opravovat. Dokonce si i osvojila mužský uličnický oblek, skládající se z krátkých kalhot a volné košile. Ještě donedávna měla starost, že se brzy objeví hrbolky a záhyby ženství a bude těžší než předtím uniknout zrakům zlých mužů, jimž padaly za oběť mladé ženy, které neměly jiný domov než ulici. Kdyby ji někdy chytily, nebylo by nikoho, kdo by si dělal starost o její osud, až na starého knihkupce, který ji nechával přespávat ve svém krámku. Právě tam potkala krásného mladíka, který její myšlení převrátil úplně naruby. Teď měla naopak strach, že nevyspěje dost rychle.

Představa muže, který v ní probudil tento zájem, jí vytanula na mysli a srdce jí silně začalo tlouci o žebra. Odstrčila ten obraz stranou. *Nebud' taková hloupá husa*, pomyslela si Nerisa. *Soustřed' se na toho starého, tlustého šejdířského psa. Když bude moci, dostane tě.*

Dav zaburácel a Nerisa se podívala, aby viděla, jak žaláři odvádějí prvního zločince a vedou jej k Tulazovu kamennému pódiu. Prohlubně v kamenech ukazovaly místa, kde musely mnohé nebohé duše klesnout na ruce a kolena. Povrch kamene byl potřísněn černými skvrnami staletí prolévané krve. Náhlé uvědomění, že krvavý stupínek bude pro odsouzeného posledním pohledem na svět, projelo Nerise páteří.

Dav se smál, když první lotr s chrastěním těžkých řetězů vystoupil na stupínek. Muž byl zloděj, špatný zloděj - už teď mu chyběly uši a nos, stejně jako obe ruce.

„Nemáš na co mřít, Tulazi,“ ozval se nějaký floutek nad vším tím lomozem. Dav zaburácel smíchy.

„A čím to vlastně kradl?“ křičel někdo jiný. „Prstama na nohou?“

„Ne nohama, ty slepý hovno. Ale svým ptákem!“ zavřeštěla okamžitě nějaká babizna. „Nevidíš, jak na nás vykukuje?“

Nerisa se nemohla ubránit tomu, aby se podívala. Samozřejmě, že spatřila velmi dlouhou mužskou část zloděje, jak mu visí z šatů prohníklých vězením. Zloděj byl dobrosrdečný blázen a zapojil se do hry. K obrovské radosti davu vztyčil dvě pahýlovité věci, co kdysi bývaly jeho paže a trhavě pohyboval boky dopředu a dozadu, jako by souložil se vzduchem. Dav byl nadšením a na pódium dopadla sprcha měďáků, které měly podplatit Tulaze, aby zkrátil utrpení tohoto zloděje, za to, že je odměnil takovou skvělou zábavou. Tulaz viděl, jak se měďáky vrší a upustil od svého obvyklého obřadu, při kterém máchal mečem do vzduchu, neustále měnil postoj a přehmatával po jeho rukojeti. „Dejte ho dolů,“ křikl na žaláři. Strážé zloděje okamžitě vrhly na zem a uskočily stranou. Tulaz udělal jeden mohutný krok vpřed a máchnul, právě když se zlodějova hlava zvedala.

Bylo to tak rychlé, že se neozval ani výkřik ani zalapání po dechu. Jen seknutí, krátký odpor a pak už z náhle prázdného krku tryskala krev. Potom zlodějova hlava, stále s úšklebkem vylámaných zubů ztuhlém v tváři, letěla do davu, kde se o ni poprali prasata, psi a děti.

„O, výborně, Tulazi! Výborně!“ slyšela Nerisa prodavačův křik. Očividně si vsadil na první hlavu dne.

Nerisa si už myslela, že vidí svoji šanci, když rozvázali druhou oběť. Prodavače to velmi zaujalo a stavěl se na špičky, aby lépe viděl. Nerisa se začala natahovat z vozu. Stačila jen krátká chvilka nepozornosti, aby popadla svoji kořist a zmizela v davu dřív, než bude někdo moudřejší. Sud se pod ní pohnul a ona se musela chytit, aby získala rovnováhu. Ačkoliv se neozval téměř žádný hluk, stánkař cítil, že se něco děje a prudce se otočil. Nerisa zaklela a právě včas se schovala zpět do svého úkrytu.

Dívka se usadila, aby čekala dál. Musela být trpělivá, aby od toho svinského stánkaře dostala lepší příležitost. Nerisa byla pyšná na svoji trpělivost a neústupnost od svého záměru. Vzala si do hlavy určitý cíl a dosáhla jej bez ohledu na to, jak dlouho to trvalo. *Nejlepší to bude*, pomyslela si, *až vyvedou nevěrnici*. Žaláři byli zajisté zaplacení, aby ženu svlékli předtím, než bude zabita. Stánkař i ostatní čumilové budou tak upnuti na všechnu tu prokletou nahotu, že si ani nevšimne Nerisina malého kousku.

Jak se tam tak krčila v čekání na svoji chvíli, Nerisa myslela na ubohou ženu, která čekala ve stanu. Hrůza, kterou teď musela prožívat, rozbušila Nerisino srdce soucitem. Jak vysokou cenu musí zaplatit za něco tak přirozeného, jako je být v náručí svého milence. Dolehla na ni nespravedlnost celé věci. Na chvíli pro ni bylo bolestivé jen dýchat.

Přestaň Neriso, poručila si, aby se začala ovládat. Jako bys to ještě nikdy neviděla.

Safar seděl v malé venkovní hospůdce, zastíněné starobylým fíkovníkem s širokými listy a počítal mince navršené v lepkavé loužičce vína. Dotěrná voska mu přerušila počítání a on musel začít počítat znova. Trochu opilý Safar si promnul zamžené oči a usoudil, že má dost na další džbánec

Knihomolského nejlepšího. Což, nutno dodat, bylo nejhorší a tudíž nejlevnější víno v celé Walárii.

Bylo pozdní odpoledne a nad městem visel letní žár, který zpomaloval pohyby i myšlení. Ulice byly prázdné, domy a obchody zavřené na hodiny mezi poledním obědem a večerním svoláváním k modlitbě. Bylo takové ticho, že se po městě rozléhalo bečení nějakého mladého velblouda ze vzdálených stájí, který postrádal svoji matku. Lidé z Walárie neklidně podřimovali v přítomnosti svých zatažených oken a sbírali síly, postavit se dni nanovo. Byl čas ke spánku, ke schůzkám milenců. Chvilky k sebe zamyšlení.

Safar jemně poklepal na hrubé dřevo stolu. „Katale,“ křiknul. „Opouští mě síly. Přines mi prosím tě ze studny další džbán.“

Ze stinných hlubin knihkupectví, přilehlého k hospůdce, se ozvalo zamumlání a v momentě se vynořil starý muž, nedbale oděn do onošeného roucha učenců. Byl to Katal, majitel Knihomolny, restaurace pod širým nebem a knihkupectví zasazeného do konce slepé ulice ve Studentské čtvrti. Katal měl v ruce knihu, ukazováček zastrčený mezi stránkami, aby věděl, kde je.

„Měl bys odpočívat, Safare, nebo se věnovat svému studiu. Víš stejně dobře jako já, že zkoušky akolytů druhého stupně jsou už za necelý týden.“

Safar vzdychl. „Nekaž mi skvělou pitku, Katale. Investoval jsem týdenní sumu na byt a stravu, abych dosáhl současného stavu příjemné nestřízlivosti. Potřebuju pít, pane. Tak už sáhní do své svaté studnice pro ten vzácný nápoj, můj drahý doručovateli blaha. A sáhní hluboko. Najdi mi džbánek tak studený, jak jen mohou tyhle mince zaplatit.“

Katal nesouhlasně zahudroval, ale položil svoji knihu na stůl a odbelhal se ke staré kamenné studni. Kolem jejího okraje bylo uvázáno na tucet provazů, přivázaných k těžkým okům zadělaným do kamene, které mizely v chladné černé hlubině. Vytáhnul jeden z provazů a objevilo se velké vědro. Bylo plné džbánek vyrobených z červené hlíny, všechny široké jako velká dlaň a osm palců vysoké. Katal jeden vyndal a přinesl jej Safarovi.

Mladý muž postrčil mince před sebe, ale Katal zavrtěl hlavou a odstrčil je zpátky. „Tenhle kupuji já. Dnes je mojí cenou popovídání, ne měďáky. Specialita Knihomolny, jestli souhlasíš,“

„Jako by se stalo,“ řekl Safar. „Tvé rady vydržím poslouchat celé hodiny, příteli, bude-li můj pohár stále plný.“

Nalil si víno do široké, popraskané číše. Zastrčil do džbánu zátku, potom jej zvedl a prohlížel si ho. „Před třemi roky jsem svému otci pomáhal takové džbány vyrábět. Samozřejmě že byly mnohem lepší. Glazované a zdobené pro vznešené stoly. Ne vytočené v továrnách po tuctech.“

Katal usadil své staré tělo na lavici proti Safarovi. „Takový luxus jsem si nikdy nemohl dovolit. Kdybych měl ve studni vědra plná Timurových džbánek, vylil bych z nich víno a prodal bych je. Představ si, kolik knih bych mohl koupit za peníze, které bych dostal!“

„Povím ti jedno tajemství, Katale. Kdybys měl Timurovy džbány, mohl bys dělat své vlastní víno - či brandy nebo pivo, jestli chceš. Můj otec dává každému džbánu, který udělá, zvláštní požehnání. Jediné, co potřebuješ, je trocha vody, věci potřebné pro druh kvasu, který chceš a budeš mít nekonečnou zásobu svého oblíbeného nápoje.“

„Další hrnčířská kouzla!“ ušklíbl se Katal. „A tentokrát voda ve víno. Není divu, že jsou z tebe tví učitelé zoufalí.“

„Kupodivu v tom není vůbec žádné kouzlení. S tím by můj otec nesouhlasil, ale je to pravda. Víš, součástí požehnání je, že nalijeme lihovinu ze staré vyzkoušené kvasné nádoby do nového džbánu. Zatřese se s ním a vylijeme ji zpátky. A ta malá zvířátka, co zůstanou v hlíně, budou navždy vyrábět lihoviny - pokud džbán nevymyješ.“

„Malá zvířátka?“ řekl Katal a jeho husté šedé obočí se nedůvěřivě sraštilo.

Safar kývl. „Příliš malá, aby byla vidět pouhým okem.“

Katal zafuněl. „Jak to víš?“

„Co jiného by to mohlo být?“ odpověděl Safar. „Jako pokus jsem několik takových džbánek udělal. Některým jsem požehnal zaříkadlem, ale nenalil jsem do nich tekutinu z kvasné mísy. Ostatní dostaly tekutinu, ale ne zaříkadlo. Ty druhé dělaly dobré víno. Ty první nic než vodnatou břechku.“

„To stále nevysvětluje ta malá zvířátka, která vyrábějí lihovinu,“ podotknul Katal. „Ty jsi je viděl?“

„Říkal jsem ti přeci, že jsou příliš malá na to, aby byla vidět pouhým lidským okem. Jejich existenci jsem si odvodil. Jak jinak by se to dalo vysvětlit?“

Katal zafuněl. „S teorií jdi do háje. Kdy se konečně naučíš, že předpoklad ještě neznamena, že to tak je?“

Safar se rozesmál a vyprázdnil svůj pohár. „Potom nevíš nic o magii, Katale,“ řekl a otřel si bradu.

„Na předpokladech je celé kouzlení postaveno.“ Říhl a znovu si naplnil džbánec. „Ale tahle odpověď je švindl. To přiznávám. To, o čem jsi mluvil, je vědecký poznatek a správně jsi udělal, že jsi mi vyčinil. Nikdy jsem ta malá zvířátka neviděl, ale předpokládám jejich existenci. A kdyby mi někdo dal peníze, mohl bych si nechat vybrousit skleněnou čočku tak silnou, že bych je mohl vidět a jejich existenci prokázat.“

„Na takovou věc by ti nikdo peníze nedal,“ kroutil hlavou Katal. „A i kdybys dokázal, co tvrdíš, koho by to zajímalo?“

Safar najednou zvažněl. Píchnul se prstem do hrudi a řekl: „Mě. Ale mělo by to zajímat i všechny ostatní. Když budeme ignorovat ty nejmenší věci, jak můžeme poznávat větší svět? Jak můžeme řídit svůj osud?“

„O tom jsme se už jednou přeli,“ připomněl mu Katal. „Já říkám, že osud smrtelníků je starostí bohů.“

„Pché!“ zněla Safarova odpověď. „Bohové nemají jiné starosti než ty své. Naše problémy je nezajímají.“

Katal se nervózně rozhlédl a na doslech neviděl nikoho jiného než svého vnuka Zemana, který, zatímco oni spolu mluvili, vyšel ven a smetával fíkové listy ze stolů na druhé straně dvorku.

„Dávej si pozor, co říkáš, můj mladý příteli,“ varoval ho. „Nikdy nevíš, kdy tu může být nějaký královský zvěd. Ve Walării je pokuta za kacírství obzvláště nepříjemná.“

Safar pokorně sklopil hlavu. „Já vím, já vím,“ skočil mu do řeči Safar. „A moc mě mrzí, že jsem byl v tvůj přítomnosti tak prostořeký. Nerad bych tě svými názory přivedl do nesnází. Občas je pro mě těžké uvědomit si, že tu svůj jazyk musím hlídat. V Kyranie si může dvacetiletý muž říkat, co ho napadne.“

Katal se k němu naklonil s přívětivým úsměvem vykukujícím z jeho neupravených vousů. „Mluv se mnou, o čem chceš, Safare? Ale diskrétně, chlapče. Diskrétně. A patřičně ovládaným tónem.“

Stařec mu byl laskavým strýcem od chvíle, kdy Safar před nějakými dvěma lety přijel do Walárie. V této náladě vytáhl Katal ze své róby malý pohár. Rukávem jej očistil a potom jej naplnil vínem.

Napil se a řekl: „Pověz mi, co má všechno tohle znamenat, Safare. Kdyby tady byla tvoje rodina, dělali by si o tebe starost. Tak mi dovol, abych měl starost za ně. Povím ti, co by řekl tvůj vlastní otec. Už skoro celý měsíc hodně popíjíš. Tvé studium tím musí trpět stejně jako tvé finance. Nemáš peníze na jídlo, natož potom na knihy. Nestěžuji si, ale živím tě zadarmo. Byl bych dokonce i ochoten zřici se svého obvyklého výpůjčného za jakékoliv knihy, které bys chtěl, kdybys si jen mohl myslet, že je nějak využiješ. Blíží se zkouška. Nejdůležitější ve tvé studentské kariéře. Všichni ostatní kandidáti na druhý stupeň, s výjimkou synů boháčů, jejichž úspěch je zaručen movitostí, se pilně učí. Nechtějí své rodině udělat ostudu.“

„A co z toho?“ odpověděl Safar. „I kdybys se učil sebe líp, Umurhan mě stejně nechá propadnout.“

Katalovo obočí vystřelilo nahoru. „Jak je to možné? Jsi nejlepší student jakého Umurhan za celá léta měl.“ Umurhan byl vrchní čaroděj Walárie. Jako takový dohlížel na chrám a s ním spojenou univerzitu, kde byli školeni učenci, kněží, léčitelé a čarodějové. Nezodpovídal se nikomu jinému než samotnému králi Didimovi, vládci města a okolí.

„I přesto mě nechá propadnout,“ opakoval Safar.

„K tomu musí mít nějaký důvod,“ přel se s ním Katal. „Co jsi provedl, že sis vysloužil jeho hněv?“

Safar udělal kyselé obličej. „Přistihl mě ve své knihovně, když jsem si dělal poznámky ze zakázané knihy.“

Katal se zděsil. „Jak jsi mohl takhle riskovat?“

Safar svěsil hlavu. „Myslel jsem si, že je to bezpečné. Už jsem do jeho studovny jednou vklouzl a nikdo mě tam nechytil. Věděl jsem, co tím riskuju, ale jsem na stopě něčeho moc důležitého, sakra! Myslel jsem si, že ještě jedna návštěva by mi mohla odhalit vše, co jsem potřeboval. Vklouzl jsem tam hodně brzy před prvním světlem. Každý ví, že si Umurhan rád pospí, takže mi nemělo hrozit žádné nebezpečí. Ale tentokrát jsem sotva vstoupil do místnosti a rozsvítil svíčku, když se náhle vynořil ze stínu. Jako by tam na mě čekal.“

„Upozornil ho na to někdo?“ zeptal se Katal.

„Nevím, jak by mohl. Bylo to rozhodnutí na poslední chvíli. Nikdo to nevěděl. Mé jediné vysvětlení je, že jsem po sobě při poslední návštěvě zanechal nějaké stopy a on tam celou tu dobu čekal, aby mě dopadl.“

„Měl jsi štěstí, že tě hned nevyloučil, a nebo že tě, a to by bylo horší, nenahlásil Kalasarizovi jako

nebezpečného kacíře." Lord Kalasariz byl Didimův vrchní zvěd. Zaměstnával tolik lidí, že se ve Walárii říkávalo, že dokonce i sledující byli sledováni.

„Umurhan říkal to samé," odpověděl Safar. „Říkal, že mě mohl nechat uvrhnout do jedné z Kalasarizových kobek, kde bych mohl hnít klidně navěky. A že jediný důvod, proč nezavolał nějakého Kalasarizova posluhovače, byl, že jsem takový dobrý student."

„Vidíš," povzbuzoval ho Katal. „Máš naději. Práci na čtyři roky jsi udělal za dva. Nikdo jiný v tvém věku se ještě nikdy nekvalifikoval k akolytským zkouškám druhého stupně v tak krátkém čase." Ukázal na džbánec s vínem. „Teď sám zahazuješ šanci k nápravě, kterou ti dal."

Safar se zašklebil, když se rozpomněl na Umurhanův hněv. „Myslím, že je to nemožné. Jediným důvodem, proč jsem nebyl vyhozen okamžitě, byl lord Muzin, nejbohatší obchodník ve městě." Muzin byl Koraleanovým přítelem, mužem, na kterého se Koralean odvolal, aby napomohl Safarovu přijetí na univerzitu. „Umurhan nestojí o žádný skandál a zajisté si také nechce rozhněvat lorda Muzina. Nechá mě propadnout a potom tuto smutnou zprávu ohlásí Muzinovi. To je ten nejčistší způsob, jak se mě zbavit."

„No, to by mi pro jednu něco nebylo líto," ozval se hlas. Oba se otočili a uviděli, že se k nim Zeman došoural přes celý dvorek a nyní čistil stůl vedle nich. Zeman byl přibližně Safarova věku a výšky. Ale byl tak hubený, že to byla skoro jenom kostra. Měl ošklivou pleť a podlouhlou kobyli hlavu s rybíma očima a příliš velkými zuby.

„Jsou to právě takové pijavice jako ty, kvůli kterým je můj děd stále chudý," řekl Zeman. „Všichni jíte a pijete na dluh, nebo dokonce zadarmo. Půjčujete si knihy a svitky a necháváte si je, jak dlouho chcete, bez toho, abyste připlatili za čas navíc. A nejsou to jenom studenti. Co ta děvka Nerisa, kterou vzal pod svá křídla? Zlodějka všeho. Obávám se, že blahosklonnost mého děda jemu samému nesvědčí. Ani mně. I já zůstávám kvůli takovým, jako jsi ty, na mizině."

Ukázal na svůj oblek - obtažené hnědé kamaše, zelenou halenu až ke stehnům a papuče se zahnutými špičkami - levná imitace toho, co nosili módní hoši. „Jsem nucen oblékat se v pouličních tržnicích. Pro mladého muže mého postavení a mých vyhlídek je to urážka."

Katal byl rozhněvaný. „Nemluv takhle s mým přítelem! Safar si bere jen to, co žádám, aby přijal. Je to kamarád a má jednu z nejlepších mladých hlav, se kterými jsem se za všechny dny mého života setkal."

Safar se do toho vložil. „Má pravdu, Katale. Jsi příliš laskavý. Vsadím se, že jsi nezvednul ceny od té doby, co jsi Knihomolnu před čtyřiceti lety otevřel. Proto sem všichni chodíme. Máš právo na slušný výdělek, příteli. A ve svém věku si zasloužíš snazší život."

Zeman mu skočil do řeči. „Budu ti moc vděčný, když mi laskavě dovolíš, abych se před svým dědem obhajoval sám," odsekl Safarovi. „Jako bych nějakou obhajobu potřeboval. Jsem jenom rozumný, ne lakomý."

„Z obou vás mluví arogance mládí," řekl Katal. „Ani jeden z vás nemá nejmenší potuchy, proč svůj život žiju tak, jak ho žiju."

Ukázal na vybledlý nápis visící na zrezivělém železném ramenu nade dveřmi knihkupectví. „Jméno to říká jasně pro všechny - „Knihomolna". Byl jsem ještě mladík, když jsem ten nápis věšel. Ve stejné době jsem i zasadil tenhle strom. Tenkrát to byla jenom ratolest s trochou lístečků. Nyní nás zastihuje svými mohutnými větvemi." Jeho staré oči vzpomínkou ožily. „Byl jsem chytrý mladý hoch," vyprávěl dál. „I když asi ne tak chytrý, jak jsem si myslel. I tak jsem však měl dostatečně čilou mysl na to, abych udělal univerzitu. Neměl jsem ale žádné peníze ani vliv, aby se mi dostalo přijetí. Knihy a všechno vědění jsem však miloval nade vše. A tak jsem hledal ráj knihomolu a stal jsem se prodávčem knih. Chtěl jsem být ve společnosti těch nejinteligentnějších studentů, s nimiž bych mohl diskutovat o myšlenkách obsažených v těchto knihách. Vytvořil jsem místo, které takové lidi lákalo tím, že jsem své zboží nabízel za nejmenší možnou cenu. Vidíte před sebou muže chudého, bláhového, ale šťastného. Protože v Knihomolně jsem dosáhl svého snu."

Safar se usmál a chápavě pokývnul hlavou. Zeman se mračil mnohem nešťastněji než předtím. „A co já, dědo?" namítal. „Já jsem o tento život nežádal. Nežádal jsem o mor, který zabil mé rodiče. Moje matka - tvá dcera - byla dost půvabná na to, aby si za manžela vybrala muže s dobrou budoucností. Ale on zemřel dříve, než mohl dosáhnout blahobytu a postarat se, abych v něm žil i já."

„Dal jsem ti domov," řekl mu Katal. „Co víc jsem mohl udělat? Tvoje babička zemřela při stejném moru, takže jsem ztratil celou svojí rodinu až na tebe."

„To vím, dědo a vážím si obětí, které jsi učinil. Žádám tě jen, aby ses trochu víc snažil. Nerozdávej tolik a až já jednou tohle místo zdědím, budeš moci poklidně ulehnout do hrobu, s vědomím, že je o

mě dobře postaráno." Zeman se rozhlédl po omšelosti svého dědictví. „Konec konců, je to tu *dobře* umístěno. Přímo uprostřed studentské čtvrti. Vynese to slušnou sumu."

Safar musel mírnit svůj vztek. V Kyranie bylo neslýchané, aby někdo tak bezcitně a sprostě mluvil se svým dědečkem. Avšak kdyby Zemanovy poznámky nechal zcela bez odpovědi, pomotalo by mu to .sny.

„Kdyby bylo na mně, nikdy bych nemohl všechny ty knihy prodat. Mám-li volně citovat jednoho poetu – Co bys tak asi mohl koupit, aby to mělo jen poloviční cenu toho, co prodáváš."

„Například bordel," odsekl Zeman. „S dobře vymyšlenou hernou hned vedle." Vztekle jedním tahem setřel stůl a odkráčel.

„Neměl bys mu to nechat projít," řekl Safar rozlíceně. „Nemá žádnou úctu."

„Zapomeň na něj. Zeman je takový, jaký je. S ním nic neuděláš. Právě teď mám mnohem větší starost o Safara Timuru."

„Ani s ním nic neuděláš," odpověděl Safar.

„Co tě to popadlo, takhle riskovat s Umurhanem?" Tahal se Katal zklamaně za vousy.

Safar sklopil hlavu. „Vždyť ty víš."

Katal vypouklil oči. „Zase Hadin."

„Ano."

„Proč jsi tak posedlý jediným místem na druhém konci světa?" zeptal se Katal. „Zemí, o které dokonce ani nevíme, jestli opravdu existuje. Říká se jí 'Země ohňů'. Nebo 'Země močálů'."

„Vím, co jsem ve své vizi viděl," řekl Safar. „A hluboko ve svých kostech cítím, že je životně důležité, aby někdo zjistil, co se tam stalo."

„Jestli ti správně rozumím, tak si myslíš, že stopa vede do Umurhanovy soukromé knihovny," odpověděl Katal suše. „Mezi jeho zakázané knihy."

Safar přikývl a naklonil se blíž. „Narazil jsem na jedno jméno," řekl tiše a ukázal směrem ke knihkupectví. „Mnohokrát se opakuje v některých vašich nejstarších svitcích. Učenci se odkazují na moudrého muže jménem lord Asper. Velký čaroděj a filosof. Změřil celý svět a také vzdálenost z Esmíru na měsíc. Mnohé z jeho předpovědí se vyplnily, včetně Alisarianova vzestupu i pádu jeho říše."

Katal vypadal, že ho to zajímá. „O takovém člověku jsem nikdy neslyšel."

„Myslím si, že Asper nebyl člověk," na to Safar.

„Co jiného by mohl být?"

„Démon," odpověděl Safar.

Katal se tak polekal, že se téměř postavil na nohy. „Démon?" vykřikl. „Co to má být za šílenství? Démoni nás nemohou naučit nic jiného než zlo! Mně je jedno, jak moc moudrý tenhle Asper byl, ale určitě byl zlý. To jsou všichni démoni. Proto je mezi naším a jejich druhem bariéra. Kletba Zakázané pouště."

„Ach *ta*" podotkl Safar. „To nic není."

„Jak můžeš nazvat ničím největší kouzlo, které kdy bylo utvořeno?" hněval se Katal. „Ty nejlepší hlavy - ano, některé z nich byly démonské hlavy - toto kouzlo sestavily. Je nezlomné."

Safar pokrčil rameny. „Vlastně se mi zdá, že může být zlomeno docela snadno. Ještě jsem se nedíval na podrobnosti, ale vím, že kletba se zakládá na Asperově práci. Měl mnoho nepřátel, mnoho rivalů a aby ochránil svojí nejmocnější magii, vytvořil kouzlo spletitosti, ne kletbu samotnou. Nemyslím, že by bylo příliš náročné ji vyřešit. Jsem si jist, že bych našel klíč, kdyby se mi do rukou mohla dostat nějaká z jeho knih. Což je přesně to, co jsem hledal, když mě Umurhan načapal."

„Ty bys skutečně něco takového udělal?" zeptal se šokovaný Katal. „Skutečně by ses pokusil kletbu zrušit?"

„Samozřejmě že ne," ujistil Safar Katala k jeho obrovské úlevě. „K čemu by to bylo, kromě toho, že by nás to všechny ohrozilo? O démonech nemám o nic lepší mínění než ty."

Tak jak slíbil Koraleanovi, nikdy se nikomu nezmínil o svém zážitku s démony, dokonce ani Katalovi. Takže ani nedodával, že měl mnohem pádnější důvod těchto netvorů se obávat, než by si starý knihkupec dokázal představit. Více než jednou ho také napadlo, že i přesto, že to Koralean vyvrátil, mohli tito démoni nalézt způsob, jak přejít Zakázanou poušť. Jestliže ano, stále se modlil, aby tato znalost zemřela pod lavinou spolu s nimi.

Katalovi o tom nic neřekl. Namísto toho odpověděl. „Zajímá mě jen, co Asper říkal o Hadin. Myslím, že to sahá až k původu našich světů. A nás všech. Lidí a démonů společně."

„To je velmi zajímavé, Safare, ale pouze pro intelektuální diskuzi těch, abych tak řekl, několika

málo vyvolených. Protože je to nebezpečný hovor. Prosím tě, kvůli sobě a kvůli tvé rodině, nech to plavat. Zapomeň na Aspera. Zapomeň na Hadin. Pilně studuj a slož svoji zkoušku. Umurhan se obměkčí, tím jsem si jist. Dokážeš velké věci, můj mladý příteli. Nesmíš zakolísat právě teď. Dívej se před sebe, do budoucnosti."

„To dělám, Katalo," odpověděl Safar trpělivě. „Copak to nevidíš? V mé vizi..." Zbytek toho však umlčel. Tuto záležitost probírali s Katalem již mnohokrát. „Hlavně jsem do Walárie nikdy jít nechtěl," připomněl. „Moje rodina trvala na tom, abych využil příležitosti Koraleanovy šlechtné nabídky." Safar vyprávěl různé nevinné báchorky o tom, proč si jej pán karavany zničehonic tak oblíbil. Katal si uvědomoval, že to bylo citlivé místo a vždycky se vyhýbal tomu, aby na něj naléhal s detaily. „Starý Gubadan plakal, když jsem poprvé odmítl. Bylo to, jako bych ho okrádal o jeho hrdost."

„To chápu," řekl Katal. „Konec konců jsi byl jeho nejlepší žák. Ne mnoho mladých lidí, jako jsi ty, předežene své učitele. Takové zkušenosti je třeba si cenit."

„Nebyl to však ten pravý důvod, proč jsem si to nakonec rozmyslel," svěřil se Safar. „Miluju Kyraniu. Nikdy jsem ji nechtěl opustit. Miloval jsem práci svého otce a přitom jsem se mokré hlíny nedotknul už skoro tři roky. Strašila mě však víze Hadin. Nemohl jsem spát. Skoro jsem ani nemohl jít. Čím víc jsem na ni myslel, tím hloupější jsem si připadal. Jediný způsob, jak jsem tomu mohl ulevit, bylo jít na univerzitu a studovat. Takže to byla Ha-din, která mě vyhnala z mého údolí, Katalo. A Hadin mě žene dál."

Safarovy oči zářily svatým pohledem nemluvněte. Katal si povzdechl a jen mlhavě se rozpomněl na dny takovéto své jednomyslnosti. Připadalo mu však velmi pravděpodobné, že Safarův příběh je mnohem složitější, než říká. Byly zde ještě jiné síly. Nějaký trpký zážitek. Možná dokonce i tragédie. Mohla to být žena? To bylo nepravděpodobné? Na to byl Safar příliš mladý.

Sumíroval si v hlavě další slova nové prosby, aby se měl na pozoru, když vtom jej přerušil hlasitý křik a dusot běžících nohou.

Oba dva vzhledli a spatřili malou postavu s bosýma nohama v otrhaných šatech, jak uhání uličkou k nim.

„Co se děje, Neriso?" křičel Safar, když se přiblížila.

Potom zaslechl hlasy přímo na rohu do uličky, jak křičí: „Chyťte zloděje! Chyťte zloděje!" Nerisa proběhla kolem něj, vystřelila na fíkovník jako šíp z luku a zmizela v hustých větvích. O chvíli později se zpoza rohu vyřítil tlustý stánkař, následovaný několika drsně vyhlížejícími muži. Zpomalili a zhluboka dýchali.

„Kde je?" dožadoval se stánkař, když k nim dorazil. „Kam běžel?"

„Kam běžel kdo, pane?" zeptal se Katal s maskou překvapené nevinnosti ve tváři.

„Ten zloděj," řekl jeden z drsných chlapíků.

„Ten kluk je pěkný hromotluk," vyhrkl stánkař. „Opravdové zvíře, to vám povím. Nebojím se říci, že jsem měl strach o svůj život, když jsem ho chytil, jak u mě krade."

„Neviděli jsme nikoho, kdo by tomuto popisu odpovídal," řekl Safar. „Nebo ano, Katalo?"

Katal nasadil výraz hluboké účasti. „Zjistěte ne. A to tu sedíme již celé hodiny."

„Pojďme to tu prohledat," navrhl jeden z drsných chlapíků. „Možná jsou již tito dva občané tak hluboko namočení do vína, že si toho ani nevšimli."

„Ujišťuji vás, že nikdo, kdo by vypadal, jak popisujete, sem nepřišel," dodal Katal. „Ale klidně se tu porozhlédněte."

Nerisa jemně odhrnula větev, aby se podívala na scénu pod ní. Zatímco drsní chlapíci hledali, Safar a Katal se nenuceně dali do řeči se stánkařem, aby rozmělnili jeho podezření.

Mladá zlodějka se sebou nebyla spokojená. Dovolila, aby jí city zhatily časování a ona zpanikařila, když se to pokazilo. Poprava, k velkému zklamání mnoha největších karbaníků, proběhla bez zádrhele. Tulazova pověst zůstala nedotčena. Hlava nevěrnice ne. Davu na náměstí se dostalo dobré podívané. Oběť byla nádherná, tak jak bylo ohlášeno, a velmi zábavně sténala, když ji žaláři svlékali a ona se zoufale snažila zakrýt svoji nahotu rukama spoutanýma řetězy. Tulaz hrál baviče až do poslední chvíle a předstíral, že nad krásnými kadeřemi pod svým mečem několikrát zaváhal. Pak jí utnul hlavu s takovou lehkostí, že by ani slepec nezapochyboval o miniaturní velikosti jeho srdce.

Avšak těsně předtím, než udeřil, vydala žena žalostný sten, který se nesl po celém ztichlém náměstí. Byl to sten takové úzkosti, vyvěrající z nejtemnější studnice lidského utrpení, že Nerisu vytrhl z jejího citového kotviště. Poprvé ve svém životě propukla v pláč. Neovladatelné nutkání opustit toto místo hrůzy, a udělat to rychleji zcela zlomilo.

Poté Tulazův meč uťal ženě hlavu. Dav souhlasně burácel. Nerisa seskočila z vozu a přistála přímo proti stánku. Předmět, pro který přišla, na ní zazářil z podnosu a přemohl ji instinkt. Popadla věc, uslyšela stánkaře, který si jí všiml, spustil poplach, a slepě zaplula do davu. „Zloděééj!“ křičel prodavač. Přese všechnen chaos z poprav, strážci náměstí zaslechli stánkařův křik a rozběhli se za ní. Musel to být ten nejčernější osud, který před nimi rozevíral dav. Jednomu z mužů se dokonce podařilo ji chytit za paži, ale ona ho škrábala, načež zařval a pustil ji. Nerisa běžela nejrychleji ve svém životě. Ale strážci náměstí byli ulic znalí pronásledovatelé, takže věděli o všech jejích tricích a všechny její pokusy o únik odráželi. Nerisa si to ještě ke všemu v panice namířila směrem nejmenšího odporu a vedla své pronásledovatele ke Knihomolně - jejímu jedinému útočišti, kde alespoň někomu záleželo na malé hubené zlodějce, která neměla žádnou vzpomínku na svoji matku, otce nebo dokonce na ten nejmenší vřelý dotyk.

Poplácala malý předmět ukrytý pod košilí. Byl to dárek pro Safara. Vykoukla mezi širokými listy fíkovníku a viděla, jak předhazuje minci, aby stánkařovi koupil džbánec vína. Doufala, že se mu bude dárek líbit. Kradený nebo ne, byl koupený za tu mnohem větší cenu, než kdy mohl vědět. Nerisa viděla, jak se drsní chlapíci vracejí, potřásají hlavami a říkají, že jim pronásledovaný utekl. Safar objednal další víno. Katal uposlechl. A zatímco se poháry plnily a byly vypity první přípitky, Nerisa sklouzla z větve na zeď uličky.

Potom vylezla po odpadní rouře na střechu, poté na vedlejší budovu a byla pryč.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Lidé dobří a zbožní

Studentská čtvrť byla nejstarší částí Walárie, neupraveně zasazenou mezi mnoha kopulemi chrámu a nejzápadnější hradbou. Západní brána byla postavena před mnoha staletími. Byla tak málo používána, že se začala rozpadat, takže ji král nechal natrvalo uzavřít a vyhnul se tak nákladům na její opravu. Čtvrť samotná byla změtí rozbitých dlážděných ulic tak úzkých, že se vchodové dveře domů otvíraly rovnou do ruchu ulice. Obydlí a obchody byly jedny z nejchudších v celém městě a byly naskládány jeden na druhý bez nějakého určitého plánu a zchátrale se nakláněly nad ulicemi.

Safar žil téměř v ruinách jedné zbývající věže brány v západní hradbě. Pronajmul si ji od starého strážce, který se považoval za jejího majitele, protože pro ni již král neměl žádné využití. Nabízel mu i stravu - jedno jídlo denně, které vařila jeho žena. Věž brány se skládala ze dvou místností, z čehož jedna neměla střechu a podél zdi trčely stoupací tyče. Safara sem však nepřilákala pouze nízká cena. Byl dítě z hor: věž brány mu dávala nerušený výhled do celého města na jedné straně a prázdných širých plání na druhé. V noci byla z věže také krásná observatoř, kde mohl studovat oblohu a porovnávat ji se svými snoloveckými knihami.

Bylo odsud také dobře vidět západ slunce a toho určitého dne, několik hodin potom, co opustil Knihomolnu, se Safar roztáhl na široké kamenné římse okna a posledním vínem připíjel odcházejícímu slunci. Z druhé strany čtvrti mu pěli serenády kněží, kteří zpívali poslední modlitbu dne z chvalozpěvné věže chrámu. Byla magicky zesílena, takže zněla po celém městě. Píseň byla vlastně denní prosba k bohům, kteří střeží noc:

My jsme lidé z Walárie, lidé dobří a zbožní.

Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno.

Naše ženy jsou cudné, naše děti uctivé.

Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno.

Ďáblové a zločinci, bojte se našeho města.

Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno.

Zde najdeš pouze věřící.

Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno...

Když píseň skončila, Safar se hlasitě rozesmál. Byl stále trochu opilý a pámbíčkářská lživost této písně mu připadala směšná. Modlitba byla Umurhanovým výtvozem, sesmolená již za jeho mládí, když byl ještě druhým nejvyšším mužem v chrámu. Mnozí - myšleno ti nejzanícenější Umurhanovi stoupecí - ji považovali za nejmocnější kouzlo proti zlu v celé historii města. Umurhan toto prohlášení použil ke svržení svého čarodějnického nadřazeného. Jakmile toho dosáhl, spojil se s Didimou a Kalasarizem, kteří v té době oba byli mladí ctižádostiví lordové, aby z Didimy udělal krále a z Kalasarize Vrchního vezíra. Do dnešního dne tito tři s brutálním západem vládli Walárii.

Pro Safara se večerní zaklínači píseň stala ošklivým vtipem, hádankou, která musela být výtvozem samotného Harla, toho tajemného Šaška bohů. Byl ďábel vně hradeb Walárie? Nebo uvnitř?

Píseň slyšel poprvé teprve před necelými dvěma roky. Toho dne viděl zapadat slunce, stejně jako dnes...

Byla to malá karavana, chudá karavana, která vezla zbytky z krámků vzdálených tržišť. Nejlepší zvíře byl velbloud, na kterém seděl Safar. Mouchami obletovaný, špatně naladěný samec, kterého si na cestu najal. Vyrazil z Kyraniy - spíše se vlastně vypotácel - ve třech etapách. První byla cestovní skupina do říčních měst na úpatí Božího předělu. Druhá byla se skupinou honáků, kteří svůj dobytek vedli přes suché planiny do nových pastvin. Na této cestě se setkal s karavanou. Měla namířeno přímo do Walárie, a tak se k ní přidal, čímž si ušetřil mnoho dnů a mil.

Slunce rychle zapadalo, když se přibližoval městu a pohupoval se v sedle svého velblouda jako

rybář na rozbouřených vodách. Walárie byla na pozadí ozářená rudým světlem, které mohutné hradby města halilo do stínu, takže vypadaly jako hrůzostrašné černé pohoří. Nad hradbami se blýskaly kopule paláce i bohoslužebné věže a prostor mezi nimi zaplňovaly vysoké budovy. Noční vánek přinesl exotické zvuky a vůně Walárie: silný lomoz shromážděného lidstva, řinčení a klapání z rušných dílen, závan kouře z ohňů na vaření a hromad odpadků - dobrý česnek a špatné maso. Atmosféra byla smyslná a nebezpečná zároveň - čísel z ní příslib stejně jako hrozba.

Hlavní bránu hlídala četa vojáků, která nesla Didimovu královskou standartu - pozlacené fíkové listy, připomínající stovky let starou minulost, kdy Walárie byla jen malou oázou pro nomády. Brána vypadala hrozivě. Jako obrovský jeskynní otvor tlamy obra. Černé zuby brány byly zvednuté železné mříže, tlusté jako pas dospělého muže, zužující se do hrubé špice oštěpu. Pán karavany, vyzábělý mužiček s živými očima s vojáky smlouval o ceně za povolení ke vstupu. Ale nemohl, nebo nechtěl zaplatit výši úplatku, a tak bylo karavaně nařízeno, aby přenocovala před hradbami - přímo za obrovským příkopem, který město obklopoval. Stejně jako pro obranu, sloužil příkop i k odhazování odpadu a byl plný odpadků a zbytků i pohozených těl občanů, kteří byli příliš chudí na to, aby se jim dostalo náležitého pohřbu.

Kouřem zčernalé postavy pobíhaly kolem příkopu a udržovaly mnoho doutnajících ohňů, na kterých pálily odpad. Byli to městem jmenovaní popeláři, tak nízcí svým postavením, že bylo považováno za prokletí dívat se na ně příliš dlouho, natož pak aby se vás dotkli.

Safar, v naději, že se tím vyhne nepříjemně strávené noci, nesměle přistoupil k velícímu seržantovi čety a předal mu Koraleanův doporučující list. Byl napsán na jemném plátně a převázaný tlustou zlatou šňůrkou, což na seržanta udělalo takový dojem, že jej mávnutím poslal skrz bránu. Safar na chvíli zaváhal, když se podíval do dlouhého tunelu, jež se táhl kamennými hradbami. Byl dlouhý a temný a na jeho konci byl malý kruh temného světla - zdánlivě o velikosti talíře - který označoval východ na druhé straně.

A právě tenkrát poprvé uslyšel zaklínači píseň, kvílivý hlas z dále, který se zároveň zdál být blízko...

*„My jsme lidé z Walárie, lidé dobří a zbožní.
Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno...”*

Naplnila jej takovou hrůzou, že se pokusil obrátit *na-zpět*, ale seržant už ho hnal vpřed. „Pohni těma svejma hnátama, hochu,” křikl obhroublý seržant žertovně. „Dneska jsem měl dlouhej den a v krčmě na mě čeká karafa s Walárijským nejlepším.”

Safar dělal, jak mu bylo řečeno, kráčel temnotou k pomalu se zvětšujícímu kruhu světla a v uších mu vřeštěla zaklínači píseň:

*„...Zde najdeš pouze věřící.
Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno...”*

Pocítil obrovskou úlevu, když druhou stranou vyšel ven. Zaklínací píseň utichla a rázem se mu zlepšila nálada. Rozhlédl se kolem sebe, kterým směrem by se měl vydat, ale právě padla noc a on viděl jen temné ulice zšeřelé v každém směru. Tu a tam unikalo nějaké světlo zpoza těžkých okenic a jenom tvrdá dlažba pod nohama mu ukazovala cestu tmou.

Potom se rozžehly louče a on uviděl nápis nedalekého hostince. Pod nimi stál vyvolávač a velebil počestnost hostince, aby všichni slyšeli: „Polévka a nocleh za šest měďáků. Polévka a nocleh za šest měďáků...”

Safar opatrně přispěchal k vyvolávací s rukojetí své dýky v dlani. Přestože byl hostinec levný, ukázalo se, že je to příjemná zastávka pro cestující a noc strávil v pohodlí. Následujícího dne se představil v domě lorda Muzina, v ruce svíraje doporučující dopis.

Lordův majordomus už nebyl jemným plátnem a zlatou šňůrkou tak udivený jako seržant. Když dopis přebíral, měl kamennou tvář a znučeně se podíval na Koraleanovu voskovou pečeť.

„Počkej zde,” rozkázal povýšeně.

Safar čekal a čekal. Cekal dlouho, přecházel sem a tam v hluboké stopě prašné ulice před bránou Muzinova sídla. Chvilí se podívoval nad procházejícími davy a povozy. Ačkoliv už ve Walării kdysi byl, bylo to v doprovodu otce a on se na všechno díval dětskýma očima. Nyní byl dospělý, který byl poprvé sám. Dychtivě si prohlížel dav, jestli neuvidí náznaky dekadence, před kterou ho Gubadan tak úzkostlivě varoval. Přemýšlel, co mu asi při minulých návštěvách kromě zaklínací písně ještě uteklo.

Ale jestli se v této čtvrti nacházelo něco, co by mladého muže přitahovalo, bylo to schováno za zdmi sídel lemujících hlavní ulici. Začal se nudit a dostal hlad, ale neopovažoval se opustit své místo a promeškat majordomusův návrat.

Nakonec, když už byl den téměř u konce a blížil se čas večerní zaklínací písně, muž se objevil. Natáhl před Safarem, jako kdyby čichal něco špatného.

„Tady máš,“ řekl a nepřítomně podal Safarovi srolovaný tubus papíru s Muzinovou pečeti, teprve nedávno nakapanou, že byla stále ještě měkká na dotek. Plátno bylo nižší kvality než Koraleanův doporučující dopis a namísto zlaté šňůrky bylo převázané jen černou stuhou.

„Pán vám vzkazuje, abyste se zítra představil ve Velkém chrámu. Toto předáte jednomu z asistentů lorda Umurhana.“

Majordomus si otřel dlaně jednu o druhou, jako by předtím držely něco urážlivého, nato se otočil a hodlal odejít.

Safar byl zmatený. „Promiňte, příteli,“ zavolal za ním. Mužovy kroky ztuhly. Odshora dolů si Safara změřil a odporem sraštil nos. Ten si toho nevšímal a řekl: „Doufal jsem, že mě váš pán přijme. Mám pro něj dary od svého otce a matky, kteří mu posílají přání dobrého zdraví.“

Majordomus se ušklíbl. „Můj pán žádné takové dary nepotřebuje. A co se týče toho přijetí... Nehodlám svého pána urážet žádostí od někoho tvého postavení.“

Safar cítil, jak se jeho hněv stupňuje. „Ale souhlasil s tím, že mi bude patronem na univerzitě, nebo ne?“ zeptal se, ukazuje na dopis.

„Můj pán říkal, že má něco takového v úmyslu,“ odpověděl majordomus. „Budou složeny finanční prostředky pro tvé zaopatření. Má slib lorda Koraleana, že jakékoliv nezbytné výdaje uhradí.“ Majordomus se odmlčel, aby dodal svým slovům váhu, pak pokračoval: „Řekl mi však také, abych vás varoval, že nesmíte zneužít jeho dobrosrdečnosti a přátelství s lordem Koraleanem. To je vše, co ti blahověle mého pána poskytne. Řekl jsem to dost jasně?“

Safar měl sto chutí mrstít muži dopisem do té jeho uštěpačné tváře. Ale dal slib, který nemohl porušit, a tak spolkl svoji hrdost a bez poznámek odkráčel. Příštího dne, po noci zuřivého skřípění zubů, se vydal na cestu do Velkého chrámu Walárie.

Cesta jej vedla srdcem velkoměsta na křižovatce cest, jehož zvuky a vůně byly fascinující.

Dav byl hustý, sotvaže tam bylo místo pro povozy klejících vozků, naložené zbožím pro tržiště. Až na popuzené remcání těch, do kterých narazil, si ho lidé nevšíмали -měli hlavy sklopené k zemi, aby se nesetkali s pohledem druhých. Cesta jej vedla i kolem žebráků, kteří křičeli: „Almužničku, almužničku, pro boží útěchu,“ a z otevřených oken spoře oděné ženy volaly, aby se ten „rdící hoch“ přišel ohřát do jejich náruče. Byly tam obchody s luxusními koberci a drahými šperky na prodej, střídající se s kavárnami a stánky s opiem. Zloději každého věku a pohlaví se vrhali do davu a zase z něj vybíhali, chňapající po všem, co se namanulo.

Celou tu dobu prodavači s vozíky opěvovali své zboží a společně s bubny, zvonci a píšťalkami pouličních bavičů to tvořilo úchvatnou píseň: „Bu-rá-ky! Bu-rá-ky, hóóórké a solené.“ Nebo, „Růůůžový pu-ding! Růůůžový pu-ding. Sladký jako poupátko,“ a „Krásně chlazený šer-bet! Krásně chlazený šer-bet!“

Velký chrám a univerzita byly tak obrovské, že utvářely své vlastní město obehnané zdmi. Jako vstup do něj sloužila velká brána bez dveří s hrůzostrašnými příšerami vytesanými do kamene. Nebyly tam žádné stráže a lidé odění v kněžských hábitech i v hrubých studentských kutnách proudili dovnitř a ven s cílevědomostí včel snášejících do lesního úlu. Safar se zeptal, kam má jít, a brzy se prodíral zmatkem chrámových budov k rušné kanceláři vrchního úředníka. Tam předložil dopis svého patrona a opět mu bylo nařízeno čekat.

Tentokrát na to byl připraven. Přinesl si jídlo a pití a starou hvězdopraveckou knihu, aby si ukrátil hodiny čekání. Jeho zásoby i den byly pryč a knihu už znal celou nazpaměť, když se vyzábělý kněz s tenkými fialovými rty a zbrklými způsoby vrátil s odpovědí.

„Pojď se mnou, pojď se mnou.“ Načež se otočil a hnál se pryč, bez toho aby se podíval, zdali jej chlapec následuje. Safar si musel pospíšet, aby ho dohnal. „Byl jsem přijat, mistře?“ zeptal se.

„Neoslovuj mne mistře. Neoslovuj mne mistře,“ plísnil jej kněz. „Svatý muži postačí. Svatý muži posta...“

„Omluvte moji nevědomost, svatý muži,“ skočil mu Safar do řeči. „Byl jsem přijat do školy?“

„Ano, ano. Teď tudy. Teď tudy.“

Zavedl Safara do velké prázdné jídelny s kamennou podlahou, na které byl povlak zaschlého jídla.

„Vydrhni to. Vydrhni to,“ přikázal kněz a ukázal na dřevěné vědro s mastnou vodou, na jejíž

hladině plaval kartáč.

Safar se do vědra podíval a než stačil zvednout hlavu, kněz si to namířil pryč. „Počkejte, svatý muži!“ volal za ním. Ale malý kněz již vyšel ze dveří a právě je za sebou zabouchával.

Safar vzal kbelík s kartáčem, poklekl a drhnul. Jako vesnický hoch neviděl v potřebné práci žádnou hanbu, jakkoliv by byla sprostá. Drhnul celé hodiny a pokročil jen velmi málo, protože voda byla stejně špinavá jako podlaha. Při zaklínací písni k němu přišel starší akolyta, aby jej vzal do obrovské noclehárny plné studentů prvního ročníku. Dostal přikrývku, místo kde se mohl natáhnout na holé podlaze, a rezavý kovový džber s vystydlým pečeným bramborem, ztvrdlým pšeničným rohlíkem a vařeným vejcem.

Zatímco hltal jídlo, dával mu akolyta krátké shrnutí jeho povinností, které, jak se zdálo, zahrnovaly především drhnutí špinavých podlah.

„Kdy začne moje výuka?“ zeptal se Safar.

Akolyta se rozesmál. „Už začala,“ odpověděl a bez dalšího vysvětlení odešel.

Dávno předtím se Safar díky Gubadanovi poučil, že učitelé rádi dělají záhadné poznámky. *Dobrá*, pomyslel si. *Jestli byla první lekce drhnutí podlahy, aťsi.* Drhnul celý měsíc, loudal se, když nosil kbelíky s vodou kolem páchnoucích dílen a učebních sálů, kterými se rozléhala moudré řečnění mistrů kněží.

Jednoho dne si jej Umurhan zavolal a od té chvíle už nikdy žádnou podlahu drhnout nemusel.

Safar se vytrhl ze svého rozjímání. Protřel si oči a všiml si, že výhledy z okna vystřídal třpyt hvězd. Viděl ocas komety, poblíž Šaškova domu a astrální význam tohoto jevu jej zcela pohltil. Poté zaslechl nějaký zvuk -škrábání na jeho dveře. Skrze mlhu soustředění mu došlo, že tento zvuk slyšel jen před malou chvílí. Ach ano, vzpomněl si... myslel jsem na Umurhana a něco mě vyrušilo. To něco byl šramot u mých dveří.

Zaslechl hlas, který říkal: „Safare? Jsi vzhůru?“ Byl to mladý hlas. Safar chvíli přemýšlel, potom se usmál, když zjistil, kdo to je. „Pojď dál.“

KAPITOLA DESÁTÁ

Nerisa

Na druhé straně drsných prkenných dveří si Nerisa rychle prohrábnula vlasy a upravila si šaty. Měla na sobě krátkou volnou blůzu, s pevným opaskem kolem útlého pasu, která odhalovala její dlouhé nohy, aby odlákala pozornost od svého chlapeckého vzhledu. Šedivou blůzku a světlé punčochy našla sice vyhozené, ale plátno bylo tak kvalitní, že záplaty skoro nebyly vidět.

„*To je Nerisa, nemám pravdu?*“ ozval se Safarův hlas. Slyšela, jak se směje. „Jestli jsi ale nějaký darebák, pak se zbytečně namáháš, příteli noci. Neboť jsem všechny peníze utratil za pití a jiné nízké radovánky.“

Nerisa se zachichotala a strčila do dveří. Z druhého konce místnosti se na ni smál Safar, hovicí si na okenní římse s bílou studentskou kutnou vykasanou přes své silné nohy horala. Nerisa si pomyslela, že takového krásného mladíka ještě nikdy neviděla. Byl hubený, vysoký, měl široká ramena a úzké boky, zvýrazněné svým červeným akolytským pásem. Měl olivově hnědou pleť; nad plnými rty se vznešeně klenul nos. Jeho tmavé vlasy byly nakrátko ostříhané a zbloudilá lokýnka se snášela nad očima tak modrýma, že se jí roztálo srdce, když do nich prvně pohlédla.

Pokýnul jí, aby přišla k oknu. „Právě jsem spatřil kometu,“ a ukázal ke hvězdami poseté obloze.

Přistoupila k němu a naklonila se přes jeho natažené nohy, aby se podívala.

„Přímo tam,“ ukazoval., Nad Harlem - souhvězdím Šaška.“

Viděl dlouhé úzké souhvězdí Harla, se svou zřetelnou, špičatou čepicí a tváří se zobákovitým nosem. Asi tak v úrovni brady byla široká šmouha ocasu komety.

„Vidím ji,“ řekla s hlasem roztřeseným z toho, že je tak blízko u Safara. Celá nesvá se od něj odtáhla a odvrátila tvář, aby neviděl, jak se rdí. „Doufám, že tě nezdržuju.“

„Nesmysl,“ odpověděl Safar. „Stýská se mi po mých sestrách. Jestli se s nimi někdy setkáš, ne abys jim to řekla. Pořád by mi to připomínaly.“ Usmál se. „Ale stejně mi chybí. Tak a teď jsem ti to řek. Vyrostl jsem mezi sestrami a teď po nich toužím. Doufám, že ti nevadí, že jsi mi za ně náhradou.“

Nerise to *vadilo* a to velmi! Nebyla si sice úplně jistá, co od Safara očekávala, ale s naprostou jistotou mohla říct, že bratrské city to nebyly.

Dala si ruku v bok, ve snaze vypadat co nejvíce jako dospělá žena. „Když ti ženy tolik chybí, Safare Timuro,“ řekla, jak nejsměleji dovedla, „proč tě nikdy s žádnou nevidím? Samozřejmě kromě *mě*.“ Podvědomě se dotkla svých vlasů. „Ostatní studenti tráví všechn svůj čas proháněním žen v nevěstincích.“

K Nerisině velké radosti se Safar začervenel a pokusil se o nemotornou odpověď- „Mě... eh... takové věci... nezajímají.“ Načež se vzpamatoval a dodal: „Už jednou jsem.. ze sebe udělal blázna. Doufám, že teď jsem moudřejší.“

Nerisa kývla a pomyslela si, já *věděla*, že v tom je nějaká ženská! Špatná zkušenost, samozřejmě. Nenáviděla ženu, která nechala Safara trpět. Měla však i radost z toho, že její sokyně, ač pravděpodobně velmi krásná a zajisté mnohem vyspělejší, udělala něco ošklivého.

„Co je s ní?“ zeptala se.

„S kým?“

„S tou ženou, se kterou máš tu špatnou zkušenost.“

Safar zkrřivil ústa. „Netušil jsem, že má slova byla tak zřejmá.“ Potom pokrčil rameny. „Jmenovala se Astarias.“

Byla to kurtizána, do které jsem se já blázen zamiloval. Ale dala mi jasně najevo, že svůj život nehodlá spojit se synem hrncíře. Asi měla větší plány, které se mnou nepočítaly.“

Zatímco si to Nerisa přebírala, Safar jí pokýnul, aby se posadila na hromadu starých polštářů a koberců, které byly jediným zařízením místnosti. Zaplula dolů a on si k ní přisedl. Odvrátila zrak, když si sedal a bezstarostně vyhrnul kutnu nad své dlouhé nohy.

„Hádám, že ti Katal pěkně vyčinil,“ spustil Safar, aby se vyhnul předchozímu tématu.

„Cože?“ zeptala se Nerisa trochu omámeně.

Safar se usmál. „Jsem přesvědčen, že potom, co ten, eh, mohutný pán a jeho... přátelé odešli, že jsi celou věc označila za, eh... 'nedorozumění'?“

„Taky, že to bylo nedorozumění!“ S úlevou - ale i trochou zklamání - viděla, že si kutnu přetáhl pevně přes klín. „Snažila jsem se to zaplatit, ale on si myslel, že jsem zloděj. Myslím, že neviděl peníze v mé ruce.“

„Neriso,“ zastavil ji Safar, „musíš přiznat, že je o tobě známo, že se, zabýváš, řekněme, dlouhodobým vypůjčováním?“ yT

Nerisa pokrčila rameny. „Alo to je moje živobytí,“ hájila se. „Vím, že to starý Katal nechápe. Možná si myslí, že mám někde rodinu, která si pro mě každým dnem přijde a já budu moci přestat s přespáváním v Knihomolně a žít zase s ní. Ale to se *nikdy* nestane. Tak kradu. Přestanu s tím, až to nebudu muset dělat.“

„To já chápu. Sám jsem tak vychovaný nebyl, ale vidím, že ve Walárii může být všechno jinak. Kéž bych tak mohl udělat něco, čím bych ti pomohl. Ale mám co dělat s tím, abych pomáhal sám sobě.“

„Ale vždyť ty jsi mi *už pomohl*,“ vyhrkla Nerisa nechtěně příliš vášnivě. Uklidnila se a zhluboka se nadýchla. Potom řekla: „Myslím tím, že mi ukazuješ své knihy. Učíš mě, co v nich je. Je to skoro, jako bych sama studovala. Jsem jediná dív- chci říct žena, která studuje na univerzitě.“

Katal jí dával lekce čtení a psaní, ale její zájem byl ve skutečnosti probuzen, až když ji pod svá intelektuální křídla vzal Safar. Nerisa byla tak chytrá a tak dychtivá udělat mu radost, že se rychle naučila všechno, s čím ji seznámil.

Safar povzdechl. „Také jsem se tě snažil učit logiku. Vraťme se tedy k tvé základní obhajobě. Ta zní, že jako chudé, osiřelé dítě jsi nucena krást, abys mohla žít.“

„To je pravda,“ odpověděla rozhodně.

„Dobře. To беру. Ale řekni mi, probohy, co jsi ve stánku toho starého šejdíře našla, že to bylo tak důležité?“

„Tohle,“ řekla Nerisa měkce, a ostýchavě před sebe postrčila malý balíček zabalený v papíru. „To je pro tebe. Je to... dárek.“

Safarovo obočí vyletělo vzhůru. „Dárek? Ty jsi *ukradla* dárek?“ Jeho tón byl teď nabroušený, což naznačovalo, že pro někoho slušně vychovaného byl takový čin prokletím. Přesto však začal dárek rozbalovat a říkal: „To není správné, Neriso. Neměla jsi krást dárek. Sakra, vždyť ty bys neměla krást vůbec. Ale když si pomyslím, že za to můžu já...“

Jeho hlas utichl, když obal spadl a odhalil předmět.

Byla to malá kamenná želva, zčernalá stářím, jíž z pod krunyře vyčuhovaly pahýlovité nohy. Její hlava se natahovala až na konec vrásčitého krku a zobákovité čelisti se otevíraly, jako by chtěla chytit nějakou rybu. Všeho všudy jen milá hračka pro dítě v nějakých dávných dnech.

Safar sebou poprvé trhl, když si uvědomil, že předmět nebyla žádná hračka, ale starověká modla, představující jednoho z želvích bohů. Byla velmi pečlivě vytvarovaná - detaily byly tak dokonalé, že to vypadalo, jako by byla živá, jako by byla pohyblivá a ne z věčně nehybného kusu kamene. Jeho druhý a rozhodně větší úlek přišel, když uviděl malůvku na zádech želvy. Byl to velký zelený ostrov, jež obklopovala vlnitá modrá čára, která měla znamenat moře, co omývalo jeho břehy. Na tomto ostrůvku byla velká rudá hora s tváří příšery, která ze své tlamy chrtila plameny.

„Hadin,“ vydechl Safar.

„Pořád jsi o tom mluvil,“ vysvětlovala Nerisa, „dokonce jsi mi ukázal i obrázky ve svých knihách. Když jsem to viděla, věděla jsem, že bys to určitě chtěl.“ Pokrčila rameny. „Tak jsem ti to sehnala.“

Safar se usmíval a pokyvoval hlavou, ale vzhledem k nepřítomného výrazu v jeho očích pochybovala, že ji slyší. Ztichla a užasle pozorovala, jak želva začala přitahovat jeho ruku, jako by byla ze silného magnetovce. Trhnul sebou, když se jeho ruka s kamenem setkala a překvapením se mu rozšířily panenky.

„Je magická,“ zašeptal.

Zvedl sošku v prstech, otáčel a prohlížel si ji ze všech úhlů. „Zajímalo by mě, odkud pochází. A jak se sem dostala,“ dodal.

Nerisa nic neříkala, protože si uvědomovala, že Safar jen nahlas vyslovoval své myšlenky. Byl želvím bůžkem tak učarován, že si připadala, jako by se na něj v intimní chvíli dívala oknem.

Najednou se mu rozjasnila tvář a jeho úsměv ozářil místnost. „Děkuju ti, Neriso,“ řekl docela prostě. „Tento dárek ti nikdy nebudu moci oplatit.“

Potom, k její obrovské, dech beroucí radosti se naklonil, položil jí ruku kolem ramen a přitáhl si ji

blíží. Jemně ji políbil na rty, že se rozechvěla, vzrušila, a polekala zároveň. Když ta chvílička skončila, zase se odtáhl a ona nenáviděla ten něžný bratrský pohled v jeho očích.

Aby se mu za to odvděčila, ukázala na želvu a dodala: „Nezapomeň, že jsem to ukradla. Jsi si jist, že si s tím chceš špinit ruce?“

„Na tom nezáleží,“ bylo jediné, co jí na to odpověděl hlasem tak líbezným, že mu hned odpustila.

„K čemu to je?“ zeptala se.

Safar potřásl hlavou. „Nevím. Ale ať už to má jakýkoliv význam, určitě je to magické. To cítím!“ Zaváhal a zamyslel se. „Myslím, že takhle nějak se musí cítit harfa, když hudebník zabrnká na její strunu. Zvuk rezonuje skrze celé mé tělo.“

„Jak zjistíme, co to dělá?“ zeptala se, přičemž do celé věci automaticky zahrнула i sebe.

Safar se zamračil. „Abych to zjistil, musím udělat jisté kouzlo, a to bych neměl dělat v tvé přítomnosti. Lord Umurhan neschvaluje, když akolyté praktikují magii na veřejnosti.“ Kdyby něco takového zjistil, trestem by bylo okamžité propuštění, ale Safar se o tom nezmínil.

„Ach, prosím! Prosím!“ žadonila Nerisa. „Nikdy předtím jsem neviděla, jak se kouzlí.“

Safar váhal, načež mu znovu vpadla do odmlky. „Jestli mi chceš *opravdu* poděkovat, pak mi dovol, abych se dívala, jak to děláš. Prosím. Moc mi na tom záleží. Vidím různá zaklínadla v knížkách, které mi ukazuješ. Občas mi je i vysvětluješ, ale kdybych to mohla vidět na vlastní oči, lépe bych tomu porozuměla.“

Sešpulila rty do malého pokrouceného úsměvu. „A ty víš, že to nikomu neřeknu. Na světě není pravděpodobně nikdo, kdo by uměl držet jazyk za zuby líp než já.“

Safar si jí pozorně prohlížel po celou tu dobu, co mluvila. Měl jí rád od první chvíle, kdy se před téměř dvěma roky prvně setkali v Knihomolně. To jí tenkrát bylo deset let. Byl šokován, když viděl malou dívku, která žije na ulici sama. Něco takového by se dítěti v Kyranie nikdy nestalo. Byla také neuvěřitelně bystrá. Stačilo jí, aby si přečetla stránku a mohla se otočit a přesně odříkat každé slovo. Katal mu řekl, že číst a psát se naučila během dvou týdnů. Kdykoliv opravil její mluvu, už nikdy stejnou chybu neudělala. Safarovi nepřípadala dobrá jenom k popovídání, ale občas na ní testoval i nějaké své nové myšlenky. Bez ohledu na to, jak bylo téma složité, brzy zjistil, že když mu nerozuměla ani Nerisa, bylo to buď to tím, že tomu plně nerozuměl sám, nebo že celou věc špatně vykládal.

K čertu s Umurhanem, pomyslel si. Stejně mě chce vyhodit. Co můžu ztratit?

A tak slavnostně pronesl: „Vaše přání, milosti,“ krátce se odmlčel, „je mi rozkazem.“

„Děkuji ti, Safare! Nebudeš litovat. Slibuji,“ křičela Nerisa a tleskala.

Přemožena radostí odhodila do větru svoji opatrnost, objala ho a odvážíla se ho políbit na rty, načež se odtáhla a silně se začervenala. Sklopila hlavu a soustředila se na zbloudilou nitku na svých šatech, jako by to byl úkol, který vyžadoval obrovské soustředění. Teprve teď si Safar všiml, že na sobě nemá své obvyklé uličnické hadry. V Nerise, která seděla vedle něj, nebyla ani stopa po chlapecké přetvářce. Skrz na skrz to byla žena, od skloněné brady až po vznešenou klenbu jejího zápěstí, jak nitku trhala. Všiml si také, že se pečlivě oblékla do kostýmu, který vyzdvihoval její nejženštější tvary - dlouhé nohy, které přese svojí hubenost začínaly nacházet svůj tvar. Měkké škorně lemovaly její krásně tvarovaná chodidla. Úzký pas se širokým pásem pevně staženým přes nadějně boky. Jako mladík, který měl mnoho sester, odhadoval, že její ňadra - schovaná pod volnou látkou blůzy - se právě začínají vyvíjet. Pamatoval si na stud svých sester, když byly v Nerisině věku. Na to, jak se tento stud brzy proměnil v něco zcela jiného, když začaly pokukovat po vesnických chlapcích a přišel věk dlouhých romantických vzdechů.

Nerisa se vzpomatovala a zvedla k němu hlavu. Smála se, ale spodní ret se jí lehce chvěl. Její oči byly nestřežené a z nich vyčetl, že pod jejich temným povrchem vře cit. Uvědomil si, že když teď neřekne to správné, dívka propukne v pláč - a najednou znal příčinu slz, jež se jí nahrnuly do očí. Nerisa do něj byla zamilovaná. Viděl své sestry, když se zamilovaly do mnohem starších hochů a prožívaly si stejná muka. Byla to choroba, která rychle přechází, to věděl. Drobná nemoc mládí - i když stejně bolestná, jako to, co prožívají dospělí. Pro Nerisu to bude dokonce ještě těžší, protože je tak osamělá - nemilovaná. Safar, který stále ještě nesl šrámy ze svého střetu s Astarias, věděl, že kdyby udělal něco, co by jí ublížilo, Nerisu by to silně poznamenalo. Přemýšlel, co má v takové situaci dělat. Potom si pomyslel, *proč bys měl vůbec něco dělat? Dej jí šanci, ať z toho vyroste, jako tvoje sestry*. Od teď však musel našlapovat opatrně.

Safar si odkašlal a vzal želvu do ruky. Nerisa byla připravena na slova opovržlivého zamítnutí.

„To kouzlo bude vlastně mnohem snazší, když mi pomůžeš.“

Nerisino zastavené srdce ožilo. „A co mám tedy dělat?“ zeptala se dychtivě.

Ukázal na starou otlučenou truhlu na druhé straně místnosti. „Najdeš v ní dřevěný kufřík s většinou věcí, které potřebuji. Potom, pokud ti to nebude vadit, můžeš zapálit oheň pod hořákem!“

„Mně to nevadí,“ ujistila ho a přejala Safarův ledabylý tón.

Přinesla mu kufřík, a zatímco rozdělávala oheň, on naléval různobarevné vonné oleje do nádoby se širokým hrdlem. Poté do oleje vysypal balíčky se záhadnými prášky silně páchnoucími bylinami a všechno zamíchal kamennou paličkou. Nerisa slyšela, jak při práci pronáší zaříkadla, ale jeho hlas byl tak tichý, že jednotlivým slovům nerozuměla. Když se mu zdál oheň dost horký, přenesl velkou nádobu i želvu k hořáku. Nádobu postavil na rošt a zatímco se ohřívala, barevnými křídami na zem nakreslil značky, čímž udělal složitý, mnohostranný obrazec, který oheň uzavíral.

Když s tím byl hotov, řekl: „A teď kdyby ses posadila tam...“ Ukázal na místo uvnitř tvaru.

Udělala, jak jí řekl a přisunula se co nejbližší k hořáku.

Safar si sedl naproti ní. Jeho obraz vypadal skrz horké výpary, které stoupaly z nádoby, jako na vodě.

„Sedí se ti dobře?“ zeptal se.

Kývla.

„Tak tedy začneme, ale musíš mi slíbit, že se nebudeš smát, když udělám nějakou chybu. Teprve se učím, víš.“

Nerisa se uchichtla. Byla si jistá, že i když byl jen student, musel být Safar ten nejlepší čaroděj v celém Esmíru. Pak si uvědomila, jak moc se uvolnila od chvíle, kdy ji požádal o pomoc. Zajímalo ji, zdali to byl trik, který ji měl uklidnit. Jestliže ano, milovala ho za to ještě víc.

Safar nasál do nozder výpary. „Je to připravené,“ řekl.

„Co mám dělat?“ zeptala se.

Safar jí podal dlouhý úzký štětec z kancích štětín. „Zamíchej to a naber na štětiny dostatečné množství.“

Zamíchala štětcem v husté bublající směsi. Ohrnovala nad výpary nos, ačkoliv později nemohla říci, jestli páchly nebo voněly. Safar na ní kývnul a ona jej vytáhla. Vzal kamennou želvu, položil si ji do středu roztažené dlaně a tu potom natáhl nad výpary.

„Teď želvě natři hřbet.“

Nerisa štětcem jemně přejížděla po zeleném obrázku ostrova. Ačkoliv byla směs v nádobě dehtově černá, nechávala na zelené barvě jen šedé proužky.

„Pořádně se do toho opři,“ vybídl ji Safar. „Tohle není práce pro bojácné ručičky.“

Nerisa svraštila obočí a natírala vši silou, dokud šmír nerozetřela všude po kameni, až ukápl Safarovi na ruku.

„Takhle je to správně. Teď namoč znova a nanes další vrstvu. Silnější než tu první, jestli se ti to povede. Tentokrát však potřebujeme zaklínadlo, abychom tomu napomohli. Takže poslouchej, co říkám a opakuj po mně.“

Nerisa souhlasně kývla, že rozumí, znovu nabrala na štětec a když nanášela směs na hřbet sošky, oba společně pronesli zaklínadlo:

*„ Světlo se line nocí,
Jaké perly kámen skrývá?
Temnotu v jas proměň svou mocí,
Nechť kámen masem a kost morkem zpívá.“*

Nerisin tep se zrychlil, když uviděla, jak se z kamenné sošky line slabé světlo. Mohla by přísahat, že viděla, jak se nohy želvy pohnuly a potom se zajíkla, když se soška probudila k životu a rozběhla se po Safarově dlaní. Ten na ni šeptal, aby se nehýbala a položil želvu na zem. Světlo okamžitě ustalo, soška sklesla a ztuhla ve své původní neživé poloze. Safar zaklel. Potom vzhlédl, aby se na Nerisu zahanbeně usmál.

„Bude to asi těžší, než jsem předpokládal,“ přemítal nahlas. „Takhle bychom tu mohli odříkávat zaklínadla celou noc a to správné kouzlo bychom stejně nenašli.“

Ze svého rukávu vyndal malý stříbrný nůž s dvojitým ostřím, zdobený záhadnými symboly. Byl to nůž od čarodějky, který mu daroval Koralean, aby s ním řešil složité otázky.

„Naštěstí můžu švindlovat,“ dodal a ukázal na nůž.

Znovu pokynul Nerise, aby byla zticha a položil nůž na kamenný krunýř sošky tak, aby se špička

dotýkala rudé hory s tváří příšery. Odříkal zaklínadlo:

*„ Vy čaruj klíč,
Který pasuje do zámku.
Rozmotej spletnce,
A rozetni uzel...”*

Safarův hlas se ztišil a zbytek zaklínadla Nerise utekl. Byla však tak uhranutá jeho silou, že by mu nerozuměla, ani kdyby je byl býval křičel. Takové soustředění ještě nikdy neviděla. Safarovy oči vypadaly jako obrácené dovnitř, žhnoucí doutnavým, modrým ohněm. Kolem celého jeho těla se utvořilo něžné světlo, rudý pruh posázený barevnými jehličkami. Jeho dlouhá tvář se leskla potem, takže prohlubně v ní vypadaly hlubší a rysy ostřejší. Nerisa cítila slabé pyžmo stoupající z jeho těla a její tělo zahalil krásný klid jako ta nejměkčí přikrývka. Její oči, jako by měly svoji vlastní vůli, se upnuly k namalované tváři nestvůry a zůstaly na ní viset jako přikované.

Safar svým nožem naposledy ostře poklepal do kamene a tvář příšery se od něj náhle odtrhla a stoupala vzhůru, výš a výš, až její namalované zamrknutím ožilo a ústa se pohnula, aby vypustila tato slova:

„Drž hubu! Drž hubu! Drž hubu!" slyšela Nerisa.

Pod tváří se zformovalo tělíčko a Nerisa se překvapeně odtáhla, jak malé stvoření, asi tak tři dlaně vysoké, seskočilo želvě z hřbetu a stanulo na zemi. Mělo vzezření žabáka s obrovskými očima a tlamou doširoka otevřenou, takže odhalovala čtyři tesáky ostré jako jehly. Zbytek těla byl však elegantní mužíček, bohatě oděn do skvěle padnoucího oblečku, který jej zakrýval od brady k patě. Stvoření vypadalo rozzlobeně, s rukama založenýma v úzkých bocích a ošklivou žabí hlavou otočenou ke kamenné želvě.

„Jestli nezmlkneš," řekl k sošce, „tak ti dám! Jen počkej to uvidíš, jak ti dám!" Potom stvoření vzhlédlo k Safarovi a začalo si stěžovat. „Už mě z něj bolí hlava! Pořád jen mele. Nikdy neposlouchá. Někdy dokonce ani neslyším své myšlenky!"

„Musí být hrozné žít v takové hlučné společnosti," litoval ho Safar přirozeně, jako by se nechumelilo. „Ale jestli sis toho nevšiml, tak jsi byl právě přivolán. A jestli laskavě omluvíš moji troufalost, vůbec mě nezajímá, jakou hádku vedeš se svým společníkem."

Stvoření upřeně pohlédlo na Safara, potom na Nerisu. „To je s lidmi ten hlavní problém." Natáhnul hlavu ke kamenné sošce, jako by poslouchal, potom pokývl. „S tím mohu pouze souhlasit, Gandarí," obrátil se k sošce. „Pro změnu mluvíš zase jednou rozumně." Potom se otočil k Safarovi a řekl: „Gandarí tvrdí, že všichni lidé jsou sobci. A ty jsi od chvíle, co jsme se setkali, zjevně neudělal nic, co by to vyvracelo."

„Kdo je Gandarí?" zeptal se Safar.

Stvoření zafunělo a z jeho nosních dírek vyšlehly malinké plamínky. „Moje dvojče! Kdo jiný?" Řekl to, jako by byl Safar tím nejhoupějším smrtelníkem, co kdy žil.

„A ty jsi kdo?"

Další ohnivé zafunění. „Já? Gandara!"

„Proč se tvé dvojče také neobjevilo?" zeptal se Safar. „Řekni mu, ať také vyleze, abychom viděli i jeho."

Gandara pokrčil rameny, gestem tak vznešeným jako tanečník. „On se lidem nikdy neukazuje. To pravidla nedovolují. Vaši chášku mám na starosti já. On dělá demony."

„Tak tedy chápeš, že jsi byl přivolán a že musíš plnit mé rozkazy," poznamenal Safar.

Gandara vyskočil na trojnohou sesli a stál tam nahoře s očima zároveň se Safarovýma. „Jistě, jistě. Chápu. Jen rozkazuj, můj velký neurvalý pane. Ale nemohl by sis laskavě pospíšet? Ještě jsem nesnědl svoji večeři." Ukázal na kamennou sošku. „Když se nevrátím včas, ten můj zatracený hladový brácha mi ji celou spořádá."

Otočil se k Nerise, snad v naději, že u ní nalezne trochu větší pochopení. „Ani nevíte, jak je to těžké přijít k nějakému solidnímu jídlu, když žijete v kamenné sošce."

„To si umím docela dobře představit." Nerisa zašátrala v kapse a vytáhla z ní nějaké cukrátko.

Gandarovi se rozzářila očička. „Chuť cukru už jsem neměl celých tisíc let," řekl a nastavil svoji malou dlaň.

Nerisa se váhavě podívala na Safara. Kývl, aby pokračovala, a ona natáhla ruku s pamlskem, který Gandara okamžitě popadl a strčil si ho do pusy. Žvýkal se zavřenýma očima, jako kdyby byl v

ráji. Potom se labužnický olízl svým dlouhým jazykem, aby sebral zbývající drobký cukru ze svých rtů.

Když skončil, otočil se k Safarovi. „Co chceš, člověče? A ať to není moc těžké. Za jeden pamlsek nemůžeš mít celý svět, víš.“

„Nejdřív bych se chtěl dozvědět něco o tobě,“ odpověděl Safar. „Odkud jsi? A co je tvůj účel?“

Gandara povzdechl. „Proč vždycky dostanu nějakého blbce?“ stěžoval si. „Třikrát za pět set let jeden hloupější než druhý.“

Safar ukázal svoji dýku a stvoření se stáhlo, načež se jeho nevrlý výraz proměnil ve strach. „Tvých chytrých řečí mám právě tak akorát,“ obořil se na něj Safar. „Tady poroučím já.“

„Není důvod hned se čertit,“ vykrucoval se Gandara.

„Odpověz na moji otázku.“

„Jsem z Hadin? Odkud jinud bych byl?“ řekl Gandara. „Je to už dávno, co jsme tam já a můj bratr byli vyrobeni. Jak dávno to však je, nemohu říci. Přinejmenším ale několik tisíc let. Byli jsme dárek pro jednu čarodějkou k její korunovaci na královnu.“

„A váš účel?“ zeptal se Safar.

„Jsme služebníci,“ odpověděl Gandara a zakroutil očima nad takovou hloupou otázkou. „Pomáháme čarodějům a čarodějkám s jejich kouzly.“

„Říkal jsi, že povinnosti tvé a povinnosti tvého bratra jsou rozděleny mezi lidi a demony. Proč to?“

„Jak to mám vědět?“ řekl Gandara se špatně maskovaným opovržením. „Tak jsme byli vyrobeni, to je všechno. Taková jsou pravidla. Já dělám lidi. Gandarí demony. Tak to prostě je.“

„Je tvoje dvojče úplně stejné jako ty?“ zeptal se Safar.

Gandara se rozesmál, což znělo, jako by se třísnilo sklo. „Ani náhodou. Jak sami vidíte, já jsem krásný, zatímco Gandarí má lidskou tvář.“ Stvořeníčko se otřásl. „Znáte snad něco ošklivějšího? Tím samozřejmě nechci urazit vás dva.“

„Jak ses ocitl v Esmíru?“

„Tak tohle je to nejsmutnější vyprávění v celé historii tragických příběhů,“ řekl Gandara. „Byli jsme převáženi v cestovní truhle královny a naši loď přepadli piráti. Od té doby jsme byli majetkem těch nejodpornějších tvorů, jaké si dokážete představit. Byli jsme prodáváni z jedné špinavé ruky do druhé. Potom, asi před padesáti lety, nás zamíchali mezi bezcenné zboží a byli jsme ztraceni. Od té doby jsme žili v krámcích po tržnicích. Všemi opomíjeni.“

Laskavě se podíval na Nerisu. „To byl docela dobrý trik, který jsi tam na tržišti předvedla. Vždycky jsem si myslel, že ženy jsou z lidí nejlepší.“ Nerisa se začervenala, ale nic neřekla.

Gandara se obrátil k Safarovi. „Předpokládám, že se u tebe já a můj bratr na nějaký čas zdržíme. Zřejmě do té doby, dokud tě někdo nezabije, nebo nás neprodáš někomu jinému.“

„Jestli se nebudeš chovat slušně,“ odpověděl Safar, „daruji tě i s tím tvým bratrem té nejstarší, nejšpinavější a nejbradavičnatější čarodějnici v celém Esmíru.“

„Dobrá, dobrá,“ konejšil ho Gandara. „Hlavně se moc nerozčiluj. To jsem jen tak plácnul.“

„Co všechno ještě umíš, krom toho být služebníkem?“

„Jako by to nebylo dost,“ hudoval Gandara. „Hádám, že dobré a poctivé posílení magie dneska nikoho neuspokojí. No, to za starých...“ Zmlknul, když uviděl Safarův varovný pohled. „No nic, nic. Zapomeň, že jsem něco říkal. Ubohý služebník tu zjevně nemá ani to svaté právo si postěžovat. Jestliže chceš víc, dostaneš víc. Mohu přinést, nebo u sebe nosit různé věci, které by normálního smrtelníka dotekem zabily. Mohu také špehovat tvé nepřátele, když si budeš přát. I když to je poněkud omezené, protože se nedostanu dál než nějakých dvacet stop od želvy, takže bys mě musel ukrýt v obydlí svého nepřítele, nebo kdekoli jinde, kde by to tvoji chabou lidskou představivost napadlo. Mohu tě také velmi dobře varovat, když se nablízku objeví nějaký zloduch.“

Gandara se zahihňal nějakému soukromému vtípku. „Abych řekl pravdu, být tebou, nařídil bych mi, abych se do tohoto úkolu pustil hned teď.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Safar.

Další úšklebek. „To nic,“ řekl Gandara. „Tak daleko moje oddanost nesahá, víš. Jestliže ti to nedošlo, můj Moudrý pane, tak jdi do háje!“

„Služebníku!“ křikl na něj Safar. „Okamžitě na stráž!“

Stvoření se rozesmálo a vyskočilo na nohy. „Provedu, pane! Žádný strach, Gandara je na dosah!“

Potom k Nerise: „Jediné, proč jsem vůbec něco říkal, moje drahá, je, že jsi na mě byla tak hodná. Dala jsi chudákovi Gandarovi cukrátko, aby si pěkně pochutnal, víš. Kdyby si ti muži venku šli pro mého zatrpklého pána, vůbec nic bych neřekl.“

Ale oni si jdou pro tebe, Neriso. A jestli jsi můj malý prohnáný miláček, a já myslím, že jsi, tak odsud pěkně rychle zmizíš!"

S těmito slovy se ozvalo ostré třesnutí! - a Gandara zmizel.

Nerisa instinktivně vyskočila na nohy a beze slova se vrhla z okna. Zmizela jím právě ve chvíli, kdy se rozletěly dveře a čtyři velmi silní a velmi bledí muži vrazili dovnitř. Safar sebral sošku, schoval ji do svých šatů a vyhrabal se na nohy, aby se vetřelcům postavil.

„Co má tohle znamenat?“ dožadoval se.

Nejvyšší a nejbledější z nich odpověděl: „Cokoliv budu chtít, akolyto Timuro! A teď mi pověz, kde je ta zlodějka Nerisa! A řekni to pěkně rychle, je-li ti tvá kůže drahá!"

Safarovi stouplo srdce do hrdla.

Muž, který před ním stál, byl lord Kalasariz - proslulý walárijský zvědmistr.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Kalasariz

Přestože byl Safar vysoký, byl zvědmistr vyšší a tak vyzábělý a bledý, že ve svém černém hábitu a přiléhavé čapce vypadal jako přízrak.

Safar se měl pokořit - měl padnout na kolena, tlouci hlavou o podlahu a žádat lorda o shovívavost. Musel však dát Nerise čas, aby mohla prchnout, a tak se namísto toho choval drze, sprostě zíval a protahoval si ruce, jako kdyby jej probudili ze spánku.

„Promiňte mi to, příteli," odmlčel se, „ale učil jsem se dlouho do noci. Vždyť víte, blíží se zkoušky."

„Jak se opovažujete nazývat mě svým přítelem!" zařval Kalasariz.

Safar na něj zíral s posměšným výrazem údivu. „Omlouvám se. Z vašeho přístupu je mi jasné, že jen málokdo, jestli vůbec někdo, by stál o to, aby něco takového směl říkat."

„Nevíte snad, kdo jsem?" burácel Kalasariz.

„Zdá se, že ne," zalhal Safar. „Jinak bych věděl, jak vás správně požádat, abyste snížil svůj hlas. Nacházím se ve velice nervózním rozpoložení. Hlasité zvuky mi škodí a já se pak nemohu náležitě soustředit."

„Jsem lord Kalasariz," sykl zvědmistr. „Znáte to jméno, hlupáku?"

Safar se podrbal na hlavě, potom předstíral úlek a otevřel ústa. „Jemináčku, odpusťte mi to, lorde," pokyvoval hlavou. „Neměl jsem ponětí, že-"

„Mlčte!" rozkázal Kalasariz. „Na něco jsem se vás ptal, když jsem vstoupil. Odpovězte mi - kde je ta zlodějka Nerisa?"

Safar nasadil co nejprekvapenější výraz. „Nerisa? Počkat, počkat, odkud já to jméno znám? Nerisa? Není to žena pekaře z Didimovy ulice? Ne, to nemůže být..." Louskl prsty. „Už to mám! Myslíte to dítě, co se potlouká kolem Knihomolny? Tu hledáte?"

„Víte velmi dobře, koho mám na mysli, akolyto Timuro," řekl Kalasariz.

„Už ano, pane," přikývl Safar. „Ale, kde je, to nevím. Snad... byli jste v Knihomolně? Občas tam přespává."

„To vím," procedil Kalasariz mezi zuby.

„To je vlastně pravda. Vždyť jste přece vrchní zvě- chci říci ochránce Walárie."

„Chcete snad popřít, že jste se s ní dnes sešel?" zeptal se Kalasariz.

„Ne, já... eh... myslím, že to nepopírám," odpověděl Safar. „Ale ani to nemohu potvrdit." Nesměle pohlédl na Kalasarize. „Byl jsem dnes většinu dne opilý, víte. Moc si toho nepamatuju. Možná jsem Nerisu viděl. Možná ne. Mrzí mě, že vám nemohu nijak pomoci."

„Nelíbí se mi vaše mravy, Safare Timuro," řekl Kalasariz. „Možná si myslíte, že jste přede mnou v bezpečí, protože jste pod ochranou lorda Umurhana. Že nad záležitostmi univerzity nemám žádnou moc."

„Odpusťte mi mé obhroublé horské vychování, lorde," omlouval se Safar. „Občas nevědomky urazím některé městské lidi. Víím velmi dobře, že jste pověřen dohlížením na dodržování zákonů ve Walárii. A tato povinnost zcela jistě zahrnuje i chrám spolu s univerzitou."

Kalasariz Safara ignoroval a rozhlížel se po pokoji, přičemž se jeho dlouhý nos pohyboval jako nos lovící fretky.

Aby odlákal jakékoliv podezření, začal Safar znovu. „Promiňte mi mou troufalost, lorde, ale proč by někdo vaší vznešenosti hledal obyčejnou zlodějku? A navíc ještě dítě?"

Kalasarizův pohled přešel k němu a Safar pocítil náhlý chlad, když se setkal se zvědmistrovými blýskavými očima.

„Bylo mi řečeno, že jste nejchytřejší student na univerzitě," řekl zvědmistr. „Možná až příliš chytrý. Ke své vlastní škodě. A nerespektujete pravidla ani nadřizené."

Odmlčel se, aby zjistil, jestli je Safar takový blázen, aby mu odpovídal. Konečně uspokojeně kývnul. „Alespoň jste dost chytrý na to, abyste věděl, kdy máte svůj jazyk držet na uzdě. Na vaší otázku odpovím dvěma způsoby, akolyto Timuro. Jestli jste skutečně tak inteligentní, budete vědět,

kteřou z odpovědí si vybrat za správnou.

První je tato: Hledám tu dívku, protože jsem od jednoho informátora dostal zprávu, že je důležitým poslem skupiny podvratných studentů."

Safar nepotřeboval žádné přetváření, aby se mu rozšířily oči. „Nerisa?“ zeptal se udiveně.

V Kalasarizových očích se zablesklo nové podezření. „Chcete snad tvrdit, že o studentech nic nevíte?"

Safar dobře věděl, že nemá smysl lhát o něčem, co bylo ve Walárii veřejným tajemstvím. „Doslechl jsem se, pane, že na univerzitě jsou jistí studenti, kteří jsou natolik pomýlení, že zpochybňují politiku dobrého krále Didimy." Když viděl, že byl tento kousek pravdy bez obtíží spolknut, pokusil se o lež. „Neznám je a ani jsem se s těmito blázný osobně nikdy nesetkal, stejně jako jsem neměl ponětí, kdo jste vy, když jste vstoupil do mého pokoje. O politiku se nestarám, můj lorde. A ani jsem se o ni nikdy nezajímal."

Kalasariz si Safara změřil odshora dolů, studuje každý záhyb na jeho obleku, každé zacukání ve tváři. „Druhá odpověď zní, že ta dívka, Nerisa, je pouhou záminkou a že jsem zde ze zcela jiného důvodu."

Kalasariz se s pohledem upřeným na Safara odmlčel.

Potom řekl: „Slyšel jsem, že jste blízkým přítelem Iraje Protaruse."

Safar byl příliš zaskočen, aby své překvapení dokázal skrýt. „No, ano, to jsem." odpověděl. „Nebo spíš, byl jsem, před několika lety. Roky jsem ho neviděl ani jsem od něj nedostal žádnou zprávu."

„A co kdybych vám řekl, že mám jiné informace, akolyto Timuro?" nadhodil Kalasariz. „Co když vám povím, že mám spolehlivého informátora, ochotného dosvědčit, že jste s Protarusem v neustálém spojení?"

„Řekl bych, že váš informátor je lhář, můj lorde," odpověděl Safar zcela rozhodně. „A také bych ještě řekl, co na tom? Iraj Protarus nemá s Walárií nic do činění."

Kalasariz ohrnul pysk. „Chcete snad tvrdit, že nevíte nic o Protarusových aktivitách?" otázal se. „Chcete říct, že nevíte o jeho četných vítězstvích?"

Safar pokrčil rameny. „Cosi jsem zaslechl na tržišti, můj lorde. Něco z toho může být dokonce pravda. Už když jsem se s Irajem přátelil, byl odhodlaný stát se vůdcem svého klanu. A jestli tomu správně rozumím, tak toho dosáhl. Je nezpochybnitelným vládcem jižních planin."

„O, jeho nároky jsou dobře zpochybnitelné."

„Myslíte jeho strýcem, lordem Fulainem," řekl Safar. „A spojencem jeho strýce - Koralíou Kanem. Iraj mi o nich před několika lety vyprávěl. Nenáviděl je a podle mého k tomu měl dobrý důvod. Poslední z báchořek, jež jsem na tržišti zaslechl, říkala, že Fulain a Kan byli vyhnáni do království lorda Kana."

„Na člověka, který předstírá, že ho politika nezajímá, toho víte dost."

„Iraj byl mým přítelem, lorde," vysvětloval Safar. „Je jenom přirozené, že se zajímám o jakékoliv zprávy, které o něm slyším."

„Jak vám potom, akolyto Timuro, mohla uniknout zpráva, že byl Iraj Protarus prohlášen za nepřítele Walárie?"

„Kdy?" zareagoval šokovaný Safar. „Nic jsem o tom neslyšel."

Kalasariz se usmál. „No," odmlčel se, „vlastně to ještě nebylo ohlášeno. Král vstoupil do spojenectví s lordy Fulainem a Kanem. Obává se, že se Protarus nespokojí jen s jeho jižním územím a brzy se pokusí rozšířit své hranice. Toto spojenectví bude ohlášeno zítra."

Safar měl spoustu důvodů věřit, že všechno, co Kalasariz říkal, byla pravda. Zcela jasně si vzpomínal na Irajův sen o velkých vítězstvích - stejně jako si vzpomínal na svoji vizi, v níž Iraj vedl obrovskou armádu.

Kalasarizův drsný hlas protnul jeho myšlenky. „Akolyto Timuro, stále chcete tvrdit, že nejste v žádném spojení s barbarami, který si teď činí nárok na královský titul?" Plivl na zem. „Král Protarus," zasupěl. „Taková barbarská domýšlivost."

Safar se zhluboka nadechl. „Nemluvil jsem s ním, ani si sním nedopisoval, můj lorde," řekl po pravdě, „a to od chvíle, kdy jsem opustil svůj domov v horách. Pochybují, že si na mě Iraj ještě vůbec pamatuje. Proč taky? Nejsem nijak důležitý. Byli jsme jen chlapci, které okolnosti svedly dohromady."

Kalasariz mu uštědřil další dlouhý, probodávající pohled. Potom kývl, jakoby ho to uspokojilo. „Kdyby se vám váš starý přítel ozval, akolyto," odmlčel se, „oznámíte mi to."

Safar si oddychl a pokývl hlavou. „Zajisté, můj lorde. Bez prodlení."

Byla to lež, kterou by bylo velmi těžké prokázat. Jaký by mohl mít Iraj důvod, aby ho po takové

dlouhé době hledal? Tak jak Kalasarizovi řekl, bylo to dávno zapomenuté chlapecké přátelství.

Potom se zvědmistr náhle otočil na patě a pokynul svým mužům, že je připraven odejít. Safar dosedl, když Kalasariz nakročil do dveří, ale jakýkoliv pocit úlevy, který přitom mohl mít, byl jen krátkodobý. Jakmile Kalasariz dosáhl dveří, otočil se zpátky.

„Možná, že jste, nebo nejste blázen, za kterého se vydáváte, akolyto Timuro. Buďte si jist, že se osobně postarám, aby se to zjistilo.“

A byl pryč.

Safar zaslechl suchý chechot, který vycházel z kapsy jeho kutny. Byl to Gandara.

Slyšel jak říká: „To máš pěkné přátele, pane. Pro mě je to štěstí. Až tě zabijí, budu v mnohem lepší společnosti.“

Potom se obořil na své dvojče: „Drž hubu, brácho! Nech si to pro demony. Neboj se, brzy přijde tvůj čas.“

Safar poplácal bulku své kapsy a slyšel, jak Gandara vydal uspokojivé: „Au!“

„Nezahrávej si se mnou,“ pohrozil mu Safar. „Možná jsem jen student, ale zacházení se služebníky se probírá už v prvním ročníku. A podle mého mistra Umurhana je pravidlo číslo jedna, nikdy služebníkům nedůvěřovat. Druhé je, být na ně tvrdý. V mnoha věcech s Umurhanem nesouhlasím, ale z toho, jak se zatím chováš, soudím, že si jeho učení budu muset vzít k srdci.“

Znovu bouli plácl. „Je ti to jasné?“

„Dobrá, dobrá,“ ozval se Gandara z kapsy. „Jak si přeješ, pane.“

Potom k svému bratrovi: „Drž hubu, Gandarí! Drž hubu! Drž hubu! Drž hubu!“

Dopis, ač napsán na drahém papíře, byl ušmudlaný od táborového kouře a ohmataný, jak byl mnohokrát předáváný z ruky do ruky.

Kalasariz jej roztáhl na stůl a přisunul olejovou lampu blíž, aby na něj ostatní dva viděli.

V dopise stálo toto:

Můj drahý Safare

Všechno, co jsi předpověděl se vyplňuje a dokonce rychleji, než jsem sám očekával. Dokonce když ti teď píši, celý můj tábor je opilý vínem i radostí nad dalším velkým vítězstvím. Opět jsme měli malé ztráty, zatímco náš nepřítel silně utrpěl. Moje armáda je každým dnem větší a schopnější. Ale něco ti povím, drahý příteli. Poučil jsem se, že úspěch může být nebezpečnější než vítězství. S každým městem, které obsadím, s každou hranicí, kterou překročím, stoupá tlak na to, abych dosáhl víc. Protože kdybych se zastavil, měli by moji nepřátelé čas spojit proti mně své síly. Největší problém, před kterým stojím, však je, že jsem obklopen poradci, kteří hledají jen vlastní prospěch a musel bych být blázen, abych uvěřil jejich slovům a proklamované oddanosti.

Ale vím, že tobě, můj příteli, mohu důvěřovat. Svoji odvahu jsme dokázali v bitvě se zloduchy. Moji mysl, mé soukromé myšlenky znáš lépe než kdo jiný. Stejně jako já znám tvé.

Safare, snažně tě prosím - ihned za mnou přijed'. Abych tvoji cestu ke mně urychlil, založil jsem u Kupeckého cechu ve Walării tučné konto.

Velmi tě potřebuji, příteli a zapřísáhlý bratře.

Nechť bohové zachovají přízeň tobě i tvé drahé rodině v Kyranie.

Když muži dočetli dopis, Kalasariz řekl: „Porovnal jsem podpis. Není pochyb o tom, že patří Irajovi Protarusovi.“

„To jsou velmi znepokojivé zprávy, pánové,“ odpověděl král Didima. „Věřu velmi znepokojivé.“

„A pro mě zatraceně ostudné,“ dodal Umurhan. „Chápete, jak *mi* teď je? Když si představím, že jsem si celou tu dobu hřál hada na prsou.“

„Ale, ale, Umurhane?“ uklidňoval ho Didima. „Nikdo tě přeci z ničeho neviní. Jak bys to mohl vědět? Konec konců ten mladík přišel s vysokým doporučením.“

Tři muži se sešli v králově soukromé pracovně. Vládli spolu již tak dlouho - rovnocenně se dělíce o moc i bohatství - že se ve společnosti druhých chovali nenuceně. Byli zvyklí dělat kompromisy a jakmile byl vytyčen nějaký cíl, začali se hladce propracovávat k jeho dosažení. Didima byl podsaditý muž se špalkovitými rukama a sudovitým tělem. Jeho tvář, kulatou jako meloun, stínily vousy prorostlé šedí. Umurhan byl každým coulem čaroděj, se stříbrnými žhnoucými očima pod špičatou čarodějnickou čepicí. Měl husté obočí ve tvaru křídel netopýra a dlouhý bílý vous. Kalasariz byl šedá eminence a doplňoval tuto bezbožnou trojici.

„Děkuji vám za vaši důvěru ve mě, Veličenstvo,“ řekl Umurhan. „Ačkoliv musím říci, že *jsem*

nedávno začal mladého Timuru sám podezřívát. Chtěl jsem jej vyhodit ze školy, ale nechtěl jsem urazit jeho patrona lorda Muzina. Namísto toho jsem se chtěl postarat, aby Timura nesložil nadcházející zkoušku. Pak bych se jej zbavil bez jakýchkoliv sporů."

"S lordem Muzinem promluví," nabídl se král Didima. "Bude rád, že mu dáme šanci se od tohoto malého zrádce distancovat."

"Rád bych, abychom se o tom ještě nikomu nezmiňovali," upozornil je Kalasariz. "Chci vidět, kam nás to dovede."

"To je velmi dobrá rada," poznamenal Didima. "Proč se snažit polapit jen jednoho vzbuřence, jestliže máme šanci zamést s nimi se všemi." Nepřítomně si uhladil vousy svými tlustými, tupými prsty. "Toto jsou nebezpečné časy, pánové, jak jsem již řekl mnohokrát předtím. Dva roky špatné úrody. Epidemie moru mezi našimi ovci i dobyt看. Bandité přepadávají karavany víc než kdy jindy, což obchodu nijak neprospívá. A tento rostoucí odpor, který připisují špatnému vedení našeho obyvatelstva k tomu, aby platili zvýšené daně, které potřebujeme, jenom abychom království udrželi celé a na správné cestě."

A teď si přijde nějaký Iraj Protarus se svojí barbarskou armádou a vpadne do naší říše nevinných, mírumilovných králů. Vždyť jenom minulý měsíc tenhle Protarus uřízl králi Límanovi z Šarídu hlavu. Samozřejmě potom, co vyplenil celé město a spálil jej na popel."

Didima si sáhl na krk a otřásl se. "Není správné uřezávat královské hlavy. Poškozuje to důstojnost všech trůnů."

"S tím nemohu než souhlasit. Veličenstvo," řekl Umurhan. "A myslím si, že jsme se moudře rozhodli, když jsme se spojili s Protarusovými nepřáteli, Korialiou Kanem a lordem Fulainem."

"Budeme muset znovu zvýšit daně," varoval Didima, "abychom mohli zaplatit žoldnéře a zbraně, které jsme svým novým přátelům slíbili."

"Jestliže to však Protaruse jednou provždy zastaví," dodal Umurhan, "bude to stát za to. Jednoho dne nám naši občané poděkují, že jsme je před tím šílencem uchránili."

"Ať nám budou děkovat nebo nás proklínat," vložil se do toho Kalasariz, "zaplatí stejně. Ale to je stará věc a stejně tak, jak rád bych s vámi dvěma mluvil celou noc o politice, tak bych se i rád domluvil na přesném postupu ohledně Safara Timury. Co bychom měli podniknout dál?"

Umurhan ukázal na zabavený dopis. "Jak se vám to dostalo do rukou?"

"Mám informátora v Knihomolně, která, jak všichni víte, je oblíbeným místem studentských schůzek," odpověděl Kalasariz. "Safar je blízký přítel majitele a všechny jeho zprávy a pošta jsou doručovány tam."

"To místo znám," řekl Umurhan. "Majitel je výstřední, ale neškodný starý dobrák, který nedůvěřuje moci. Myslím, že se jmenuje Katal. Nedokáží si představit, že by se najednou tak proměnil a stal se informátorem moci."

Kalasariz se slabě usmál, takže vypadal ještě víc jako kostra. "Na mé výplatní pásce není majitel, ale jeho vnuk. Jmenuje se Zeman. Je sice ducha mdlého, ale je také citižádostivý. Plný vychytralosti a všechny jsou špinavé. Zeman se nemůže dočkat, až podnik zdědí, ale naneštěstí pro něj vše nasvědčuje tomu, že jeho dědovi zbývá ještě mnoho let zdravého života. Moji vyslanci Zemana přesvědčili, že když nám pomůže, mohli bychom jeho dědovi napomoci k odchodu do hrobu."

"Výborně, výborně," radoval se král Didima. "Čím černější duše, tím povolnější tělo."

Kalasariz se uchichtl. Znělo to, jako když se o sebe třou konce zlomené kosti. "A to v Zemanově případě platí dvojnásob. Zdá se, že Safara Timuru obzvlášť nesnáší. Nevím proč - podle toho, co vím, mu Timura nikdy nic neudělal. Myslím si, že žárlí, protože jeho děd chová k Timurovi velkou náklonnost. V Knihomolně je také jedno dítě. Zlodějka jménem Nerisa, kterou zdá se. nenávidí téměř stejně silně jako Timuru. Opět nemohu říci proč. Ani mě to nezajímá. Stačí když řeknu, že Zeman už delší dobu na svou vlastní pěst vyhledává důkazy proti Timurovi. Bohové vědí, že jsme neměli žádný důvod jej podezřívát. Potom přišel tento dopis a Zeman se s námi okamžitě spojil."

Kalasariz se opět usmál s výrazem posmrtné masky. "Podařilo se mu vykonstruovat obvinění tak, že se s tím svezlo i to dítě."

"Skvělé, skvělé," neskrýval Didima svoji radost. "Dva nepřátelé jednou ranou. To musí být Zeman velmi šťastný."

"Určitě ne tak šťastný, jak bude, jestli to vyjde," poznamenal Kalasariz. "Jsem přesvědčen, že moji informátoři musí být vždy tak bohatí, aby mohli snít ve velkém, ale dostatečně chudí na to, aby tyto sny měli vždy jen na dosah."

"Co říkal Timura, když se o dopisu dozvěděl?" zeptal se ho Didima.

„Nezmínil jsem se mu o něm," odpověděl Kalasariz.

„Nechal jsem ho lhát. Tvrdil, že už od dětství nedostal od Protaruse žádnou zprávu. Také řekl, že pochybuje o tom, jestli by si na něj jeho starý kamarád ještě vzpomněl."

Umurhan zafuněl. „Věrohodná báchorka. Tento dopis je zajisté jedním z mnoha pobídek od Protaruse, aby se k němu Timura přidal v jeho dobrodružství. A podívejte zde..." Píchnul prstem na jednu větu v dopise. „Protarus říká, že pro Timuru složil vysokou sumu u Kupeckého cechu."

Kalasariz zafuněl. „Ty jsem samozřejmě zabavil. Sto zlatých mincí."

Umurhanovo obočí jako netopýří křídla se překvapením stáhlo. „Tolik?" řekl. Potom dodal: „To je jen další důkaz, jako bychom jej potřebovali. Takový obnos by nikdo nevydal jen tak."

Didima se předklonil. „Proč si myslíš, že Timura vzdoroval Protarusovu naléhání?"

„To je velmi jednoduché, Veličenstvo. Vyčkává na větší podíl z kořisti," vysvětlil Kalasariz.

Umurhan se chvíli tvářil zadumaně, potom řekl: „Jsem si jist, že je to součást jeho hry. Nicméně jsem si také jist, že se chce zmocnit mých nejdůležitějších magických tajemství a vzít si je s sebou. Nedávno jsem jej přistihl ve své soukromé knihovně. Právě proto jsem jej málem vyloučil. S výjimkou několika málo kněžích a učenců, kterým důvěřuji, jsou tyto knihy a svitky pro všechny zakázané."

Toto odhalení se setkal s dlouhým mlčením. Začal Didima. „A co ta bitva, o které se Protarus zmiňuje? Ta část o zloduších? Jak si to vykládáte?"

„Nějaké dětské dobrodružství, předpokládám," odpověděl Kalasariz. „Samozřejmě přehání."

Didima přikývl. „Ano, ano. Co jiného by to mohlo být?"

Na chvíli se zamyslel, potom se zeptal: „Co tedy s akolytou Timurou uděláme?"

„Zatím nic," řekl Kalasariz. „Ať si má svojí hlavu a ve správnou chvíli se postaráme, aby velmi veřejně navštívila našeho kata, který mu ji odstraní." Ze svého rukávu vyndal smotek a rozbalil jej na Didimově stole se slovy: „A k tomu, Veličenstvo, potřebuji váš podpis, který by schválil popravu Timury i ostatních spiklenců, až přijde čas s nimi zamést. Nechceme žádné vleklé procesy nebo prodlevy, které by jejich příznivcům mohly dát čas k rozpoutání podpory veřejnosti."

Král se uchichtl, zvedl husího brku a namočil jej do inkoustu. „Vidím, že tam nyní máš jen Timuru?"

„Ach, těch bude víc. Veličenstvo," ujistil ho Kalasariz. „Zajisté jste si všiml, že jsem na stránce nechal spoustu místa."

Král souhlasně kývl. „Tulaz si určitě rád zvýší svůj rekord. Uděláme z toho událost, co? Veřejný svátek. Jídlo a pití zdarma. Malý karneval, který by tento moment pozdvihl." Naškrábal své jméno na dokument a pronesl: „K uklidnění občanů není nic lepšího než masová poprava."

Kalasariz se nepatrně usmál, foukl na mokrý podpis a podal dokument Umurhanovi. „Potřebuji vás jako svědka. Je to jenom formalita."

Umurhan bez zaváhání podepsal. „Škoda, byl to velmi nadějný hoch."

O několik hodin později se Kalasariz připravoval k spánku. Zatímco jeho krásné posluhovačky natahovaly povlaky a načechrávaly lůžko, vypil svůj oblíbený sladký lektvar, ochucený brandy a slabými spacími prášky.

Nebyl člověkem, který by měl klidný spánek. Nebylo to však množství krve, kterou proléval, co mu nenechalo spát, ale neustálá starost, že na něco zapomněl. Jeho uskoků a zrad bylo přešel a měl tolik nepřátel, že se neopovažoval polevovat ve své ostražitosti. Byl mistrem lží, a tudíž se neustále snažil udržovat si o těchto nepravdách a polopravdách přehled. Přes den žádné slabé chvílky nemíval, ale v noci jej ze sna strašily plány, které se zhatily, kvůli nějaké jeho hloupé chybě nebo opomenutí. Bez svého nočního rituálu se probouzel těmito nočními můrami tak oslabený, že jej přepadaly pochybnosti. A tak potom, co vypil lektvar, nechal se i přes pozdní noční čas ukojit svými posluhovačkami. Vykoupaly ho a oděly jej do noční košile z černého hedvábí.

Propustil je a sáhl po černé hedvábné masce, kterou se uzavíral před zbloudilým světlem. Ve chvíli, kdy si ji nasazoval, se rozpomněl na dokument k popravě, který byl stále na jeho stole. Navzdory spacímu lektvaru a péči jeho služebných věděl, že neusne, dokud tam tak bude bez dozoru ležet. Co na tom, že by se nikdo neodvážil vstoupit do domu walárijského zvědmistra, natož potom vykrást jeho noční komnatu. Jeho zranitelná mysl byla tak zaneprázdněna, že jak by se tak převaloval a cukal sebou celou noc, napadaly by jej nesčetné scénáře, ve kterých by se něco tak nepravděpodobného stalo skutkem.

Ačkoliv již skoro spal, vstal a dal se do díla. Dal si velmi záležet na tom, aby získal podpisy svých spoluvládců na zplnomocnění Safarovy smrti. Jeho vlastní jméno na něm ale nestálo - samo o sobě pozoruhodné. Kalasariz je sroloval spolu s ostatními dokumenty, na kterých jeho jméno *bylo*. Byl to

oficiální protest proti tomuto rozhodnutí, který oslavoval Timuru jako mladého muže výjimečných kvalit a schopností. Zamknul je do svého zvláštního úkrytu ve stěně za třetí deskou obkladu od vstupu do ložnice.

Kalasariz neměl žádné větší plány, než přežít jako spoluvládce Walárie. Zajisté nijak netoužil po tom vidět sesazení krále Didimy, stejně jako si ani nepřál usednout na trůn. Ale jak sám Didima řekl, byla to nebezpečná doba. Kdyby se snad nějakou vzdálenou náhodou ten mladý vzbouřenec Iraj Protarus ocitl v postavení, že by se chtěl za smrt svého přítele pomstít, Kalasariz raději předstíral, že byl Timurovým zastáncem. Zvědmistr nepochyboval o tom, že bylo správné sjednotit se proti Protarusovi. Ale byla tu i mizivá možnost, že spojenectví padne a jednoho krásného dne se Protarus se svojí armádou objeví před hradbami. Didima a Umurhan za svůj zločin zaplatí vlastním krkem. Tulaz by mile rád vykonal svoji povinnost, neboť katů je vždy nedostatek a byl by okamžitě uvítán do služeb nového krále. Kalasariz, vyzbrojený dokumenty prokazujícími jeho nevinu, by byl také uvítán. Protarus by potřeboval zvědmistra a kdo jiný by se na takovou práci hodil lépe než samotný Kalasariz?

Timura skýtal Kalasarizovi výjimečnou příležitost. Na jedné straně bylo nutno odstranit jakékoliv nebezpečí, které mohl jako přítel Iraje Protaruse představovat. Na druhé, na něj jako na cizince mohly být svaleny hory viny. Bude prohlášen za vůdce vzbouřenců všech mladých horkých hlav, které se vzpíraly vládcům Walárie. Tucet či více jeho „velitelů“ - ve skutečnosti pravých vůdců opozice - by si také vysloužili nejvyšší trest. Nejenže by to umlčelo jejich stoupence a následovníky, ale veškerá vina by byla svalena na vnější nepojmenované vlivy.

Jak říká jedno přísloví: „své cukrátko není třeba jen získat, ale i sníst.“

Kalasariz neměl sladkosti rád, ale ten pocit se mu líbil.

Té noci spal zvědmistr výborně. Avšak těsně před První modlitbou se mu zdálo, že malá podivná bytost s lidským tělem a démonskou hlavou hltala rohlík za rohlíkem a drobila přitom na všechny strany.

Když skončila, oprášila se a podívala se mu zpříma do očí.

„Drž hubu!“ řekla. „Drž hubu, drž hubu, drž hubu!“

Nevěděl, jak si má to stvoření nebo jeho dovádění vysvětlit. Ale z nějakého důvodu jej to děsilo.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Velký chrám ve Walárii

Na rozdíl od Kalasarize spal Safar té noci jen málo. Každé stéblo slámy v jeho matraci i hrbolek na polštáři jej tlačily. Před několika dny byl jeho největší starostí mírný a poněkud akademický strach, že svět stál před nějakým velkým nebezpečím. Ve věku dvaceti let to nebyl schopen brát osobně. Zvědmistrova návštěva ve spojení s nedávnými problémy s Umurhanem mu dodávala pocit menší nesmrtelnosti. Měl malér a tento malér přerostl z žulových kopečků Umurhanovy nelibosti v ponuré hory Kalasarizova podezření.

Najednou byl obklíčen ze všech stran a zmateně přemítal, co má dělat. K tomuto marasmu přispíval i zmatek způsobený Nerisiným dárkem a strach o Nerisu samotnou. Z nějakého důvodu ji někdo udal.

Všichni v ulici věděli, že Nerisa prováděla osobní službičky pro každého v Knihomolně, kdo jí zaplatil měďák či dva. Jisté je, že někteří mladí muži, kteří si ji najímali, měli kontroverzní názory. To však z Nerisy nedělalo jednoho ze spiklenců. Byla to také skutečnost, o které každý věděl - včetně Kalasarizových přísluhovačů, pro které se Knihomolna stala jejich územím. Tak proč ten informátor lhal? Proč poukázal právě na Nerisu?

Potom Safara napadlo, že skutečným terčem byl on. Někdo se na něj pokoušel udeřit skrze Nerisu. Ale znovu se dostavila ta otázka ze všech nejdůležitější: Proč? Potom si uvědomil, že ať už na ni dostane odpověď nebo ne, jeho osud by mohl rychle spět k nepříjemnému závěru. Jediná rozumná věc, kterou mohl učinit, byla prchnout z Walárie, jak nejrychleji mohl. Takovýto čin by jistě Kalasarizovo podezření proměnil v naprostou jistotu o Safarově vině. Avšak zůstat ve Walárii, přemítal Safar, vydán zvědmistrovi na milost, by bylo ještě nebezpečnější.

Rozhodl se utéci. Prchne domů do Kyranii tak rychle, jak to bude možné. Ale co s Nerisou? Musí vymyslet nějaký plán, jak ji ochránit před jakýmkoliv represáliemi, které by jeho útěk mohl způsobit.

Jakmile Safar učinil toto rozhodnutí, velmi se mu ulevilo. Ve Walárii se toho mnoho naučil, ale byl to ten nejnejpříjemnější pobyt v nepříjemném městě. Stýskalo se mu po rodině a přátelích. Chyběl mu čistý horský vzduch a modrá obloha, žhnoucí mračna a zasněžené svahy.

V cestě mu stála jediná věc - nedostatek peněz. Aby mohl úspěšně utéci, potřeboval tučnou sumu. Potřeboval rychlého koně a zásoby na dlouhou cestu domů a také peníze pro Nerisu. Kde by k nim mohl ale přijít? Nemělo smysl žádat svého patrona lorda Muzina. Nejen, že by mu peníze odepřel, ale podle Safara bylo velmi pravděpodobné, že by o této jeho žádosti okamžitě spravil Kalasarize.

Existoval jen jediný člověk, o kterém si myslel, že by mohl pomoci.

Ale jakmile tento krok udělá, není cesty zpět.

Safar vstal ještě před prvním světlem. Umyl se, oblékl a vyrazil do blízkého pekařství, kde koupil lepkavý rohlík, plněný šťavnatým rybízem. Pospíšil si domů, uvařil konvici silného čaje a zatímco jej pil, přivolal Gandaru.

Malý služebník se vyloupil z obláčku magického kouře, přičemž kašlal a mnul si ospalé oči.

„Neříkej mi, že *taky* vstáváš brzy!“ zakřučel Gandara. „Bohové mě musí nenávidět. Jak by jinak mohli dovolit, abych padl do rukou takového krutého pána?“

Namísto odpovědi Safar zvedl lepkavý rohlík. Služebnickovy oči se rozšířily. „To je pro mě, můj moudrý a laskavý pane?“

„Tak, tak,“ odpověděl Safar.

Podal mu rohlík. Služebník po něm chňapl a okamžitě jej začal hltat. Vrněl rozkoší a drobky i rybíz padaly na podlahu.

Když skončil, olízl si každý svůj odrápený prst, mlaskl a řekl: „Kdybys mi dal ještě jeden, *zabíjel* bych pro tebe, pane.“ Z jeho tónu Safarovi došlo, že to nebyl žádný vtip.

„Ty bys zabíjel za kousek pečiva?“ zeptal se Safar.

Gandara pokrčil rameny. „Peníze mi k ničemu nejsou. Ani drahokamy nebo poklady. Nezapomínej, že žiji v kamenné želvě. Ale kousek něčeho sladkého... hmram... Ach ano, pane. Okamžitě mě zaved’

ke svým obětem. Pomůžu ti vyčarovat solidní jed, který ti zaručí, že se tohle město scvrkne na samotu."

„Já lidi nezabím."

„O to větší škoda," odpověděl Gandara. „Zabíjení je mnohem snazší než většina jiných úkolů." Protáhl si paže a zív. „Jestliže to není zabíjení, co po mně tedy přesně chceš, můj pane?"

„Zmenši se, jak nejvíc umíš, a vyskoč mi na rameno."

„To je nuda," postěžoval si Gandara, ale klapl drápy a okamžitě se scvrkl do velikosti větší blechy. Safar se musel velmi pozorně podívat, aby ho viděl. Gandara zakřičel stejně nahlas, jako když byl ve své původní velikosti: „S tím ramenem mi ale budeš muset pomoci, pane. Je to na mě moc vysoko."

Safar nastavil ruku a ta černá tečka, což byl Gandara, po ní vyběhla nahoru, hrabajíc po drsném plátně jeho rukávu, dokud se nevyškrabala na rameno.

„Musím dnes ráno zařídit něco velmi důležitého a potřebuji, aby ses pozorně díval, jestli nehrozí nějaké nebezpečí, nebo nejsou na blízku nebezpeční lidé."

„Dostanu další rohlík, pane?" ozval se Gandarův hlas. „Jestliže odvedeš dobrou práci," slíbil Safar. „A také jeden pro Gandarího?" naléhal služebník. Safar si povzdychl. „Ano. Gandarí také jeden dostane." „Příště vezmi s jahodami," žádal malý služebník. „Rybíz mě nadýmá."

Město se probouzelo k životu, když Safar vyrazil. Provoz byl slabý, ale několik krámků už otevíralo a před dílnami se shromažďovali dělníci, žvýkali olivy s černým chlebem a čekali na příjezd svých zaměstnavatelů. Safar prošel kolem dílny koláře, který začínal časně ráno, aby opravil vozy rozbité po cestě na trh. Muž s tvrdým pohledem se opíral o zeď poblíž vchodu. Upřeně zíral na Safa-ra, který ho míjel.

Safar nahnul hlavu co nejblíže k rameni. „Nějaký problém?" zeptal se.

„Jenom chmaták," odpověděla bleší tečka, kterou byl Gandara. „Žádný strach. Pro něj jsi moc chudý."

Safar šel dál, ale udržoval pomalý krok, aby jeho služebník mohl větřit po zvědech. Byl si jist, že Kalasariz svým zvědům nařídil, aby ho sledovali. Ačkoliv byl Safar jen chlapec z hor, neznalý městských praktik, měl mnoho zkušeností s přírodou, na které spoléhal. Člověk nebo zvíře, lovci se vždy chovali stejně. Číhající vlci by například poblíž své zamýšlené oběti postavili stráž. Když by se stádo pohnulo, stráž by pozorně sledovala nemocnou ovci, která byla vybrána k večeři. Zatímco by se stádo pohybovalo z místa na místo, vlk by jej následoval jen do určité vzdálenosti a pak by svoji povinnost předal dalšímu strážci, aby nevzbudil podezření. A tak pořád dokola, celý den, dokud se zamýšlená oběť nezpозdila za stádem, nebo se příliš nevzdálila od beranů. Potom stráž zavyla smluvený signál a smečka zaútočila.

Takhle nějak si Safar představoval, že pracují Kalasarizovi informátoři. Postaví zvěda na ulici poblíž jeho domu, a ten uvědomí ostatní, když se objeví. Pak si ho bude předávat zvěd za zvědem, dokud se večer nevrátí domů.

Jak se tak blížil na konec ulice, stařena v hadrech místo šatů a roztrhané koňské houni místo šálu se zvedla od svého trakaře. Na jedné straně vozíku měla v dřevěné kleci vrkající holuby, na druhé straně košík s horkými masovými pirožky, ze kterých se ještě kouřilo.

„Čerstvé holubí pirožky?" volala na Safara. „Dva měďáky za kus, pane."

„Ne, děkuji, babičko," řekl Safar a šel dál.

Stařena jej popadla za rukáv. „To je moje obvyklá cena, pane. Dva měďáky za pirožek. Jsou čerstvé a horké, pane. Dnes ráno čerstvě zabití. Ale vy jste takový krásný mladík, pane, jestli se neurazíte. Srdce téhle staré báby se rozezpívalo, jako by byla mladice. Pro vás, pane, za to, že jste mě přivedl zpět do mládí, budu chtít jen měďák za dva."

Špehounka viděla, jak Safar zaváhal, potom kývl a podal jí měďák výměnou za dva pirožky, které si strčil do měšce. Babičce co nejlaskavěji poděkoval a šel dál - zatočil za roh a pokračoval širokou ulicí. Stařena čekala, dokud nezmizel z dohledu, a potom rychle otevřela dvířka holubí klece. Popadla jediného bílého ptáka, který byl také mnohem větší a tlustější než ostatní. Polaskala ho, pošeptala mu konejšivá slova a vyhodila jej vysoko do vzduchu, překvapivě živým pohybem na někoho, kdo vypadal tak staře a shrbeně.

Holub letěl výš a výš - kroužil nad ulicemi, jak se snažil zorientovat. Poté vystřelil k vysoké věži, která byla nad vchodem do hlavního tržiště. Informátorka se usmála, neboť věděla, co bude následovat. Holub byl vycvičený, aby věž třikrát obletěl. To mělo upozornit všechny zvědy rozmístěné po městě, že Safar je v pohybu. Pak se měl holub vrátit k trakaři pro pochoutku a šeptanou pochvalu,

že je to moc chytrý a krásný pták.

Stařena, která byla zvědem, měla svého holuba moc ráda. Vychovala ho od vajíčka a rozmazlovala jej víc než jakéhokoliv jiného ptáka, kterého kdy měla. Pyšně sledovala, jak její malý miláček letí k věži. Potom zalapala po dechu, když se jak smrt černý pták objevil nad střechami a mávaje křídly mířil přímo k holubovi. Jestřáb se vrhl na svoji ptačí kořist s vytasenými drápy. Holub ucítil nebezpečí a snažil se uhnout, ale jestřáb byl rychlejší a ve vzduchu se objevil výbuch peří a krve. Dravec odletěl se zbytky holuba ve svých pařátech.

Stařena úpěla zděšením. Nejen, že ztratila svého oblíbeného miláčka, ale i Safara. Rychle popadla za ucho nějakého kolemjdoucího chlapce a dala mu minci, aby jí hlídal trakař s tím, že mu dá víc, jestli bude všechno v pořádku, až se vrátí. Potom odkvačila, aby svým nadřízeným oznámila, že jestřáb překazil jejich plány.

O dvě ulice dál Safar zaběhl za roh nejvyšší rychlostí, potom zpomalil na rychlou chůzi. Byla to nájemní čtvrť s vysokými křivolakými budovami. Nebyl tam nikdo než hospodyně, které nezákonně vylévaly nočníky na ulici, místo aby zaplatily mužům, co se svými vozy vyváželi pomyje. Okenice se rozrážely a špína se lila na ulici, potom se zase zabouchávaly dřívě, než si toho kdokoliv pověřený mohl všimnout. A běda těm kolemjdoucím, kteří nestačili uskočit správným směrem, když prvně zaslechli, jak se okenice otevírají.

Safar ladně sklouzl stranou, když se z nebes vylil kalný proud, a vyhnul se dokonce i pocákání svých šatů špínou. Hvízdnul a jestřáb se snesl dolů ze střechy. Přistál mu na rameni, zobák a peří na hrudi pokryté krví. Safar se nad tím ušklíbl, potom pokynul a jestřáb se proměnil v Gandara, který se zase stal bleší tečkou na jeho rameni.

„Podívej se na mě! Jsem samá holubí krev,“ stěžoval si služebník. „Bohové vědí, že chuť krve nenávidím a holubí krev zvlášt'. Jeden neví, kde ti špinaví ptáci lezli. Jsou horší než slepice.“

„Promiň,“ omlouval se Safar. „Ale byla to dobrá práce.“

„Mám já to ale ňoumu pána,“ řekl Gandara. „Samozřejmě, že to byla dobrá práce. To sis myslel, že jsem byl stvořen jen k magii? Tohle dělám po tolik staletí, že o tom ani nechci mluvit, protože mě to velice deprimuje.“

Fuj! Mám krev i v puse. A peří. Nemáš ponětí, co to s tebou dělá, když kousneš do peří.“

Safarovi bylo Gandary líto a utěšoval ho, jak nejlépe dovedl. O pár ulic dál koupil miskou pudingu, jenž plaval v růžové cukrové vodě. Snědl půl pudingu, poté zbytek odstrčil dřevěnou lžičkou na stranu, aby Gandara mohl skočit do misky a vykoupat se.

Šel dál, s Gandarou jako tlustou černou tečkou na své kutně.

Služebník říhnul. „Možná, že nakonec nebudeš tak špatný pán,“ připustil. „To jíš růžový puding každý den?“

„Ode dneška budu,“ slíbil Safar.

„Slyšíš to, Gandarí?“ volal služebník na svého neviditelného bratra. „Jsem úplně nasáklý cukrovou vodou! Život je krásný. A já mám nejlepšího pána na světě. Tak se jdi vycpat, mně je to fuk!“

Safara tento jednostranný rozhovor rozesmál. Byl rád, že nemusel nakládat víc jak s jedním služebníkem najednou. Spolu by ho jistě dohnali k šílenství.

Procházel pod velkým plátěným přístřeškem obchodu s koberci, když v tom uslyšel, jak nad jeho hlavou někdo syknul: „Safare!“

Byla to Nerisa. Skryl své překvapení a rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že nikdo není nablízku. Teprve potom se odvážil pohlédnout nahoru a uviděl tmavé oko lesknoucí se za dírou v přístřešku.

„Nedívej se sem,“ rozkázala mu dívka.

„Promiň,“ zašeptal Safar. Pohrával si s hromadou koberců poblíž vchodu, předstíraje, že prohlíží jejich kvalitu. „Jsi v pořádku?“ ptal se jí šeptem.

Nerisa vydechla. „Jen k smrti vyděšená, to je všechno. Co jsem provedla, že se mi Kalasariz přilepil na paty?“

„Ty jsi ho viděla?“

„Schovala jsem se venku, dokud neodešel. Nejdřív jsem si myslela, že mám vidiny. Nebo že se mi právě zdá zlý sen a já se nemůžu probudit. Potom prošel kolem mého úkrytu, takže jsem ho dobře viděla a v tu chvíli jsem si uvědomila, že to není žádná noční můra. Kdo by ten jeho ksicht nepoznal? Vypadá jako někdo, kdo moc nepřijde na slunce. Nebo jako duch.“

Safar přikývl a ohmatal další koberec. „Poslyš. Nemám čas ti vysvětlovat, co se děje. Tebe použili jen jako záminku, aby se dostali na mě. Nevím proč. Ale něco s tím hodlám udělat. Hlavně se moc neukazuj. Vyhní se Knihomolně. Dnes večer se sejdem.“

„Dobře Safare," odpověděla Nerisa. „Tak tedy večer. Řekněme tři hodiny po poslední modlitbě?"

„Kde? Můj byt není bezpečný."

„Nedělej si starost," ujišťovala ho Nerisa. „Nikdo mé neuvidí. Prostě zůstaň doma a já tě přijdu navštívit."

Chtěl něco namítnout, ale nad ním se ozval slabý rachotivý zvuk, a když vzhledl k trhlině v plátěném přístřešku, oko bylo pryč.

Safar měl starost, když na své cestě pokračoval dál. Nelíbilo se mu, že Nerisa příliš riskuje. Ale nemohl s tím nic dělat, a tak své obavy odsunul stranou, aby se co nejlépe mohl soustředit na svůj úkol. Zanedlouho dorazil ke svému cíli. Usmál se pro sebe, když se přibližoval, a pomyslel si, že všichni zvědové, kteří na něj byli nasazeni, budou pobíhat po městě a hledat jej. Ale on se bude skrývat jim na očích, v místě, kam by je nenapadlo se podívat - ve Velkém chrámu Walárie.

Byla to ošklivá stavba - řada mohutných budov s cibulovitými kopulemi na věžích, obklopených vysokými zdmi jako pevnost. Chrám vznikl jako jednoduchá kamenná stavba. Byl postaven před staletími prvním vrchním knězem ve dnech, kdy Walárii - což znamenalo „území vod" - tvořilo jen několik málo zchátralých budov obehnaných obrovskými ohradami, kde byla velká stáda dobytka, která obohacovala původní obyvatele. Legenda vyprávěla o tom, že Walárie byla založena potulným čarodějem. Tehdy to byla jen suchá trnitá planina. Podle tohoto mýtu čaroděj zarazil do země svoji hůl. Z hole okamžitě vyrostl vysoký strom a zpod jeho kořenů vytryskl pramen. Po čase se z tohoto pramene zrodilo velké tržní město s králem, který mu vládl, a vrchním knězem, který postavil a udržoval tento první chrám.

Následně každý vrchní kněz postavil další svatou stavbu - spíše aby oslavil své jméno než jména bohů. Chrámy byly stavěny bez ladu a skladu, přičemž každý vrchní kněz soutěžil s nevklusem svého předchůdce. Většina budov byla věnována četným bohům, které lid v Esmíru uctíval. Chloubou Walárie byly modly tolika bohům, jako bylo hvězd na obloze.

Safar prošel hlavní bránou kolem mnoha krámků a stánků, obchodujících se zbožím k uctívání bohů. Byla tam kadidla všech možných druhů i cen, svaté oleje, zvláštní svíčky, tisíce a tisíce sošek různých bohů - velké pro domácí oltáře, malé jako talismany na řetízky. Na obou stranách průchodu byly ohrádky se zvířaty a drůbeží, které mohly být zakoupeny k obětování. Šťěstíčka a magické lektvary se zde prodávaly také, a když jste byli poutníci s cizími mincemi, či směnkami, bylo zde pultů penězoměnců, dychtivých posloužit od první do poslední modlitby.

Dav se již shlukoval, když Safar dorazil, a on si musel lokty prorážet cestu zástupem. Když dorazil na konec hlavního prostranství, zabočil doprava, kde už byla ulice prázdná s výjimkou několika studentů jako byl on, kteří spěchali na univerzitu - nízkou dvoupatrovou budovu s třemi suterény.

V horním patře žil Umurhan a ostatní kněží - ačkoliv Umurhanova část zabírala téměř polovinu celého prostoru. V přízemí byly kanceláře a učebny - i velká hala, kde se všichni shromažďovali k zvláštním obřadům a ohlášením. Dvě ze spodních poschodí byla rezervována pro noclehy studentů příliš chudých na to, aby měli na zaplacení soukromé chatrče nebo komůrky, jako měl Safar.

Portály vedoucí do univerzity zdobily chrliče s upřenými pohledy. Safar se otrásl, když pod nimi procházel.

„Žádné nebezpečí," ozval se Gandara z jeho ramene. „Je to jen kámen."

Toto ujištění Safar nepotřeboval. Dobře věděl, že draci jsou jen neživé symboly, které mají odhánět zlé duchy. A přesto, dokonce i potom, co se po téměř dva roky denně setkával s jejich tvářemi, nemohl této své reakci zabránit.

Přímo pod portálem byl velký dvůr s kamennými schody vedoucími k oltáři. Právě zde studenti praktikovali krevní obětování bohům. Zvíře bylo vyhnáno z klece na levou stranu oltáře. Zvířata byla většinou omámená, takže téměř nikdy nedělala problémy. Kněz navigoval některého z mladíků při odporném úkonu prořezávání hrdla zvířete. Ostatní přispěchali, aby zachytávali prýstící krev dříve, než se zvíře skácelo. Poté se odříkávaly modlitby, zatímco bylo zvíře rozsekáno, a jeho maso i krev spáleny v obětních urnách k oslavě bohů. Safarovi se krevní oběti vždy přičily a čím více se toho naučil, tím méně potřebné mu připadaly. Také si všiml, že ty nejlepší kusy masa byly dávány na stranu pro Umurhana a jeho kněze - sotva čin, který by potěšil božstvo.

Když procházel kolem oltáře, spatřil pět akolytů, kteří uklízeli po nedávném obětování. Svě ošuntělé kutny měli vykasané, klečeli rukama opřeni o zem a kartáči čistili schody i stupínek.

Safar si vzpomněl na dobu, kdy byla tato odporná práce jeho hlavní a stálou povinností.

Když procházel kolem lopotících se mladíků, vzpomněl si, jak se poprvé setkal s Umurhanem.

Byl pochmurný zimní den a nebe bylo popelavě šedé jako kámen oltáře. Safar již přestal počítat týdny, které strávil na rozedraných kolenou omýváním schodů a stupínku. Byla taková zima, že pokaždé, když strčil svůj kartáč do vědra, se na hladině utvořil ledový povlak jen chvíli potom, co jej vytáhl.

Každý den se hlásil opakujícím se knězi a ptal se, kdy mu bude dovoleno začít chodit do vyučování. Odpověď byla stále stejná. - „Přišel jsi pozdě v roce. Pozdě v roce. Pracuj dál. Pracuj. Jakmile bude zahájení... zahájení... Dám ti vědět. Dám ti vědět.“

Co nejkašněji - jak mu Gubadan radil, než odjel z Kyranii - na to Safar odpovídal: „Ano, svatý muži.“ Jak jeden mizerný den přecházel v další, byl stále netrpělivější. Přišel do Walárie, aby se učil, ne aby drhnul podlahy. A co víc, Koralean za jeho studium platil velké peníze. Safar tu měl být jako student, ne jako otrok.

Toho dne dosáhl nejzazší hranice své trpělivosti a silně přemýšlel o tom, že s tím praští a vydá se domů - k čertu s Walárií. Vlastně se právě zvedal z kolenou, když se k němu najednou donesl hluk nějakého pozdvižení.

Kněz, který se opakoval, se vrátil na nádvoří, obklopen dalšími kněžími a velkým davem akolytů z walárijské školy magie. Byla to elitní skupina, čítající necelou stovku žáků. Byli to studenti, o nichž se soudilo, že mají dostatečné schopnosti k náročnému předmětu magických umění. Safar nemířil tak vysoko. Jediné, co v té chvíli chtěl, bylo, aby se mohl zařadit do hlavního studentského sboru a důkladně se vyučit v obecných znalostech. Když ale při pohledu na skupinu uviděl výrazy nesmírné nadřazenosti a ucítil slabý ruch jejich magie, převládl jej chvilkový záblesk žárlivosti. Odsunul jej stranou, a jak se vzrušená skupina nahrnula do dvora, popadl svůj kbelík a přesunul se do vzdáleného rohu, odkud mohl vše nepozorovaně sledovat.

Z šeptání akolytů se dozvěděl, že nějaký důležitý muž vyhledal Umurhana s velkou žádostí. Vše nasvědčovalo tomu, že tento muž spáchal nějakou nepravost - skupina byla rovnoměrně rozdělena na zradu příbuzného nebo vraždu otoka - a chtěl učinit oběť bohům, aby se mu dostalo odpuštění. Chtěl to však učinit co nejtajněji, takže chrámu věnoval velkou sumu, aby zaplatil za soukromý obřad. Po očištění, slyšel Safar od ostatních akolytů, budou mezi studenty rozdány cenné dárky, aby si koupil jejich mlčení.

Když to zaslechl, schoval se ještě lépe. Skrčil se za sloupem hustě obrostlým nějakou popínavou rostlinou.

Chvíli nato třesky činily a na nádvoří vkročili dva muži. Před nimi cupitali malí hoši, kteří na chodník rozhazovali květiny, a mávali kouřícími nádobami s kadidly, aby jimi osladili vzduch, který dýchali. Nebylo pochyb, že jeden z mužů, oděný ve volném rouchu čarodějného mistra, byl Umurhan. I kdyby byl slepý, cítil by Safar mužovu přítomnost, protože vzduch byl najednou plný čarodějného smradu. Safara však zasáhlo další překvapení, protože bohatě oděný, těžce ošperkovaný muž, kráčející po Umurhanově boku, nebyl nikdo jiný než lord Muzin. Ačkoliv nikdy nebyl Muzinovi osobně představen, kdosi jednou na kupeckého prince poukázal, když projížděl v luxusním kočáře, taženém čtyřmi naprosto stejnými černými koni. Muzin měl tvář jako palici, obrácenou rukojetí vzhůru. Byla dlouhá a úzká až po bradu, která se nadouvala na obě strany.

Nádvoří ztichlo, když oba dva muži vstoupili na stupínek a přistoupili k oltáři Rybiana, krále bohů a celého božstva, který ze svaté hlíny stvořil všechny živé bytosti. Umurhan a dva podsadití hoši v zářivě bílých kutnách Muzinovi úslužně pomohli pokleknout před kamennou modlou tohoto boha s laskavou tváří.

Umurhan se otočil k akolytům se zuřivým pohledem pod obočím, které připomínalo netopýří křídlo.

„Bratři, sešli jsme se tu dnes, abychom posloužili dobrému muži, muži laskavému, který nešťastnou náhodou sešel z cesty čistoty, po které celý svůj život vytrvale kráčet. Nejsme zde proto, abychom jej soudili, neboť kdo z nás by mohl soudit člověka daleko široko známého svojí vlídnou povahou a dobročinnou štedrostí? Tento muž za mnou v mukách přišel s obnaženým srdcem i duší. Zhřešil, ale kdo z nás ne? Takže jej nebudeme soudit. Namísto toho požádáme velkého a milosrdného Rybiana, otce nás všech, aby se nad tímto ubohým smrtelníkem slitoval a odpustil mu jakékoliv hříchy, které jej osud donutil spáchat.“

A tak vás dnes bratři ducha žádám, abyste se ke mně laskavě a z celého srdce přidali v této soucitné misi. Muž, jenž se před vámi koří, si nezasluhuje méně a pro naší univerzitu i chrám je ctí mu v této velmi choulostivé záležitosti pomoci.“

Zatímco Umurhan mluvil, hoši v bílém jemně sejmuli Muzinovu blůzu, takže zůstal do pasu nahý a všem se odhalilo měkké růžové maso mohutného obchodníka těla. Poté rozvinuli malé biče

ovázané kolem pasu.

„Má snad někdo nějaké námitky?“ zeptal se Umurhan. „Je zde přítomen někdo, kdo ve svém srdci nenachází vůli pomoci tomuto muži? Jestli ano, laskavě vás žádám, abyste opustili naši společnost. Za takové rozhodnutí nebudete nikterak znevažováni. Jak všichni víme, musíte se nechat vést svým svědomím.“

Umurhan přelétl po zástupu svýma nelítostnými očima, ale nikdo se nepohnul.

Pokývl a řekl: „To je vám jen ke cti, bratři. Za to vám bohové požehnají.“

Safar slyšel, jak někdo poblíž zašeptal: „Hlavně mému účtu v krčmě.“

Nato se ozvalo drobné zahihňání přehlušené Umurhanovým pokynem, aby všichni poklekli. Jako jeden muž klesli akolyté k zemi, skláněli hlavy a bili se do prsou.

„Zahajuji tedy obřad požehnání,“ oznámil Umurhan.

Odněkud se ozvaly píšťaly a bubny. Kněží vedli akolyty z jedné písně do druhé, čímž žádali Rybianovu pozornost.

První píseň byla Umurhanova proslulá Poslední modlitba, kterou všichni na závěr každého dne slyšeli.

„My jsme lidé z Walárie, lidé dobří a zbožní.

Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno.

Naše ženy jsou cudné, naše děti uctivé.

Bud' nám žehnáno, bud' nám žehnáno.

Zatímco shromáždění zpívalo, chlapci v bílých kutnách se svými bičíky lehce dotýkali Muzinova těla v náznacích bičování. Muzin sténal, jako by byl krutě mučen, tak jako ostatní přesvědčen, že čím hlasitěji bude křičet, čím bolestivější budou jeho výkřiky, o to víc bude Rybian ošálen a bude si myslet, že je Muzin těžce trestán.

Nakonec Muzin zaječel hrozivěji než předtím a skácel se na zem. Jeho opatrovatelé mu okamžitě pomazali záda - jež byla nedotčená - hojivými oleji, líbali jej a do ucha mu šeptali soucitná slova. Když Muzin usoudil, že uběhl dostatečně dlouhý čas, s předstíranými obtížemi a bolestí vstal. Slzy mu kanuly po dlouhé tváři s blaženým úsměvem člověka, který opět našel světlo. Hoši mu pomohli obléci blůzu a dali mu pohár lihoviny. Muzin se zhluboka napil, otřel si oči a poté se přidal k pění písní.

Safara ta fraška začala nudit a rozhlížel se kolem, jestli by se někudy nemohl nepozorovaně vytrazit. Nato zachrastily kovové mříže zvířecí klece, otevřely se a jeho hlava se otočila zpět, aby se podíval, jaké ubohé zvíře Muzin vybral, aby si koupil Rybianovo odpuštění.

Velmi jej překvapilo, když byla na tenkém stříbrném řetězu vyvedena stará lvice. *Muzin musel udělat něco moc hrozného*, pomyslel si Safar. Byl v chrámu dost dlouho na to, aby věděl, že lev byl nejdražší a tudíž nejneobvyklejší zvíře, které bývalo obětováno. Safar usoudil, že tento hřích musela být vražda a velmi pravděpodobně ne vražda otoka.

Podrobněji si prohlédl obrovskou lvici - byla téměř stejně vysoká jako chlapec v bílé kutně, který ji vedl. Její pohyby byla pomalé a táhla packy za sebou, jak se pomalu šourala k oltáři. Měla tak těžké oči z omamných jedů, které jí byly podány, že to byly pouhé škvírky, zasazené do její široké tváře. Ačkoli byla lvice ohromná, Safarovi se sevřelo srdce, protože mu připomněla jeho domácí kočku v Kyranie, která střežila kozí stáje před nenasytnými hlodavci. Po mnoho hodin sedávala na jeho klíně a čistila se a naslouchala mu, když jí vyprávěl o svých chlapeckých trápeních.

Poté si všiml volného plandavého břicha a nalitých cecíků a věděl, že lvice teprve nedávno porodila. I když je omámená, musí prožívat muka a divit se, kde jsou její lvíčata.

Umurhan pokynul a zpěv ustal. Obrátil se k oltáři a pronesl: „O Rybiane, milostivý Pane nás všech, slituj se nad tímto ubohým smrtelníkem, jenž stojí před tebou. Odpusť mu jeho hříchy. Přijmi jeho skromný dar, který ti předkládá. A dovol, ať znovu usíná v nevinnosti.“

Umurhan pokynul a jeden z hochů dovedl Muzina ke lvici. Podal obchodníkovi velký obětní nůž. Ostatní hoši se shlukli blíž, v rukou složitě zdobené nádoby, aby zachytily krev. Muzin ustrašeně chytil lvici za zátylek. Nepohnula se, ani nedala najevo žádnou známku toho, že by chápala, co se děje. Muzin jí přes hrdlo přejel nožem. Z rány kapala krev, ale tak slabě, že si Safar pomyslel, že Muzinovi povolily nervy a on nemohl zaříznout dostatečně hluboko, aby lvici ukončil její utrpení.

Muzin to zkusil znovu a tentokrát mu jeden z hochů chytil ruku a silně zatlačil, aby se pojistil, že bude skutek řádně vykonán. Lvice zasténala a do mís se vyřinula krev.

Klesla na zem.

Všichni se radovali a poskakovali, děkující Rybianovi a vítající Muzinův návrat mezi spravedlivé. S Umurhanem po boku Muzin předstoupil před akolyty, aby přijal jejich gratulace. Za nimi dva hoši v bílých kutnách pokračovali ve čtvrcení Ivce a připravovali další krok obřadu.

Poté lomoz rozbil mrazivý řev a všem se zastavila krev v žilách. Nato se jejich hlavy otočily k napůl stažené mrtvole.

Vzduch nad mrtvým zvířetem zuřivě zrudl a pak všichni zalapali po dechu, když se objevil duch Ivce, sedící nad jejím tělem, šlehal ocasem, pysky ohrnoval přes své dlouhé žluté tesáky a nenávistně řval.

Duch Ivce vyskočil a zmrazený živý obraz se dal do pohybu. Ozývaly se výkřiky a dav se hnál do úkrytu, takže svými těly zacpal všechny východy.

Safar zůstal schovaný a všiml si, že přese všechnu tu hysterii Umurhana a Muzina rychle obklopilo asi tucet kněží a akolytů a bezpečně je vyvedli malými dveřmi na kraji oltáře.

Duch obrovské kočky zatím vplul do zástupu prchajících postav. Bil do nich svými průhlednými drápy. Krev stříkala na všechny strany a ozývaly se výkřiky raněných. Potom někoho chytla do zubů a držela ho, zatímco se ostatní plazili pryč - tlačili se ve východech a objímali zdi.

Duch Ivce se přikrčil nad svojí obětí, chytil ji za rameno a zuřivě jí třásl sem a tam. Mladík, kterého chytla, byl stále naživu a velmi žalostně naříkal.

Náhle cosi jako neviditelná ruka vystrčilo Safara z úkrytu. Pomalu došel k zuřící Ivici, přičemž se zčásti třásl hrůzou, zčásti soucítit s duchem matky, osamělé a truchlící po svých čerstvě narozených lvíčatech jediným způsobem, který znala.

Duch Ivce jej uviděl a pustil křičícího akolytu. Zavrčel a vykročil k němu, přičemž její vysunuté drápy klapaly o podlahu. Ale Safar šel pomalým a jistým krokem dál. Zvedl svoji pravou ruku - dva prsty a palec roztažené v univerzálním gestu čaroděje, který provádí své kouzlo.

Promluvil slabým, uklidňujícím hlasem. „Mrzí mě, že tě zde vidím, matičko duchu. Tohle je pro ducha hrozné místo. Tolik krve. Tak málo slitování. Zkazí ti to mléko a tvá lvíčata budou hladovět.“

Duch Ivce se přibližoval s planoucím očima, rozevřenými čelistmi a pěnou u huby. Safar šel dál, zkracoval vzdálenost mezi nimi a celou tu dobu mluvil.

„Udělal ti to zlí muži, matičko duchu. Chytili tě a zabili tvá mláďata. Přivedli tě na toto místo, abys zde zemřela. Ale ti, co jsou vinní, nejsou na tomto dvoře, matičko duchu. Jsou zde jen lidská mláďata. Samečkové, matičko duchu. A tvou povinností přeci je, postarat se, aby se samčím mláďatům nic nestalo.“

Plíží se duch zavrčel, ale zdálo se, že jeho vztek se zmírnil. Několik dalších kroků a oba dva se setkali - a zastavili.

Safar zpevnil své nervy, zatímco jej Ivce očíhávala a celou dobu vrčela místo toho, aby jej na místě zabila. Když skončila, podívala se mu do tváře a její kočičí oči se zahleděly hluboko do jeho, kde hledaly, jestli se v nich neschovává nějaká lež. Potom zařvala a bylo to tak hlasité, že ho to téměř vyzvedlo ze sandálů. Zůstal však pevně stát a duch se posadil na paty - oči zároveň s jeho.

„Ty víš dobře, jak to je, matičko duchu,“ řekl Safar. „Já s tvým zármutkem nemám nic společného, ačkoliv tu ztrátu oplakávám.“ Ukázal na schovávající se akolyty. „A tato samčí mláďata jsou stejně nevinná jako já. Prosím, neubližuj jim, matičko duchu.“

Duch Ivce neklidně zívl, ale složil se k Safarovým nohám.

„Je čas se nad sebou zamyslet, matičko duchu,“ řekl Safar. „Tvá mláďata jsou mrtvá a jejich malí duchové jsou hladoví. Měla bys jít rychle za nimi, aby netrpěla hlady. Mysli na ně, matičko duchu. V tomhle světě nemají žádné zkušenosti, natož pak v tom dalším. Slyšela jsi, jak tě volají?“

No, tak poslouchej - volají tě teď.“

Safar udělal gesto a z dále se ozvalo slabé mňoukání. Uši ducha se napřímily a Ivce odvrátila hlavu, oči rozšířené starostí. Safar znovu pokynul a mňoukání zesílilo a bylo zoufalejší. Ivce zavyla.

„Běž k nim, matičko duchu,“ vybídl ji Safar. „Opusť toto místo a nalezni klidu se svými lvíčky.“

Ivce se bleskově postavila. Safar se přinutil, aby sebou leknutím netrhl. Poté naposledy zařvala a zmizela.

Na chvíli byla jediným zvukem ozvěna řevu Ivce. Potom propukl obrovský zmatek, jak všichni křičeli úlevou a běželi k Safarovi, aby mu poděkovali. Potom uprostřed tohoto zmatku dav náhle utichl a rozestoupil se. Safar stále omámen a unaven vynaloženým úsilím viděl, jak se k němu jakoby v mlze blíží Umurhan.

„Kdo je to?“ slyšel, jak se čaroděj ptá.

„Safar Timura, pane. Safar Timura. Nový akolyta. Je nový.“

Umurhanovy oči přejely k Safarovi. Změřily si jej odshora dolů. Potom se zeptal: „Proč jsi nikomu neřekl, že máš tyto schopnosti, akolyto Timuro?“

„Tohle nic není, Mistře,“ odpověděl Safar. „Moje schopnosti jsou velmi malé.“

„To posuzuji já, akolyto,“ odpověděl Umurhan. Otočil se k opakujícímu se knězovi. „Zítra začnete s výukou akolyty Timury,“ nařídil.

Potom, bez dalšího slova nebo pohledu na Safara, odkráčel.

Propukl opět obrovský zmatek, jak se Safarovi spolužáci tlačili, aby ho poplácávali po zádech a gratulovali mu k přijetí mezi elitu univerzity.

Safar pospíchal dlouhou chodbou prvního podlaží. Nikoho tam neviděl - většina studentů a kněží byla v tuto dobu shromážděna k modlitbě v hlavním zasedacím sále. Učebny i kanceláře, které míjel, byly prázdné a on cítil žluklý pach staré magie ze zkušebních kouzel, která jeho spolužáci prováděli den předtím.

Na konci chodby došel k širokému schodišti, které spojovalo různé úrovně. Jedny schody vedly dolů, do střev univerzity. Druhé stoupaly do druhého podlaží, kde bydlel Umurhan a ostatní kněží. Safar zaváhal, rozpolcen mezi svým původním záměrem a náhlou myšlenkou, že vědomosti, které hledal v Umurhanově knihovně, teď budou velmi pravděpodobně nestřeženy. Měl přibližně půl hodiny než každodenní shromáždění skončí a Umurhan se spolu s ostatními kněžími vrátí do horního patra.

„Můžeš jít oběma směry,“ pošeptal mu Gandara z ramene. „Oba jsou bezpečné.“

„Možná později,“ řekl Safar a seběhl dolů dříve, než ho nějaká nová myšlenka mohla odlákat od toho nejdůležitějšího úkolu.

Ačkoliv se po příhodě se Ivicí Safar sešel s Umurhanem mnohokrát, čaroděj mu nikdy nepoděkoval, ba dokonce se o celé záležitosti ani nezmínil. Jak Safarova studia pokračovala a všem bylo brzy zřejmé, že je pozoruhodným studentem čarodějnictví, Umurhan si od něj nejen udržoval odstup, ale zdálo se, že byl k němu i podezřívavější - například Safar náhle vzhlédl od svého učení a zjistil, že ho starý čaroděj pozoruje. Gubadan Safara před Umurhanem varoval, ještě než opustil Kyranii. Ačkoliv starému knězi o svých schopnostech nic neřekl, během jejich posledního rozhovoru nabyt Safar dojmu, že Gubadan tušil, že se něco děje - a že za tím byla magie.

„Lord Umurhan má pověst žárlivého člověka,“ svěřil mu Gubadan. „Nemá rád studenty či kněze, kteří předvádějí svoji bystrost či moc. Takže se měj na pozoru, chlapče můj. Ne každý učitel nachází uspokojení v tom, že vede mladého muže do výšin, kterých sám nikdy nemůže dosáhnout. Nejlepší rada, co ti mohu dát, je být v přítomnosti lorda Umurhana opatrný. A nikdy, nikdy jej neztrapňuj.“

Safar si vzal Gubadanovu radu k srdci. Jak tak postupoval jednotlivými lekcemi a čarodějnými seancemi, byl vždy velmi pozorný, aby Umurhana nezastínil - ačkoliv mu brzy začalo být jasné, že by mohl, zvláště jak se toho učil víc a víc a sám se hroužil do tajů čarodějného umění. Občas schválně udělal chybu, když už si myslel, že Umurhan začíná mít nějaké podezření. Umurhan se vždycky velmi radoval, když Safar předstíral, že narazil a hlasitě jej za to vyplísnil, nazýváje ho balíkem z hor a jinými jmény, jejichž jediným účelem bylo ho ponížit.

Umurhan se vyžíval v tom, když mohl předvádět své mistrovství. Také jim zatajoval určité vědomosti. Když lekce začaly být pokročilejší a studenti se Umurhanovi začínali přibližovat, opevnil svoji samolibost tím, že je naučil jen část látky, ne víc. Když bylo kouzlo obzvláště silné, Umurhan podával tak zastřená vysvětlení, že je nikdo nedokázal pochopit, natož potom kouzlo opakovat. Měl také svůj způsob, jak nakládat s případnými všetečnými otázkami. Nervózně se vymluvil na nějakou velmi důležitou povinnost a nakrátko odešel. Když se vrátil, zodpověděl otázku s jistotou, kterou jeho předchozí chování nenasvědčovalo.

Kam během té chvíle šel, nebylo pro nikoho ze studentů záhadou. Byli v cynickém věku, kdy jim neunikl žádný detail, který by staří lidé mohli snadno přehlédnout. Bylo veřejným tajemstvím, že Umurhan v těchto případech odcházel do své soukromé knihovny a opisoval od dávných mistrů, aby si vylepšil vlastní fasádu. Knihy v této knihovně nesměl číst nikdo jiný než Umurhan. Vymlouval se na to, že zakázané knihy o černé magii, které tam byly uloženy, jsou tak smrtónosné a tak zlé, že by je neměl číst nikdo jiný než nejvyšší kněz Walárie - a to pouze v nouzi a jenom k tomu, aby odvrátil černé čáry proti městu.

Neustálá zvědavost vedla Safara k tomu, aby knihovnu prozkoumal. Materiály o černé magii v knihovně skutečně byly. Ale byly to povětšinou jen rozsáhlé a zmatené sbírky vědomostí,

shromážděných Umurhanovými předchůdci - vzácné svitky a knihy od zakázaných mistrů, svazky v podivných jazycích a ručně psané slovníky s těmito jazyky a s magickými symboly doplněnými dalšími muži do okrajových poznámek. S použitím knih v Knihomolně Safar tyto jazyky postupně dešifroval. Noční studium a tajné návštěvy jej dovedly na stopu Aspera, starověkého mistra všech čarodějů, který - jak se Safar domníval - byl démon. Jeden úryvek z okrajových poznámek mu dokonce dal pevný důvod věřit, že Asperova práce byla schována někde v chaosu Umurhanovy soukromé knihovny.

Právě to hledal, když byl přistižen.

Safar se krčil v nejtemnějším koutě knihovny, s krátkou svíčkou jako jediným světlem a chvatně se probíral svitky a knihami s popraskanou vazbou, opředenými pavučinami - hledaje podivný symbol čtyřhlavého hada, což jak věděl, byla Asperova pečeť.

Náhle se za ním rozsvítila olejová lampa a on se otočil, aby zjistil, že nad ním stojí Umurhan s očima sršícíma jako špičky kopí z výhně.

„Co tady děláš, akolyto?“ zaburácel.

Safar hledal nějakou výmluvu: „Odpustte mi, pane. Měl jsem strach ze zkoušek a eh... eh... a myslel jsem si, eh...“

„Chceš říci, že jsi podvodník, Safare Timuro?“ řval Umurhan. „To je tvůj hloupý důvod, proč narušuješ moje soukromí?“

„A-ano, Mi-mistře, a-a-no,“ koktal Safar.

„Tak proč hledáš mezi zakázanými knihami, akolyto?“ křikl Umurhan. „Proč jsem tu tvoji špinavou, podvodnou osobu nenašel tam?“ Ukázal na malou uličku na začátku knihovny. „Proč nekradeš své odpovědi ze spisů, které nejsou zapovězeny?“

Safarovi se chtělo vykřiknout, že žádné vědomosti by neměly být zakázané. A že vlastně i údajně nevinné knihy v této knihovně byly všem kromě Umurhana odepírány. Namísto toho ale Safar předstíral, že zpanikařil - s Umurhanem nad sebou to nebylo příliš těžké - a žbrblal, že se jen snažil schovat před světlem a přišel sem omylem. Chrlil ze sebe hlouposti, falešné omluvy a žádosti o slitování, aby bylo Umurhanovo podezření utiшено.

„Ticho,“ křikl Umurhan a ustříhl Safara uprostřed jeho blekotání. „Uvědomuješ si, že bych tě mohl nechat okamžitě sebrat a obvinít tě z kacířství?“

„Ano, Mistře,“ odpověděl Safar, jak nejpokorněji dovedl.

„Jediný důvod, proč to neudělám, je, že věřím, že nejsi nic víc než obyčejný podvodník.“

„Ano, Mistře. Děkuji vám. Mistře. Moc mě to mrzí, Mistře. Už se to nestane. Mistře.“

„Ano, já vím, že už to znovu neuděláš, akolyto Timuro. O to se postarám. Zatím tvůj trest pozdržuji. Chci, abys rozjímal nad svými hříchy, zatímco budu uvažovat o tvém dalším osudu.“

„Ano, Mistře. Děkuji, Mistře.“

„Jediné, proč tě nevyloučím okamžitě... je to, že vím, že bych mohl udělat něco mnohem horšího! Rozumíš mi, že ano, akolyto?“

„Ano, Mistře. Rozumím.“

„Hlavní důvod, proč tě neodsoudím na místě, je, že mám respekt k tvému patronovi, lordu Muzinovi. Nikdy nepochopím, proč má zájem na tvé budoucnosti a blahu.“

„Ano, Mistře,“ breptal Safar a tloukl hlavou o zem. Věděl ale, že Umurhan si především pamatoval na lvici a jejího ducha.

Ačkoliv nebyl Safar nikdy předvolán do Muzinova sídla, bylo mu po té události zvýšeno kapesné. Chladně mu to sdělil Muzinův majordomus, který Safara hrubě varoval, aby se o obřadu nebo o té příhodě nikomu nezmiňoval. Bylo mu jasné, že se teď Umurhan bál, že by se celá záležitost provalila, kdyby byl Safarův čin zveřejněn. Byly by vzneseny otázky ohledně hříchu, který chtěl Muzin smazat. A ještě větší otázky by byly vzneseny na adresu Umurhanových magických schopností. Jak mohl tak velký čaroděj připustit, aby se něco takového stalo? A co hůře - možná že Umurhan nebyl tak mocný, jak tvrdil.

Safarovi byla udělena milost, ale věděl, že to byla jen krátká milost, která se každou chvíli zkracovala.

„Psst!“ ozvalo se Gandarovo varování. „Před námi nebezpečí!“

Safar se zastavil. Pod ním byl poslední ohyb schodů. Vedl do toho nejhlubšího a nejméně krásného podlaží univerzity. Bylo to místo vřících kuchyňských hrnců, smradlavých košů na odpadky a obrovských hliněných trubek nad hlavou, které dovnitř přiváděly čistou vodu a ven odváděly

pomyje. Safar se pozorně zaposlouchal a po chvíli rozeznal zvuk kartáče drhnoucího podlahu.

Pokračoval už pomaleji. Když zahnul za ohyb, uviděl mladého akolytu, jak klečí na schodech. Vedle něj stálo vědro a v ruce měl kartáč. Líně a ledabyle šoupal kartáč po schodech - takže nedělal nic jiného, než že na špinavé schody cákal vodu. Ale jakmile ucítil Safarovu přítomnost, líné máchání bylo vystřídáno intenzivním drhnutím. Mladík vzhlédl a jeho čelo se silně mračilo, jako by práce toto soustředění vyžadovala. Ale když uviděl Safara, uklidnil se. Sedl si na paty s širokým, drzým pohledem ve tváři.

„Ach, to jsi ty, Timuro. Na chvíli jsi mě donutil pracovat. Myslel jsem, že jsi ten zkurvysyn Hunkr, kterej se sem plíží, aby mě přistihl, jak si dávám pauzičku.“

Hunkr byl kněz, který měl na starosti tresty a rajóny. Jakýkoliv student, který měl problémy, jej od pohledu nenáviděl. Přiděloval ty nejšpinavější práce a honil dělníky jako nemocné voly toho nejlakomějšího mlynáře.

Safar zafuněl. „To jsem já, Hunkr osobně. A jsem tu, abych vám všem hříšným dobytčům dal dobrý příklad. Proto hodlám strávit celý den skrčený nad jámou s hovny a zapalovat ji. Miluju jejich vůni, když hoří. Zbožňuju, když vám můžu ukázat, jak pracuje opravdový čaroděj.“

Akolyta, který se jmenoval Ersen, měl pověst toho nejlínějšího průšviháře na celé univerzitě. Nezvladatelný Ersen byl na rajónech přítomen neustále. Všichni věděli, že nebyl vyloučen jen proto, že jeho otec byl starším na Didimově dvoře. I přes svůj vznešený původ byl Ersen u všech oblíbený. Své tresty přijímal s humorem a vždy s pochopením vyslechl své spoluprovinilce. S pochopením, které se, jak všichni doufali, pro daného provinilce stane protekcí, díky Ersenovu vlivnému otci.

Ersen propukl v smích, hlasité oslí hýkání *ha-ha-ha*, které si všichni studenti oblíbili, ale kněží jej nenáviděli - protože to byli většinou oni, kdo byli předmětem toho neovladatelného smíchu.

„To bych rád viděl, Timuro,“ řekl, když se sebral. „Vážně, vyměnil bych to za jmění svého otce - a jeho staré vytahané kulky bych přihodil jak prémii - abych viděl starýho Hunkra, jak tady dole vypaluje sráče.“

Safar se zařehotal. „A co tvé vlastní nářadíčko?“ zeptal se. „Přihodil bys jako prémii i to?“

Ersen předstíral šok. „Cože, a zklamat tak všechny děvky ve Walárii? To by bylo celý město plný plačících žen, kdyby jim byl jejich miláček Ersen odepřen. Můj otec navíc ty svý nijak nepotřebuje. Už přece udělal mě, ne? A na tomto historickém činu nelze nic vylepšit.“

Safar jeho odpověď odměnil ještě větším smíchem, ale celou tu dobu přemýšlel o Gandarově varování. Byl tím zdrojem nebezpečí Ersen? Na první pohled se to zdálo směšné. Byl to třídní šašek, původce všech nejlepších vtípků namířených na nadřízené. Když se stala nějaká lumpárna, všichni hned věděli, že je za tím Ersen. Jak by mohl být donašečem? Potom si vzpomněl na kometu probleskující nad Domem šaška a Safarovi svitlo, jak skvělou zástěrkou by Ersenovo chování bylo, kdyby měl být informátorem. V jeho společnosti všichni mluvili nenuceně, poněvadž se neměli čeho bát před někým, kdo měl sám problémy s tím, že se neustále posmíval nadřízeným.

V Safarově žaludku se usadilo chladné zjištění. Tohle byla přesně ta Istivá hra, kterou Kalasariz hrál. Podíval se na Ersena novými očima a zahlédl cuknutí v jeho tváři, to nervózní a roztržité poklepávání prstů na schody - malé skuliny jeho dokonalé přetvářky.

Safar povzdechl a roztáhl ruce. „Je moc krásný si představovat, jak si Hunkr odpykává můj trest na rajónech, ale to za mě ty hovna nespálí.“

„Čím sis to vysloužil, Timuro?“ zeptal se Ersen. „Doufám, že alespoň Umurhanovi zapálil vousy.“

Safar se podrbl na hlavě. „To asi ne. Poslední, co si pamatuju, je, že jsem se opíjel v Knihomolně. Hunkr na mě vyběhl, když jsem se dneska ráno ukázal. Hrozně řval, častoval mě neobvyklými jmény a nařídil mi, abych se hlásil k vypalování odpadních jam. Ale když o tom teď přemýšlím, vůbec neřekl za co.“

„To muselo bejt něco moc špatnýho, Timuro,“ řekl Ersen. „Pravděpodobně toho do večera bude plná univerzita.“

Safar se zašklebil. „Dej mi vědět, až to zjistíš, a modli se k bohům, aby ten můj hřích stál za to.“

S těmito slovy odkráčel, přičemž za sebou slyšel Ersenovo „Ha, ha, ha.“

Když to bylo bezpečné, zašeptal Safar Gandarovi: „Byl to on?“

„Jak by to někomu mohlo ujít,“ odpověděl služebník.

„Vsadím se, že když bohové dělali lidi, musel jim dojít intelekt, že vám ho nenacpali do lebek.“

Safar v této chvíli neměl důvod něco namítat, a tak v tichosti pokračoval chodbou, která vedla dál od kuchyní a páchnoucích stok. Tunel se konečně rozevřel v halu, posetou obrovskými jámami. Odpadní roury se vyprazdňovaly do těchto jam a Safar si pomyslel, že je tu tak silný zápach, že by se

z něj chtělo zvracet i hladovému praseti.

Když vstoupil do místnosti, uviděl skupinu akolytů, jak zapalují jámu na vzdáleném konci. Vylili do ní velké džbány oleje, někdo tam hodil hořící louč a na to všichni uskočili, když do výšky vyšlehl rudožluté plameny. Ty následoval mrak odpadního kouře, vybuchující nad akolyty, kteří kleli a dávali se špinavým vzduchem.

Když Safar přicházel blíž, kouř řídil a jeden z akolytů ho uviděl. Křikl něco na ostatní, potom vyrazil vpřed, aby Safara přivítal.

„To je Olari," zašeptal Safar Gandarovi. „Ten, se kterým chci mluvit."

„Nemůžu posoudit, jestli je *naprosto* bezpečný," odpověděl Gandara. „To můžeš posoudit jenom ty. Ale mohu ti říct tohle - zvěd to není."

Za jeho odpověď, i když byla vyhýbavá, Safar pošeptal své díky bohům a rychle se pomodlil k dalším, aby mu pomohli s jeho plánem.

Olari byl druhý syn nejbohatšího muže ve Walárii. Jako takový nezdědil vládu nad rodinným jménem a muselo pro něj být nalezeno nějaké důstojné zaměstnání. Jeho čarodějný talent byl stejně mizivý jako Ersenův - tak malý, že kdyby to byl obyčejný hoch, nikdy by nebyl na čarodějnou školu přijat. Věděli to všichni včetně Olariho otce. Předpokládalo se, že Olari vstoupí do administrativních složek čarodějnictví, kde mazanost a rodinné kontakty byly mnohem důležitější než čarodějné schopnosti. Kvůli tomu jej Safar nikdy nepodceňoval. Věděl, že to byla stejná cesta, jakou se k moci dopracoval Umurhan. Olariho pověst byla stejně rozporuplná jako Ersenova. S tím rozdílem, že Ersen se prezentoval jako šašek a nejlínější ze všech studentů, zatímco Olari byl rebel.

Byl jedním z vůdců studentského spiknutí, který neustále a hlasitě napadal status quo ve Walárii. Mnohé večery v Knihomolně strávil Safar posloucháním Olariho a skupiny jemu nakloněných bratří, jak probírají největší problémy dne, posilnění hojným množstvím silných lihovin. Odsuzovali utlačování *prostých lidí*, což Safarovi přišlo legrační, protože jediní obyčejní lidé, které Olari a jeho bohatí přátelé znali, byli otroci, jež na ně čekali venku, a obchodníci, kteří uspokojovali jejich vybraný vkus. Olari a ostatní otevřeně odsuzovali vysoké daně, které Didima požadoval a korupci zřízení, kde úplatky byly pravidlem, ne výjimkou. Vládce města zavrhovali jako staré zbabělce a chamtivce neschopné porozumět novým myšlenkám a rozsáhlým reformám, které jejich dalekozřivá dítka předkládala.

Olari a jeho společníci se snažili získat Safara do svých řad. Byl oblíbený u všech ostatních akolytů, a kdyby se k nim připojil, velmi by to posílilo jejich vliv na inteligenci univerzity. Safar vždy diplomatsky odmítl s tím, že není občanem Walárie a že zde ani nehodlá zůstat, až své studium dokončí. Neměl ve Walárii žádné hmotné zájmy a nebylo by od něj správné, aby zaujímal nějaké postoje, Safar vlastně považoval ideály mladých rebelů za prázdné. S výjimkou Olariho si myslel, že jejich protesty a drobná spiknutí jsou jen činy zkažených dítek, která oponují svým rodičům. Olariho z toho vynechával, neboť považoval za velmi pravděpodobné, že si chce mladý šlechtic pouze zkrátit cestu k moci. Ale hlavní důvod, proč odmítl, byl, že Olari a ostatní vzbouřenci byli chráněni svým vznešeným původem. Byli to mazánci svých rodičů, kteří jim velmi správně tvrdili, že z tohoto období horkých hlav brzy vyrostou. Takže k tomu, aby své názory mohli křičet z plných plic, nepotřebovali žádnou odvahu. Někdo jako Safar by však byl brzy předveden před Kalasarize jako zrádce. V minulosti by byl takový osud pouze něčím pravděpodobným. Ale teď se Safar s Kalasarizem setkal osobně a věděl, že je to fakt.

Z kanálu zahřměl další výbuch ohně a kouře, dodávající podivný dramatický rytmus momentu, kdy Safar a Olari dělali poslední kroky, které vzdálenost mezi nimi uzavřely.

„Nechci ti nabízet radostný výkřik uvítání, Timuro, protože bys mě za to proklel."

„A nikdo by mi neměl za zlé, kdybych tě k tomu ještě tloukl po hlavě a zádech," smál se Safar.

„Jakmile jsem tě spatřil, pomyslel jsem si - ať se utopím v hovnové omáčce, jestli tohle není Safar Timura! Ten dělal rajóny, jen když byla potrestaná celá třída."

Safar pokrčil rameny. „Mě chrání mé venkovské vychování. Umím se schovávat a nenechat se chytit." „No a?" zeptal se Olari. „Chytili tě. Za co proboha?" „Ersen se ptal na to samé," odpověděl Safar. „Vypadal stejně překvapeně jako ty, že mě tu vidí." „A co jsi mu řekl?" zeptal se Olari. „Zalhal jsem mu, že jsem tu, abych vám pomohl vypalovat jámy. A že nevím, čím jsem si to vysloužil, protože jsem byl opilý."

Olari zavrtěl hlavou a na tváři mu zahrál úsměv, když přemítal, co má Safarův výrok znamenat. Byl to vysoký pohledný brunet, s hlubokýma zamyšlenýma očima a vyrovnaným oslňujícím úsměvem, který okouzluje všechny, kteří ho znali. Byl to každým coulem patricij, dokonce i v pracovní kutně,

umazaný od kouře a šmíru.

Po chvíli spokojeně kývl a jeho úsměv se rozšířil. „Pojď do mé kanceláře, tam si promluvíme.“

Pokynul Safarovi, aby ho následoval k hromadě odpadu, zakrývajícím malý jeskynní otvor ve zdi. Olari poklekl a vlezl do ní, Safar těsně za ním. Po několika stopách se díra rozšířila do široké místnosti. Olari zapálil svíčku, což odhalilo, že místnost byla vybavena starými dekami a matracemi. Na zdi byly přitlučené provizorní poličky, na nich stály uzavřené džbány s jídlem.

Olari zapálil několik dalších svíček a malou nádobu s kadidlem, aby jím přehlušil zápach stoky. Potom se usadil na jednu z matrací a s rukama za hlavou se opřel.

„Co říkáš na moji kancelář?“ zeptal se.

„Vzhledem k tomu, kde se nachází,“ hodnotil Safar, „na mě dělá skvělý dojem.“

„Schováváme se tu na střídačku,“ řekl Olari. „Jedna skupina hlídá, zatímco druhá spí, nebo jí a dokonce i...“ sáhl na poličku nízko u země, vyndal džbán se zátkou a hodil ho Safarovi „...píje.“

„Začíná se to blížít paláci,“ zažertoval Safar a odšpuntoval džbán. Dlouze se napil něčeho, z čeho se vyklubalo dobré víno, potom džbánek předal Olarimu.

Mladík se posadil a pozvedl džbánek se slovy: „Takže na lži.“ A napil se.

Když podával džbánek zpátky Safarovi, řekl: „Hádám, že jsi tu, protože jsi zvážil moji nabídku.“

„Ano, zvážil jsem ji,“ přikývl Safar. „Rozhodl jsem se jí využít.“

„Co to, příteli?“ divil se Olari. „Co tě tak náhle přimělo spatřit světlo a rozhodnout se pro naši věc?“

„Abych byl naprosto upřímný,“ řekl Safar, „nemám v úmyslu se k vám připojit. Ačkoliv tím riskuji ztrátu tvého dobrého mínění o mně, řeknu ti to na rovinu, Olari -zaskočila mě náhlá potřeba velké sumy peněz. Nazvěme to nepředvídanou rodinnou událostí, jestli souhlasíš.“

„To není žádná ostuda, ačkoliv bych byl radši, kdyby tě ke mně přivedlo tvé srdce a ne tvůj měsíc,“ odpověděl Olari.

„Ach, mé srdce bylo vždy s tebou,“ ujistil ho Safar. „Víš, že souhlasím s většinou věcí, které říkáš. Prostě se jen do toho necítím být zainteresovaný, protože tohle je tvůj domov, ne můj. Kdybychom byli v Kyranie, cítil by ses stejně.“

„Možná že ano,“ řekl Olari. „Možná ano.“

„Když jsme spolu mluvili naposledy, žádal jsi mě, abych pro tebe vykonal trochu tvořivého čarování.“

Olari hořel vzrušením, jak nejvíc to jeho patricijská maska dovolovala. Což znamenalo, že se jeho zamyšlené oči rozsvítily a on zkrřížil nohy. „Myslíš si, že bys to ještě stihl?“ zeptal se. „Není moc času, vždyť víš. Oslavy Dne zakladatele jsou už za dva dny.“

„To je času dost,“ řekl Safar.

„Víš to jistě? Potřebujeme něco opravdu velkého. Něco, co je vyvede z rovnováhy. Něco, co všem ukáže, jací hlupáci nám vládnou.“

„Myslím, že to ví ve Walării každý, Olari. Jenom se o tom moc nemluví. Zvláště na veřejnosti.“

„No, to se po Dni zakladatele bude, když svoji magickou událost uděláš dostatečně velkou a veřejnou. Její načasování je rozhodující.“

„Na to jsem už myslel. Kouzlo, které mám v hlavě, by nejlépe fungovalo, kdyby přišlo při obřadu Poslední modlitby. Hned po zvonech a písni, kdy Umurhan předvádí svůj každoroční čarodějný trik, aby udivil masy.“

„Kde to provedeš?“ zeptal se Olari.

„V aréně, kde jinde?“ odpověděl Safar. „Přímo před oltářem, kde budou Umurhan, Didima a Kalasariz sedět na trůnu.“

„Přímo jim pod nosem,“ hvízdal Olari. „To se mi líbí. A já pak můžu zahájit spontánní demonstrace a protestní pochody po celém městě.“ Plácl se do stehna. „Budou jen sedět a zírat.“

Olari se nepřítomně napil ze džbánu. „Co přesně hodláš udělat?“ zeptal se.

„Jestli ti to nevádí, opravdu bych to raději neříkal,“ odpověděl Safar. „Je to velice složité kouzlo a velmi, velmi citlivé. Jen to, že bychom o něm mluvili, by mohlo nějakou jeho část narušit, a to by mohlo mít katastrofální následky na kouzlo samotné.“ Lhal. Neměl čas, aby přišel s takovým magickým pozdvižením, jaké si Olari přál. „Ale slibuji ti, že to předčí tvá nejdivočejší přání.“ To byla pouze částečná lež. Safar měl v úmyslu kouzlo provést, ale zatím jen nevěděl, co to bude.

„Slovo Safara Timury,“ řekl Olari popichuje Safarovo svědomí, „je pro mě dostatečně velkou zárukou.“ Safar zaváhal, potom spustil: „Co se týče peněz?“ Olari zamítavě mávl rukou. „Neboj se,“ řekl. „Nezapomněl jsem. Slíbil jsem ti padesát zlatáků. Teď vidím, že jsem byl moc velký skrbík. Řekněme sto.“

Safarovo srdce poskočilo - *tolik*? „To je od tebe velice laskavé. Moje rodina ti bude víc než vděčná. Ale je tu ještě, eh, jedna věc, na kterou bych se chtěl zeptat.“ „Co je to?“

„Můžu je dostat předem?“ Olari se na něj dlouze zadíval.

„Jenom, abys měl k dispozici všechna fakta a mohl se správně rozhodnout, povím ti tohle. Hodlám opustit Walárii hned potom, co kouzlo provedu. Víím, že tím na tvá bedra svaluji velké břímě důvěry, ale ujišťuji tě, že bych o to nežádal, kdyby to nebylo nutné.“

Tak jak Safar doufal, negativní část oznámení o způsobu jeho odchodu pomohla změnit Olariho rozhodnutí.

„Myslím, že tu sumu snadno seženu,“ řekl mladý šlechtic. „Udělám, jak žádáš. Sejdeme se dnes večer v Knihomolně.“

Safar mu poděkoval a několikrát se společně napili ze džbánu.

„Kéž bych tě tak mohl přemluvit, abys zůstal. Bude to tu úplně jiné, až se té bandy zbavíme.“

„To jistě ano,“ řekl Safar. „Ale mám o tebe strach. Poslední dobou jsi mocným působil neustálé potíže. Velké demonstrace, které málem skončily výtržnostmi. Nakonec je museli nechávat rozhánět. Co když se jim to omrzí? Nebo co hůř, co když si najednou usmyslí, že pro ně představuješ velké nebezpečí?“

„To přece chci,“ namítl Olari. „To je můj záměr. Jak jinak bych mohl dosáhnout změny?“

„Chápu,“ odpověděl Safar, „ale sám víš, že poslední dva roky byly problémové. Nemůžeš však *Bezbožné trio*, jak jim říkáte, vinit úplně ze všeho. Počasí je stále nepředvídatelnější. Stejně jako úrody. Byla tu hejna kobylek a epidemie úplavice a moru. A to nejen ve Walárii. Děje se to po celém Esmíru.“

Olari pokrčil rameny. „Tyto věci řídí bohové. A jestliže za to mohou oni, co s tím můžu dělat? Zlepší se to samo. Vždycky to tak bylo. To nám říkají dějiny. A nic není tak hrozné, jak říkáš. Mrtvých bylo málo. K žádnému masovému hladovění nedochází. Hodně lidí žije v podstatě v blahobytu. Ze zbytku země se ozývají dobré zprávy. Co třeba Iraj Protarus? Je starý jako my a podívej se, co všechno dělá, aby změnil Esmír k lepšímu.“

„Ve válčení a drancování království jiných nevidím změnu k lepšímu.“

Olari se na něj tázavě podíval. „Myslel jsem si, že jste přátelé?“

„To jsme. Nebo byli jsme. Ale to neznamena, že s ním musím souhlasit.“

Olari se usmál. „Zdá se, že Protarus a já s tebou máme stejné zkušenosti. Dáváš nám své přátelství, ale naše cíle nepodporuješ.“

„To máš asi pravdu. Ale mě nikdy žádné cíle nepřitahovaly. Politika mě nezajímá. Pouze věda a dějiny magie.“

„Hádám, že bys jednoho dne tento svůj zájem rád využil,“ nadhodil Olari. „Třeba pomáhat lidem. Ulehčit jejich údělu, svými schopnostmi jim usnadňovat život.“

„Abych řekl pravdu, už jsem o něčem takovém uvažoval,“ připustil Safar.

„To ale je také nějaký cíl nebo ne? Samozřejmě tvůj cíl. Ale cíl úplně stejný.“

„Asi máš pravdu,“ řekl Safar.

„Tak proč zavrhuješ cíl můj i cíl svého přítele Protaruse? Jsme všichni stejné staří. Všichni máme podobné ideály. Je čas ke změně, sakra. K obrovské změně. Žili jsme pod patami těch starců příliš dlouho.“

Safar nemohl říci, že podle něj už se změna možná děje. Ale byla to změna v měřítku mnohem větším, než byla ctižádost dvou mladíků, kteří se chtěli stát králi.

Namísto toho řekl: „Omluv mé zmatení. Jsem si jist, že ty i Iraj brzy dokážete, že jsem jen slepý blázen. A doufám, že mi odpustíš, až tento čas přijde.“

„Je ti odpuštěno předem, příteli. Hlavně si dej pozor, abys, až tento čas přijde, věděl, kam máš skočit.“

„To je moudrá rada,“ poděkoval Safar. „Budu si ji pamatovat a doufám, že ty si zapamatuješ moji. Dej si pozor na Kalasarize. Mám pocit, že začíná být netrpělivý.“

„A co když ano?“ zeptal se Olari. „Co mi může udělat? Nelítostná pravda v celé záležitosti je, že ve Walárii jsou dva druhy lidí. Ti, kteří mají důvod se obávat Tulazova meče, a ti, kteří ho nemají. A já, můj vzdělaný příteli, patřím díky svému původu a bohatství mého otce do té druhé skupiny.“

Na to Gandara zašeptal Safarovi do ucha. „Blíží se zvěď!“

Safar zvedl ruku, aby Olariho umlčel. Hned nato uslyšeli Ersenův sarkastický hlas. „Odkud to slyším zvuky bujarého veselí?“

Ersen nahlédl do místnosti a uviděl džbán s vínem v Olariho ruce. „Vy jste ale chamtivá banda

žebráků," spustil halasně. „Schováváte si pro sebe víno, zatímco váš ubohý přítel Ersen téměř umírá žízní."

Olari se zasmál a podal mu džbánec. Ersen se dlouze napil a potom se usadil na matraci. „Co to tady děláte braši?" zeptal se. „Hádám, že tu kujete plány k obrácení světa naruby."

Ersen nebyl členem Olariho skupiny. Byl příliš velký šašek na to, aby o něj stáli. Přesto měl ale Safar strach, že Olari vyzradí příliš mnoho. Udělal skryté varovné gesto a potom Ersenovi řekl:

„Tys nás vyčmuchal, ty prohnaný ďáble. Už tu sedíme celé hodiny a plánujeme vzpouru. Myslím, že začneme s Didimou. Mám recept na lektvar, který mu můžeme dát do jídla a splihne mu jako mokřý hadr."

„Začátek dobrý," připustil Ersen. „A co Kalasariz? Slyšel jsem, že ten své náradíčko ani nemá."

„Právě jsem to Timurovi říkal," vložil se do toho Olari. „Pro něj budeme muset vymyslet něco jiného."

„No, to jsem váš člověk," prohlásil Ersen. „Podívej se, jestli tam nenajdeš ještě džbán vína, Timuro, ty veselý brachu. Připravovat spiknutí je žíznivá práce."

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Zemanova pomsta

Bylo právě po poslední modlitbě a Knihomolna se začínala zaplňovat žíznivými studenty. Uvnitř krámků Zeman sledoval vchod z ulice, zatímco vydával knihy a vybíral výpůjčné. Dostal zprávu od Kalasarize, že sem dnes má přijít Safar, aby se setkal s Olarim a jeho skupinou nespokojenců. Zeman měl nařízeno zjistit účel této schůzky a podat zprávu o tom, co se dozví.

Zeman byl se sebou velmi spokojený. Jeho děd byl pryč, když Safarovi přišel dopis od Iraje Protaruse. Jakmile jej spatřil, pomyslel si, že má ve svých rukou bohatství. Přestože byl netrpělivý, aby jej mohl předat zvědmistrovi, nejdříve tuto možnost důkladně zvážil.

Pracoval pro Kalasarize už víc než rok. Pod postelí měl malou měděnou truhličku plnou peněz za všechny informace předané zvědmistrovi. Knihomolna byla ideálním místem ke sbírání pomluv od vínem nacucaných studentů a dozvídání se o jejich zločinech: minulých, současných a plánovaných. Byl to úkol, pro který se Zeman, jak sám věřil, skvěle hodil. Jeho neomalené způsoby, špatné chování a lstivé šizení při kasírování, z něj před mladými zákazníky činily terč posměchu. Jejich výsměšné poznámky již trpěl celé roky. Stejně jako u většiny lidí bezcitných k ostatním byly i Zemanovy city velmi křehké a tyto poznámky jej hluboce zraňovaly. Reagoval tak, že byl hrubější a při každé příležitosti studenty ošidil. Jakmile se však stal placeným informátorem, už ho tyto pošklebky neurážely. Jako informátor byl mocný člověk, který potajmu odplatil každou urážku hlášením, jež udělalo černý puntík vedle jména kohokoliv, kdo urážku utrousil. Až na to popichování Zemana nikdo nebral na vědomí, když se přiblížil. Studenti jej vůbec nebrali vážně, takže před ním mluvili nevázaně a vůbec si neuvědomovali, že všechno, co řekli, bylo sděleno Kalasarizovi.

Safar byl jedním z mála stálých hostů, kteří se štvance na Zemana nikdy neúčastnili. Zeman ho za to nenáviděl. Viděl v tom povýšenost, ne laskavost. Byl také pevně přesvědčen, že Safar měl s Knihomolnou nějaké vlastní záměry. Jenom jak si Katala předcházela a předstírala, že má starce rád a zajímá ho, co si myslí. Zeman svého děda viděl jen jako bláznivého, nezodpovědného staříka, který žil ve světě snů, kde jídlo pro myšlenku bylo důležitější než jídlo na stůl. Katala měl tu drzost, že mu před několika měsíci oznámil, že učinil závěť, ve které pamatuje i na dvě malá dědictví - jedno pro Timuru a druhé pro tu malou zlodějskou běhnu, Nerisu.

Zeman byl touto zprávou pobouřen. Stařík rozdával, co po právu náleželo jeho vnukovi. Nabyl přesvědčení, že dědictví bylo od začátku Timurovým cílem. Safar jej okrádal o Katalovu přízeň, a jestli tomu Zeman brzy neučiní přítrž, stařík by nakonec dal všechny své pozemské statky Safarovi a Zemanovi by nezůstalo vůbec nic. A co se týkalo Nerisy, bylo jasné jako měsíc v úplňku, že byla s Timurou spřažená. Jen jak to hrála na starcovy city - předstírala, že je bezmocný sirotek, ale celou tu dobu se ke Katalovi lísala, aby získala místo v jeho domě a u jeho stolu. Zeman byl také přesvědčen o tom, že její poměr s Timurou byl skandální. Byl si jist, že spolu spí, což z Nerisy činilo dětskou děvku a z Timury pasáka, který ji pravděpodobně prodával ostatním dekadentním mužům, kterým chutnalo dětské maso.

Zeman byl přesvědčen, že je jeho svatou povinností to zastavit. Dlouho a pečlivě vše plánoval, než našel kámen, který je rozdrť oba. A tuto možnost mu skýtal dopis ve spojení s Nerisinou krádeží u stánkaře. Když dopis konečně doručil, připojil k němu zprávu, že oba dva jsou společní spiklenci proti Walárii.

Teď měl jeho plán přinést své ovoce. Proti Timurovi byl nalezen další důkaz. Alespoň se to dovítí, když přijde naléhavá zpráva, aby dnes večer Safara pozorně sledoval a ohlásil vše, co zjistí. Zeman cítil, že se blíží krize - přinejmenším pro Safara a Nerisu. Až se dostaví, bylo by jediné, co by Zemanův svět učinilo ještě krásnějším, totiž kdyby se také mohl zbavit toho starého děda. Ale zatím nevěděl, jak by tento skutek mohl provést. Byl si však jistý, že když bude dostatečně pozorný, nápad se dostaví.

Jeho myšlenky prolomil nějaký hlas: „Co je to dnes s tebou. Zemane? Máš snad uši zacpané špínou?“

Vzhlédl a ve tváři mladého zákazníka uviděl uštěpačnou radost. „Už podruhé ti říkám," pokračoval student, „že jsi mi vrátil moc."

Zeman se podíval na výpůjční knihu ve studentových rukách a na mince na stole. Byl tak pohroužen do svých myšlenek, že zapomněl na svůj původní záměr - což bylo studenta obrát. Rychle mince přepočítal a viděl, že namísto toho vrátil nazpátek moc.

„Tebe bych klidně ošidil," řekl student. „Bohové vědí, že jsi mě okradl již mnohokrát. To však bylo do tvé vlastní kapsy. Tohle je pro starého dobráka Katala."

„Nikdo tě nenutí sem chodit," zavrčel Zeman, když si přitahoval přebývajících drobné. „Jestli se ti nelíbí, jak obchoduji, jdi jinam. Mně chybět nebudeš."

Místo aby se student rozzlobil, začal se mu smát. „Co si myslíš ty, Zemane, nikoho nezajímá. Tobě to tu nepatří. Patří to tvému dědečkovi. Tebe snášíme jen kvůli starému Katalovi."

Vzal své drobné a vyšel na dvorek. Smál se a vyprávěl o střetu ostatním. Zeman chtěl za ním právě křiknout nějakou nadávkou, když vtom uviděl Timuru, jak přichází uličkou. Spěšně odložil košík s drobnými a pokynul ostatním zákazníkům v knihkupectví, že budou muset počkat. Byl to čestný systém, který Katal již dávno ustanovil pro nejrušnější hodiny. Zeman tento postup neměl rád a mnohokrát se proti němu ohradil. Hodlal s ním skoncovat, hned jak Katal přestane tak paličatě lpět na svém životě a zemře. Právě teď se mu to však velmi hodilo.

Jak vycházel na dvorek mezi obsazené stoly pijáků vína, někdo se jej pokusil zastavit a dát mu peníze za knihu.

„Copak jsi slepý?" odsekl se Zeman a ukázal na košík. „Peníze dej sem. Já mám jiné věci na práci."

Vyrazil ven a ani neslyšel odpověď. Jeho děd byl u studny, vytahoval vědra se džbánky chladného vína a stavěl je na tácy. Zeman spatřil Timuru, jak míří k obrovskému stolu ve vzdáleném rohu, kde zasedal Olariho dvůr. Zeman se rozechvěl - tajná informace o předpokládaném setkání, kterou obdržel, byla evidentně pravdivá.

Vytrhl Katalovi tác z rukou. „Já ti s tím pomůžu, dědečku," nabídl překvapenému starci.

Zeman ignoroval potěšený výraz v dědečkově tváři. Zvedl tác nad hlavu a pomalu se prodíral davem. Lidé se domáhali obsloužení, když je míjel, ale on je nebral na vědomí a soustředil se na Safara a Olariho. Timurův příchod byl bouřlivě přivítán. Olari povstal, uvítal ho, poplácal po zádech a naklonil se k němu, aby mu něco pošeptal do ucha. Safar se zasmál, jako by mu právě někdo řekl skvělý vtip, ale Zeman viděl, jak mu přitom Olari předal nějaký balíček, který si strčil do kutny.

Místo aby šel rovnou k Olariho stolu, položil Zeman tác na nejbližší vedlejší stůl. Hlemýžďím tempem pokládal džbánek před každou osobu; byl stále plně zaměřen na rozhovor vířící kolem Timury.

Zaslechl jen vzrušené brebtání: „...dějiny v pohybu... jim za vyučenou, že na to nikdy nezapomenou... Umurhan se podělá... bude to ten nejlepší Den zakladatele!"

Když byl tác prázdný, přistoupil k Olariho stolu; jako obvykle jej nikdo ani v nejmenším nevnímal kromě toho, že si objednali pití, nebo jej vypeskovali, že je líný a pomalý.

Zeman se nad urážkami mdle usmíval a postupně se propracovával k Timurovi. Byl právě u Olariho lokte a skláněl hlavu co nejbliž, aby slyšel šeptaný rozhovor, když vtom Safar náhle vzhlédl a uviděl ho. Měl rozšířené oči, jako kdyby právě někdo řekl něco překvapivého. Potom se zúžily, jako by to náhle pochopil.

Zeman se nemohl přinutit, aby své oči odtrhl od Safarova upřeného pohledu.

On to ví, pomyslel si Zeman. Timura ví, že jsem informátor. Ale to není možné! Jak by mohl?

Potom od něj Timura svůj pohled odtrhl a varovně se dotkl Olariho ruky. Mladý šlechtic utnul svá slova a naklonil se blíž, aby mu Timura mohl něco pošeptat do ucha. Zeman viděl, jak sebou trhl a otáčel se jeho směrem, ale další varovný dotyk Timury jej zastavil.

Zeman se uklidnil. *Byla to jen jeho bujná fantazie, pomyslel si. Jak by se Timura mohl dozvědět, že je zvěd!* Safarovo chování bylo způsobeno pocitem viny, ne tím, že by něco věděl. Spolu s Olarim zjevně něco plánovali a Timura byl jen dostatečně chytrý na to, aby se ujistil, že je neslyšel dokonce ani někdo tak nízký jako Zeman. Přesto se však cítil nesvůj, a tak spěchal od stolu pryč pod záminkou, že jde pro objednané víno.

Safar pozoroval, jak se Zeman prodírá davem s prázdným tácem pevně přitisklým k boku.

„Jak víš, že je to informátor?" zeptal se Olari. „Je tak hloupý a líný, že se mi nechce věřit, že by ho Kalasariz vůbec zaměstnal."

„Věř mi," ujišťoval ho Safar. „Nebo mi alespoň vyhov. Moje informace pochází z velmi důvěryhodného zdroje." Gandarovo sykové varování přišlo, právě když Olari probíral pozdvižení, které hodlal rozpoutat po spuštění Safarova kouzla při obřadu ke Dni zakladatele. Safar téměř vyzvrátil obsah svého žaludku, když si uvědomil, že jeho malý služebník ukázal na Zemana. Po chvíli počátečního překvapení mu začalo být líto ubohého Katala. Další, co ho napadlo, bylo, že to byl právě Zeman, kdo mu na paty pověsil Kalasarize se senzačním obviněním. Žaludek mu vřel vztekem a zvedal se, že až mu páliho hrdlo. Mohl za to Zeman, že jeho a Nerisin život byly v nebezpečí. Za těchto okolností byl vztek marný, stejně jako nějaké myšlenky na odplatu, které by zpozdily jeho útěk z Walárie.

„Asi si myslíš, že jsem se najednou zbláznil, ale ať jsem blázen nebo ne, když budeš dbát mé rady a budeš v jeho blízkosti opatrný, nemůže ti to uškodit."

„Nemyslím si, že jsi blázen. Jenom se divím, kde jsi tu informaci získal."

„To nemohu říci," odpověděl Safar. „Je ještě někdo, na koho bych si měl dát pozor?" zeptal se Olari.

Safar věděl, že kdyby se zmínil o Ersenovi, Olari by si o něm opravdu pomyslel, že se zbláznil, a tak řekl: „Podívej se na to takhle - jestliže může být zvědem někdo, jako je Zeman, tak komu potom *můžeš* věřit? I ten nejnepravděpodobnější člověk by mohl být v přímém spojení s Kalasarizem. No, třeba takový Ersen - i když je to šašek - by mohl stát na straně nepřítele."

„Ersen? Proč tě napadl právě on?" Safar potřásl hlavou. „Prosím tě, buď opatrný. Nedůvěřuj ničemu. A nikomu."

„Abych řekl pravdu," reagoval Olari, „Ersen by dával větší smysl než Zeman. Jeho otec měl před několika lety nějaké problémy s Kalasarizem. Na chvíli se zdálo, že je ztracen, ale pak bylo najednou všechno zase v pořádku. A od té doby, co Ersen vstoupil na univerzitu, jen šplhá nahoru v hodnostech rady Walárie."

Safar na to neodpověděl a Olari si po chvíli uvědomil, že už nic dalšího neřekne.

„Na člověka, který nemá rád politiku, se do ní jistě umíš namočit až po krk."

O hodinu později Safar zapálil olejové lampy ve svých místnostech nad starým městem a vyndal svoji truhlu s magickými nástroji. Dostal nápad na kouzlo, které slíbil Olarimu, a řekl si, že na něm zapracuje, zatímco bude čekat na Nerisu.

Souvislosti kouzla jej napadly velmi rychle. Zapsal si je, aby je nezapomněl, potom vyndal čistý svitek na zařikadlo, štětce a magické barvy. Gandara měl práci s hltáním sladkých rohlíků, které mu byly slíbeny, a tak teď mlčel. Když uždiboval poslední zbytek své pochoutky, všiml si malý služebník, co Safar dělá, a pobaveně jej pozoroval - sbíral sušené jahody a drobký ze své blůzy a strkal si je do úst.

Safar vzal tenký štěteček a maloval jím čarodějné symboly na hrubý bílý povrch svitku jako základ zařikávací formule kouzla.

„Je vidět, že jsi student," kritizoval Gandara. „Příliš komplikované. A to chceš dát vážně znak vody doprostřed? Většina čarodějů, co znám, jej vždycky šoupnou do rohu, kde nepřekáží."

„Já nejsem .ostatní čarodějové. A v tomhle určitém kouzlu přijde voda doprostřed."

„Fajn," řekl Gandara. „Jestli to tak *opravdu* chceš. Ale já si myslím, že je to pěkná pitomost." Rohlíky už dojedl, a protože neviděl naději na žádné další dobroty, neměl důvod k laskavosti.

„Spíš by ses měl modlit, abych měl pravdu, protože to budeš dělat ty."

„No, to je bezvadný," posteskl si Gandara. „Já, výplod nejlepších čarodějnických mozků v dějinách, se snížím k nějakým studentským šprýmům."

„Tohle je ale Šprým, který tvému pánovi možná zachrání život."

„Á, tak v tom případě nech znak vody ve středu," trucoval Gandara, „ať mám nového pána co nejdřív."

Safarovi třeštila hlava ze zaklínací formule, kterou vymýšlel, a Gandara ho začínal znervózňovat. Když ale viděl služebníka, jak si olizuje zbytky cukru ze své ošklivé tváře, musel se smát.

„Vyhrál jsi," řekl a bílou magickou barvou přetřel modrý vodní znak uprostřed. „Bude stačit pravý roh, velký mudrci?"

Gandara pokrčil rameny. „Dej ho, kam chceš. Mně je to úplně jedno. Pán to ví nejlíp, to je ode dneška moje motto."

„Dobrá, tak já ho tam dám. Jaký symbol bys doporučil do středu?"

Gandara to proti jeho vůli zaujalo. „Co třeba oheň?" nadhodil. „To je dobrý symbol."

„Takže to bude oheň.“ Safar namočil štětec do barvy a ve středu udělal rudé plameny.

„Samozřejmě, že lord Asper by použil svůj symbol hada,“ poznamenal Gandara. „Ale ten už dnes u čarodějů asi vyšel z přízně.“

To jméno Safara zaskočilo. „Asper?“ vyvalil oči. „Ty znáš Aspera?“

Gandara nadřazeně frknul. „Jistěže. Nestrávíš pár tisíc let po všech možných čarodějnických laboratořích, abys na lorda Aspera nenarazil. Jeho práce byla samozřejmě populárnější mezi démony. Protože jím sám byl. A démony já nedělám. To je Gandariho práce. Ale za ta milénia jsem toho o něm pochytil dost, abych si s tím vystačil.“

Safar před něj strčil svitek. „Ukaž mi to,“ řekl a podával mu štětec.

Gandara přiskočil a štětec popadl. Přestože byl štětec malý, v odrápených pacičkách služebníka vypadal jako veliký bojový oštěp. V nádobě s vodou smyl červenou barvu a namočil do zelené.

Gandara poučoval o tom, co maloval. „Had měl čtyři hlavy, aby viděl všemi směry. Každá hlava měla čtyři jedovaté špičky, aby hlídaly střed.“ Namaloval dlouhé tělo. „A na ocase měl jedovaté žihadlo, pro případ, že by byl had napaden zezadu. A tady nahoře, těsně pod místem, kde se hlavy spojují, musíš hadovi udělat křídla, aby mohl uniknout do vzduchu, kdyby to potřeboval.“

Když Gandara skončil, poodstoupil, aby si svoji práci prohlédl. „To ujde,“ zhodnotil to. „Dokonce i když to říkám já.“

Jeho bratr musel utrousit nějakou nadávku, protože se najednou otočil k sošce želvy, která stála vedle hořáku. „Ale, drž hubu, Gandarí!“ zavrčel. „Drž hubu, drž hubu!“ Otočil se zpátky k Safarovi. „Je hrozně *neotesaný*,“ svěřil se malý služebník. „Nevěřil bys, co mi říká!“

Safar, který si na jednosměrnou výměnu názorů mezi dvojčaty začínal zvykat, si toho nevšímal. Prohlédl si svitek, a když byl spokojen, udělal magické gesto, přičemž ukazováčkem rozvířil vzduch. Miniaturní tornádo - asi tak velikosti Safarova malíčku - přelétlo nad papír a rychle začalo barvu vysoušet. Když skončilo, Safar na něj fouknul a tornádo zmizelo.

Poté svitek sbalil do pevné trubičky a podal ji Gandarovi.

„Nech si to,“ rozkázal. „Až uslyšíš, že říkám zaříkadlo kouzla, spustíš ho. Chápeš?“

„Co je na tom k chápání?“ divil se Gandara. „Vy lidi děláte z čarování takovou vědu. Démonský čaroděj ví, že to všechno jde zevnitř, ne z hlavy. Oni to prostě udělají, zatímco vy o tom stále přemýšlíte.“

Navzdory své nevybíravé odpovědi však služebník udělal, jak mu bylo řečeno, zmenšil papírovou ruličku do velikosti prstíku novorozence a zastrčil ji do bezpečí svého rukávu. Safar byl pro změnu Gandarovými poznámkami ohromen.

Ve Walárii se toho naučil mnoho. Měl duševní zásobárnu kouzel, která mohla čelit téměř každé situaci, a měl také dobré rozumové znalosti, aby mohl vytvářet kouzla nová, jež by pokryla situace, které učení neobsahovalo. Ve srovnání s ostatními studenty, a dokonce i se samotným Umurhanem, měl mnohem větší čarodějnou moc. Cítil, jak vyplouvala na povrch, když prováděl kouzlo - tak silná, že ji musel potlačovat, aby nezradil své skutečné schopnosti. Přesto však se tato síla nijak nepřibližovala té, kterou vládl, když se před léty ve sněžném průsmyku střetl s démony. V soukromí se o to mnohokrát pokusil, ale nikdy se mu nepodařilo dosáhnout toho vzednutí, jako když stoupne řeka, které v tom okamžiku života a smrti cítil. Byl zklamán, že toho nebyl schopen. Nejdříve si zkoušel namlouvat, že na tom nezáleží. Ze magie nebyla jeho skutečným cílem - že tím bylo nalézt odpověď na záhadu Hadin. Ale čím více studoval, tím více si uvědomoval, že řešení může přijít jedině prostřednictvím magie.

„Až budu mít čas, což pravděpodobně nebude dřív, než budu bezpečně na cestě domů, ty a já si spolu sedneme a pořádně si promluvíme o Hadin.“

„Nejlepší země na světě,“ řekl Gandara. „Nejchytřejší smrtelníci co existují. To oni mě vyrobili, což by samo o sobě měl být dostatečný důkaz. I když někdo určitě udělal velkou chybu, když dělal Gandariho. Pravděpodobně nějaký lidský asistent. Vždyť víš, jací jsou. Samozřejmě, že všechno, co ti o tom můžu říct, jsou staré zprávy. Když jsme tam byli naposledy, bohové byli pořád ještě v plenkách.“

„Pomůže mi cokoliv,“ ujišťoval Safar. „Chci se také dozvědět něco o Asperovi.“

Gandara zívá. „To bude dost krátký hovor. Všechno, co vím, jsem se dozvěděl od jiných čarodějů.“

„Slyšel jsem, že o svých teoriích napsal knihu. Viděl jsi ji někdy?“

„Ne. Ani neznám nikoho, kdo měl to štěstí.“

„Myslím, že v Umurhanově knihovně jedna je,“ řekl Safar. „Mezi jeho zakázanými knihami.“

„Tak proč jsi ji dneska neukradl?“ zeptal se Gandara. „Mohl jsi jít nahoru. Říkal jsem ti, že to je

bezpečné. Jakmile bys tam byl, snadno bych ti ji vyčmuchal. Dokonce bys mi ani nemusel dávat sladký rohlík."

„Nebyl čas. A teď se obávám, že už nikdy nebude. Neodvážuji se vrátit zpět na univerzitu. Po Dni zakladatele budu prchat, jak nejrychleji dokážu. Se spoustou básníků Walárianů v patách."

Za nimi se ozval Nerisin hlas: „Já ti ji přinesu."

Safar a Gandara se otočili a spatřili ji, jak sedí na okenním parapetu.

„Už jsem měl o tebe strach," řekl Safar.

Gandara se zachechtal. „Starost si dělej spíš sám o sebe, pane. Ona to zvládá dobře. Už před patnácti minutami jsem cítil, jak leze po věži, ale ty sis jí nevšiml, dokud nevlezla dovnitř a sama se neohlásila."

Nerisa se uchichtla. Seskočila z parapetu, vytáhla z kapsy cukrátko a přešla místnost, aby je dala služebníkovi.

„Já věděl, že tohle je moje šťastný století, už ve chvíli, kdy jsi mě ukradla z toho stánku," radoval se Gandara. Strčil si sladkost do pusy, zavřel oči a s velikou chutí žvýkal.

„Jdi se na chvíli prospat," přikázal mu Safar. Pokynul a malinký služebník zmizel v oblaku dýmu. Soška želvy se zakymácela na svých nohách, když do ní zmizel trychtýř kouře. Potom bylo ticho.

„To jeho mlaskání po chvíli člověku začne lézt na nervy," obrátil se k Nerise.

„Nic si z toho nedělej, Safare," řekla mu Nerisa. „Myslela jsem to vážně. To o té knize. Mohu se k Umurhanovi i ven dostat ve chvíli. Zvlášť když mi Gandara pomůže."

„Je to moc nebezpečné," namítal Safar.

Nerisa si dala ruku v bok. „Zatím se mi nikdy nic nestalo. Co by mohlo být na staré knihovně tak těžkého? Půjč mi Gandaru a já se vrátím do První modlitby."

Safar potřásl hlavou. „Ty nevíš, co mluvíš, Neriso. Od včerejší noci se všechno o hodně zhoršilo."

Posadil ji, uvařil jí konvici mátového čaje a pověděl jí upravenou verzi toho, co se dozvěděl. Vynechal obchod, který udělal s Olarim, protože poměrně správně odhadnul, že by se ho chtěla zúčastnit.

Oči se jí zalily slzami, když řekl, že opouští Walárii.

„Není tu bezpečno pro nikoho z nás." Hrál do těžkého měšce, který mu Olari dal a vytáhl hrst plnou zlaťáků. „Tumáš. To je pro tebe."

Nerisa mu je vyrazila z ruky a mince se rozsypaly po podlaze.

„Já nechci peníze. Ty si můžu opatřit kdykoliv."

Safar je zase posbíral. „Já tě neztracuju, Neriso. Ty peníze jsou jen *kdyby něco*. Kdyby mě chytli, nebo... došlo k nějaké jiné nepředvídanosti. Když se všechno povede, můžeš jít se mnou. Samozřejmě když budeš chtít."

Nerisa se usmála skrze slzy. „Ty bys mě vážně vzal s sebou?" vykřikla.

„Ale bude to velmi nebezpečné," varoval ji Safar. „Půjde po mně hodně lidí."

Nerisa ho objala. „To je mi jedno. Jen ať přijdou, znám velkou spoustu triků. Nikdy nás nechytí."

Safar ji mírně odstrčil a jemně posadil zpátky na místo mezi polštáři. „Nemusíš jít až do Kyraniy. Pro někoho, kdo vyrostl ve Walárii, je tam docela nuda."

„Pro *mě* to nuda nebude," ujišťovala ho Nerisa. Kyrania pro ni mohlo být třeba to nejhorší místo v celém Esmíru. Pokud mohla být Safarovi na blízku, bylo jí to jedno.

Safar ji poplácal po ruce. „Uvidíme. Jakmile budeme pryč z Walárie, můžeme si o tom znovu promluvit."

„Cokoliv řekneš, Safare," odpověděla Nerisa zasněně.

Potom zívla a natáhla se. „Jsem tak unavená. Můžu si tu na chvíli zdřímnout? Utíkala jsem a schovávala se celý den."

Safar zaváhal. „Vědí, že tě tu mají hledat."

Nerisa znovu zívla. „To je dobrý. Gandara nám dá vědět, kdyby někdo šel."

Safar chtěl říct, že i tak to je příliš velký risk. Potom ale uslyšel, jak začala zhluboka oddechovat, podíval se na ni a viděl, že usnula. Takhle v klidu vypadala dokonce ještě mladší a zranitelnější. Její řasy utvářely jemné vějířky na tvářích. Viděl jemné lícni kosti a uvědomil si, že z ní jednoho dne bude velká krasavice. Jestli se svého ženství dožije. Neměl to srdce ji budit. A tak udusal uhlí v hořáku a zhasil knoty olejových lamp. Našel volnou deku a přikryl ji. Vzdychna, pevně deku sevřela a zamumlala jeho jméno. Safar si našel pohodlné místo o kousek dál. Rozhodl se, že si trochu odpočine, protože pochyboval, že by po tom všem, co se událo, mohl usnout. Ale sotva zavřel oči, přišel spánek a odnesl jej pryč.

Byl to bezesný spánek, ačkoliv jednou si myslel, že slyšel šustění látky a cítil, jak se nějaké měkké rty dotkly těch jeho.

Pak si už jen pamatoval, že se rozletěly dveře a dovnitř vběhli čtyři statní muži.

Vykulil se zpod svých příkrývek, ale dříve, než se stačil postavit na nohy, byli muži na něm. Ztloukli jej obušky a přimáčkli ho k zemi. Potom do jeho hlavy udeřila těžká bota a rozzářily se hvězdičky bolesti. Na chvíli ztratil vědomí, pak zaslechl křesnutí křesadla, otevřel oči a spatřil Kalasarize, jak nad ním stojí s olejovou lampou v ruce.

„Akolyto Timuro," pronesl zvědmistr, „jste obviněn ze spiknutí proti králi. Co k tomu můžete říci?"

Safar byl omráčen tím, jak byl zbit. Snažil se promluvit, ale jeho jazyk byl ztuhlý a odmítal ho poslouchat. Poté si vzpomněl na Nerisu. Srdce mu poskočilo a otočil hlavu, aby se podíval tam, kde měla být. Nikde ji však neviděl. Ulevilo se mu - díky bohu se jí nějak podařilo utéci. Mlžný opar protlnula další myšlenka. Proč ho Gandara neupozornil, že se Kalasariz blíží?

Zvědmistr držel Safarovi nad hlavou těžký měšec. Byl to měšec zlata, které dostal od Olariho až na mince, co dal Nerise. Kalasariz měšcem zatřásl. „Co je to?" zeptal se, potom jej otevřel a vysypal si mince do dlaně. „To je dost velká suma peněz na to, aby ji vlastnil chudý student," řekl škodolibě.

Safar nic neříkal.

„Kde jste vzal tolik zlata, akolyto Timuro?" dožadoval se zvědmistr vysvětlení. „A co jste se zavázal udělat, abyste si je zasloužil?"

Safar stále nic neříkal. K čemu by to bylo?

Kalasariz jej znovu nakopl. „Nijak ti nepomůže, když budeš mlčet, akolyto Timuro. Tvoji spolupachatelé se již přiznali."

Safar byl dostatečně při smyslech, aby řekl: „Pak to ode mě nepotřebujete slyšet, nebo ano, můj lorde?"

Touto odpovědí si vysloužil další kopanec, tentokrát do žeber. Lapal po dechu, když ho stavěli na nohy.

On však zachoval duchapřítomnost a podíval se k hořáku, kde naposledy viděl kamennou sošku.

Byla pryč.

Jediné, co ho napadlo, bylo, že ji musí mít Nerisa.

Na to Kalasariz zařval: „Odvedte ho! Pohled na tohoto kacíře mě uráží!"

Načež jej vyvlekli ven ze dveří.

„Psst! Někdo se blíží!"

Objevilo se slabé světlo a Nerisa padla k zemi. Přilepila se na kámen, když se z chodby vyšinula temná postava a mířila si to jejím směrem. Byla v horním patře univerzity - ne víc než sto stop od Umurhanovy knihovny, jak ji informoval Gandara. Služebník byl jenom tečka bleší velikosti na jejím rukávu - poradil jí, jak ho s sebou nosí Safar, a ona to převzala.

Šinoucí se postava byl starý kněz. Něco si pro sebe povídal, proklínaje chladný kámen pod bosýma nohama a zatracoval ďábla, který mu spiklenecky schoval sandály. Nesl malou olejovou lampu s téměř vyhořelým knotem, ten však vydával dost světla na to, aby byla nervózní. Přitiskla se k zemi, když došel až k ní, potom zabočil stranou a začal nahmatávat dveře. Hlasitě pustil větry a Nerisa usoudila, že dveře vedou na záchod. Kněz vešel dovnitř a zabouchl dveře.

Nerisa vyskočila jako kočka a neslyšně pokračovala chodbou dál, dokud jí Gandara neřekl, aby zastavila, protože už jsou u knihovny. Byla zamčená, ale to ji zdrželo jen na pár vteřin. Vylovila z kapsy tenkou tyčku, strčila ji do klíčové dírky a odpáčila velkou západku. V momentě byla uvnitř a tiše za sebou zavřela dveře. Knihovna byla zcela uzavřená místnost a tak temná, že neviděla dokonce ani ty největší předměty. Cítila však zápach prachu starých knih jako v Knihomolně, s tím rozdílem, že tu byl ještě těžký sirný zápach magie, ze kterého ji škrabalo v krku.

„Nic nevidím," pošeptala Gandarovi.

Náhle něco zažhnulo a Gandara se před ní objevil v plné velikosti - což znamenalo, že jí byl přibližně ke kolenům. Jeho tělo vyzařovalo slabé zelené světlo a ona uviděla nejasné obrysy nábytku a polic s knihami.

Gandara udělal malé kolečko, nasáváje vzduch. Cítila, jak kamenná soška v její kapse zteplala, když služebník začal nabírat magickou sílu.

Potom řekl: „Tudy," a odkvačil do temnoty.

Nerisa vyrazila za ním. Procházeli úzkými uličkami, až došli na vzdálenou stranu místnosti, kde vysoké knihovny lemovaly zeď. Gandara vyskokoval z poličky na poličku, dokud nebyl očima zároveň

s Nerisou.

„Tady to je," ukázal žhnoucím drápem. „Asper osobně," zahihňal se Gandara. „Kniha je vázána v kůži. Vezmu ji - taky osobně! Ha, ha, ha. Dneska jsem docela vtipný."

„To musí být tím cukrem," procedila Nerisa mezi zuby.

Nejdříve si myslela, že byl služebník milý tvoreček. Bylo jí ho líto, protože musel žít v kusu kamene. Ale po několika hodinách v jeho společnosti si přála, aby byl úkol hotov a ona ho předala zpátky Safarovi. Vážně. Pokládal jí velmi osobní otázky. Nebo je spíš konstatoval. Například ji obviňoval, že je zamilovaná do Safara. Což byla pravda, ale to nebyla starost téhle malé příšery.

Gandara uchopil hřbet štíhlé knihy a mocně zatáhl. Povolila tak rychle, že málem ztratil rovnováhu. Jak padal, zaječel, že Nerisu vylekal téměř k smrti. Chytila jej za letu, ale kniha s hlasitou ozvěnou plácla o zem.

„Buď opatrný," zašeptala. „Probudíš je."

„Ale hovínko," řekl služebník - ačkoliv šeptal. „Mohla bys křičet z plna hrdla a ti staří páprdové se stejně nikdy neprobudí."

„Přesto si přeju, abys byl tišší. Jsem zvyklá pracovat o samotě a hlasité zvuky mě obtěžují."

„Ty jsi pěkně prohnaná malá zlodějka, drahoušku. Vsadím se, že bys mě chtěla mít s sebou pokaždý, co? Byla bys bohatá! Ukradli bysme všechno, co by nebylo přibitý."

„Tááák," řekla Nerisa a sehnula se, aby knihu sebrala.

Byla velmi tenká a obsahovala tak málo stránek, že se obávala, že bude Safar zklamaný. Kůže byla popraskaná a stará, ale ve světle, které Gandara vydával, viděla ohmataný obraz čtyřhlavého hada.

„Tohle je Asperova kniha," řekl Gandara. „Je jich pravděpodobně jen pět nebo šest na celém světě." Naparoval se pyšný na svoji práci.

Jala se vyndávat z kapsy sladkou odměnu, když vtom najednou řekl - docela nahlas - „Drž hubu, Gandarí. Ty bys jí nenašel, ani kdyby hořela. No tak. Takhle mě nenazývej! Drž hubu, slyšíš? Drž hubu! Drž hubu! Drž hu-"

Nerisa mu dala ruku přes pusu a umlčela ho.

„Nech toho, nebo ti zakroutím krkem. Přisahám, že to udělám."

Když ruku sundala, Gandara svěsil hlavu. Kopal do země svojí malou elegantní nožkou. „Promiň," řekl. „On mě občas tááák vytočí."

„Prostě to už znovu nedělej," přerušila ho Nerisa. Potom mu dala odměnu.

Gandara se zazubil a zhltnul ji. „Mám tě rád, drahoušku. Doufám, že tě Safar pěkně ošoustá, až tu knihu dostane."

„Nemluv tak. To není hezké."

„Ale ty to přece chceš, ne?" dobíral si ji služebník. „Pořádnou mokrou pusou a pak se nechat šoustat celou noc."

Nerisa schovala knihu spolu s kamennou soškou. „To by stačilo!" křikla. „A jestli řekneš jediné takové slovo před Safarem, tak, tak... tak s tebou už nikdy nepromluví. Uvidíš."

Tohle byla zjevně větší pohružka než zakroucení krkem, protože se Gandara okamžitě omluvil a řekl, že něco takového už nikdy neudělá. Potom ji vedl zpátky ke dveřím knihovny, scvrkl se do velikosti blechy a vyklouzl na chodbu. Po hodině plížení v temnotě proběhla Nerisa velkou hlavní bránou a namířila si to dolů po široké ulici, přičemž skákala ze stínu do stínu a vracela se zpět za Safarem.

Dorazila, právě když Kalasariz a jeho muži vlekli Safara dolů po schodech.

Ve Walárii nastala noc hrůzy. Kalasarizovi lidé pročesávali město, rozbíjeli dveře a vytahovali vyděšené mladíky na ulici, kde byli zbiti a vyslechnuti pod zavřenými okenicemi domovů jejich rodin. Byli odvezeni do zvěd-mistrových mučírén, kde byli dále vyslýcháni a přinuceni podepsat svá doznání. Celkem jich bylo asi padesát, ačkoliv Olariho znala méně než polovina z nich. Ostatní byli nevinní, ale byli určeni k zatčení Kalasarizovými informátory, kteří té noci vydělali rekordní sumy vybíráním úplatků od nepřátel mladíků a jejich rodin.

Spravedlnost byla rychlá. Nekonal se žádný soud, stejně jako nebyl žádný z obžalovaných přítomen, když je vrchní soudce odsoudil k smrti. Hromadná poprava byla nachystána na budoucí den - což byl Den zakladatele. Heroldi procházeli městem, vyvolávali novinu o popravě a vyvěšovali oznámení se jmény odsouzených a jejich zločiny.

Na prvním místě tohoto seznamu, kde bylo jméno vůdce vzpoury stálo - Safar Timura, cizinec.

Na konci seznamu bylo jméno jednoho z jeho důvěřivých stoupenců - Olari, občan.

„Zjevně jsem podcenil vlivnost své rodiny," připustil Olari.

Safar vyždímal hadr, namočil jej do džberu se studenou vodou a otřel Olarimu krev z tváře. Byl tak silně ztlučen, že mu hlava otekla do dvojnásobné velikosti.

„Ty jsi byl na podceňování vždycky mistr."

Až na modřiny, které utrpěl, když ho zatýkali, byl Safar nedotčený. Z nějakého důvodu nebyl mučen a jeho „doznání" - nepodepsaný dokument s Kalasarizovou pečeti - vrchnímu soudci docela stačilo.

„Hlavní smůla je, že se mi ani nedostane žádné pocty. Zapišu se do historie Walárie jako pouhý posluhovač."

„A já jako přísluhovač, který velí," řekl Safar. „Pro mě za mě bych se té pocty klidně zřekl, ale Kalasariz byl neoblomný. Víš, jak umí člověka přesvědčovat."

„Můj otec jistě zaplatil slušnou sumu, aby mě alespoň označili za hlupáka, který naletěl tvým ďábelským slovům. Asi chce ochránit čest rodiny a takový ty věci. Hádám, že být hloupý je lepší, než být králem zrádců."

Oba mladí muži byli ve společnosti dalších šesti mladíků, kteří všichni prošli děsivým utrpením mučení. Sklesle seděli uprostřed cely, sotvaže měli sílu odhánět dotěrný hmyz a krysy. Všechny osm jich mělo být popraveno Tulazem, mistrem popravčím. Ostatní, kteří se krčili ve vedlejších celách, budou rozděleni po pěti či čtyřech, mezi deset dalších katů.

„Je tu *jediná* útěcha," poznamenal Olari.

„Jaká?" zeptal se Safar. „Potřebuju trochu povzbudit."

„Jdu jako poslední, což znamená, že ať se to Tulazovi povede nebo ne, zapamatují si mě. Když mi utne hlavu jednou ranou, pomůžu mu překročit jeho rekord. Když ne, tak mě zapíší do sázkařských knih jako toho, který ukončil Tulazovo neobvyklé štěstí."

Safar se rozesmál. Byl to trpký smích. „Přál bych si, abych tam mohl být a vidět, jak to dopadne. Bohužel jdu jako první."

Olari se pokusil o smích, ale ostrá bolest pod žebry se proměnila v tichý sten. Když se vzpamatoval, potřásl hlavou a řekl: „Já byl vždycky-"

Jeho slova přerušil záchvat kašle. Safar jej držel, dokud to nepřešlo. Potom jeho společník vyplivl krev do džberu. Ozvalo se žbluňknutí, jak mu do vody vypadl zub.

Podíval se na Safara a zašklebil se v krvavém úsměvu.

„To, co jsem se ze sebe snažil vymáčknout, než mě příroda tak hrubě zastavila," řekl Olari, „bylo, že jsem měl vždycky štěstí."

A vypadá to, že se mě štěstí bude držet až do úplného konce."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Smrt mluví

„Jsi příliš napjatý," stěžoval si masér, když hnětl Tulazovo obrovské tělo, které před ním leželo natažené. „Dokud se neuvolníš, nemůžu z tebe ty křeče vyhnat."

„Spal sem na hovno," řekl Tulaz. „Nevim, co to se mnou je. Dycky spim jako nemluvně. Zvlášť před pracovním dnem. Ale včera v noci to bylo jinak. Pořád se mi zdálo vo nějaký malý příšeře. Tělo jako člověk, ksicht jako žába. Pořád jen říkal - ‚Drž hubu, drž hubu, drž hubu!'

Masérovo obočí se starostlivě naježilo. Popravky, které byly přemístěny do hlavní arény, aby pojaly davy shromážděné ke Dni zakladatele, se měly konat za necelou hodinu. Všechny své úspory vsadil na výsledek.

„Takovej sen přináší smůlu," pokračoval Tulaz. „Úplně mě to rozmrzelo, jo rozmrzelo. Ani nevim, co jsem udělal, že jsem si ho navodil."

„Očistil ses tak, jak sem ti řek?" zeptal se masér, když bušil do mohutného Tulazova těla.

Popravčí mistr Walárie zafuněl. „Jasně. Naplnil sem pět kýblů, ne?"

„A dodržel jsi dietu?"

„Kaše a víno ředěné vodou, nic víc," odpověděl Tulaz. „Asi mě tak trápí ten spěch. Většinou mi to oznámí včas, víš? Aspoň pár dní předem, abych se dostal do formy. Navíc jsem teprve před pár dny překročil svůj rekord.

Sedům hlav člověka pěkně vysílí, to si většina lidí vůbec neuvědomuje. Jen vidí, jak přídu a useknu je. Všechny dobrý chvíle jim ujdou. Nevědí, jak na sobě tvrdě pracuju, abych si udržel dobrou formu. Ještě sem se nevzpamatoval z těch sedmi. A teď jich musím zkusit vosum, dřív, než jsem se stačil připravit."

„Nemysli na to," radil mu masér. „Prostě je to jen den jako každéj jinej. Zapiš si to do kebuly a všechno bude dobrý."

„Jasně. Jasně. Je to jenom den jako každéj jinej. Neni na něm nic zvláštního."

Masér na Tulaze vylil voňavý olej a začal jej roztírat. „A každá ta hlava taky. Dívej se na ně stejně. Nepočítej, kolik ti jich ještě zbejvá. Jedna nebo vosum, jakej je v tom rozdíl? Všechny musí postupně spadnout. Na tom neni nic zvláštního."

„Jo, máš pravdu. Jedině tak se dají sundat - postupně. Díky. Už se cejtim mnohem lip."

Masér se uchichtl a řekl, že mu nemusí děkovat. Skončil se svojí prací, přikryl Tulaze těžkými osuškami a poradil mu, aby si zdříml.

„Zavolám tě včas."

Vypířil se z přípravný, ale předtím než odešel, podíval se na Tulaze. Ohromný kat ležel obličejem vzhůru a oči si zakrýval mohutnou paží.

Šeptal si pro sebe: „Drž hubu, drž hubu, drž hubu! Zajímalo by mě, co to mělo bejt!"

Poprvé ve dlouhé a slavné kariéře byl Tulaz zjevně rozrušený a evidentně trpěl nedostatkem jistoty. Masér odešel z místnosti a přemýšlel, kde by mohl nějak rychle sehnat peníze, aby zrušil své sázky.

Dav burácel. Safar byl vyveden jako první, následován Olarim a šesti dalšími. Všichni byli spoutáni a řetězy přivázáni k sobě. Čtyřicet hlav již bylo setnuto a dav byl znechucen špatnými výkony ostatních katů. Teď však přišla hlavní událost: Tulaz, popravčí mistr Walárie, se chystal na osmou, rekordní hlavu.

Jasně ranní slunce Safara téměř oslepilo. Pokoušel se zakrýt si tvář, ale nedosáhl si na ni, protože měl ruce připoutané krátkým řetězem ke kovové obruči kolem pasu. Strážce zaklel a postrčil ho dál tupou stranou kopí.

Když se mu v očích rozjasnilo, viděl, že ho vedou na obrovské, narychlo postavené popraviště ve středu arény. Bylo posazené hned vedle stupínku hodnostářů, kde Didima, Umurhan a Kalasariz seděli v pohodlných vypolstrovaných křeslech s baldachýnem nad hlavou.

Když Kalasariz oznámil výsledky zátahu, Didima se rozhodl, že z masové popravy udělá součást obřadu ke Dni zakladatele. Král se pyšnil rychlým a pevným rozhodováním, dokonce i když se ostatním zdálo, že jsou jeho rozhodnutí příliš odvážná, nebo že porušují tradice. Byl přesvědčen, že popravy vydráždí choutky jeho občanů k radovánkám, které měly následovat.

„Ve velmi významné chvíli nás to všechny sjednotí,“ řekl Umurhanovi a Kalasarizovi. „Vyléčí to nešváry mezi našimi občany.“

Umurhan, obvykle velice opatrný muž, souhlasil bez námitek. Ačkoliv neudal své důvody, byl Vrchní kněz Walárie v posledních letech rozladěn, protože jeho každoroční předvedení čarodějného umění nebylo vítáno s patřičným zájmem a údivem, který si zasluhovalo. Padesát uťatých hlav však dav pěkně rozehtřeje.

Kalasariz si také myslel, že je to skvělá myšlenka, ačkoliv se rozhodl nezmiňovat se o tom svým dvěma druhům. Pro jeho účely bylo vždycky nejlepší vykonat politické popravy co nejrychleji - dříve než mají rodiny, přátelé a milovaní čas, aby sestavili dobrou a rozhodnou stížnost. Rychlé popravy do lidí vnáší bázeň z bohů, která uhasí myšlenky na pomstu.

Dav se shromáždil, aby se stal svědkem události, která byla největší v historii Walárie. Tribuny přetékały na plochu arény. Stovky lidí byly namačkány na dvacet stop od popravčího pódia a dovnitř se stále tlačili další, pochvalovali si, jaké mají štěstí a svírali v ruce cenné lístky, které Didimovi vojáci prodávali za vysoké ceny.

Safarův strážce musel odstrkovat lidi z cesty, když se on a jeho společníci zbědovaně belhali k pódiu. Lidé na něj pokřikovali, strkali ruce mezi strážemi a pokoušeli se ho dotknout. To asi pro štěstí, říkal si. Jestliže ano, tak to byl moc smutný kousek štěstí. Někteří ho proklínali. Jiní ho oslavovali. Někteří křičeli: „Odvahu, chlapče.“

Davem se proplétali pouliční prodavači, kteří prodávali jídlo a suvenýry. Jeden podnikavý mladík měl ruce plné slazených fíků, napíchnutých na špičatých hůlkách. Fíky byly pomalovány jako lidské hlavy. Jedlé barvivo červené jako krev stékalo po hůlkách, které představovaly ostré kůly, na které budou brzy nabodnuty hlavy Safara a ostatních.

Safar byl příliš otupělý na to, aby pociťoval nějaký strach. Soustředil se jen na to, aby dával jednu nohu před druhou. Jestli měl v tu chvíli vůbec nějaké přání, tak aby to rychle skončilo.

Všech osm bylo vedeno na pódiu, přičemž jim klouzali nohy na krvavých prknech. Muži s vědry a košťaty uklízeli krev z minulé popravy. Ostatní kolem popravčího špalku sypali písek, aby měl Tulaz pevné postavení. Odsouzenci byli seřazení na okraji pódia, kde je strážé polévaly studenou vodou a dávaly jim sát z houby nasáklé vínem, aby při popravě neomdleli a nezkazili představení.

Poté na pódiu vystoupil samotný Tulaz a dav zaburácel nadšením. Mistr popravčí byl oděn do bílých kalhot z toho nejjemnějšího hedvábí. Jeho mohutný trup se leskl drahými oleji, takže slunce ještě zvýraznilo jeho mohutné svaly. Katova bílá hedvábná kápě neměla jediný záhyb nebo zbloudilé vlákénko, které by kazily jeho symetrii. Kolem zápěstí a bicepsů měl Tulaz tlusté zlaté pásky.

Tulaz šel rovnou na věc a publika si nijak nevšímal. Nejprve zkontroloval schůdek, na kterém bude odsouzený klečet, potom vykotlaný popravčí špalek, na který každý muž položí hlavu, aby přijal meč. Když skončil, vyžádal si svou skříňku s mečem. Zatímco čekal, natáhl si zvláštní rukavice, vyrobené nejlepším rukavičkářem ve Walarii pouze pro něj. Povrch dlaně byl vykládaný kamínky a prsty byly ustřížené, aby měl lepší sevření. Dav ztichl ve chvíli, když mu jeho pomocník předložil otevřenou skříňku a Tulaz se před ní uklonil, přičemž zadrmolil krátkou uvítací modlitbu. Ticho propuklo v ohlušující řev, když vytáhl zářící meč a zvedl jej, aby ho ukázal bohům.

Tulaz dal meč dolů, laskal ho a šeptal mu něžnosti, jako by to bylo dítě. Poté vyndal z držátka na svém opasku brousek a začal obtahovat ostří. Každý jeho pomalý, zkušený pohyb vyvolával v davu výkřiky obdivu, ale Tulazovy oči zůstávaly odvrácené, plně soustředěné na meč.

Po chvíli přešel Tulaz k odsouzeným, stále brousil svůj meč. Zastavil se před Safarem, který zvedl hlavu a pohlédl do těch nejtmavějších a nejsmutnějších očí, jaké kdy viděl.

„Brzy to budeš mít za sebou,“ spustil Tulaz neuvěřitelně uklidňujícím hlasem. „Není v tom nic osobního, chápej. Zákon říká to, co říká, a já jen dělám svoji práci. Takže mi nevzdoruj, synu. A necukej sebou. Já jsem tvůj přítel. Poslední přítel, kterého kdy poznáš. Slibuji ti, že to udělám dobře a Čistě, abych tě co nejrychleji poslal odpočívat.“

Safar neodpověděl - co na to mohl říct? Nicméně Tulaz vypadal spokojeně a obrátil se s kamenem jezdícím po kovovém ostří.

Kat stál na pódiu stále trochu neklidný, ale potom, co si promluvil se Safarem, se jeho nervy uklidnily. *To je dobře, pomyslel si. To je vždycky pěkný popovídat si se svou první hlavou. Dává to*

bohům vědět, ze svou práci bereš vážně.

Otočil se k vojákům, kteří hlídali odsouzené. „Sundejte ty řetězy z mých hlav a pořádně je promasírujte, ať jim neztuhnou těla.“

Když řetězy spadly, Safar se náhle cítil lehčí. Promasírovaly ho silné ruce a oživily jeho ztuhlé údy. Poté byl předveden a slyšel Olariho, jak za ním něco volá, ale slova se ztratila v hluku davu.

„Klid, hochu,“ slyšel, jak mu Tulaz říká, když jej vrhli na zem, aby poklekl před špalkem.

Safar vstal, aby se ještě jednou naposled podíval na svět. Viděl moře tváří volajících po jeho smrti. Některé z nich slyšel překvapivě jasně. Byl tam stařec křičící bezzubými ústy. Byla tam matka s dítětem u prsu a sledovala událost s výrazem neuvěřitelného klidu. Potom přímo před ní uviděl mladou tvář - dívčí tvář.

Byla to Nerisa!

Vystřelila z davu a vyběhla na pódium. Vojáci po ní chňapli, ale ona se pod jejich nataženými rukama skrčila. Nehty chňapajících prstů jí na rukou udělaly krvavé škrábance. Prsty sevřely její blůzu, ale ona se odtáhla takovou silou, že jediné co chytili, byla roztrhaná látka.

„Tumáš, Safare!“ křičela. „Tumáš!“

Hodila něco na pódium. Prolétlo to vzduchem a s hlasitým žuchnutím přistálo u popravčího špalku. Safar se nepodíval, co to bylo. Namísto toho s hrůzou sledoval, jak vojáci doběhli Nerisu.

Na její hlavu dopadl palcát - krev se rozstříkla na všechny strany.

Poté zmizela pod tuctem vojáků.

Řev davu přešel ve zvědavé výkřiky a potom v slabý šum, když se lidé jeden druhého ptali, co se stalo.

Nad tímto šumem vyvstal Tulazův hlas: „A je to! Takhle nemůžu pracovat. Celá věc se odkládá!“

Safar zaslechl naléhavě promluvit nějakého muže - „Ted' nemůžeš odejít, Tulazi! Pomysli, kolik v tom lítá peněz, člověče! Stáhnou z tebe kůži zaživa!“ Byl to masér, který zjevně našel dost peněz, aby svoji sázku stáhl.

Potom zahřměl mohutný hlas. „Občané! Přátelé!“

Byl to král Didima, který vstal, aby oslovil dav hlasem magicky zesíleným Umurhanem.

„Dnes je velký den v historii Walárie,“ řekl Didima. „Nebylo by to od nás správné a byla by to urážka bohů, kteří naše město chovají v přízni, kdybychom dovolili, aby nám nespokojenost překazila tento krásný obřad. Dnes ráno se všichni skvěle bavíme. A všichni za to vdčíme našemu lordu Kalasarizovi, že nám tak pečlivě připravil báječnou zábavu a zároveň zasadil ránu všem neposlušným občanům.“

Pokračujeme tedy v zábavě, moji dobří přátelé a občané Walárie. Náš skvělý kat, Tulaz, se nás právě chystal omráčit výkonem, o který se ještě nikdy nepokusil.“

Král se otočil k Tulazovi a pronesl: „Nechť poprava pokračuje!“

Někdo popadl Safara za vlasy a přitlačil mu hlavu na špalek. Na královský povel přistoupil Tulaz blíž a máchal ve vzduchu svým mečem, aby se připravil.

„Drž ho pevně,“ křikl.

Ruka v Safarových vlasech sevřela pevněji.

V tu chvíli vedle něj sykl slabý, známý hlas: „Drž hubu, Gandarí! Já tvou pomoc nepotřebuju.“

Tulaz zcepeněl, když se jeho noční můra vrátila strašit. „Kdo to řek? Kdo řek drž hubu?“

Načež se Gandara znovu ozval: „Drž hubu! Neposloučám tě, Gandarí. Aha. Ne, ne. Je mi jedno, co říkáš. Drž hubu, drž hubu, drž hubu!“

Prsty povolily a Safar se z nich vyškubl. Podíval se na zem a uviděl předmět, který tam Nerisa hodila - byla to soška želvy. Vzhlédl a spatřil Tulaze, jak se nad ním tyčí s mečem vysoko zvednutým k úderu. Ale kat se nehýbal, byl stížen strachem.

„Můj sen! Stává se skutečností!“

„Zapomeň na sen,“ křičel masér a strkal do statného kata. „Rychle! Usekni mu hlavu!“

Safar sošku popadl. „Zjev se, služebníku!“ přikázal.

Objevil se oblak kouře a Gandara vyskočil na pódium.

Tulaz valil oči na malou postavičku. „Ne!“ křikl. „Jdi ode mě pryč!“

„Co se tak plaší?“ zeptal se Gandara Safara.

„Toho si nevšímej,“ odseknul Safar. „Udělej něco s tím mečem, než si to rozmyslí.“

„Dobrá. Když na tom trváš. Ale vypadá to na docela pěkný meč.“

„Udělej to.“

Gandara udělal líné gesto, ozvalo se hlasité *křup!* a meč se roztříštil jako sklo.

Tulaz zděšeně vykřikl a seskočil z pódia.

Gandara si otřel drápy o sebe, jako by si oprašoval špínu. „Ještě něco, pane?"

„To kouzlo. Pomoz mi s ním, hned teď!"

Gandara vytáhl z rukávu roličku papíru a hodil ji Safarovi. Než přelétla krátkou vzdálenost, narostla do skutečné velikosti a Safar ji zachytil ve vzduchu.

Zatímco se připravoval, kolem něj propukl chaos. Dav řval vztekem, že byla poprava přerušena. Sázející napadali sázkaře a ti křičeli na své pochopy, kteří se okamžitě přiřítili. Rvačka se rozrůstala jako oheň na planině a tribuny i plocha arény se ve chvíli proměnily ve vlnící se masu zápasících těl. Zaburácel Didimův rozkaz a vojáci vyrazili k Safarovi a Gandarovi.

Safar přednesl zaříkadlo:

*„Zde stojí pokrytci Walárie,
Prokletí děsí se. Prokletí děsí se.
Král Didima, Umurhan a Kalasariz,
Bezbožná trojice. Bezbožná trojice.
Ďáblové a zločinci pospěšte do Walárie,
Říká ta trojice. Říká ta trojice."*

Svitek vzplál a Safar jej hodil do tváří útočících vojáků. Ohnivé kousky vybuchly jako doběla rozžhavená masa, která naříkající a svíjející se vojáky odhodila zpět.

Safar popadl kamennou sošku, Gandara mu vyskočil na rameno a křičel: „Utíkej, můj pane! Utíkej!"

Seskočil z pódia do běsnícího davu. Voják po něm máchl mečem, ale Safar před ránou uhnul a soškou mu rozbil hlavu.

Za ním Olari křikem probudil ostatní odsouzené mladíky a všichni se vyřítili z pódia a běželi se ukrýt.

Didimův zesílený hlas hřměl: „Chyťte zrádce! Nenechte je utéci!"

Safar pospíchal k místu, kde naposledy viděl Nerisu. Gandara vyčaroval pochodeň, ze které vystřelovaly šípy magických blesků. Pevně se držel límce svého pána, mával pochodní kolem sebe a rozháněl dav. Safar došel k místu, kde byla Nerisa napadena.

Nebylo tam nic než kaluž usychající krve.

„Je mrtvá, pane," řekl Gandara. „Viděl jsem ji umírat!"

Safara popadl vztek a otočil se ke královské tribuně. Uviděl Didimu a Umurhana, které Kalasariz se svými muži právě spěšně odváděl do bezpečí.

Zuřil bezmocí. Náhle ucítil, že se kolem něj hromadí obrovské zásoby moci. Stačilo si ji jen vzít a udeřit. Jeho nepřátelé však zmizeli dříve, než mohl zformulovat vražedné prokletí a už se k němu hnala horda ozbrojenců.

Mávl rukou a na nebi se utvořil bílý mrak. Z tohoto mraku se spustilo smrtící krupobití a roztrhlo řady vojáků. Muži křičeli a padali na zem s rozbitými hlavami a zlámanými údý.

Gandara do něj kopal svými ostrými patičkami. „Utíkej, ty blázne!" křičel. „Rychle, než pošlou další!" Safar utíkal.

Lezl po prázdných tribunách jako horská koza, dokud nedosáhl nejvyšší zdi. Na druhé straně byla široká ulice, která vedla k hlavní bráně - ani ne sto metrů vzdálené. Za ní byla svoboda. Safar seskočil, stočil se a udělal kotoul, když dopadl, vstal a sprintoval k nehlídané bráně. Chvilí nato byl pryč.

Navzdory všemu zmatku, který za sebou Safar nechal, nastolil Kalasariz s koncem dne pořádek. Zavřel město po Poslední modlitbě a od soumraku do úsvitu nařídil zákaz vycházení. Všichni, kdo zákaz porušili, byli na místě zabiti. Poté vyslal své muže, aby zajali kohokoliv, kdo by mohl ohrozit trůn dřív, než bude mít Didima příležitost obnovit důstojnost svého úřadu. Pouze jediný ze Safarových spoluobviněných byl znovu chycen. Ostatní, včetně Olariho, jako by zmizeli. Kalasariz si ze zmizelých hochů nedělal hlavu. Vždy je viděl spíš jako symbol, který bylo možno výhodně využít, než jako skutečné nebezpečí.

Dřív za stejný symbol považoval i Safara Timuru. Nyní si tím však nebyl tak jistý. Umurhan Timuru jednoznačně viděl jako hrozbu a dožadoval se, aby byli vysláni muži, kteří by Safara polapili. Téměř hodinu breptal něco o mučení, které si mladík za své činy vytrpí. Kalasariz v zuření Vrchního kněze

spatřoval holý strach - strach, který mohl být způsoben pouze magickou silou, kterou Timura v aréně předvedl. Zvědmistr nebyl v těchto věcech žádný expert, ale když si Umurhanův strach spojil s Timurovým přátelstvím s Irajem Protarusem, uvědomil si, že opatrnosti nebude nazbyt.

V prvním kordonu, který za Timurou poslal, byli samí lovci. Osobně vybral ty nejvěrnější. Dal jim tajný rozkaz, aby Safara na místě zabili. Řekl jim také, že kdyby se Timurovi dařilo nějak dlouho unikat, aby to vzdali a vrátili se domů. V žádném případě nesměl být zajat a přiveden zpět do města, tak jak to požadoval král Didima.

Událost v aréně přiměla Kalasarize k tomu, aby přijal další významné opatření. Umurhan nechtěně odhalil, že jeho magie je jeden velký podvod. Jinak by použil své čarodějné moci, aby Safara zničil - nebo alespoň zrušil jeho kouzlo. Kalasarizovi teď bylo jasné, že kdyby došlo k napadení Walárie, od Vrchního kněze by se jim moc velké pomoci nedostalo. To byla veliká díra v obraně města, díra, která nemohla být zaplněna.

A tak zvědmistr napsal opatrnou zprávu Irajovi Protarusovi, ve které odsoudil Didimovy a Umurhanovy činy. Také jemně naznačil, že kdyby nastala ta chvíle, kdy by Protarus potřeboval jeho asistenci, Kalasariz bude jeho poníženým služebníkem a rád mu vyhoví. K této zprávě připojil dokument, který měl schovaný: Safarův zatykač s trestem smrti a Kalasarizův protestní dopis.

Zpráva byla poslána dne, kdy se jeho lovci vrátili se smutnou zprávou, že Safara Timuru nikde nenašli.

Nerisa se krčila v koutku své cely, čelo ovázané krví nasáklým kusem plátna. Byla vysílená hladem a ztrátou krve. Neměla ponětí, jak dlouho byla v cele, nebo jak dlouho v ní zůstane, než si pro ni přijdou.

Přestože byla zesláblá, zůstávala umíněná a neohrožená. Pevně se držela toho posledního, čím se vězeň může bránit - mužou tě zabít, ale nemůžou tě sníst.

Zachránila Safara. To pro ni bylo dostatečné uspokojení. To jí nikdo vzít nemohl. A kdyby měla být za svoji lásku obětována, tak ať. Safar bude žít dál a bude mít magickou sošku i Asperovu knihu - dala ji Gandarovi - které mu ji budou připomínat. Byla si jistá, že ho čeká velká budoucnost, a cokoliv se stane s Nerisou, bude vždycky hlavní součástí této budoucnosti.

Nerisa neměla žádnou skutečnou naději. Když ji zajali, hodili její bezvládné tělo do cely s ostatními, kteří se přimotali do výtržností v aréně. Když nabyla vědomí, zachovala si dostatek duchapřítomnosti, aby spolkla zlaté mince, které jí Safar dal. Když bude mít příležitost, použije ty peníze k vykoupení se na svobodu. Přinejhorším mohla podplatit kata, aby její smrt byla rychlá a bezbolestná.

Naděje to byla sice malá, ale alespoň nějaká.

Zarachocení klíčů a těžké kroky ji zvedly na nohy. Viděla žaláříka, jak odemyká dveře její cely. Za ním stál další muž.

„Ach, to jsi ty, Zemane," zavrčela. „Co tady děláš? Už ti došly mouchy, co mučíš?"

Zeman roztáhl rty do oplzlého úšklebku. „Měla bys na mě být milejší," řekl, mávaje na ni nějakým úředně vyhlízejícím dokumentem. „Jsem totiž tvůj nový majitel."

Nerisa si odplivla. „Mě nikdo nevlastní."

Zeman vstoupil do cely. „Teď už ano. Nemáš ponětí, jak laskavé a velkorysé jsou zákony ve Walárii, když jde o nezletilé dítě. Zaplatil jsem malou sumičku, abych tě z této cely vysvobodil.

Na oplátku za moji šlechtnost jsi mi byla darována jako otrok."

Nerisa byla šokovaná. Strach, se kterým od svého zajetí bojovala, jí teď svými ledovými prsty sevřel srdce.

Chytila se jediné naděje. „To tvůj dědeček nikdy nedovolí," řekla. „Katal na otroctví nevěří."

Zeman se uchichtl. „U mého děda nehledej záchranu." Potom nasadil chmurný výraz. „Nebohý stařík. Je mrtvý, víš. Asi snědl něco špatného."

Nerisa zkoprněla. Nepochybovala o tom, že Zeman staříka otrávil. Oči se jí zalily slzami. Divoce třásla svojí poraněnou hlavou, aby bolest zahнала slzy. Byla by prokletá, kdyby Zemanovi poskytla toto zadostiučinění.

„Díváš se na výhradního vlastníka Knihomolny. A také výhradního vlastníka tvé osoby."

„Co se mnou chceš dělat?" zavrčela Nerisa. „Víš, že buďto při první příležitosti uteču, nebo tě zabiju ve spánku."

„Nemám v plánu tě vlastnit příliš dlouho," odpověděl Zeman. „Již jsem se spojil s kupcem, který je ochoten převzít tě z mých rukou. Jestli to musíš vědět, slušně na tom vydělám. Ačkoliv ne tolik jako

tvůj nový kupec. Zjevně existují jistí muži - bohatí muži, jak mi bylo řečeno -s choutkami na malé dívky, jako jsi ty."

Zeman nasadil další ze svých ošklivých úsměvů. „A až ti narostou prsa, takže už svému vlastníkovu nebudeš k ničemu, jsem si jist, že ti zařídí jinou budoucnost."

Zeman se ušklíbl. „Dal mi na to své slovo."

Nerisa vzteky zaječela a vrhla se na Zemana jako kočka, aby mu vyškrábala oči z hlavy.

Žalářník přistoupil blíž a obuškem ji srazil k zemi. V bezvědomí padla na zem.

Žalářník zvedl těžký obušek, aby znovu udeřil.

Zeman jej zastavil se slovy: „Nepoškozujeme cenné zboží."

Safar se choulil v hubeném stínu pouštního sukulentu". Kutnu měl vykasanou přes hlavu, aby ho chránila před nemilosrdným sluncem. Nad opuštěnou krajinou vál horký vítr, který se z jeho těla snažil vyždímat poslední kapky vláhy. Jeho jazyk byl jen tuhý drsný sval, rty měl rozpraskané a stažené přes zuby. Ostrým kusem kamene hrabal do ztvrdlé země a snažil se vykopat dostatečně velkou díru, aby odhalila vláhu drženou kořeny sukulentu. Pracoval na tom již celé hodiny, ale byl tak slabý, že se mu stěží podařilo vykopat malinkou prohlubeň.

Slunce právě dosáhlo svého vrcholu. Nejžhavější a nejdelší hodiny dne byly stále ještě před ním. Bylo velmi nepravděpodobné, že vydrží do večera. On však pokračoval dál, neznaje naděje, ani zoufalství. Byl jako zvíře, které v hlavě nemá myšlenky na nic jiného než na přežití.

Před několika dny měl v sobě ještě dostatek života, aby pocítil radost z toho, že to jeho pronásledovatelé vzdali.

Lovci z Walárie jej neúprosně pronásledovali celý týden a nutili jej prchat stále hlouběji do pouště. S Gandarovou pomocí vytvářel kouzla zmatení, aby je setřásl. Ačkoliv se mu podařilo jim několikrát zmizet, lovci se znovu objevovali na jeho stopě. Podle Gandary to mohlo znamenat jediné to, že si pomáhají svým vlastním kouzlem.

Lovci to vzdali, když jim došla voda. Safarovi, který tímto luxusem neoplýval, došla již dávno předtím. Kouzla s proutkem byla zbytečná - nikdy neměl čas, aby se zastavil a znovu se zásobil. Nakonec přišel i o Gandarovu společnost a pomoc, protože silný žár pouště malého služebníka oslabil a ten se stáhl do kamenné sošky. Safar se zastavoval, jen když mohl zabít ještěrku nebo hada a vysát z nich vláhu. Byla to prohraná bitva se sluncem a větrem, jež z něho vysávaly život tak rychle, jak on vysával ta nebohá malá stvoření.

Safar ještě jednou hrábl do suché prohlubně. Poté ho opustily poslední síly a kámen mu vypadl z ruky. Svalil se na záda do písku a lapal po dechu.

Potom se mu dokonce zdálo, že pravidelné dýchání stojí příliš mnoho úsilí a pomyslel si, *no, lak s tím přestanu*. Ale velmi ho znechutilo, že jeho hrud' trvala na nasávání a vyfukování vzduchu plného ostrých částíček písku. Poté si uvědomil, že to dříve nebo později musí skončit samo. Budu tu ležet, dokud se tak nestane. Vzdechl a zavřel oči.

Potom Safar zaslechl hudbu - vzdálené píšťaly a bubny. *Takovéhle musí být umírání*, pomyslel si.

Zvuk zesiloval a jeho překonala obyčejná zvědavost podívat se téhle podivné, hudbu vyhazující smrti do tváře.

Otevřel oči a nebyl zklamán. Přes poušť k němu nízko nad zemí letělo obrovské stvoření. Vypadalo jako obrovská hlava, hrající všemi druhy překrásných barev. Hlava neměla žádná křídla ani tělo, ale Safarovi to v delíriu připadalo docela normální. Stvoření přiletlo blíž a nyní již rozeznával i tvář.

Měl akorát tak dost síly na to, aby pocítil překvapení. Nevěděl jsem, že smrt má tvář ženy, pomyslel si. A takové krásné ženy - obryně se smyslnou tvář - namalované krásnými barvami, jako tetovaná divošská královna.

Hudba jako by vycházela z jejích rozkošných úst, její hlas se skládal ze zázračných píšťal a bubnů a strun harfy.

Hlava ženy se teď vznášela přímo nad ním. Safar se usmál a pomyslel si, že si ho smrt konečně vezme. Zavřel oči a čekal.

Potom hudba ustala a on uslyšel, jak někdo promluvil. Byl to ženský hlas, ale slabší, než čekal, že bude taková obryně mít.

„Milosrdná Felakie," povzdychla žena, „ušetři mě tohoto pohledu. Je to ještě chlapec. A moc pěkný chlapec."

„Pěkný nebo jiný, to káňata nezajímá," ozval se další hlas - hluboký baryton. „Je mrtvý, Methydie. Pojdme! Pout' v Demingu je už za dva týdny a máme před sebou dlouhou cestu."

Safar byl zklamaný. Takhle by se smrt chovat neměla. Chtěla tu snad jeho tělo nechat? Ponechat jeho ducha v této pustině?

Otevřel rty a pokusil se promluvit, ale vydal ze sebe jen zasípání.

„Počkejte!" řekla ta žena. „Sladká, milosrdná Felakie -on je živý."

Ne, nejsem, snažil se říct Safar. Jsem mrtvý, sakra! Nenechávejte mě tu!

Poté shora uslyšel syčení unikajícího vzduchu a cítil, jak se ta obrovská osoba snesla nad něj.

Safar se usmál - Smrt byla na cestě. Prahul po jejím objetí.

ČÁST TŘETÍ

ČARODĚJ VĚTRŮ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Démonský král

„Vidíš něco, Luko?“

„Ne, Veličenstvo. Nevidím nic.“

Král Manacia se zamračil a jeho čelo se proměnilo v hluboce zbrázděné pole nelibosti.

„Jsi si tím jist, Luko?“ zeptal se svého nejstaršího syna a dědice. Dlouhým drápem píchnul do vzduchu, směrem k bodu na obzoru. „Není to snad něco nebo někdo, co se tam pohybuje?“

Princ Luka si pařátem zastínil své žluté oči a zahleděl se daleko do Zakázané pouště. Manacia a jeho dvůr se utábořili na okraji zčernalé pustiny. Král seděl na cestovním trůnu, posazeném na tlustých kobercích, zastíněném bílým baldachýnem vzdouvajícím se ve větru z pouště. Za ním byl hlavní tábor - město okázalých stanů, kde sídlil jeho dvůr.

Po dlouhé chvíli usilovného pozorování princ povzdechl a potřásl kostnatou hlavou, přičemž tučet hodnostních zlatých řetězů zarachotil o jeho brnění.

„Neřekl bych, Veličenstvo. Ale ještě je brzy,“ uklidňoval ho. „Možná má Vaše Výsost hlad nebo žízeň. Vraťte se do svého stanu a já tam pošlu stevardy. Možná byste si mohl i trochu zdřímnout. Vypadáte tak unaveně, sire, že mi to téměř láme srdce.“

Uvědomím Vaše Veličenstvo, jakmile se lord Fari vrátí.“

Manacia odhalil své tesáky v širokém, mnohořadém úsměvu otcovské pýchy. „Jsi dobrý a věrný syn, Luko.“

Žádný král by si nemohl přát lepšího prince. Ale to by nebylo správné. Král se nesmí bát zakoušet stejné utrpení a strasti jako jeho poddaní.“

Princ Luka si s upřímným výrazem přiložil pařát na své obrněné srdce. „Jdete nám všem příkladem. Veličenstvo. Uctívám a studuji vás z bezprostřední blízkosti a modlím se, abych měl alespoň polovinu odvahy a moudrosti Vašeho Veličenstva toho smutného dne, až bohové určí, že vás musím vystřídat na trůnu.“

Celou dobu, co princ Luka mluvil, si myslel: *doufám že se udusíš kostí, ty stará odporná zrůdo. Doufám, že ti slunce usmaží mozek a hyeny budou hodovat na tvých játrech.*

Manacia se laskavě usmál. „Když si vzpomenu, že jsem ti při narození málem zakroutil krkem. Myslel jsem si, že z tebe vyroste stejná spiklenecká šelma, jako byla tvoje matka. Namísto toho jsi však vypěl v toho nejcivilizovanějšího a nejrozhávanějšího poddaného v mém království. Skoda, že jsem tvoji matku nemohl nechat žít, aby viděla, jaký skvělý syn se z tebe stal.“

Princ Luka se hluboce uklonil a ponížene svému otci poděkoval za jeho laskavá slova. Ale pomyslel si: *ty starý blázne. Nevypadal bys tak blaženě, kdybys věděl, že jsem matce na smrtelné posteli přísahal, že ji pomstím.*

Manacia pokynul a po břiše se připlazil otrok s pohárem chladného vína. Král usrknul a začal vzpomínat.

„Když se na tebe tak dívám, můj synu, nevěřil bych, že tvoje matka byla barbarka. Jsi můj pevný a spolehlivý pravý pařát. A když si pomyslím, že když jsem ji poprvé obskakoval, pokusila se mě bodnout nožem, který si schovala do podvazkového pásu.“

Usmál se při té vzpomínce. „Tvoje matka byla pochopitelně velmi rozrušená,“ vysvětloval, „protože jsem jí právě zabil otce a bratry. Musel jsem si ji nechat přivázat k posteli, než jsem na ni mohl vlézt.“

„Mnohokrát jste mě. Vaše Veličenstvo, poctil historkou o této skvělé příhodě,“ řekl princ Luka. „Nikdy se mi neomrzí.“

Král se smál a plácal se do kolene. „Už jsem ti někdy vyprávěl, co mi tvá matka řekla potom, co jsem se s ní obšťastnil?“

„Ano, Veličenstvo,“ řekl princ. „Ale je to tak rozkošné, že bych byl rád, kdybyste mi to řekl znovu.“

„Řekla mi, že jsem ji znásilnil!“ rozchechtal se král. „Umíš si to představit? Já že ji znásilnil?“

„Měla vám poděkovat za to, že jste ji poctil svým královským semenem, Veličenstvo,“ ujišťoval ho princ. „Ale byla mladá a z divošského kmene. Matka nevěděla, co říká.“

Král se nemohl dočkat, aby svůj příběh mohl dokončit. „Ano, ano. Ale o to nejde. Víme tedy již, že to byla divoška. Říkal jsem to, nebo ne?

Jde o to, že mě obvinila ze znásilnění. A víš, co jsem jí odpověděl?”

„Ne, Veličenstvo. Co jste jí řekl?”

„Odpověděl jsem - 'To nebylo znásilnění. To bylo' -a tohle si poslechni - 'napadení přátelskou zbraní.'”

Manaciu jeho vtip rozesmál až k pláči. Luka se přinutil k projevu nesmírného pobavení.

Nato princ řekl: „Jediné, co jste mi nikdy neřekl, otče, je... co na to matka odpověděla?”

Králův smích se zastavil v půli zafunění. „Cože?” zavrčel a jeho zelená kůže začínala kropenatět narůstajícím vztekem.

„Ptal jsem se, co matka řekla na váš skvělý žert o tom, že znásilnění není nic jiného než napadení přátelskou zbraní?”

„Na tom, co odpověděla, nezáleží,” odsekl král. „To nebyl vtip. Vtipná byla ta část s přátelskou zbraní. Ne to, co řekla potom. Komu by záleželo na tom, co si ta démonská děvka myslela? Důležité je, co řekl král. Celé dějiny jsou zasvěcené poznámkám králů. A i já jsem znám pro svůj smysl pro humor. Anekdota týkající se tvé matky je toho obzvláště zářným důkazem.”

„To ano, otče,” souhlasil princ. „Jak jsem jen mohl být tak bláhový, že jsem to hned nepochopil.”

Králova dobrá nálada se proměnila ve špatnou. Zamumlal nějaké kletby a vrátil se k pozorování - na pustém horizontu hledal nějaké stopy po svém Velkém vezírovi.

Podle králova názoru - což jak sám často říkal, byl ten jediný, na kterém záleželo - jen málokdo ocenil, jak tvrdě těchto několik posledních let pracoval. Nic nebylo zadarmo a každá mísa vítězství, která mu byla podávána, vždy, jak se zdálo, skrývala nějaký odporný hmyz pod těmi nejchutnějšími sousty.

Celé démonské země byly nyní sjednoceny pod jeho moc. Jeho království neslo jméno Ghazban, po starověkém císaři, který prvně stmelil všechny démonské země k sobě. Zanzair byl teď stolcem nejmocnějšího království od dob Alisarriana, lidského dobyvatele, který utnul dlouhou a vznešenou dynastii Ghazbanu.

Krátce potom, co jmenovací slavnost skončila, začaly Manaciův úspěch nahlodávat problémy. Nejdřív přišlo sucho, které království drželo stále v hrsti - proměňujíc úrodu v popelavé otruby. Poté přišla hejna kobylek - velká mračna, která nejprve zakryla oblohu a potom zem, jak hmyz sestupoval, aby sežral vše, čemu se podařilo přežít sucho.

Po celé zemi záhadně propukaly epidemie moru a pustošily populaci - proměňovaly města v městečka a městečka v opuštěné vesnice. Ozývaly se i zprávy o hrůzostrašných fantomech, kteří povstávali ze hřbitovů, o obrech, kteří se z ničeho nic objevili, aby ohrožovali vzdálené křižovatky, o Džinech, kteří hltali nic netušící poutníky.

Manacia a jeho čarodějové pracovali ďábelským tempem, aby tyto epidemie zastavili. Byly zkonstruovány čarodějné stroje a odtaženy do postižených oblastí. Celé lesy skořicových stromů byly zporáženy, aby bylo vyrobeno kadidlo, které se v těchto strojích pálilo. Dnem i nocí vyfukovaly výhně obrovská oblaka vonného, léčivého kouře. Náklady občas krále přinutily zavzpomínat na časy, kdy byla jeho říše menší a její údržba levnější.

Navzdory Manaciovu úsilí Ghazban nepřestávaly šířat problémy. Jeho poddaní začínali být stále neklidnější a vzpurnější. Šeptalo se, že bohové tak trestají celé démonstvo za to, že dovolilo, aby jim vládl takový chamtivý velekněz. Roznesla se zpráva o jeho experimentech s kletbou Zakázané pouště, což podnítilo další náboženské obavy a nespokojenost.

V minulosti se Manacia s takovými věcmi vypořádával tak, že okamžitě napadl sousední království. Nejen že to uvolňovalo domácí napětí, ale dávalo mu to bratra monarchu, na kterého mohl vše svést a potom jej nechat, aby se ze svých činů zodpovídal. To však v novém světě Ghazbanu, kde byl jediným terčem pro podezření Manacia, nebylo možné.

Manaciův sen vládnout celému Esmíru jako král králů - byl na počátku sen soukromý. Nyní se stal nezbytností. Potřeboval vyzvat své poddané, aby upnuli své myšlenky na velikou hrozbu; historické nepřátele - bezbožné lidi -aby ti nesli vinu za jejich neštěstí.

Aby toho dosáhl, musel rozluštit kletbu, která lidstvo a démonstvo oddělovala. Jednou už si myslel, že má odpověď, a vyslal náčelníka banditů Sarna přes Zakázanou poušť, aby vyslídil trasu jeho vpádu. Sarn se však vůbec nevrátil. Král z toho mylně vinil zaklínadlo a každou svou volnou chvíli strávil hledáním řešení této hádanky. Roztrhal svá původní zaklínadla a mnohokrát je přeformuloval.

Žádné jeho úsilí nebylo účinné. Bylo to, jako by se vrátil do starých časů neúspěchu, kdy byly

stovky otroků a zločinců vyháněny do Zakázané pouště, aby hrůzně umírali před očima vojáků, kteří je tam postrkovali. Jak byl Manacia rozrušen domácími nepokoji, trvalo mu moc dlouho, než se vrátil k původnímu zaklínadlu, které ochránilo Sarna a jeho bandity. Přidal k němu drobná vylepšení a zkusil to znovu.

První pokus se setkal s úspěchem. Zločinec použitý k experimentu nejenže přežil, ale mohl i odejít k nejbzdálenějšímu kopci, přičemž vojáci povolovali lano a přivazovali k němu další provazy, až byl téměř mimo dohled a musel být přivlečen zpět, aby neutekl.

Po své zkušenosti se Sarnem se Manacia před tímto úspěchem měl na pozoru. Zavolał si svého Velkého vezíra, lorda Fariho, a požádal jej o radu.

„Potřebujeme dobrovolníka, Veličenstvo,“ navrhl Fari. „Někoho naprosto věrného.“

„Přesně to mám na mysli,“ řekl Manacia.

Starý démon začal stavět na tomto úspěchu. „Možná princ Luka. Byl by to skvělý čin, který by mohl přidat ke svým skutkům. To by mu zajistilo obdiv vašich poddaných, až se bude jednoho dne ucházet o trůn.“

Velký vezír korunního prince nenáviděl a toto mu připadalo jako skvělá příležitost, jak se ho zbavit - tedy, kdyby královo kouzlo selhalo.

Manacia, který udržoval svůj dráp na tepu dvora, dobře věděl, oč Farimu jde.

„Jaký skvělý nápad,“ zvolal rozjařeně. Hned nato se zamračil: „To bohužel není možné. V této chvíli jej potřebuji mít po mém boku.“

Poklepal pařáty na podpěrky svého trůnu a předstíral, že přemítá dál. Potom se usmál. „Mám to! Musím ti za ten skvělý nápad poděkovat, Fari. Poněvadž mi napomohl zjistit, kdo jsou moji nejvěrnější poddaní. A v tu chvíli jsem znal odpověď. Kdo by kromě mého syna mohl být věrnější než ty, můj drahý zlodruhu?“

Velký vezír zesinal. „Já, Vaše Výsosti? Chcete po *mně*, abych překročil Zakázanou poušť?“ Hlas se mu třásl. „Ačkoliv bych vám v této záležitosti s láskou posloužil, obávám se, že jsem na to příliš starý, Veličenstvo.“

„V tomto případě,“ odmlčel se Manacia, „je tvůj pokročilý věk celé věci spíše ku prospěchu. Předně máš za sebou mnoho let zkušeností jako čaroděj, ze kterých můžeš čerpat. A kdyby snad měl náš pokus z nějakého nepravděpodobného důvodu selhat, nuž, nemůžeš být přeci příliš vzdálen své přirozené smrti.“

Samozřejmě, že by to byla tragédie, ale jistě ne taková, jako kdyby byl o svůj dlouhý Život připraven mladý čaroděj.“

Fari si uvědomil, že je beznadějné se s králem přít. Bylo zřejmé, že vše bylo rozhodnuto ještě předtím, než jej Manacia přivolal. Žádost o radu byla jen formalita.

Velký vezír se podrobil královu rozkazu s takovou zdvořilostí, jakou dokázal předstírat. Byla provedena potřebná příprava, vydány příslušné instrukce a za necelý měsíc Fari spolu s malou výpravou vyrazil přes Zakázanou poušť. Jejich úkol byl mnohem snazší než ten Sarnův. Jakmile dorazí do lidských zemí, mají se okamžitě vrátit a ohlásit králi svůj úspěch.

Démonští učenci stanovili, že doba potřebná k překročení pouště a opětnému návratu by neměla být delší než osm týdnů. Když se blížil čas Fariho předpokládaného návratu, král Manacia začal být tak netrpělivý, že přikázal, aby byl celý dvůr přemístěn ze Zanzairu na okraj Zakázané pouště.

Tam seděl a den za dnem si okousával drápy a čekal na návrat svého Velkého vezíra. Z osmi týdnů se stalo devět. Z devíti už jich bylo deset. Král byl tak tvrdošíjný, že vstal před úsvitem a až do pozdní noci přecházel před svým trůnem sem a tam.

Nevzdával se své naděje, když se lord Fari konečně objevil.

Bylo to za soumraku a slunce mizelo za obzorem. Nejzápadnější ohyb pouště vypadal jako silná rudá šmouha, která krále přitahovala, stejně jako je hmyz vtahován do ohně.

Jeho celá bytost odlétla k tomuto ohybu. Šeptal modlitby i prokletí bohů a ďáblů zároveň. Poté se mu srdce silně rozbušilo. Na horizontu se zformovaly siluety postav. Zdálo se, že se pohybují, a jak se přibližovaly, rostly. V obavách, že by své štěstí mohl pokazit, král nic neříkal a čekal, až mu hlídka křikem zprávu oznámí.

Ozval se křik a král přesto nic neříkal. Zůstal nehybně stát a nedával najevo žádnou známku zmatku, který zuřil uvnitř.

Poté se snesla noc a daleko v poušti se rozžehl tucet pochodní, které poskakovaly ve tmě jako světlušky.

Nebylo pochyb o tom, že to byl Fari.

Záhada prokletí Zakázané pouště byla rozluštěna.

Princ Luka blahopřál a poplácával otce po zádech -přičemž si přál, aby měl v ruce nůž. Důstojníci a dvořané se shlukli kolem krále, aby velebili jeho moudrost a vytrvalost.

Manacia necítil žádné pohnutí. Jeho vzrušení rychle utichlo - příliš dlouho na tuto radost čekal, aby teď našel klidu.

Když znavená expedice lorda Fariho dorazila, král již shromáždil své generály do velícího stanu.

Princ Luka měl velké potěšení z toho, když viděl, že je starý démon šokován tímto ubohým přivítáním. Cesta si na lordu Farim vybrala těžkou daň.

Skleslý v sedle, s rozbolavělou snad každou kostí, nejprve pohlédl na prince Luku a poté na světla stanového města.

„Kde je král?“ zeptal se hlasem roztřeseným stářím a únavou. Nenáviděl se za to, že svoji slabost před Lukou odkryl, ale nemohl tomu pomoci.

„Otec mě požádal, abych vám předal jeho omluvu,“ odpověděl princ. „Říkal, že pochopíte, že nemohl být osobně přítomen, aby vám pogratuloval.“

Momentálně je velmi zaneprázdněn plánováním invaze do lidských zemí.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Mrakolod'

Po dlouhou dobu se Safar vznášel na vonném moři. Pod ním byly tajemné hlubiny, kde mořští draci pronásledovali jeho sny.

Snil o Kyrane a jejích úrodných polích. Snil o mracích, které tály v boží výhni slunce a na zem z nich odkapávaly barvy. Snil o hlíně, která se proměňovala do fantastických tvarů, jakmile se jí dotkl. Snil o dívkách, které se koupaly v jezeru a byly požehnány stejnými tvary jako Astarias a půvabnými úsměvy i zářivýma očima jako Nerisa.

Ale pokaždé, když se sen objevil, byl pohlcen mrštnými nočními můrami. Viděl, jak sopka zaplavila lidi z Hadin. Viděl démonskou jízdu, jak útočí na karavanu. Viděl Tulaze, jak zvedá svůj meč, viděl Kalasarize, jak se dívá škvírkou ve dveřích do žaláře, viděl Katala, jak umírá Zemanovým rukama - a jak Didimovi vojáci zabíjejí Nerisu.

Zdálo se mu o Alisarrianově jeskyni, kde se krčil vedle Iraje, pozoroval, jak se kouř tvaruje do rtů ženy a slyšel promluvit zjevení:

„Dva půjdou cestou, kterou šli již předtím. Bratři duše, ne však lůna. Rozdělení v tělech a myslích, ale dvojčata v osudu. Budte však opatrní na to, co hledáte, Ó bratři. Budte opatrní, jakou cestu si vyberete. Protože tento příběh nemůže skončit, dokud nedosáhnete Země ohňů.“

Hloubka jeho života ve spánku se postupně zmírnila a Safar začal vnímat svět kolem sebe. Zdál se mu stejně záhadný jako oceán snů.

Cítil se nadnášený, jako by plaval po moři, s tím rozdílem, že si připadal, že leží na vypolštářovaném voru. Namísto hukotu příboje však slyšel bubnování třepotavého větru, hvizd a brnkání, zpívající o napjaté provazy. Pod sebou slyšel rytmické pumpování a řev pece.

Silné, jemné ruce mu zvedly hlavu. Jeho rtů se dotkla lžice, rty se rozevřely a on hltal silný masový vývar. Lžička nabírala další a on jedl, dokud neuslyšel prázdné dřevěné zaškrabání, naznačující, že miska je prázdná, a opět odplul pryč.

Když znovu nabyl vědomí, zaslechl podivné hlasy, které říkaly ještě podivnější věci, jako: „Utáhni tu karabinu.“ „Uvolni výpust, sakra! Uvolni výpust!“ „Kdo má na starosti hořák? Je skoro vyhaslý!“

Jednou slyšel ženu, kterou považoval za smrt, jak pronáší nějaké nesrozumitelné zaříkadlo.

„Přijď k nám, Matičko větře.

Pozvedni nás požehnanýma rukama

Vlahým sluncem.

Letíme vysoko.

Letíme správně.

Vezmi nás do své náruče, Matko větře.

A až skončíš,

Jemně nás posad' na zem.“

Safar se podívoval nad významem tohoto zaříkadla. Zatímco tak přemítal, usnul.

Čas plynul. Čas bezesného vznášení. Potom jej zalil proud chladného větru a on otevřel oči.

Lekl se náhlého slunečního svitu a potom se mu vidění rozjasnilo.

Připadal si, jako že leží na pevném povrchu na dně fantastického kaňonu s oslňujícími stěnami mnoha barev. Stěny se ohýbaly dovnitř, až od sebe byly jen několik málo stop. Skrz tuto dutinu viděl oblohu modrou jako vysoké klenby nad Nevěstou a šesti pannami.

Potom jej něco mlhavě napadlo a pomyslel si, *to není skála. Je to příliš hladké. A také, nikdy jsem neviděl břidlici z takových barev. A tak jasných! Jako kdyby byly namalované.* Potom si uvědomil, že stěny kaňonu se pohybovaly, jako by byly z živoucí kůže.

Možná že mě spolkl nějaký obr, pomyslel si Safar, *a já se dívám do jeho útrob.* Ale takový závěr nedával žádný smysl - tam nemohla být obloha.

Musím být stále ještě ve snách, řekl si. Potom mu začala hrozit křeč v noze. Natáhl ji a držel, dokud se bolest neuvolnila.

Najednou si pomyslel - *cítím bolest, což dokazuje, že jsem vzhůru. Ale kde přesně jsem vzhůru ?* Zapřemýšlel o tom. Potom mu došlo, že letí - nebo že alespoň leží na něčem, co letí. Možná byl vzhůru, ale uprostřed nějaké vize a v té vizi seděl na obrovském orlu letícím kamkoliv tato vize přikázala.

Ale kdež. Kde byla křídla? Kdyby letěl na orlu, byla by tam křídla.

Zkusil se posadit a prozkoumat svoje okolí.

Někdo vykřikl. Přepadla jej slabost a padl zpět na záda. Motala se mu hlava, a tak zavřel oči.

Přiblížily se nohy v střevíčkách.

Ucítil závan parfému a někdo k němu poklekl.

Otevřel oči a uviděl, jak se nad ním sklání krásná žena. Měla mandlové oči a dlouhé stříbřité vlasy protkané černou. Byla to tvář ženy, která se vznášela nad pouští; ženy, o které byl přesvědčen, že je to smrt, která si pro něj přišla, aby jej odnesla pryč. Ale tahle tvář měla normální velikost a nebyla pomalovaná všemi možnými divošskými barvami. Pleť měla bílou a hladkou jako ten nejdražší pergamen s jemnou, sotva viditelnou sítkou věku vrytou do povrchu.

„Tohle už se mi jednou povedlo,“ řekl jí Safar. „Tím myslím, že jsem vstal z mrtvých. A také se nade mnou skláněla krásná žena.“ Pomyslel na Astarias.

Zena se rozesmála. Byl to pronikavý, smyslný smích. Vkusný smích.

Namísto odpovědi se otočila a k někomu zavolala: „Chlapec se probouzí stejně pěkně, jako spí, Binere. Má ty *nejkrásnější* modré oči. A měl bys slyšet ty lichotky. Poprvé za třicet let jsem se začervenala.“

„To nám dá dost horkého vzduchu, aby nás to vyneslo dalších tisíc stop vzhůru, Methydie,“ odpověděl Biner. Jeho hlas byl povědomý baryton.

Bylo slyšet, jak se přibližuje dusání těžkých bot. „Naposledy, když ses červenala, byla bohyně Felakie ještě panna,“ poznamenal Biner.

Safar se zvedl, aby se podíval. Podle hloubky hlasu a zřejmé váhy, kterou nohy nesly, očekával, že uvidí obrovského chlapíka.

Biner byl rozložitý, to ano. V pasu byl jako obr, mocné paže a hýždě jako obr, ale celá ta velikost byla rukou nepřátelského obra zmáčknuta do těla, které nebylo vyšší než čtyři stopy. Měl obrovskou vousatou tvář s přehnaně širokou pusou plnou širokých zubů.

Biner viděl, jak na něj Safar zírá. Vycenil zuby ve šklebu, který měl být příjemným úsměvem. „Vsadím se, že jsi rád, že jsem tě neprobudil já, hochu. Mám tvář, která sloupává svůj odraz ze zrcadla.“

Safar zoufale hledal odpověď. Nechtěl být nezdvořilý a souhlasit s více než zjevnou pravdivostí jeho slov.

Methydie jej poplácala. „Z Binerových pocitů si nedělej hlavu,“ hádala, co měl na mysli. „Přesto, že má ošklivou tvář, je na ni hrdý. Lidé dobře platí za to, aby ji mohli vidět. Skoro stejně jako platí za to, aby ho viděli, když zvedá vůz plný železa. Nebo jak pěstí rozbíjí hromadu cihel.“

Biner zrozpačitěl a kopal nohou do země. „Ale, dyť to nic není. Jenom triky, jak udivit pouťové davy. A navíc předtím Methydie dělá své čarodějnický kousky, aby je obměkčila.“

Methydie na Safara pohlédla s výrazem nezměrné upřímnosti. „Biner je dobrý herec,“ řekla a dramaticky se rukou dotkla svých vzedmutých řader. „Podle mého soudu je největší mužskou hvězdou v celém Esmíru.“

Safar měl hlavu jako na vodě. Byl velice zmatený. „Odpusťte mi, drahá paní, ale mýlím se hodně ve svém odhadu, když se domnívám, že mě zachránili, eh... *umělci?*“

Biner a Methydie se rozesmáli. Biner se postavil co nejvýš a spustil: „Račte vstoupit, jeden jako druhý! Hoši i panny všech věků! Představuji vám - Methydiin Létaující cirkus zázraků!“

„Největší podívaná v celém Esmíru!“ „Bravo! Bravo!“ skandovala Methydie. Safar se zarazil. Opřel se o loket. „Ještě jednou mě omluvte,“ řekl. „Vím, že není slušné příliš se svých zachránců vyptávat, ale... co jste to říkal o létání?“

Biner vypadal překvapeně. „Samozřejmě, že letíme, chlapče. Můj odhad je, že letíme asi tak dvě míle nad zemí.“

Safar se zakuckal. „Dvě míle? A v čem?“ „No přece v Mrakolodi, chlapče. V Mrakolodi!“ Strach překonal jeho slabost a Safar se postavil na nohy.

Přešel k zábradlí a podíval se dolů. Daleko pod ním bylo dno širokého, úrodného údolí. Viděl velký

dvouhřbetý stín, který se rychle pohyboval po polích. Jeho žíly se proměnily v led, když mu došlo, že je pravděpodobně součástí toho rychle se pohybujícího stínu.

Zavolal zpátky na své zachránce: „Jak vysoko jste říkali, že jsme?“

„Dvě míle, chlapče..." odpověděl Biner. „Uber nebo přidej tisíc stop.“

Nejdříve ze všeho se Safar pozvracel. Potom omdlel.

Když nabyl vědomí, shromáždil se kolem něj malý hlouček.

Vedle něj byla Methydie a snažila se mu vpravit mezi rty brandy. Jeden pohled do hloučku a Safar otevřel ústa dokořán a začal se dávit záplavou moku.

Ve středu stál Biner. Nalevo od něj byl vysoký, vyzábělý muž, který na sobě neměl nic kromě bederní roušky a turbanu. Kolem krku měl ovinutého obrovského hada -hada s lidskou tváří. Přímo za ním stál podsaditý muž s tvrdými svaly akrobata. Měl také malou snímatelnou hlavu, kterou držel za vlasy nad ostatními, aby viděl a dlouhý trubicovitý krk položený na ramenou. Nad skupinkou se tyčilo něco, co musel být drak. Bílý drak, s dlouhým čumákem a ostnatým ocasem, který, když se Safar podíval, stočil, aby se s ním podrbl za uchem. Poté se někdo pohnul a Safar uviděl, že stvoření nebyl *úplný* drak. Dlouhé tělo vypadalo, jako že patří dobře vyvinuté ženě, s náprsenkou a trojúhelníkovou rouškou cudnosti, přivázanou řemínkem kolem pasu.

Bylo toho hodně na co zírat, ale dračice si všimla, že se Safar upnul na ni.

„Také umím šonglofat," zašišlala. „Sešť koulí a šedum mečů. Vždycky je napustíme olejem a já je zapálím svým dechem.“

Zvedla spár k čumáku a říhla. Kolem její pěsti vyšlehl kouř a plameny.

„Omluňte mě," řekla. „Musela šem šníšt něco špatného.“

Safar kývl. *Moc zdvořilý drak*, pomyslel si. Poté znovu omdlel.

Poslední, co slyšel, bylo:

„Prosím tě, Arlén!" kárala ji Methydie. „To se nemůžeš trochu ovládat? Dalšího hosta jsi vylekala k smrti!"

„Moč mě to mrzí," naříkala dračice. „Já za to nemůžu. Ta kaše, čo šme měli k večeři, musela být škažená.“

Uplynulo několik dní bezesného spánku, prokládaného polovědomým krmením. Potom najednou přišla chvíle, kdy se Safar probрал a cítil se velice silný a čilý. Zavěťřil parfém a okamžitě se cítil velmi, *velmi*...

Otevřel oči. Jeho okolí osvětlovalo slabé, mihotavé světlo. Nad hlavou měl střechu kajuty, na jejímž temném stropě tancovaly stíny. Safar se podíval dolů a všiml si, že jistá část jeho těla se pod příkrývkami trapně zviditelnila. Uslyšel známý, chraplavý smích. Naklonila se nad něj Methydiina tvář, rty se rozevřely v úsměvu a mandlové oči pobaveně mrkaly. Podívala se dolů, pak opět na něj. „Jsem ráda, že tě vidím mezi živými." Safar se zarděl. Začal se omlouvat, ale Methydie mu položila prst na rty, aby ho umlčela.

„Přede mnou se stydět nemusíš. Ber svého malého povstalice spíš jako výhodu. Jako přítele.“

Safar otevřel ústa, aby promluvil, ale štíhlý prst se opět dotknul jeho rtů.

„Jsi mladý muž," řekla mu. „Mládí má své výhody i nevýhody. Ty výhody jsou viditelné." Krátce se podívala na příkrývku. K Safarově velké úlevě problém pominul. „A ty nevýhody jsou - co si s těmi výhodami počít." „Ach," bylo jediné, co ze sebe Safar vypravil. „A teď myslím, že mi budeš chtít položit pár otázek. Doufám, že tvůj nezvaný host není tak pohlcen sám sebou, aby ti nedovolil přemýšlet.“

„Nejdříve ze všeho bych vám měl povědět o sobě, abych měl právo se na něco ptát.“

„Tak do toho," vybídla jej Methydie. „Jmenuji se Safar Timura," vysypal ze sebe. „Právě jsem unikl popravě ve Walárii. Mohu přísahat na duši své matky, že jsem si takový konec nezasloužil a že nejsem žádný zločinec. Že jsem pouhý student - hledač pravdy, který nikdy nikomu neublížil. Ale nic z toho pro vás není důležité.“

To důležité je, že mě hledají velmi mocní muži, kteří by vám zajisté velmi ublížili, kdyby se dozvěděli, že jste mi pomohli.“

Methydie spráskla ruce. „Jaký máš lahodný hlas a jak krásně mluvíš. Skláním se před tvým otcem a matkou. Že vychovali takového upřímného hochu.“

Safar opět ucítil nepříjemné zardění. „Jen jsem se vás snažil varovat před tím, co by se mohlo stát," podotkl trochu mrzutě.

Methydie ho políbila a poplácala po tvářích. „Ze mě si nic nedělej. Já mám užvaněný jazyk.“

Safarovy oči zabloudily k její smyslné postavě, zahalené do mnohavrstvého průhledného roucha.

„Vy nejste tak stará," zamumlal a odtrhl své zraky.

„Jestli budeš takhle pokračovat, můj krásný hochu," varovala ho Methydie, „dostaneme se do maléru.“

Tak a teď mě nech trochu uklidnit.“

Methydie, věčná herečka, jak se Safar časem poučil, si jemnou dlaní začala ovívat tvář a řekla: „Ty ale umíš ženskou pěkně rozházet, drahoušku.“

Safar se už poučil, že není dobré, aby okamžitě chrлил omluvy, a tak jen řekl: „Nebude vám vadit, když vám položím pár otázek?“

„Jen se ptej a nevykej mi pořád, to my tady nahoře neznáme," odpověděla Methydie.

„Nejdříve se chci zeptat na Mrakolod' a potom na cirkus.“

Odpovědi zabraly mnoho dní a mnoho mil. Vlastně za celé měsíce, co Safar strávil s Methydií a její hereckou společností, nikdy neslyšel celý příběh - ačkoliv všichni od Binera, svalnatého skřeta, až po Arlén, lidskou dračici, která měla raději zeleninu než maso, byli všichni více než ochotni mu vše osvětlit.

Mrakolod' nebyla sama o sobě živá, a i když byla složitá svojí konstrukcí, byla to jen věc, tudíž bylo snazší ji vysvětlit. Ve své podstatě to *byla* loď - loď s uříznutým nosem a odstraněnými plachtami i stěžni. Měla dlouhou lodní palubu, vysoký lodní můstek a lodní kajuty i kuchyni. Avšak dřevo, ze kterého byla postavená, bylo lehké jako pergamen a pevné jako ocel.

Methydie říkala, že tato vzácná prkna dostala darem od dřevaře - dávného milence - který stromy ukradl z posvátného háje, aby dokázal, že jí bude dobrým manželem. Dřevařův rozpálený sok - kouzelný výrobce hraček velkého renomé - proměnil prkna v nádherné plavidlo, v naději, že svého rivala překoná.

„Tehdy to byl velmi mladý muž," řekla Methydie. „Ale přesto, že jsem byla dost hloupá na to, abych přitahovala muže, o něž jsem nestála, byla jsem i dost chytrá na to, abych si nejen ponechala jejich dary, ale také abych se vyhnula vdavkům, bez toho bych je urazila.“

Tělo Mrakolodi viselo pode dvěma balóny, každý devadesát stop vysoký, vyrobený z pevného, lehkého plátna, které bylo nejen vlhkuvzdorné, ale skýtalo krásný povrch pro pestré barvy, kterými je potulní kejklíři pomalovali. Prvnímu neboli přednímu balónu vévodila Methydiina tvář. Nápis „Methydiin Létající cirkus" zadnímu.

Množství horkého vzduchu, které bylo zapotřebí, aby se loď zvedla, vyráběly dvě velké pece zvané „hořáky", jež měly magicky ovládané měchy, které foukaly palivo -směsici rozdrceného zvířecího trusu, sušených bylin a čarodějných prášků, které vydávaly slabý čpavkovitý zápach. Jako zátěž sloužil obyčejný písek v obyčejných pytlích, který mohl být vysypán, kdyby bylo zapotřebí dosáhnout větší výšky. Sestoupit se dalo „obsluhování ústí" - taháním za provazy, které rozšiřovaly spodní otvory v balónech tak, aby z nich plyn mohl unikat. Jediná věc, která potřebovala neustálou pozornost, byly velké svěrky - nebo karabiny - které byly na lanech poutajících tělo Mrakolodi k balónům. Měly tendenci se v prudkém větru povolovat a musely se neustále utahovat.

Kromě toho však ovládání lodi vypadalo velmi jednoduše. Ačkoliv občas přicházely vypjaté chvíle a pro Sa-fara matoucí aktivity, po většinu času se zdálo, že se Mrakolod' řídí sama. Kromě hlavních členů souboru byla na lodi ještě posádka o půl tuctu mužů a žen, kterým se říkalo „tentáci". Ti se většinou starali o zařízení a stožáry, kterých bylo zapotřebí k postavení cirkusu, a rutinní ovládání Mrakolodi přenechávali umělcům.

Součástí této rutiny bylo řízení. Řídilo se z můstku, kde bylo přidělané velké lodní kormidlo. Ježaté kolo bylo propojeno se složitým systémem lopatek, plachet a směrovek, které řízení umožňovaly.

„Jak rychle letíme?" zeptal se jednoho dne Safar Binera. To měl zrovna Biner službu u kormidla, zatímco Safar měl za úkol sledovat kompas.

„To záleží na větru," odpověděl Biner, „a taky na teplotě," dodal. „Už jsme udělali i tři sta mil za den. Jindy se to zase uklidní a uletíme míř než třicet za týden.“

Safar pozoroval Binera, jak točí kormidlem. Přestože byl celý řídicí systém velmi složitý, zdálo se mu, že směr lodi určoval především vítr.

„Co se děje při bouři?" zeptal se. Biner se zachechtal. „Hodně se modlíme. A Methydie recituje svá zaklínadla. Ale hlavně se modlíme. Když nejsou kolem žádné hory, je nejlepší nechat to na bouři. Když tam jsou, přivážeme se k něčemu a visíme ve vzduchu. Nejhorší, co můžeš udělat, je postavit ji

na zem. Tedy když ti bouře nedá žádné znamení a nemůžeš najít dostatečně velkou stodolu, aby se tam vešla. Vítr ji může roztrhat dřív, než stačíš balóny vypustit a uklidit."

Safar ihned pochopil, že ať byla bouře nebo ne, nejlepší ze všeho bylo plachtit vysoko nad zemí, kam na vás nikdo - král ani zločinec nemohl dosáhnout.

Pomyslel na své nedávné problémy ve Walării a řekl: „Nejhorší je, že občas musíte sestoupit na zem."

Biner chápavě přikývl. Safar vyprávěl posádce zkrácenou verzi svého žalostného příběhu.

„Něco Člověk jíst musí. Některé jídlo sice roste na stromech, ale ne ve vzduchu." Pokrčil svými obrovskými rameny. „Na zemí to není všude tak špatný. Počkej, až uděláš svý první představení. Na obnovení sympatií k lidem není nic lepšího než aplaus publika. Zvlášť ti malí cvrčkové. Smějou se tak, že tě to zahřeje skrz naskrz."

Bylo již odsouhlaseno, že Safar může nějakou chvíli putovat se souborem. Aby si na svůj pobyt vydělal, byl vycvičen zvládat stovky drobností, které bylo - podle cirkusové hantýrky - zapotřebí k „ohromování balíků".

„Jak ses stal cirkusovým umělcem?" zeptal se Safar. „Nebo ses jím snad narodil?"

Biner potřásl svojí masivní hlavou. „Moji rodiče byli herci. Pocházeli z dlouhé řady lidí, kteří odkáziva chodili po prknech, co znamenají svět. Poprvý jsem hrál, ještě když jsem sál z mamčiných prsů. Hrál jsem všechny dětské role. Hrál jsem je, i když už jsem výrost. Jsem tak trochu krátký, kdyby sis toho náhodou nevšim. Moje matka i otec byli normálně velký a nikdy nevěděli, co si o mně mají myslet. Potom jsem začal růst do šířky namísto do výšky a už jsem nemohl hrát spratky."

Binerova tvář se zakabonila nad nějakou bolestivou vzpomínkou. Potom jí ze sebe setřásl a s úsměvem vycenil své široké zuby.

„Nějakej čas jsem zametal divadelní podlahy a dělal jiné špinavé práce. Potom jednoho dne nad městem přeletěla tahle Mrakolod'. Hudba hrála, lidé vysoko na obloze na nás mávali, jako by byli bohové nebo bohyně. Křičeli na všechny, aby šli za nimi. A tak jsem šel. Hned při prvním představení jsem se nakazil cirkusovou nemocí. Na kolenou jsem Methydii prosil, aby mi dala šanci. Dala mi jí a od té doby jsem s ní. Už to bude patnáct let. Dokonce mi i po chvíli dala nové jméno - Biner, podle karabin, které nás drží nahoře. Říkala, že je to proto, že je na mně tak závislá."

Ačkoliv se Binerův původ v podrobnostech lišil od původu ostatních, Safar brzy zjistil, že všichni členové souboru měli jedno společné - jejich vzhled je vyřazoval z normální společnosti, takže si udělali svou vlastní. To Methydie jim tu šanci dala, když se zjevně objevovala v pravou chvíli, aby je vysvobodila z nepříjemných situací.

„Kdyby nebylo Methydie," řekl jednoho dne Kairo, „byl bych pořád ještě v mojí vesnici a házeli by po mně kameny." Kairo byl akrobat se snímatelnou hlavou. „Rodiče mě schovali do domu, aby mě pořád nekamenovali. Kluci začali házet kameny na dům, rozbili okna a udělali díry ve střeše. A tak mě máti vyhodila z domu. Asi bych se stejně radši nechal otloukat, než bejt pořád zavřenej v domě."

Rabix a Elgy - krotitel hadů a had - byli sezónní cirkusoví umělci, když je Methydie potkala, ale rozkmotřili se se svým zaměstnavatelem skrze dlužnou výplatu a zůstali na cestě uprostřed pustiny.

„Neměli jsme ani měďák, abychom koupili vychrtlou myš k mojí týdenní večeři," vyprávěl Elgy svým podivně zpěvným tónem.

Elgy byl had s lidskou tváří. Byl také mozkiem jejich čísla. Rabix, muž v bederní roušce a turbanu, byl jen bezhlavá duše, která klidně seděla nebo stála tam, kam jste ji postavili. Jedině Elgy s ním dokázal komunikovat a přimět ho k činu.

„Hraje krásně na píšťaly," říkal Elgy. „I když je bezduchý, je to mnohem lepší hudebník než ten poslední, kterého jsem měl."

Arlén, dračí žena, byla pronásledována pomstychtivou lůzou, když ji Methydie zachránila.

„Schovávala šem še v kůlně a tak nějak šem jí zapálila. A pak še to rožšížilo a začalo hožet čely město." Arlén si otřela oči, když si na to vzpomněla. „Bylo to nedopatšení," šišlala. „Já šem žíkala, že mě to mrzí, ale oni vůbec neposlouchali."

Arlén neměla ponětí, odkud pocházela. „Myslím, že mě muj otec upustil, když měnil své hnízdo. Našla mě žena jednoho sedláka a vychovala ši mě jako domácího mazlíčka. Ale potom šem vyrostla a začala šem mít ty nehody a její muš mě vyhnal š farmy. Proto šem še schovávala f té kůlně."

Methydie nebyla tak sdílná jako ostatní. Ačkoliv nikdy neodmítala odpovědět na jakoukoliv Safarovu otázku, její odpovědi se sotva dotýkaly jádra otázky. Podrobnosti o svém původu udávala jen jako zahalené náznaky nebo ledabyle utroušené poznámky.

Mnohem později, kdy Safara pojala za svého milence, si postěžoval na její zvyk nikdy neodhalovat nic osobního. Methydie tím byla pobavena. „Byla jsem zrozena k tomu, abych byla tajemnou ženou, poklade. Tuto roli jsem si chránila celý svůj život. A s každým dalším rokem se tato tajuplnost prohlubuje, nemám pravdu? Protože toho mám mnohem víc co *neřci*.“

Ošila se v jeho náručí. „A krom toho,“ dodala, „bojím se, že bys byl zklamaný, kdybys věděl úplně všechno. Co když jsem byla jenom děvečka od krav, která utekla se svým prvním milencem? Nebo mladá městská ženuška, která opustila starého tlustého manžela?“

Safar se na chvíli zamyslel a potom řekl: „Nedokážu si představit ani jedno, ani druhé. Ty jsi nikdy nebyla obyčejná, Methydie. *To vím jistě.*“

„Víš to opravdu, zlatíčko?“ zašeptala. Potom mu jemným kousáním postupovala po krku. „Jsi... si... tím... opravdu... opravdu... *naprosto... jistý...*“ Našla rty a umlčela jeho odpověď.

Milovali se, a když skončili, Safar si pomyslel, že je pro něj ještě větší záhadou než předtím. Krásnou záhadou, pomyslel si. Potom si uvědomil, že to byl možná její cíl.

Všechno, co o ní věděl, bylo, že to je žena s pevnou vůlí, vůdkyně s laskavým srdcem, kterou každý rád následoval.

Byla také čarodějka.

Safar to ucítil v první chvíli, kdy nabyl plného vědomí. Atmosféra byla nabitá něčím víc než jen svůdností. Točily se kolem ní malé pramínky energie, až mu na hřbetech rukou vstávaly chlupy. A hluboko v těch mandlových očích viděl stopy magie, které jiskřily, jako když uhodil blesk.

O svých vlastních schopnostech nic neřekl, zčásti i proto, že nevěděl, jak bude reagovat. Žárlila by snad jako Umurhan? Hlavním důvodem však zůstávalo, že byl stále otřesen svým zážitkem ve Walárii a své magické já odmítal navštívit, dokud se nezotaví.

Gandara se cítil naprosto stejně. Malý služebník už dlouho mlčel. Na chvíli se Safar obával, že pouštní utrpení bylo na Gandaru a jeho bratra příliš. Čas od času vyndal kamennou želvu ze své torny, aby ji zkontroloval. Na dotek byla sice soška chladná, ale stále kolem ní cítil jemné tetelení magie. Pomyslel si, že by mohl Gandaru přivolat, ale pak přemýšlel, jestli by zaříkadlo, nařizující přítomnost malého služebníka, nenadělalo větší škodu než jakékoliv dobro, které mu mohl nabídnout. *Nech ho v klidu odpočívat, zotavit se, pomyslel si. A to také udělal.*

Jednou časně zrána, pár týdnů po jeho uzdravení, Safara probudila hlasitá hudba a vzrušené hlasy. Vylezl z malého skladu, který byl jeho mládeneckou kajutou, mnul si oči a divil se, co se děje.

Na Mrakolodi zavládl shon. Posádka vytahovala ze skladů truhly s vybavením a stožáry. Všichni členové souboru prováděli cviky na protahování, nebo nacvičovali své speciality.

Hudba přicházela od Rabixe, který se skříženými nohama seděl uprostřed paluby a hrál na své píšťaly. Byl to zvláštní nástroj, skládající se z trubic různých délek, svázaných k sobě. Měly záklopky a Rabix do nich foukal, zatímco jeho prsty elegantně přelétaly po klapkách. Z nástroje se linul nádherný proud hudby, který zněl jako celý orchestr s bubny, smyčci i trumpetami a flétnami. Elgy, ukotvený několika volnými smyčkami kolem jeho krku, se zvedal skoro tři stopy nad jeho hlavou v turbanu a pohyboval se do rytmu hudby.

Kairo zkoušel své číslo na laně, na kterém se procházel sem a tam, a nakonec předstíral, že padá. Nabyl rovnováhu, potom si nechal hlavu spadnout z ramenou. Chytil ji, zapištěl hrůzou a zase šiji nasadil.

Arlén, která byla tak vzrušená, že se zapomněla obléci, nahá pobíhala po palubě a nadšeně křičela: „Představení, lidičky! Představení, lidičky!“

Ozval se Binerův křik: „Prosím tě, Arlén! Vezmi si něco na sebe! Tohle bude rodinné představení!“

Arlén smykem zastavila a divoce šlehla ocasem. Podívala se dolů a uviděla, co udělala, zbělala, hned nato zrudla.

Pařátem si přikryla pusou. „Ach, moji milostiví bohové,“ vyjekla.

Načež pelášila pryč a vyla: „Omlouvám še. Omlouvám še.“

Když vbíhala do šatny, její ocas se vyhnul stranou a zabouchl za ní dveře. Biner za ní křičel: „A dej pozor na-“ Z okna šatny vyšlehl oheň a dým, což Binerova slova utnulo v půli. Arlén něco nesrozumitelného zavyla a několik členů posádky přiběhlo s vědry vody a začali oheň hasit. „Kdyby se jen tolik nerozčilovala,“ řekl Biner. Potom pokrčil ramena. „No což. Je to ale skvělá bavička. Co na tom, že občas něco zapálí?“ zubil se na Safara. „To ten její temperament, hochu. Ten mají všechny nejlepší talenti. Když někomu temperament nejde pod nos, může to u cirkusu klidně zabalit.“

„To je určitě dobrá rada,“ poznamenal Safar. „Ale nemohl bys prosím tě na chvíli zarazit a vysvětlit

mi, co se to sakra děje."

„Chceš snad říct, že ti to nikdo neřek?" vyhrkl Biner zděšeně.

Safar odpověděl, že ne, a dodal, že mu nikdo nic neoznámil, ale že pěkně děkuje.

„No, pouť v Demingu je přeci už jenom dvě hodiny cesty. První představení za soumraku, druhé při osmém zvonění. Budeme tam týden. Dvě představení každý den, plus dvě a matiné v Den bohů."

Poplácal Safara po zádech, že ho téměř povalil.

„Takže je to přesně tak, jak Arlén říkala, hochu - 'Představení, lidičky!'"

Město Deming leželo uprostřed bohaté zemědělské oblasti, kterou se jako had vinula dlouhá řeka. Pouť se konala hned vedle bran města a na ploše čekaly již davy lidí. Procházeli se kolem stanů hrajících všemi barvami nebo se shlukovali kolem vystavovaných věcí a prodavačů všeho možného.

Methydiin Létající cirkus se uvedl velmi dramaticky, když se snesl nízko nad město a zábavní plochu. Rabixova hudba vřeštila ze zesilovací trouby. Soubor se převlékl do třpytivých kostýmů a obstoupil okraj Mrakolodi. Všichni mávali a zvali zástupy na představení.

Arlén, která na sobě měla zdobenou náprsenku a svoji roušku cudnosti, stála na zábradlí, šlehala dlouhé plameny a mávala ocasem. Methydie si oblékla rudé čarodějnické šaty, dole vpředu nabrané s rozparkem na jednom boku. Provokativně stála vedle Arlén, přičemž vítr bičoval její lehoučké šaty a odhaloval dlouhé, krásně tvarované nohy.

Biner, s hlasem tajemně zesíleným nějakým Methydiiným kouzlem, křičel: „Shlédněte draka, jenž chrlí oheň! Tajte dech nad činy Kaira, bezhlavého zázraku. Okuste sílu nejsilnějšího muže mezi živými! Shlédněte krotitele hadů, jak nebojácně ovládá smrtícího hada ze Sunyanu! Podivujte se nad zázraky Záhadné Methydie.

Pojďte! Pojďte všichni! Hoši i panny všeho věku. Vítejte v Methydiině Létajícím cirkuse zázraků.

Nejlepší šou v celém Esmíru!"

Jakmile se shromáždil dostatečně velký dav, Mrakolod' pomalu, majestátně odplouvala pryč a vedla lidi na veliké pole vedle tržiště. Potom sestoupila a zastavila se přibližně dvacet stop nad zemí. Biner se spolu a několika tentáky spustil po lanech dolů s bágly s náradím přehozeným přes rameno. Poté rychle do země zatloukl železné kůly a přivázali k nim Mrakolod'.

Jeden po druhém se členové souboru spouštěli po provazech dolů. Každý se na půl cesty zastavil, aby předvedl nějaký akrobatický kousek a rozpoutal potlesk rostoucího publika.

Na druhé straně Mrakolodi měli Safar a ostatní tentáci mnohem svěštější práci. Spouštěli dolů truhly a skříňky s vybavením. Ale Safar brzy zjistil, že i tato práce měla své obdivovatele. Hošící s vykulenýma očima byli touto prací uhranuti a dělali jen Ó! a Ách!, když se nějaká věc snesla k zemi. Tentáci jejich zájmu okamžitě využili. Největším hochům rozdali volňásky za to, že jim pomůžou. Asi dvacet svalnatých mladíků se rychle vysvléklo do pasu a začali pomáhat se stavěním cirkusu.

Oslněn vzrušením ze svého prvního cirkusu se Safar potácel od úkolu k úkolu, přesně podle rozkazů, jež se na něj snášely. Dříve, než si to stačil uvědomit, byl postaven obrovský stan, vztyčeny stožáry a on byl strčen do pokladny na lístky u vchodu do stanu. Někteří mu do ruky strkali volňásky a on si uvědomil, že na celé kolo křičí prodavačskou řeč, kterou mu Biner během cesty natloukl do hlavy:

„Naše cena je pět měďáků, lidičky. To přeci není tolik."

Plácl s mincemi o pultík a počítal: „Jedna, dvě, tři, čtyři a pět!"

Potom jednu odsunul stranou.

„Přiveďte si přítelkyni, bude to za čtyři!"

Vzal minci do ruky.

„Když bude hezká, bude to za tři."

Pak další.

„Pro vás za dvě, babičko!"

A další.

„A za tebe děťátko jen jednu."

Poté zvedl zbývajících minci, aby ji všichni viděli.

„Chyťte si minci pro štěstí a máte lístek zdarma."

Hodil měďák do davu. Děti se po něm vrhly. Safar viděl jednu malou holčičku, kterou chumel srazil na zem. Seděla v blátě a plakala. Jeho srdce s ní cítilo poprvé, co se k souboru přidal, ucítil ve svých žilách záchvěv magie. Zašeptal zaklínadlo, máchl rukou a dítě najednou vykřiklo radostí.

Holčička se vyhrabala na nohy a křičela: „Mám ho! Mám ho!" Zvedla ruku a ukázala měďák pro

šťěstí. „Podívejte!“

Ostatní děti zklamaně vzdychly, ale dospělí byli potěšeni. Zvedli děvčátko a podávali si je nad hlavami, dokud nestanulo před Safarem.

Ten jí s potěšením věnoval lístek. Zírala na něj velikýma udivenýma očima.

Celý duch cirkusu teď Safara úplně pohltil. Jeho slova ladně plynula z mysli rovnou na jazyk.

„Pro začátek dne tu máme hned jednu šťastlivou slečnu, lidičky!“ křičel. „Tak. Kde má maminku a bude to za dva?“ Mladá matka v záplatovaném obleku se ozvala a byla dostrkána vpřed. Safar jí podal lístek. „Račte vstoupit, dámy,“ zvolal. „Račte vstoupit a my vám předvedeme ty největší zázraky v celém Esmíru.“

Jakmile vděčná matka spolu se svým dítětem prošla vchodem, dav kolem Safara začal vřít a skoro na něj měďáky házeli, aby co nejrychleji dostali své lístky.

Během půl hodiny měl vyprodáno. Vzal pokladničku, zavřel budku a vklouzl do stanu.

Představení již začalo. Publikum řvalo smíchy, když Arlén ve vytaháných šatech honila po ringu šaška Biner, oblečeného za tlustého legračního vojáka. V určitých chvílích vychrlila plameny na Binerův vycpaný zadek. Ten vyskočil s rukama na zadku a spustil falzetový jekot předstírané bolesti. Potom běžel dál a volal o pomoc.

Safar se usadil ve ztemnělém rohu a sledoval, jak se představení odvíjí, napjatý stejně jako diváci.

Představení trvalo tři hodiny. Během celé této doby se členové souboru nikdy nezastavili a tolikrát se převlékali, že to vypadalo, jako by v šapitó vystoupilo padesát umělců s padesáti různými čísly.

Všechnu hudbu obstarávali Rabix a Elgy. Byli schováni pod malým pódiem s vycpanými paňáky namísto hudebníků. Biner se kromě klauna převlékal za tucet různých hrozivých zvířat. Každé z nich nějakým způsobem ohrožovalo publikum, a to jenom proto, aby mohlo být zkroceno Methydií, která hrála mocnou lovkyni oděnou do šatů, jež se s každým převlekiem zdály být skromnější a smyslnější. Biner také předváděl mnohé kousky, které demonstrovaly jeho obrovskou sílu a každý z nich byl úžasnější než ten předešlý.

Arlén byla každým coulem bavička, tak jak Biner říkal. Nejenže žonglovala s hořícími předměty, ale ukázalo se, že je i skvělou akrobatkou, která se uměla houpat na svém ocase omotaném na visuté hrazdě a přitom pohazovala hořícími meči.

Kromě svého čísla na laně Kairo také chytal Arlén a vyhazoval ji vysoko do vzduchu na další visutou hrazdu. Když se vrhala zpět, předstíral, že mu upadla hlava a spěšně si ji nasazoval - potom si náhle vzpomněl na Arlén a právě včas ji chytil.

Přestože byli všichni velmi nadaní, Methydie byla jednoznačně hlavní atrakcí. Čtyřikrát za představení se představila ve své roli Báječné Methydie. Byla oděná do svých tenkých čarodějnických šatů a její nástup sám o sobě byl lahůdkou, takže při něm radost obecenstva ještě vzrostla. Náhle přišel výbuch mnohabarevného kouře, nebo se ozvalo třesknutí rozvětveného blesku, či velké ohnivé stěny. Potom se zhoupla ohněm na hořícím laně, vznášela se na vířícím kouři. Nebo to vypadalo, jako by z toho blesku vyletěla a byla zachycena v Binerově mohutné náruči.

Velkým i malým předmětům nařizovala, aby se objevovaly nebo mizely, což bylo vždy doprovázeno dramatickými pyrotechnickými efekty. Volala si dobrovolníky z davu a uváděla je do vznášivé polohy nad zemí. S Binerovou pomocí vyráběla magické scénky, vždy s romantickým námětem, který nenechal jediné oko suché. Přerážla Arlén vejpůl, potom ji zase dala dohromady.

Safara na Methydiině vystoupení nejvíc udivovalo to, že ačkoliv z ní cítil slabý náboj skutečné magie, nezdálo se, že by za těmito kousky stály nějaké skutečné čáry. Některé byly natolik složité, že by jej musela zasáhnout energie takového mocného kouzla. Namísto toho však necítil nic než slabý náboj. Některá z jejích čísel, jako například přerézávání vejpůl, nebyla prostě a jednoduše možná. To žádný čaroděj nedokázal! Čím déle ji Safar pozoroval, tím záhadnější mu to připadalo. Jak mohla kouzlit bez používání magie?

Potom se ozvala velká fanfára oznamující konec. Když se objevilo světlo, Safar stál a pískal a křičel spolu s ostatními diváky.

Jak lidé postupně odcházeli, vzrušeně si sdělovali své zážitky a odnášeli na rukou své spící děti, skupina začala uklízet tribuny a připravovat se na večerní představení. Safar se dal s radostí do práce. Zametal, kde mu bylo řečeno, že má zametat, zvedal, co mu bylo řečeno, že má zvednout.

Pískal si veselou melodii a zápolil s těžkou truhlou rekvizit, když k němu přišel Biner, stíraje si poslední zbytky klaunského líčidla z tváře.

„Tak co na to říkáš, hochu?“ zeptal se.

„Něco takového jsem jaktěživ neviděl,“ odpověděl Safar. „Zvláště Methydii. Ale nechápej to

špatně. Byl jsi skvělý! Všichni byli skvělí!"

Biner se rozesmál. „Ale Methydie byla o trošku skvělejší než ostatní, je to tak?"

„O *hodně* skvělejší," opravil ho Safar. „Neuraz se."

„Neurazím se, hochu," řekl Biner. „Nedostává hlavní slovo jen proto, že cirkus vlastní. Ona je *skutečná* hvězda."

Pomohl Safarovi s těžkou truhlou a s neuvěřitelnou lehkostí zvedl svoji stranu. „Hádám, že se možná rozhodneš s námi chvíli zůstat, hochu?" zeptal se ledabyle. „Moc neplatíme, ale jíme pravidelně."

Safar se rozesmál. „Jen pokud po mně nebudete chtít vstupné," zažertoval. Potom vážně: „Rád bych si také na chvíli odpočinul od okolního světa. Podle toho, co jsem viděl, je toho na něm stejně málo, co by stálo za to."

„To je správná řeč, hochu!" křičel Biner. „K čertu s nimi všemi!"

A k čertu se vším kromě cirkusu."

Té noci po posledním představení se skupina najedla a rozešla se do svých stanů postavených na zemi. Jak Safar záhy zjistil, nebylo možné používat Mrakolod' k ubytování, když se dělala představení. Byl tak pohlcen všemi těmi novými zážitky, že si ani nevšiml, že byla polovina mrakolodi rozebrána a proměněna v částí cirkusu. Například na tribunu, kde sedělo obecnstvo.

Měl namířeno jít spát do stanu k tentákům, když se z malého, vesele zdobeného stanu vynořila Methydie a mávla na něj.

„Myslím, že si musíme promluvit, drahoušku," řekla a pokynula mu, aby vstoupil.

Stan byl osvětlen olejovými lampami a vyložen tlustými koberci. Polštáře byly nahromaděné na truhlách, což z nich dělalo pohodlná křesla. Vzadu za závěsem bylo namísto postele pověšeno visuté lehátko.

Methydie ukázala Safarovi, aby se posadil a nalila mu trochu vína. Zvedla sklenku k přípitku a zanotovala: „Nechť větry jsou milostivé a hvězdy jasné. Nechť posádka je zkušená a přistání ladté." A napili se.

Po chvíli Methydie spustila: „Slyšela jsem o tvém malém triku s mincí pro štěstí. Zdá se, že jsi tu malou dívku a její matku velice potěšil."

Safar znejistěl. Ačkoliv se Methydie usmívala a její slova byla vřelá, z jejího pohledu cítil, že důvodem této návštěvy nebyla žádná chvála. Nadešel čas, aby jí odhalil svoji duši.

„Neřekl jsem ti o sobě všechno," přiznal se Safar.

„Jestli myslíš to, že jsi vynechal jednu malou drobnost, a to, že jsi čaroděj," popíchla ho Methydie přehnanou jemností, „tak hádám, že máš pravdu."

„Pouze student čaroděj," dodal Safar spěšně.

Methydie našpulila rty. „Ach tak. *Jenom* student. No, tak to mě vážně velmi uklidnilo."

„Omlouvám se," řekl Safar a cítil se společensky znemožněný stejně jako Arlén. „Nechtěl jsem tě oklamat."

„Ale vždyť ty jsi mě neoklamal," uklidňovala ho Methydie. „Hned jsem cítila, že máš určité schopnosti. A po tom, co ses mi doznal, že tě honí mocní muži, jsem jenom chtěla vědět, jak dlouho ti bude trvat, než mi sám prozradíš i to ostatní. Jsem však známá svojí netrpělivostí, a tak se tě ptám teď."

„Spíš než kohokoliv jiného jsem klamal sám sebe. Magie mi nepřinesla nic než soužení a po tom, co se stalo ve Walarii - jsem si od ní asi chtěl odpočinout. Žít chvíli normálním životem."

„Byla tam i nějaké dívka," řekla Methydie. „Nejmenovala se náhodou Nerisa?" Uviděla Safarův překvapený výraz a vysvětlila mu to. „Dost jsi blouznil, když jsi byl v bezvědomí. Její jméno jsi říkal častěji než jiná. Hádám, že to byla tvá mladá milenka?"

Safar potřásl hlavou. „Ne, bylo to ještě dítě. Uličnice, se kterou jsem se spřátelil. Zemřela, když mi zachraňovala život."

Methydie lehce upila svého vína a pozorovala ho přes okraj poháru. „Podle toho, co jsi ve spánku volal, jsem *tušila*, že se jí přihodilo něco tragického."

„Kéž byste tak v poušti mohli najít ji místo mě," povzdychl si Safar.

„Někteří lidé by na to řekli, že útěchu musíš hledat u bohů. Modlit se za to, že měli nějaký důvod k tomu, aby dali jednomu z vás přednost. Osobně mi nikdy nepřipadalo, že by to nějak pomáhalo. Ale *tobě* by to pomoci mohlo."

Safar potřásl hlavou. „Ne."

Methydie vytáhla z rukávu malou lahvičku. „Podej mi své víno," vybídla ho.

Udivilo ho to, ale poslechl. Vylila mu do sklenky obsah lahvičky a dlouhým, zteplým prstem vše zamíchala.

Podala mu sklenku zpět. „Vypij to," přikázala.

„Co je to?" zeptal se Safar.

„Ale, jen takový malý lektvar, který mě naučila vařit moje babička," odpověděla. „Pomůže ti zacelit rány způsobené smrtí tvé přítelkyně."

Safar zaváhal. Methydie mu přistrčila skleničku ke rtům. „Neboj se, zlato, na Nerisu nezapomeneš," ujišťovala ho jemně. „Jen se ti bude zdát, že je to všechno moc dávno a tím snáz snesitelné."

Safar se napil. Lektvar byl bez chuti, ale když dorazil do jeho žaludku, vzpěnil v opojných parách, které jako by mu stoupaly po páteři. Cítil, jak se mu uvolnily svaly a potom i jeho silně napjaté nervy.

Zavřel oči a uviděl Nerisinu tvář s tím svým malým pokřiveným úsměvem.

Tvář na chvíli zaplnila jeho vnitřní vidění, poté se rozplynula - odplouvala pryč, hluboko do tmy, až z ní zbyl jen malý obrázek.

Potom ji odložil do zvláštní truhličky vzpomínek, kde se to sladké mísilo s hořkostí.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Červ z Kyšátu

Nečekané ochlazení ukončilo jejich pobyt v Demingu a oni odplachtili na jih do teplejších krajín s bouří a zuřícími větry v zádech.

Ze své vlastní zkušenosti Safar věděl, že bouře přicházely z moří za Kaspanem. Přicházely pravidelně - ačkoliv obvykle ne tak brzy - hnaly se přes severní země, přesvištěly nad Božím předělem, potom se převálily přes jižní srázy Nevěstiných šatů, aby se přes širé planiny přenesly k horám za Džasparem.

Ačkoliv bouře Mrakolod' nijak neohrožovala - vždy byla o kus nad frontálními větry - pohybovala se mnohem rychleji a urazila až dvě stě mil za den.

S každou milí se Safar čím dál tím víc vzdaloval od Kyraní a všechny jeho vzpomínky a myšlenky na domov ustoupily do pozadí jako Nerisin obraz. Byl uchváten obrovským pocitem svobody. Plachtili po moři křišťálového vzduchu, nad velkými poli chlupatých mráčků, skrze hejna ptáků s jasně zbarveným peřím a pod hvězdnou oblohou, kde měsíc byl tak blízko, že to vypadalo, jako by stačilo pouze otočit kormidlem lodi a mohli byst k němu doletět.

Plachtili podle volného plánu, který měla Methydie v hlavě. Krásné dny ubíhaly jeden za druhým, když najednou vydala rozkazy a oni se začali připravovat k přistání ve městě či vesnici, kde bylo vždy publikum, které by naplnilo špižírnu lodi a měšce posádky.

Po té první noci v Demingu se Methydie evidentně k něčemu rozhodla a začala Safara učit svému vlastnímu druhu magie. Její cvičení bylo výsměchem všem způsobům a konvencím Umurhanovy školy čarodějnictví. Podle Methydie byl způsob podání mnohem důležitější než kouzlo samotné.

„Asi je pravda, že magie je věda,“ řekla jednoho dne Safarovi. „Existují zde jistá pravidla a učenci nám říkají, že pro tato pravidla mají své důvody.“

Mezi řečí se probírala truhlicí s šaty a hledala pro Safara vhodný kostým.

„Mě osobně všechna ta proč a nač nikdy nezajímala. Já jsem umělkyně. Mě nikdy nezajímalo, proč se něco děje, ale jen jak to ovlivní moje umění.“

Methydie vytáhla tmavě modrou košili s hlubokým výstřihem a plandavými rukávy. Byla vyzdobená jako hvězdná noc se stříbrnými souhvězdími vířícími ve slabém světle olejových lamp její kajuty.

„Tohle bude perfektní,“ vyslovila zamyšleně. „To zvýrazní modrou barvu tvých očí.“ Methydie dala košili stranou a přehrabovala se dál.

Nato pokračovala: „Udělala jsem cirkus, abych mohla ukazovat svoje umění. Nenapadlo mě to, dokud mi moji milenci neumožnili stavbu Mrakolodi. Tehdy jsem byla herečka. Uváděná jako krásná a tajemná žena. Svoje čarodějnictví jsem schovávala pod zámkem jako svá líčidla. Používala jsem jej pouze k odstraňování vad, zmatení rivalek nebo vylepšení svých výkonů tím, že jsem z diváků vynutila pláč.“

Ale jakmile jsem uviděla možnost Mrakolodi, napadlo mě - 'Methydiin Létaující cirkus zázraků'. Život herečky a skryté čarodějky mi najednou přišel prázdný. Bezvýznamný. Neuspokojivý.“

Methydie se odmlčela a zvedla krátké kalhoty, které téměř dokonale seděly ke košili. Prohlížela si je a potom se zakabonila. „To by bylo příliš,“ zamumlala, hodila kalhoty zpátky do truhly a pokračovala ve svém hledání.

„Kde jsem to skončila?“ zeptala se. „Ach, ano. Můj život nespokojené herečky.“ Její tvář zvažněla a pohyby nabyly na dramatickosti. „Chtěla jsem víc. A to 'víc', to přiznávám, byl aplaus. Jsem živel, co musí být středem zájmu, ale který skutečný umělec není? Cirkus dodal mému umění smysl. A v tomto smyslu jsem našla své srdce. To je dar, který dávám mému publiku...“ Položila si ruku na ňadra... „Své srdce.“

Dramaticky se na chvíli odmlčela, poté pokračovala. „Ráda lidem rozdávám radost. Ráda z nich snímám starosti, děším je hrůzou, která se vždy děje někomu jinému, o němž ví, že nakonec bude v bezpečí. Ráda jim pomáhám rozpomenout se na to, jaké to bylo, když byli mladí, jaké to bylo milovat, a jestliže mladí jsou - jaké to *může* nebo by *mohlo* být.“

Methydiin vážný výraz se náhle proměnil ve výraz potěšení. Spráskla ruce, až Safar leknutím poskočil.

„Tohle je pravé!“ zvolala a vytáhla z truhly sněhově bílé krátké kalhoty.

Methydie je zvedla a kriticky si je odshora dolů prohlížela, otáčejíc jimi ze strany na stranu.

Zatahala za sedlo. „Tady je budeme muset zabrat,“ řekla a uculila se. „To aby dámy lépe viděly tvé přednosti.“

Safar se zarděl a řekl něco v tom smyslu, že nejsou hezké.

„Nesmysl,“ ujišťovala ho Methydie. „Jestliže se já s Arlén můžeme rozparádit hochy, ty můžeš děvčata alespoň vzrušit. To dělá celé představení. Trochu sexu, trochu zábavy, honička klaunů. Všechno jako ozdoba na dortu.“

Položila kalhoty vedle košile. „Teď už potřebujeme jenom široký opasek, pevné boty a budou ti zobat z ruky.“

Potom mu Methydie dala první lekci. Překvapilo ho, když začala tím, aby jí předvedl kouzlo s mincí, které udělal pro to děvčátko v Demingu.

„To je jednoduché, dělal jsem to už jako nemluvně -přemísťoval jsem blýskavé věci jen tak pro zábavu.“

„Tak mi to ukaž, zlatíčko,“ vybídla ho a podala mu minci.

Safar hodil minci do rohu. Zatímco se stále kutálela, mávl a zmizela, mávl znovu a spadla do stále ještě otevřené Methydiiny ruky.

„Co to má být?“ řekla Methydie, ale pohrdlivě, ne s údivem. „*Tomu* říkáš kouzlo?“

Hodila minci do vzduchu. Rychle svým prstem ukázala na palubu. Safarovy oči jej sledovaly. Ozvalo se ostré *prásk!* zvedl se oblak zeleného kouře, který s sebou táhl Safarovy oči a mince v něm zmizela. Methydie se předklonila a její tvář se přiblížila natolik, že si Safar pomyslel, že jej chce políbit. Její rty se otřely o jeho a ona se se smíchem odtáhla.

Palcem a ukazováčkem jej chytila za nos a jemně s ním jednou, dvakrát, třikrát zakroutila. Pokaždé když zakroutila, na prsa mu vypadla mince a skutálela se na zem. Sebrala je, vyhodila do vzduchu, ozvalo se další *prásk!*, objevil se oblak kouře a ze tří mincí byla rázem jedna, kterou chytila ve vzduchu.

„*Tomu* já říkám kouzlo!“ Držela minci v ruce a plynulým pohybem ji převalovala nahoru a dolů z jednoho prstu na druhý.

„Ale vždyť jsi magii vůbec *nepoužila*.“ protestoval Safar. „To bych cítil.“

Methydie se rozesmála. „Tak jak jsem to udělala?“

„To nevím,“ přiznal Safar. „Musí to být nějaký trik.“

„Ale takový trik získá mnohem větší ovace než tvoje magie,“ opáčila Methydie.

Safar si myslel, že chápe. „To ten kouř. Kouř umím taky udělat.“

Ukázal na palubu kajuty. Z bodu na prkně se zvedl malý obláček kouře. Pomalu zvedl prst a z kouře byl najednou dlouhý oblak. Poté louskl prsty a kouř zmizel. „Takhle?“ zeptal se.

„Ne, ne. Nešlo o to, co jsem dělala, ale *jak* jsem to dělala. Ty jsi udělal kouř pomocí magie. Já jsem použila tohle-“

Otevřela dlaň a ukázala malou zelenou kuličku. Palcem utvořila masitý záhyb, kterým kuličku chytila a schovala ji v něm. Poté otočila ruku, udělala půvabné gesto ukazováčkem, opět se ozvalo *prásk!* a vylinul se zelený kouř.

„Použila jsem pomůcku, abych vytvořila efekt, který vypadal jako kouzlo. Ty jsi použil kouzlo, ale tak neohrabaně, že to spíš vypadalo, jako bys použil nějakou pomůcku. Publikum by mylně hádalo, že jsi měl v ruce něco schovaného. Problém je v tom, že bys jim zkazil zážitek.“ „A co to s tou mincí?“ zeptal se Safar. „To samé,“ odpověděla Methydie. „Tys ji hodil do kouta. Lidi by si mysleli, že jsi to udělal proto, abys odlákal jejich pozornost od triku, který děláš. Kdežto já jsem ji vyhodila do vzduchu, kde, jak se zdá, zůstává zcela na očích, zatímco jsem pozornost odváděla jinými kroky.“

Vzpomněl si na prst ukazující k podlaze, který odlákal jeho oči a na téměř polibek, který mu zamlžil vidění. „Myslím, že chápu, co myslíš. Ale stejné věci jsi mohla docílit magií a ne klamem.“

„Ne však při dvou představeních za den, to bych nezvládla,“ řekla Methydie. „*Plus* dvě a matiné v Den bohů. V téhle branži musíš šetřit silami. K poslednímu číslu posledního představení potřebuješ stejně energie, jakou jsi potřeboval, když jsi začínal. V zábavě je právě tohle přesně to, co odděluje zelené od zralého, příteli.“

Ale Safar byl mladý a paličatý. „Mně se zdálo, že jsem měl docela úspěch, když jsem minci přičaroval do ruky té malé holčičky,“ hájil se. „Na publikum to jednoznačně *udělalo* dojem. Na důkaz

toho přece skoupili všechna místa."

„Mysleli si, že byla nastrčená," vysvětlovala mu Methydie. „Že to patřilo k představení. Slyšela jsem, jak se o tom po skončení bavili."

„Eh."

„Udělala na ně dojem spíš myšlenka toho triku. Chudé děvčátko se svojí mladou maminkou." Usmála se na Safara a poplácala jej po koleni slovy: „Přesto tě ale za ten nápad musím pochválit. Myslím, že to publikum velmi potěšilo a že bychom z toho měli udělat stálou součást našeho představení."

Safar byl vzrušený, jako kdyby ta chvála přišla od čarodějného mistra, a ne od cirkusové kouzelnice.

„Máš dobrý instinkt, zlato. A když budeš dávat pěkně pozor na to, co ti tetička Methydie říká, bude z tebe skvělý umělec."

Dny, jež následovaly, byly jedny z nejšťastnějších v Safarově životě. Jeho srdce bylo klidné jako obloha, po které pluli. Jeho starosti se zdály být někde v dáli - tak jako temné bouřkové mraky na horizontu za nimi.

Jako chlapec z hor strávil mnoho času vysedáváním na vysokých kopcích a přemítáním nad záhadami nebes. Pozoroval ptáky nad hlavou a snil o tom, že letí s nimi. V Methydiině Mrakolodi se tyto sny staly skutečností. Ačkoliv občas byli jeho vzdušní spolucestující hlučná banda, zvláště pak při zkouškách, kdy všichni vtipkovali a utahovali si jeden z druhého, připadalo mu, že si váží ticha stejně jako on.

Každý člen souboru a posádky měl svůj oblíbený tichý koutek, odkud mohl pozorovat, jak svět plyne. Narušoval je pouze občasné sykot hořáků a hučení pump. Po čase se i tyto slabé zvuky smísily s hudbou větrů, které je unášely nad zemí, kde žila ubohá stvoření upoutaná k zemi.

Safar byl novým životem nadšen. Svě nové úsilí nasměřoval k tomu, aby nasál vše, co jej Methydie se svým souborem mohla naučit. Dozvěděl se o trikových skříních a propadlístích, kouři a zrcadlech a lankách tak tenkých, že na tmavém pozadí nebyla vidět, avšak unesla váhu stovek liber, zavěšených nad arénou. Methydie mu pomohla sestavit číslo se čtením myšlenek a on během přestávky udivoval publikum podrobnostmi z jejich životů, které měl pochytit z jejich myšlenek. Ve skutečnosti používal dva ostrozraké a velkouché tentáky, kteří sbírali informace předtím, než své číslo zahájil.

Stejně jako iluzemi přispěla Methydie do jeho zásobárny kouzel i skutečnou magií. Učil se drobná zaklínadla, která posilovala jeho výkon. Některá zasmušilému publiku dodávala pocit pobavení, jiná zvyšovala údiv, napětí, nebo v chladných srdcích probouzela romantiku. Naučila ho, jak vyrábět magické amulety a lektvary, které po každém představení prodávali. K této práci Safar přispěl svým hrnčířským uměním. Vyráběl nádherné malé baňky na lektvary a z krásných pestrobarevných přívěšků a šperků dělal amulety.

Naučil se, jak číst budoucnost z ruky, namísto vrhání kostí. Methydie říkala, že tento druh předpovědi byl osobnější a tím pádem i přesnější než 'chrástící mrtvé kosti', které lidi děsily k smrti. Mimo čtení z dlaně se ještě naučil, jak udělat jednoduchou mapu hvězdné oblohy během pěti minut. Bylo to lepší než Umurhanův způsob, kdy to trvalo několik hodin a někdy i dní.

„Tyto předpovědi učenců jsou tak složité, tak ošklivé se všemi svými matematickými kudrdlinkami, že o ně může stát pouze boháč, který chce ukázat, že je dost bohatý na to, aby si najal tak moudrého snolovce."

Ale obyčejní lidé - skuteční lidé - to chtějí vědět teď, ne až po mnoha dnech. A chtějí, aby si mapku uměli přečíst sami, aby si ji mohli pověsit nad krb a ukázat svým přátelům jejich světlá místa."

Ostatní členové také přispěli svojí troškou do mlýna při jeho výuce zábavného umění. Podsaditý skřítek Biner ho naučil citlivému umění nanášení líčidel a pozměňování svého výrazu, aby mohl hrát mnoho rozdílných postav. Arlén a Kairo ho naučili jednoduchým akrobatickým kouskům. Protáhli jej dech beroucím výcvikem a zásobili ho posilovacími prášky, dokud jeho svaly nepukaly silou. Elgy jej naučil rytmu, zatímco Rabix hrál a Safar své číslo opakoval pořád dokola, dokud jeho vystoupení nebylo tak přirozené jako mentální rytmus, který mu natloukli do hlavy.

K Methydiině údivu - i jeho vlastnímu - se jeho magické schopnosti s každým dnem umocňovaly. Nebylo to postupné posilování, jako tomu bylo u svalů, ale skok za skokem, z jednoho vrcholu na druhý. Poprvé od svého dětství jej magie opravdu bavila. Bouřlivé ovace publika z něj setřásly stud, který v něm jeho otec kdysi nedopatřením zasel. Vychutnával si jejich údiv. Zvláště pak - jak Biner říkal - úžas dětí.

Jak zesílil a byl stále zkušenější, občas se dokonce obešel i bez některých Methydiiných triků. Jeho iluze byly téměř celé magické, i když stále používal umění, aby je podle Methydie 'prodal'. Pravda, výstupy jej vysávaly přesně tak, jak Methydie předpovídala. I když nikdy tak, aby nemohl přidat tolikrát, kolikrát si dav vyžádal..

Methydie se od Safara nějaký čas držela tak trochu stranou. Stále jej škádlila a dělala smyslné vtípky, ze kterých se červenal. Ale taková byla její přirozenost. Většinou se chovala jako laskavá učitelka nebo rádkyně. Opravovala jej, pouze když to potřeboval, a chválila, jen když si to zasloužil. Ačkoliv Safara silně přitahovala, nikdy ho nenapadlo, že by mohla cítit to samé. Vždyť by mohla být jeho matkou. Možná byla dokonce starší. Měl by se stydět, za takové neslušné myšlenky.

Během této doby Safar zjistil, že mezi členy souboru a posádky vyvstalo jakési drobné napětí, jako kdyby čekali něco dlouho předvídaného. Občas, když byli spolu s Methydií na palubě, kde probírali nějaké nové figle jeho čísla, všiml si, že po nich lidé pokukují. Potom se trochu usmáli, něco si stranou pošeptali a potřásali hlavami.

Jednou zaslechl tentáky, jak se hlasitě podivují, jestli „Methydii náhodou nevypadl její sladký zub.“ Safar nevěděl, co to znamenalo. Byl o to zmatenější, když ho muži uviděli a stydlivě odvrátili své tváře.

Zasněné dny skončily, když dorazili do Kyšátu.

Byla to pravidelná zastávka na trase souboru. Po celá staletí lidé z Kyšátu proměňovali rozsáhlé planiny, jež obklopovaly jejich obezděné město, v pole rodící tučné zrna. Lidé od cirkusu si od zastávky v této oblasti slibovali velké výděvky a byli zklamáni, když spatřili zpustošená pole jindy porostlá obilím. Vypadalo to, jako by tudy prolétlo nějaké obrovské krkavčí stvoření a pozřelo všechno obilí - včetně stonků - skoro až k zemi.

Hladové a zbědované tváře vzhlížely k Mrakolodi, když nad nimi proplouvala. Pro Safara teď měla jindy veselá hudba jakýsi hrůzostrašný podtón, když shromážděným zahráli fanfáry a Binerovo mohutné volání „Pojďte, pojdte všichni,“ jakoby bylo převálcováno a pohlceno silnou nákazou.

„Nevím, co se tady stalo,“ zašeptal Biner Methydii, „ale bude lepší, když budeme pokračovat dál.“

Methydie sevřela rty a zavrtěla hlavou. „Stáli jsme o jejich společnost, když jsme z nich měli zisk. Neotočím se jenom proto, že jim právě nepřeje štěstí.“

Biner pokývl a vrátil se zpět ke svým povinnostem, ale Safar viděl, že má starost. Stovky lidí na zemi zatím následovaly stín Mrakolodi, ale byly tak zticha, že Safar slyšel křik malých dětí, které rodiče nesli na rukou.

O pár minut později byla Mrakolod' uvázána nad jalovým polem a tentáci začali spouštět vybavení.

Když se Safarovy nohy dotkly země, otočil se tváří k ženoucím se zástupům. K jeho velkému údivu se všichni zastavili na okraji pole. Bylo to, jako by tam někdo vztyčil neviditelnou bariéru. Stáli tam dvě hodiny, zatímco tentáci stavěli cirkus. Methydie jim nařídila, aby nevztyčovali stany a tribuny postavili jen pod širým nebem.

Když si myslela, že je všechno připraveno, pokynula Safarovi a oba vyrazili k davu. Když byli asi dvacet kroků od něj, ozval se výkřik, který je zastavil:

„Pozor, Methydie! Nechoďte blíž!“

Methydiin postoj se nezměnil. Její oči přejely po davu.

„Kdo to mluvil?“ zeptala se.

V davu to zašumělo, ale nikdo neodpověděl.

„No tak,“ dožadovala se Methydie. „Jeli jsme mnoho mil, abychom pobavili své přátele v Kyšátu. Jaké má být tohle přivítání? No tak, mluvte?“

Ozvalo se další zašumění, poté se dav rozestoupil a z něj se vybelhal stařík ohnutý skoro až k zemi, který se opíral o těžkou hůlku.

„To jsem byl já, Methydie. To já jsme vás chtěl varovat.“

Přestože byl muž starý a sehnutý, Safar viděl obrys kostí kdysi širokých ramen. Prsty, které svíraly hůlku, byly silné, zápěstí široká.

„Tebe znám,“ řekla Methydie. „Ty jsi Nýtan. Ten, co má sedm vnoučat, která vždycky pouštím zadarmo.“

Nýtanova vrásčitá tvář poklesla jako tvář starého psa. „Už mám jenom dvě, Methydie,“ odpověděl. „Všechna ostatní byla povolána do království bohů.“

Methydie vykulila oči. Udělala krok vpřed.

V davu to neklidně zavřelo a Nýtan znovu zvolal: „Nechoďte blíž!“

Methydie se zastavila. „Co se to tu děje?“ zeptala se.

„Jsme prokleti, Methydie,“ odpověděl Nýtan. „Celý Kyšát je prokletý. Uprchněte, dokud můžete, nebo vás to také postihne.“

Safar zahlédl, jak se v Methydiině tváři na chvíli odrazil strach. Poté tvrdohlavě zvedla bradu. „Neodjedu, dokud se nedozvím, co vás do tohoto zbědovaného stavu přivedlo.“

Nýtan klepl holí. „Nebyla to jedna katastrofa, ale mnohé. Nejprve nás navštívil král Protarus.“

Safar ožil. „Iraj byl tady?“ zeptal se.

„Měj se na pozoru před tím, jak ho tituluješ, synu,“ řekl stařík varovně. „Nevyslovuj jeho královské jméno tak důvěrně.“

Safar si toho nevšímal. Ukázal na pole ležící ladem. „Tohle udělal Iraj Protarus?“

„Jen zčásti,“ odpověděl Nýtan. „Přišel sem jeden z jeho generálů, ne král samotný. Generál přijel s malou skupinkou vojáků a žádal od nás věrnost králi Protarusovi a potravu pro jeho vojska.“

„A vy jste mu vše dali?“ zeptal se Safar, „bez toho, abyste alespoň požádali o zaplacení?“ Bylo pro něj nepochopitelné, že jeho bývalý přítel těmto lidem nenabídl, že jim zaplatí.

„Neměli jsme na vybranou,“ řekl Nýtan. „Každý ví, že král Protarus není příliš laskav k těm, kdo mu vzdorují. Vždyť byla vypleněna a vypálena celá velká města za to, že se mu vzepřela. Potom byli muži a starci zabiti a ostatní prodáni do otroctví.“

Safar zuřil. Methydie mu položila ruku na rameno, aby ho uklidnila.

„Říkal jsi, že to byla pouze první z mnoha katastrof. Co další vás postihlo, příteli?“

„Král Protarus nás alespoň nechal žít,“ pokračoval Nýtan, „ale navštívil nás mor, který zpustošil naše domovy, ptáci a kobyly, kteří oholili naše pole, a šelmy, které sežraly naše stáda.“

Zatímco Nýtan vyjmenovával všechny útrapy, které Kyšát postihly, Safar koutkem oka zahlédl temnou postavu stojící na kraji davu. Když se však do těch míst podíval přímo, postava tam nebyla. Náhle ucítil závan odporného pachu. Potom i zápach zmizel.

Mezitím Nýtan říkal: „Jsme ti nejzbědovanější lidé, Methydie. Bohové nás opustili. Protože tě milujeme, pro všechnu radost, kterou jsi nám za ta léta přinesla, tě prosíme, abys odsud odjela. Ponech nás našemu prokletí. Dřív, než zotročí i tebe.“

„Nesmysl!“ řekla Methydie. „Žádného prokletí se nebojím. Za hodinu začíná cirkus. Všichni, kdo chtějí přijít jsou vítáni - zdarma. Je to můj dar starým přátelům. Tak mě neurázejte a nestraňte se mě.“

Nato se otočila a vykročila zpět k ostatním, že Nýtan a ostatní zbědovaní lidé zůstali udiveně zírat.

Safar prodloužil krok a dohnal ji. „Tady opravdu něco je,“ pošeptal jí. „Je tu... nějaká...“ a vtom jej opustila slova.

Gestikuloval, aby nějak sdělil svůj pocit studeného, zkaženého dechu v zátylku. „Přítomnost je jediné slovo, které mě napadá.“

Pozoruje nás to.“

Methydie najednou zrychlila tempo. „Ano, ano,“ zašeptala. „Už to také cítím.“

„Myslím, že jsem udělala chybu, když jsem sem jela. Raději bychom měli zmizet.“

Safar uslyšel zvuk, jako by se o sebe drtily kameny, a potom se mu pod nohama zachvěla zem.

„Utíkej!“ křikl a popadl Methydii za ruku, aby s ní sprintoval k Mrakolodi.

Za sebou zaslechl křik z davu a dlouhý zvuk, jak se trhala zem. Před sebou viděl, že Biner a ostatní sahají po kladivech, sekerách a čemkoliv jiném, co mohlo být použito jako zbraň. Jakmile k nim doběhl, Safar pustil Methydii a obrátil se, aby se hrozbě postavil.

Viděl, jak se zvedá země, jak se trhají kořeny keřů a menších stromů, kamení a hlína se sypou dolů z tvořícího se kopce. Před jeho očima se kopec proměnil v obrovskou postavu z hlíny s pažemi, tělem a hlavou na dvou obřích nohách. V místě, kde měla být ústa, zela velká díra.

Stvoření promluvilo a z jeho rtů se začal sypat štěrk a kamení:

„Moje!“ řeklo hlasem hřmícím a rachotícím, jako kdyby vycházel z hluboké jeskyně.

Máchnulo to rukou a zasypalo Safara spolu s ostatními štěrkem a hroudami hlíny.

„Moje!“ zaburácelo to znovu a ukázalo na dav lidí.

Potom obrovská paže vyrazila vpřed a pokroucený prst dlouhý jako dospělý člověk se natáhl a ukázal na Safara a jeho skupinku.

„Teď vy moji!“ řeklo stvoření.

Pomalou vykročilo vpřed a země se otrásla. Malé keře a stromy padaly k zemi. Okamžitě ožily, přičemž vlasaté kořeny a kartáčovité údy nabíraly hlínu, která se formovala kolem dřevěných koster a tvořila těla.

„Moje!“ křičela zemní příšera, jak se její výplody pohybovaly směrem k Safarovi a jeho přátelům a chňapaly po nich trnitýma rukama.

Nestvůry se seřadily do půlkruhu, který kolem skupiny stahovaly, přičemž je jejich zemní stvořitel poháněl křikem „Moje!“

Biner zvedl obrovskou bednu a mrštil ji na blížící se hrůzu. Bedna padla doprostřed řady a rozbila tři příšery. Ale ostatní šly dál a sunuly se k nim.

Arlén se zaklonila, nadýchla se a zapřela se ocasem. Potom se zhoupla dopředu - z její tlamy vyšlehly dlouhé plameny. Ozvalo se několik masitých *práskanců*, jako když termity vybuchují při lesním požáru. Celou jednu stranu postupující řady zachvátily plameny.

Potom celý cirkus s Binerem v čele zaútočil. Máchali kolem sebe sekerami, palicemi a bidly.

Safar chytil Methydii za ruku a držel ji zpět. Soustředil se na hliněného obra.

„Moje!“ řval, posílaje další sprchy kamení, hlíny a keřů, které se rychle přeměňovaly na nové nestvůry, aby vystřídaly ty padlé.

„Pomoz mi, Methydie!“ křikl Safar a pevněji sevřel její ruku.

Hmatal po její síle, cítil, že mu klade odpor a stahuje se. Poté se štít zvedl a on ji měl - silnou, štíhlou pěst energie, kterou přidal ke své.

Otočil se k zemnímu obrovi. Byl již skoro u nich. Viděl, jak se natáhl a hrábl po Binerovi, černá tlama se otevřela a odhalila černé kameny, které měl namísto zubů.

„Ne!“ slyšel Methydii křičet.

Safar se zahalil do roucha klidu. Všechno se neuvěřitelně zpomalilo jako toho dne, kdy bojoval s démony. Dokonce i když se obrova kamenitá dlaň zavírala nad Binerem, Safar si dával na čas.

Ze svých smyslů utvořil ostrou sondu a vypustil ji vpřed. Cítil, jak projížděla suťovitým tělem nestvůry, nacházel cestu nejmenšího odporu a hnál sondu výš.

Hluboko uvnitř našel obal těla hmyzu. Kobylku zbavenou všech svých šťáv. V této kobylce našel něco malého a velmi zlého. Začalo se to svíjet, když to jeho sonda našla, projela nahoru a roztrhla mrtvé tělo kobylky.

Byl to červ ne delší než prst. Celý bílý s velkou černou tečkou na hlavě, která, jak se Safar domníval, bylo oko. Živil se utrpením a bolestí. Jak Safar sondoval dál, zjistil, že stvoření bylo dětskou formou něčeho ještě mnohem strašlivějšího. Viděl zpola vyrostlé nohy, kopající pod kůží červa a zahnutý ocas zakončený rašícím žihadlem.

Malá nestvůra ho zahltila nenasytnými myšlenkami. „Moje!“ skřehotala. „Chci... Moje!“

Safar zaslechl Methydii, jak říká: „Pospěš si, Safare!“

Ale on si dával na čas. Proměnil sondu na dva tlusté prsty. Sáhl po červovi a uhnul malým ostrým nožům hladu a nenávisti.

Potom jej mezi prsty uchopil. Červ se bránil, zápasil s ním a omračoval jeho smysly výbuchy černé magie.

Nevšímal si bolesti a červa rozdrtil.

Okamžitě jej přepadl odporný zápach smrti. Zapotácel se, jak s sebou táhl zpět svého ducha.

Safar zaslechl burácivý zvuk. Oslněný vzhlédl vzhůru a uviděl zemního obra, jak se bortí v obrovské kusy kamenů a hliněných hroud. Vše se hroutilo k zemi a Biner uskočil právě včas. Když vše dopadlo na zem, zvedl se hustý oblak prachu a kamení, i suť se rozprskla na všechny strany.

Potom se prach usadil a nebylo vidět nic než velkou hromadu hlíny a kamení.

Safar se náhle cítil slabý a zmatený. Obrátil se k Methydii a v jejích očích zaregistroval výraz úžasu. Byl to ten samý pohled, jakým na něj zíral Iraj, když spustil lavinu na démony.

„Byl to jenom červ,“ snažil se říct, ale vyšlo to z něj jako zamumlání. „Malý pitomý-“

A skácel se na zem.

Lidé z Kyšátu měli svůj cirkus. Mnozí říkali, že Methydie a její soubor předvedli nejlepší výkony své kariéry. Děti zestárnou a budou svým vlastním, nevěřícím dětem vyprávět o tomto osudném dni, kdy nestvůra, která zapříčinila tolik utrpení, byla poražena. A o divokých oslavách, které následovaly.

Safar, hrdina dne, z toho nic neviděl. Téměř na celý týden upadl do komatu. Když nabyl vědomí, byl na palubě Mrakolodi a právě proplouvali bouří.

Opět ležel na slamníku v Methydiině kajutě. Byla tma a z venku slyšel větry svištící o lana a déšť, který bičoval palubu.

Měl žízeň a slepou rukou šátral kolem sebe, až narazil na pohár. Napil se. Bylo to teplé víno s medem.

Ucítil závan chladného větru, jak se dveře rozletěly dokořán. Vzhlédl. Stála tam Methydie v plášti s kapuci, který ji zakrýval od hlavy až k patě. Blesk následoval za bleskem a ji to osvětlovalo. Celá se v tomto světle rozzářila a kolem štíhlého těla se jí utvořila aura. Její oči byly jasné studánky, které jej vpíjely do sebe. Poryv větru z ní shodil plášť. Byla oděna do tenkého bílého roucha, téměř průhledného od deště.

Další poryv větru prosvištěl kolem, ale ten chlad jako by v něm zažehl oheň.

„Zavři dveře," řekl jí.

Nebo si alespoň myslel, že to řekl. Jeho rty slova vyslovily, ale nic neslyšel.

A přece, Methydie zavřela dveře.

Potom k ní vztáhl ruce a zašeptal: „Prosím!"

Methydie proplula místností do jeho objetí.

Ponořil se do jejího vroucího srdce. Nalezl bouři a odpoutal ji.

Po dlouhou, dlouhou dobu vnímal jen to, jak se milují a zvuk jejího hlasu, který volal jeho jméno.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Větry osudu

Krále Manaciu - Iva Bohů, Budoucího pána Esmíru, Statečného ochránce Ghazbanu, Prefekta Zanzairu, Jeho Milostivé Veličenstvo - trápily zlé sny.

V jeho nočních můrách jej honili nazí lidští ďáblové s odpornou kůží, ze které vstávaly šupiny na těle, s pařáty bez drápů a dlouhými červenými jazyky, které vypadly jako úhoři ztloustlými požíráním mršin.

Sotvaže ukojil svůj chtíč na souložnici a zavřel oči, aby upadl do spánku, vynořily se lidské hordy a zaútočily, volaly pokřiky, z kterých tuhla krev v žilách a cenily své ploché, tělo drásající zuby. Král se pokoušel utéci, ale údy ho neposlouchaly. Zůstal stát jako přibitý, zatímco se odporná stvoření hrnula vpřed a řvala nenávistí.

Nenasytný dav vždy vedli dva vysocí lidé. Jeden měl světlou kůži, zlaté vousy a zlaté kadeře, ověšené korunou. Druhý byl tmavý a bez vousů, s dlouhými černými vlasy, které vlály za ním. Ten tmavý měl obrovské modré oči, které se zavrtávaly do jeho duše a vyslídily vše, co Manacia udržoval v tajnosti.

Sny jej opouštěly roztřeseného a slabého. Dlouhou dobu se je snažil nebrat na vědomí, říkal si, že jsou způsobeny pouze stresem z jeho královských povinností. Byl přepracovaný z neustálého sprádání plánů ke vpádu na lidská území, to bylo všechno.

Plánování se nedařilo, což k jeho neklidu jenom přispívalo. Jeho generálové jej doháněli k šílenství se svými přehnaně opatrnými radami. Chtěli shromáždit tak velikou armádu s tak silnými zásobovacími liniemi, že by jim žádná lidská síla nemohla odolat.

Zpočátku neměl král Manacia proti této strategii vůbec nic. Obrovská přesila byla rozumná odpověď na jakoukoliv válečnou nesnáz. Ale generálové považovali za přesilu vždy dvojnásobek toho, co navrhoval on.

Manacia chápal postavení a životy svých generálů a jejich personálu, které závisely na výsledku tažení. Král nijak neomlouval své pocity ohledně prohry. Nepotřeboval slabochy nebo ty, co přinášeli smůlu, a zbavoval se všech, a všeho, co bylo spojováno s něčím méně než s naprostým vítězstvím. Opatrnost jeho generálů jej však zklamala. Kde bylo jejich vlastenectví? Kde byl jejich smysl pro službu králi Ghazbanu? *V tomto životě musíš riskovat*, pomyslel Manacia, *jinak se nic velkého neudá.*

Až dojde k invazi, král byl připraven krutě potrestat jakékoliv selhání. Ale podle jeho názoru by odměny, které nabízel v případě úspěchu, měly více než překonat strach jeho generálů.

Z nějakého důvodu ho nepřekonaly. Plán byl velice jednoduchý. Manacia nejprve zamýšlel dobýt území na sever od Božího předělu. Hory byly přirozenou bariérou, která mu dovozovala provést svůj záměr a potom nabrat nové síly ke konečnému útoku přes hory. Pravda, starodávné mapy neukazovaly, kudy by se měl přes předěl vydat. Manacia si však byl jistý, že když bude mít čas a absolutní nadvládu nad severními lidskými zeměmi, cestu najde. Najde Kyraniu, proboha! Nebo jistí líní, drápy vlekoucí generálové poznají, co znamená jeho hněv.

Aby dosáhl první části svého plánu - podrobení severu - jeho vojska překročí Zakázanou poušť a těsně za jejím okrajem postaví základní tábor. Průvody se zásobami a oddíly posíl budou proudit do tábora, zatímco hlavní síly vyrazí vpřed, aby lidi smetly.

Podle Manaciova názoru jim překvapení přinese vítězství. Ano, chtěl k provedení vpádu použít velkou sílu, ale nemusela být tak velká, jak tvrdili jeho generálové, nebo tak závislá na těžkopádných zásobovacích liniích. Nikdo v lidských zemích neměl ani ponětí, že se jejich démonští nepřátelé sbírají k útoku. O to se Manacia postaral tím, že odmítal vysílat jakékoliv zranitelné výzvědné skupiny, aby prozkoumávaly lidské země. Riskoval už příliš tím, že vyslal Sarna a nehodlal pokoušet osud opakováním této chyby.

Jeho generálové se však pustili do tohoto utajení se slovy, že je to dvojsečné. Ano, bylo rozumné udržovat lidské země v nevědomosti. Ale znamenalo to. Že démoni nebudou vědět o ničem, co se v

lidských zemích událo. Až král udeří, bude to skok do temnoty. Nebylo způsobu, jak zjistit, kdo by tento úder mohl opětovat a s jako silou. Jediný bezpečný a moudrý způsob, říkali jeho generálové, bylo udeřit s dobře zásobenou armádou takové velikostí, že by byl kdokoliv, kdo by se jí postavil, zahuben.

Manacioví generálové byla pomlouvačná cháska. Vždy manévrovali v zákulisí, aby mohli napadnout své bratry důstojníky, ale v této otázce byli jednotní. V nezvyklém spojení se na jejich stranu přidali i lord Fari a princ Luka.

Fariho, který se sondování v lidských zemích vyhýbal různými výzvědnými kouzly, měl stejný postoj i k vojenským otázkám. Jinak na tom nebyl ani princ, protože jako od následníka trůnu se od něj očekávalo, že povede předvoj invaze.

„Je mi velikou ctí nésti vaši korouhev do této slavné bitvy. Veličenstvo," řekl princ, „ale chci mít jistotu, že neexistuje žádná šance na její pokažení nebo zmaření.

Budu bojovat jako o život, abych něčemu takovému předešel."

„To je zcela správné," odpověděl král Manacia. „Můj otec ode mě očekával to samé, když jsem byl korunním princem. A za jeho standartu jsem mnohokrát riskoval svůj život."

Princ Luka položil dráp na svoji hruď a hluboce se uklonil, čímž uctil mladistvou chabrost svého otce. Když tak činil, pomyslel si, *ty starý prohnaný podvodníku, Ty jsi svému otci ve spánku prořízl hrdlo a standartu mu sebral. A jestli se mi jenom naskytne šance, udělám to samé.*

„Neustále mě inspirujete, Veličenstvo," dodal princ jemně. „Pro svůj předvoj budu potřebovat tisíc démonů."

Král mu je dal.

Po dlouhé diskuzi se svými generály také souhlasil s tím, že bude postavena armáda o síle pěti set tisíc démonů - největší síla v historii Esmíru. Válečnou magií je bude posilovat dva tisíce čarodějů, vedených lordem Fari.

Přípravy byly rozsáhlé a zdálo se, že postupují pomalu, tak jako Želví bozi přenášeli světadíly po mořích.

Celý úkol stěžovaly četné nepředvídanosti, které si vyžadovaly přítomnost Manaciových vojsk. Během jediného měsíce museli vojáci nejméně půltuctukrát vyrazit do rozbouraných území.

Manacia měl pocit, jako by se celé království napínalo ve švech a hrozilo, že praskne.

Tento pocit ještě umocňovaly jeho zlé sny. Jak se jedna neklidná noc střídala s druhou, král se začal upínat na dva lidské ďábly, kteří zteč vždy vedli - ten zlatovlasý a jeho modrooký společník. Byli teď pro něj velmi skuteční a on se začínal zajímat, kdo by to asi mohl být.

Když už se to nedalo vydržet, obrátil se na lorda Fariho a jeho čaroděje, aby našli odpověď. Snažil se sny zlehčovat, ale věděl, že tím nikoho neoblažne a že Fari by to označil za slabost.

Byly sestaveny hvězdné mapy, ale ty se ukázaly k ničemu, neboť žádná další nesouhlasila s tou předchozí. Když bohové spali, nebyly na obloze žádné odpovědi, ačkoliv snolovci si příčinu svého neúspěchu vůbec neuvědomovali.

Poháry s kostmi chřastily, král si mnohokrát nechával číst z dlaně. Všechno k ničemu.

Nakonec lord Fari nechal předvést lidského otroka. Byl mučen, aby jeho křik potěšil bohy, potom - když byl stále ještě naživu - mu bylo rozříznuto břicho, aby královi čarodějové mohli číst z jeho vnitřností.

S velikým zájmem sledoval Manacia, jak se lord Fari naklonil nad sténající oběť a očuchal rozšklebenou ránu.

„Zdravý závan. Veličenstvo," hlásil mu starý čaroděj. „To je dobré znamení."

Pařátem nabral zamotané vnitřnosti.

„Slitování, mějte slitování," naříkala oběť.

Fari blíž pohlédl na spletenec tkáně. „Ba ještě lepší, Veličenstvo," dodal po chvíli. „Toto je pěkně silné střevo, které symbolizuje správnost kroků Vašeho Veličenstva."

Člověk slabě vykřikl, když Fari vytáhl další z jeho vnitřností. „Prosím," žadonil muž, „prosím."

„Aha!" řekl starý démon. „Tady je náš problém, Výsosti."

Zvedl lesknoucí se spirálu. Trčel z ní tlustý svazek vnitřních svalů a rozdělával se do dvou, asi palec dlouhých trubic s tupým koncem.

„To je rakovina, Veličenstvo," vysvětloval Fari. „Přichycená na hlavní větvi. Vidíte, jak se rozděluje na dvě?"

Manacia přikývl; to zajisté viděl. Fari vytasil dráp a každou z trubic prořízl. Vyřinula se krev.

„Matko slitovná!" zakřičela oběť a potom muž upadl do bezvědomí.

Spokojen s tím, že má dostatek informací, Fari střeva pustil. Dva otroci se k němu připlazili po břiše, aby mu nabídli parfémovanou vodu a ručníky, aby si očistil drápy.

Fari přecházel tam a zpět, otíral si drápy a přemítal. Zatímco tak přemýšlel, připlazili se další otroci, aby odtáhli člověka pryč.

Fari si toho všiml a jeho čumák se zvedl. „Král bude chtít srdce k večeři," nařídil otrokům. Potom se vrátil ke svému přecházení.

Nakonec, když už si Manacia myslel, že to napětí dál nevydrží, Fari spustil.

„Vidím to takto, Veličenstvo. Obávám se, že ta rakovina představuje hrozbu. Dvojitě výčnělky, jež odsávají energii z hlavního střeva, jsou dva lidé, kteří Vaše Veličenstvo straší ze sna. Jeden je král. Druhý čaroděj."

„Co na *tom*, že jeden z nich je čaroděj?" zavrčel Manacia. „Lidská magie je příliš slabá, aby pro nás byla hrozbou."

„To zajisté, Veličenstvo," souhlasil Fari. „Ale možná, že ve spojení s králem, je z něho mnohem silnější protivník. To nemohu říci. Nic takového útroby nenaznačovaly."

Avšak řekly mi, že právě teď jsou tyto dvě síly - král a čaroděj - od sebe odděleny. V této chvíli jsou jeden na druhém nezávislí."

„Kdy se spojí?" zeptal se král.

Fari vzdychl a otřel si poslední zbytky krve z pazourů. „To mi nebylo odhaleno, Veličenstvo." Upustil ručník na zem, načež se připlazil otrok, aby jej sebral.

„Ale co moje invaze?" naléhal král. „Jak dlouho mám ještě čekat?" Připadá mi, že čím déle budu čekat, tím bude větší nebezpečí, že se tyto dvě síly spojí."

„Zcela správně, Veličenstvo," pokývl hlavou Fari.

„Porad' mi," naléhal král. „Kdy mám zaútočit?"

Fari neváhal. Starý démon si byl zcela jist. Vnitřnosti mluvily jasně.

„Na jaře, Veličenstvo. Jakmile roztaje první sněh."

„A co ten král s tím čarodějem?" zeptal se Manacia. „To ještě nebudou spolu?"

„Nemyslím, Veličenstvo. Jsou od sebe příliš daleko. A pokud jednoho z nich nesebere nějaký obrovský vítr a nedoručí jej k nohám toho druhého, nemáme se čeho obávat."

Bouře, která Mrakolod' hnala nad planinami Džasparu, trvala více než týden. Větry, které ji nesly, byly stejně bouřlivé jako milování v Methydiině kajutě.

Pro Safara to byla nádherná cesta k srdci ženy. V mnoha směrech Safar vždy dával přednost společnosti žen. Byl vychován v domácnosti laskavých a inteligentních žen. Jako dítě s nimi sedával tak tiše, že brzy zapomněly, že je tam, a on napjatě naslouchal jejich strastím a snům. Safar si myslel, že ženy snily lépe než muži. Viděly detaily a rozměr tam, kde muži spatřovali jen rovné, beztvaré pustiny. Při své první zralé zkušenosti se ženami měl Safar smůlu. Astarias jej zranila. Ačkoliv se měl na pozoru, aby každou ženu nesoudil podle ní, nemohl zabránit všem těm malým pochybnostem a obavám, které v něm zůstávaly.

Methydie je smazala jedním pohlazením.

Pro Methydii byl tento vztah něčím úplně jiným. Otrásl její citlivostí. Probudil její smrtelnost. Měla mnoho vztahů; některé pro zisk, některé z vášně a snad jeden či dva z lásky - ačkoliv jak stárnula, začínala si myslet, že všechny tři byly stejné a pramenily z lásky k sobě samé. Avšak se Safarem to bylo něco úplně jiného - mučivá tajemnost sahající za hranice jejího chápání.

Methydii se na mladých mužích nejvíce líbilo, že ji uměli dokonale *ocenit*. Ženě pouze stačilo být *ženou* a převzít nadvládu. Mladí muži - dobře vychovaní mladí muži - byli zvyklí poslouchat své matky a nesmírně se jim ulevilo, když z nich byla sejmuta odpovědnost. Dokázala je okouzlit pohledem. Vzrušit dotekem. Zastavit zamračením. Methydie byla dokonalá herečka a dokázala být každému muži vším, ale u mladíků to vyžadovalo méně úsilí. Bylo více času k *užívání* si. Jak Biner říkával, „Šéfka má ráda své hračky, to mi věř. Má je ráda mladý, s klíčkem na natahování."

Takovou hračkou mohl být i Safar, ačkoliv jej z pouště sebrala pouze ze soucitu. Když se uzdravil a ona viděla, že jeho osobnost je stejně půvabná jako jeho vzhled, začala o něm uvažovat pro své lože.

Ale to, co Methydii uchvátilo nejvíce, bylo Safarovo magické já. Byla to krásná esence, mocná a vášnivá. Byla obrovská - ve svých čarodějných dnech takovou sílu nikdy nepocítila - ale v jejím srdci bylo dobro. Safarovo vnitřní já vás chtělo mít za přítele dříve, než vás nazvalo protivníkem. Bylo mladé, ale půvabné, spíše než nemotorné. Znalo smrt - trpělo tím, že bylo její příčinou - a zdráhalo se

vyjít znovu na světlo. Na nějaký čas Safarovo magické já Methydii zastrašilo. Nebála se ho, ale obávala se, že když nebude opatrná, poraní je natolik, že z něj všechna ta laskavost zmizí. Zlomyslný černý čaroděj, plně vyspělý Safar Timura, by byl hrozný dar světu.

Přestože byl Safar přitažlivý, dlouho se držela zpátky. Bránila se mu, ale nedokázala si poručit, že bude nejlepší, když si tuto známost odepře.

Příhoda v Kyšátu ji však vytrhla z jejího kotviště.

Methydie si myslela, že se za svůj dlouhý život setkala snad se vším. Navštívila mnohá království, pobavila spousty lidí. Hojně se potýkala s nebezpečím a zlem; ale ve svém srdci věřila, že dobro nad zlem silně převyšuje, že je více štěstí než neštěstí, a vzala si za svůj úkol lidem tyto věci připomínat.

Jako čarodějka si velmi dobře uvědomovala, že čarodějná krajina byla protkaná mágy a bytostmi, jejichž jediným cílem bylo ubližovat. Vždy se jí dařilo se takovým věcem vyhýbat. Pro Methydii magie vycházela ze země samotné. Věřila, že svoji sílu nabírala přímo z přírody, která pro ni byla ztělesněním mateřské lásky.

Nestvůra, se kterou se střetli v Kyšátu, tento obraz ošklivě nabourala. Když vystoupila ze země, bylo to, jako by ji napadala samotná země. Příroda náhle odhalila svoji skutečnou tvář šakala. V té hrůzné chvíli, kdy se nad ní ta zemní příšera tyčila, si pomyslela, že přišla o svůj život i o svoji duši.

Safar obojí zachránil.

Uchýlila se do jeho náruče pro útěchu i bezpečí z holé radosti zachráněného života. Celý týden se tam schovávala před všemi hrůzami, které v ní nestvůra probudila. Ty však stále cenily své zuby. Hluboko v noci, zatímco bouře svištěla a Safar spal, je Methydie jednu po druhé nechala vystoupit na povrch. Postupně je zkoumala. Nakonec došla k závěru, že bestie z Kyšátu byla poslem zkázy. Že to bylo pouze první z mnohého zla, které před nimi stálo.

Instinkt jí napověděl, že pouze Safar by mohl s tímto temným přílivem bojovat.

Jakmile si to pomyslela, věděla, že ho ztratí. Nebylo možné, aby Safar zůstal u cirkusu. Byl by to pro něj sice mnohem šťastnější život, ale Safarova tragédie byla v tom, že mu veškeré takové štěstí bylo odepřeno. Přejde den, kdy bude Methydie muset vykonat svoji smutnou povinnost a poslat ho po chmurné cestě jeho osudu.

Safarovi o tom nic neřekla. Když si myslela, že na to byla správná chvíle, opatrně se jej vyptávala na podrobnosti z jeho minulosti. Všechno, co říkal, potvrzovalo její zjištění. Svěřil se jí, že měl vizi o Hadin a jejím zničení, o strachu z budoucích katastrof, o tom, jak ve Walárii hledal vědomosti, o objevu démona Aspera a jak mu nakonec práce tohoto čarodějného mistra byla upřena. Ukázal jí kamennou želvu, kterou mu dala Nerisa a spolu s ním truchlila nad chabým tepem téměř zmírající energie uvnitř.

„Byl jsem blánový, že jsem se vůbec pokoušel nalézt odpověď,“ řekl Safar trpce. „Co by se změnilo, kdybych ji našel? Hrnčířský chlapec z Kyraniy by s tím stejně nic neudělal.“

Potom přísahal, že ji bude navždy milovat, že s ní navždy zůstane a nikdy se nevrátí k tomu nudnému a těžkému životu smrtelníků připoutaných k zemi, kteří zírali na oblohu, když jim Mrakolod' proploovala nad hlavou.

Methydie nic neříkala. Nijak by mu nepomohlo, kdyby mu prozradila, co si myslí. Chtěla si však být jistá, že je Safar připraven na to všechno, co ho čeká.

Rozhodla se, že v čase, který jim zbývá, jej naučí všemu, co věděla o magické Istivosti a lidské zrádnosti. Dá mu všechnu lásku, co v sobě má - své city vždy držela pod zámkem, aby byla proti světu lépe vyzbrojená. Posílí jeho jistotu, osvobodí jej, jak nejlépe bude moci, od omezení, která na sebe sám uvalil.

A až přijde čas, pokradmu zmizí a nechá jej čelit osudu.

Bouře pokračovala dál a mezi jejími jednotlivými přívaly byl sotva jediný klidný den. Vichr je hnál dál - přes planiny Džasparu.

V zemích, nad kterými Mrakolod' přelétala, viděli mnoho utrpení. Zbořené vesnice, holá pole, po kterých prošly obrovské armády. Dokonce i v tom nejprudším dešti viděli tisíce uprchlíků, plahočících se po cestách bůhvíkam. Viděli následky bitev; bahnitá pole, posázená mrtvými těly mužů a zvířat.

Ten pohled je všechny rozmrzel. Vyměňovali si jen ty nejnezbytnější slova. Potom jednoho dne přeletěli nízké hory. Když vyrazili z mraků, obloha byla slunná a vzduch svěží.

Vznášeli se nad obrovským, poklidným údolím. Dno údolí bylo spleticí krásně zelených sadů, prokládaných modrými potoky, a malebných vesnic, lemovaných stinnými zahradami. Všechno vypadalo zdravě a blahobytně, bez jakýchkoliv známek problémů, se kterými se doposud setkávali.

Čerstvý vzduch postrkoval Mrakolod' vpřed. Na vzdálenějším okraji údolí bylo městečko se vznosnými hradbami a krásnými stavbami, tyčícími se za nimi.

Safar se naklonil přes zábradlí, aby lépe viděl. Z pohledu mu na tváři vyskočil úsměv.

„Co je to za město?“ zeptal se.

„Jmenuje se Sampitay. Ještě nikdy jsme tu nehráli. Ale slyšela jsem o něm samou chválu. Říká se, že je to ráj umělců.“

Safar zauvažoval, ve snaze vybavit si Gubadanovy hodiny zeměpisu. Potom uviděl sady bílých moruší. Sampitay bylo proslulé svým jemným hedvábím a žlutým královským barvivem, vytahovaným z kořenů těchto stromů.

„Sampitay,“ řekl Biner. „To je šťastné město. Teď mě mrzí, že jsem proklínal bohy za všechno to ošklivé počasí.“

Safar se otočil a pohlédl zpět k horám. Velké chomáče mraků, hnané vzdálenou bouří, se za nimi hnaly přes oblohu.

Bylo právě na čase, aby se větry osudu mírně obrátily, pomyslel si.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Návrat Protaruse

Safar věděl, že už před prvním představením bylo něco v nepořádku, ačkoliv davy, které je vítaly, byly velmi nadšené, stejně jako vojáci, kteří je směřovali na pole vedle městských bran. Tentáči postavili cirkus v rekordním čase a sedadla pro první představení byla vyprodána dříve, než pokladna stála na svém místě.

Dobří občané Sampitay byli tak hladoví po zábavě, že se seřadili a žebrali, aby jim bylo sníženo vstupné předtím, než Mrakolod' začala vykládat. Methydiin soubor byl donucen narychlo uspořádat první vystoupení a zkrátit přídavky, aby mohlo být vpuštěno další netrpělivé publikum.

K jejich uspokojení nebylo zapotřebí žádného umění. Rvali smíchem při nejlacinějších narážkách klaunů, zajíkali se hrůzou při sebemenším uklouznutí akrobata, vzdychali napětím při Methydiině a Safarově nejmenším magickém gestu.

Soubor byl kupodivu nespokojený.

„Mohl bych prdnout a odměnili by mě smíchem," stěžoval si Biner.

„Mohl bych zapískat na své zuby a byli by vyděšení," řekl Elgy.

„Je to tak snadný, že se mi chce plivat," pohoršovala se Arlén. „A bohové ví, čo se stane, když plivnu!"

Ačkoliv byl Safar zelenáč, cítil, že s přehnaně divokým aplausem je něco v nepořádku, když hodil první kuličku, která zahájila jeho výstup. V oslavných výkřicích cítil jakýsi hysterický nádech.

Při svém čísle, kdy četl myšlenky, oznámil, že se má panna jménem Syntha brzy provdat a že její láska bude vždy věrná. Mladá žena, které se to týkalo, vykřikla radostí nad touto zprávou tak - Safar ji získal díky jednomu velkouchému tentákovi - že celé publikum propuklo v pláč.

„Co to s nimi je?" zeptal se Methydie mezi výstupy.

Methydie se smutně usmála. Vypadala rozrušeně, když si těžkou rukou nanášela lícidlo na tvář. „To jsi tak zvyklý na aplaus, že už jsi o něm začal pochybovat?" zeptala se.

„Ale prosím tě," hájil se Safar. „Nejsem jediný. Elgy říkal, že naposledy, když hrál před takovým publikem, jeho soubor vkročil rovnou do morové epidemie."

„Strach ze smrti," řekla Methydie, „*dokáže* v lidech probudit zájem o život."

„Víš snad něco, co my ostatní nevíme?" zeptal se Safar, jehož roztrpčení rostlo.

„Jenom tohle," odpověděla a podala mu velký ozdobný list s honosnou pečetí ze zlatého vosku. „Budeme mít čestné vystoupení pro královnu Armu a jejího královského chotě."

Safar se podíval na list, který by byl jindy poctou a řekl: „Proč by to měla být špatná zpráva?"

„Protože ji doprovázela truhla hedvábí," odpověděla Methydie. „A to hedvábí, podle posla, který ho doručil, je záloha za týden bezplatných představení pro královniny poddané."

„Pro pozdvižení morálky?"

„Mluvím o dvanácti rolích *nejjemnějšího* Sampitayského hedvábí," řekla Methydie.

Safar, který svůj život strávil na trase karavan, měl velmi dobrou představu, jakou mělo cenu. „Jak moc velké pozvednutí morálky *potřebují*? A proč?"

„To nevím," odpověděla Methydie. „Posel byl docela zdvořilý, ale ze všech sil se snažil vyhýbat odpovědím na mé otázky. Skoro jako by očekával, že se při nejmenší zmínce o nějakých problémech spakujeme a opustíme město. Asi hodinu mluvil o tom, jak skvělá vládkyně Arma je, o skvělém zdraví jejích dětí, o tom, v jaké váženosti ji všichni poddaní chovají. A o neohroženosti jejího království."

Safar zbystřil. Ve Walárii se naučil číst strach z tváře královského vychvalování. „Možná bychom měli raději odjet."

„Došla jsem ke stejnému závěru. Vzkázala jsem po poslovi, že máme velmi důležitou práci někde jinde a že nemůžeme zůstat déle než týden zakoupený Jejím Veličenstvem."

Safar si vzpomněl na příhodu v Kyšátu a řekl: „Co když se ztratíme dnes v noci?"

„Tuto variantu jsem také zvážila. Za týden se toho může hodně přihodit. Ale myslím, že si nemůžeme dovolit naši návštěvu zkrátit přespříliš. Rychlým zmizením bychom mohli královnu Armu

rozhněvat. Myslím si, že nejlepší by bylo, kdybychom královně udělali čestné představení, o které požádala, a potom v tichosti naložili cirkus na Mrakolod'. Bez některých kulis se obejdeme. Vypadalo by to, že vykládáme, zatímco bychom vlastně nakládali. Tři noci, ne víc a pojedeme."

„Ale královna zaplatila předem," připomněl Safar. „Co s tím hedvábím?"

„Nechám ho tady," řekla Methydie. „To nejsou dobré peníze a já z nich nechci ani část."

Ukázalo se, že tři dny byla dlouhá doba. Té noci, kdy se konalo představení na přání hlavy státu, došlo cirkusu štěstí.

Protože věděla, že Sampitay co nejdříve opustí, vyzvala Methydie soubor, aby předvedl nejlepší výkon všech dob.

Safar, čerpající z let učení ve Walării, vytvořil nový druh magického světla. Cirkus jeho nápad vyzkoušel poprvé toho večera, kdy královna Arma přijímala poctu v hlavním stanu.

Žhnoucí měsíc v úplňku přivítal královské návštěvníky, když vstupovali do stanu. Safar udělal měsíční bodové světlo a vyzdvíhoval jím nejlepší momenty každého výstupu, kdežto při převlékání kostýmu je zatemnil oblaky. Během hlavního vystoupení v aréně vybuchovaly světlice, které vše proměňovaly v záhadné trhavé pohyby.

Na závěr první poloviny Safar a Arlén poprvé předvedli nové číslo, na kterém už nějaký čas pracovali.

Od chvíle, kdy s tím začali - což mělo pouze vylepšit starý trik „přeřezávání ženy v půli" - přerostl trik v celý rozvinutý příběh. Safar se v tomto kusu představil jako zlý čaroděj. Arlén a Biner byli podivní milenci - ošklivý trpaslík a krásné stvoření, jež bylo napůl drak a napůl žena.

V příběhu honil Safar milence v ponurých jinosevtech plných blikajících světél, převalujících se kouře a šlehajících plamenů. Nakonec je zahnal do kouta. Vypadalo to, že zabil Binera a potom chytil Arlén. Vzduchovala jeho pokusům ji zprznit, ale byla potrestána zakletím do smrtelného tranzu. V tomto tranzu ji Safar vyzvedl nad zem a chystal se ji rozpoltit svým mečem. Arlén, která vzduchovala až do poslední chvíle, vychrlila oheň. Poté oheň zmizel. Biner náhle vstal. Vyléčil Arlén. Svedla se bitka. Nakonec dva milenci Safara přemohli a objali se. Závěrem Elgy zapískal krásnou píseň a Rabix zhasil lampy.

Slzy a potlesk zdravily tři představitele, když se ukláněli.

Navzdory svým obavám se Safar cítil silně spokojen, když odbíhal, aby se připravil na další výstup. Zastavilo jej však dlouhé zatroubení heroldova rohu. Otočil se, vyplašený tímto náhlým narušením cirkusové rutiny.

V královské loži povstala královna Arma. Před ní stál hoch oděný v krásné livreji dvorního herolda. Na královnin pokyn zvedl svůj roh a znovu zatroubil - čímž všem přítomným přikázal, aby zachovali klid a věnovali královně svoji pozornost.

Arma byla mírně obtlouklá žena ve středním věku. Měla příjemnou kulatou tvář, která vypadala ještě kulatější díky vysoké, vpředu zvednuté koruně, kterou měla na hlavě. Vedle ní seděl její choť, princ Krol, pohledný, šedovlasý muž v blýskavé generálské uniformě. Královna se nadechla a dříve, než z jejích rtů vyšla první slova, viděl Safar, jak voják máchl rukou, a ucítil bodnutí magie. Okamžitě mu došlo, že muž byl čaroděj a gesto bylo kouzlo k zesílení královnina hlasu, aby všichni slyšeli její slova.

„Občané města Sampitay," pronesla královna Arma vysokým hlasem, který se rozléhal po celém stanu. „Jsem si jista, že se dnes večer všichni skvěle bavíme, nemám pravdu?"

Bohatě oděný dav odvětil hlasitým aplausem. Arma otočila hlavu a kývla na Methydii, která stála u východu pro účinkující a sama vypadala královsky ve svých oslnivých červených šatech a úzké čelence, vkusně zdobené třpytivými drahokamy.

„Musíme poděkovat drahé paní Methydii a jejímu talentovanému souboru za to, že do Sampitay přinesly trochu radosti v době jeho krize," pronesla královna.

Methydie se hluboko uklonila, ale ze strnulosti jejího pohybu Safar vyčetl, že byla královninou poznámkou stejně překvapena jako on. A co mělo znamenat to o té „križi"?

„Jak všichni dobře víte," pokračovala Arma, „vaše královna a její představitelé jsou již více než měsíc téměř neustále ve spojení s králem Protarusem a jeho vyslanci."

Dav zašuměl, zneklidněn - stejně jako Safar, když zaslechl jméno svého starého přítele.

„Všechny jsme vás informovali o povaze těchto zpráv. První zprávou byl požadavek krále Protaruse, aby toto království ukončilo svoji dlouhotrvající historickou neutralitu. Protarus to *rozkázal* - a nebylo by správné používat slabšího slova k přikrášlování jeho barbarské diplomacie. Naši reakci

na tuto potupu byla rozhodná, i když zdvořilá odpověď, že této královně se nerozkazuje!"

Toto prohlášení přivítal hřmotný potlesk. Safar si vzpomněl na Iraje a věděl, že je nepravděpodobné, aby královnino odmítnutí přijal.

„Krátko nato," pokračovala Arma, „přijeli Protarusovi vyslanci s novým požadavkem. Již dále nežádal, abychom se s ním spojili proti jeho nepřítelům. Namísto toho nám nařídil, abychom se okamžitě vzdali. Dokonce nám dal toto..." a Safar viděl, jak zvedla známou korouhev, nesoucí rudý démonský měsíc a stříbrnou kometu, které byly Alisarrianovým znakem „... abychom to vyvěsili nad naším palácem na znamení našeho podrobení."

Dav reagoval rozzlobeně, vykřikoval vzpurná slova.

Královna Arma počkala, až výkřiky utichly, potom nahlas řekla: „Odmítli jsme!"

Ozval se další výbuch mohutného aplauzu. Královna vyčkala a v klíčovém momentě naznačila, aby bylo ticho.

„Nebylo by ode mne upřímné, moji věrní poddaní," pokračovala Arma, „kdybych nepřiznala, že naše noci jsou od tohoto prohlášení dlouhé a bezesné. Král Protarus, jehož vojska se nyní svévolně potulují po planinách Džasparu, není znám tím, že by strpěl jakýkoliv odpor království nebo vládce, o kterém se domnívá, že mu stojí v cestě. Z obavy před odvetou jsme svá vojska uvedli do stavu pohotovosti. Byli jsme připraveni zemřít do posledního muže při obraně nedotknutelnosti našeho království."

Vřava trvala mnoho dlouhých minut, jak dav souhlasně burácel.

Když se lidé uklidnili, Arma řekla: „Dnes večer je nám velkým potěšením vám oznámit, že bohové stáli pevně na straně dobrého a spravedlivého lidu města Sampitay."

Pustila korouhev a nyní držela dlouhý a štíhlý svitek pergamenu.

„Toto je poslední zpráva od Protaruse. Obdržela jsem ji teprve dnes ráno.

Mladý král Protarus si zřejmě uvědomil nesprávnost svého chování. Nyní chápe cenu a potřebu naší neutrality. Vzal zpět všechny své požadavky a nyní žádá - musím říci, že velmi zdvořile - abychom jeho armádě prodali tolik potřebné zásoby za přiměřenou cenu."

Královnina zpráva uvrhla dav do ještě většího šílenství. Křičeli radostí, až ochraptěli, a tleskali, dokud jim neztuhly prsty.

Potom Arma pronesla: „Co na to říkáte, moji věrní poddaní? Měli bychom být ve svém vítězství velkorysí? Měli bychom ukázat králi Protarusovi, jací jsme civilizovaní lidé?"

Souhlasné výkřiky obchod zpečetily. Lidé plakali a navzájem se objímali, děkovali bohům, že jim v této potřebné době přišli na pomoc.

Uprostřed zmatku se Safar přikradl k Methydii. „To není dobré," řekl šeptem. „Já Iraje znám. Ten by se nikdy tak snadno nevzdal."

Methydie přikývla. Safar jí vyprávěl o svém chlapeckém přátelství s Protarusem, stejně jako o vizi, ve které Iraj vedl velkou dobytelskou armádu. Vypustil pouze bitvu s démony.

„Skončíme tohle představení a připravíme se k odletu," řekla a ani se neobtěžovala snížit hlas v hluku všech těch usazených, radostných lidí. „Vyrazíme za úsvitu," dodala. „Celému městu bude z oslav tak zle, že si toho nikdo ani nevšimne."

Dokončili představení, ačkoliv celý soubor, který ve vzduchu větřil něco zlého, byl skleslý. Královna jim poděkovala, když skončili, a odměnila Methydii ještě dalšími rolemi Sampitayského hedvábí.

Připravit se na únik nebylo tak jednoduché. Bylo tam tolik gratulantů a oslavujících, že posádka mohla sotva shromáždit své věci a postavit je co nejbliž k Mrakolodi. Tentáci dostali přísný rozkaz, aby všechny vzbudili hodinu před svítáním, aby mohli naložit loď a prchnout.

Té noci spali ve stanech, se svými nejdůležitějšími věcmi u ruky, aby mohli rychle zmizet.

„Kéž bych tak mohl Irajovi poslat zprávu," povzdechl si Safar, když se s Methydií ukládali k několikahodinovému spánku.

„A co bys mu vzkázal?" zeptala se Methydie, když si vlhkou houbičkou otírala poslední stopy líčidla. „Ušetři město? Nebo ušetři jen nás?" Cynicky se na něj podívala. „Ráda bych znala ten správný způsob, jak požádat krvelačného barbara o slitování."

Safar potřásl hlavou. „Iraj není barbar."

„Viděl jsi přece ta vypálená města, ty tisíce uprchlíků. Jestli tohle není barbarství, pak bych chtěla vědět co ano."

„Podle mého je barbarský celý svět," odpověděl rozhněvaně Safar. „Iraj není o nic surovější než ti, kteří se mu staví. Walárie má být civilizované centrum Esmíru a vládnou jí jen samolibí hrdlořezové."

A když se podíváš na Sampitay, není to o nic lepší. Královna Arma a její dvůr mají svůj obchod s hedvábím, své bohatství. Ale co obyčejní lidé? Jsou stejně chudí a ponižovaní jako lidé ve Walárii."

„Možná, že má král Protarus jen špatné rádce," uvažovala Methydie chladně. „Možná, že neviděl všechno to utrpení, které jsme na své cestě viděli my. Utrpení způsobené jeho vojsky."

Safar chvíli mlčel a přemýšlel o tom, co řekla; snažil se oddělit své dětství od dospělosti.

„Dlouho jsem Iraje neviděl," řekl nakonec, „ale pochybuju, že by se mohl takhle změnit. V jeho srdci bylo dobro."

„Možná, že jsi to dobro byl ty. Možná, že tvoje přítomnost v něm probudila nějaké jeho lepší city."

„Iraj je svůj vlastní pán," trval na svém Safar. „Dobro, které jsem viděl, bylo jeho vlastní. Nic ode mě nepotřeboval. Je to také rozený bojovník, a ačkoliv nesouhlasím s jeho metodami, Iraj vlastně jen hledá lepší svět, než je ten, který máme teď."

Iraj nezpůsobil sucha, mory, nebo hrůzy, jako byl červ z Kyšátu. On nestvořil staré krále a šlechtu, kteří jsou pro Esmír stejně velkým morem jako ty, které nám posílá příroda."

„Přesto se ale snažíš dostat z dosahu jeho zloby stejně jako já," popíchla ho Methydie.

„Armády nemají žádné srdce. A ze všeho nejdřív se setkáme s Irajovou armádou. Královna Arma byla moc naivní, když mu odporovala. Jeho vojáci dostanou příkaz udělat ze Sampitay odstrašující případ a já nechci, abychom se jim přিপletli do cesty."

„To jsi skutečně tak netečný k údělu těch lidí, Safare?" Methydie na něj upřeně pohlédla. „Dívám se teď snad na nějakou stránku tvé osoby, kterou jsem předtím neviděla, protože jsem do tebe byla příliš zamilovaná?"

Safar ji vzal za ruku. Dovolila mu to, ale její chování bylo odtazité. „Co můžu dělat?" zeptal se jí a v jeho hlase bylo tolik bolesti, že její upjatost zmizela. „Řekni mi to a já to hned udělám."

„Promluv s Irajem. Domluv mu."

Safar chvíli přemýšlel o její žádosti. Připadal si, jako by stál na okraji skály. Dole byl svět, kterému chtěl uniknout. Svět malicherných králů a čarodějů. Svět, kde dívky jako Nerisa umíraly bez jakéhokoliv důvodu. Potom pomyslel na všechny dívky a chlapce v Sampitay, které potká Nerisin osud, nebo horší, až přijdou Irajovi vojáci. Methydie mu sevřela dlaň. Nabral z ní sílu a rozhodl se.

„Ráno se vydáme hledat Iraje." Usmál se, ale byl to tak smutný úsměv, že to Methydii zabořilo i za něj. „Nemělo by být těžké ho najít. Budeme hledat největší vojsko."

Methydie zadržela slzy a objala ho. Pomilovali se, tiskli se k sobě, jako by byli posledními lidmi na celém světě.

Potom usnuli.

Safar snil o Hadin. Tančil s krásnými lidmi a všechny jeho starosti byly smazány rytmem jejich bubnů.

Potom sopka vybuchla s takovou zuřivostí, že jej to odhodilo daleko do moře. Najednou nebyl schopný plavat. Zoufale plácal rukama do vody, ve snaze udržet se na hladině - padaly na něj hořící uhlíky.

Potom ho najednou pobídl povědomý hlas: „Vstávej, pane! Vstávej!"

Safarovy oči se v mžiku otevřely. Na prsou mu stál Gandara a jeho ostré zoubky cvakaly strachem. Safar zamrkal, protože si myslel, že stále ještě sní. Naposledy, když se díval na kamennou sošku - kterou měl vždy nablízku - to vypadalo, jako by v ní už skoro žádný magický život nebyl.

Potom ucítil služebníkovu tíhu na svých prsou, a ačkoliv nebyla velká, byla velmi skutečná.

„Odkud jsi přišel?" zeptal se Safar.

Gandara si otázky nevšímal. „Jdou sem, pane!" zvolal a seskočil na zem. „Pospěš! Než bude pozdě!"

Safar venku zaslechl zvuky boje a úplně se probral. Hmátl po noži, který měl pod polštářem a vyskočil na nohy. Uvědomil si, že je nahý a rychle se oblékl. Z kapsy košile mu vypadla želva a dopadla na hliněnou podlahu. Gandara v ní okamžitě zmizel. Potom uslyšel, jak Methydie volá z postele, a křikl na ni, aby tam zůstala. Sebral želvu a strčil si ji do kapsy, právě když do otvoru ve stanu vrazili vojáci.

Safar jim nedal šanci, aby se rozkoukali a okamžitě na ně zaútočil. Uhýbl před úderem a vnořil svoji čepel do měkkého. Uslyšel sten, snažil se nůž vytáhnout, ale ten držel. Methydie za ním varovně vykřikla. Nechal nůž nožem a vyrval své umírající oběti meč z ruky.

Otočil se a naslepo udeřil. Neměl čas si meč otočit, a tak útočníka zasáhl pouze naplocho. Ale síla úderu byla tak velká, že se voják zapotácel a odkryl břicho. Safar znovu ucítil, jak něco měkkého pod jeho zbraní povolilo. Nečekal, aby viděl, jak muž padne, ale otočil se, právě když se otvorem do

stanu valili další vojáci.

Útočil s takovou zuřivostí, že padali jeden přes druhého, aby unikli před jeho hněvem. Potom uskočil zpět, zvedl truhlu, se kterou by mu jindy musel někdo pomoci a vrhl ji do vchodu. Výkřiky bolesti mu prozradily, že trefil cíl.

Methydie mezitím vstala z postele a spěšně se oblékala.

„Tudy,“ křikl a sekl do zadní stěny stanu. Plátno se rozestoupilo a oni prošli dírou ven.

Noc byla divoká, plná křiku, řinčení brnění a zbraní. Oheň zuřil v každém směru, kterým se otočili.

Methydie mu sevřela paži a ukázala prstem. Safar se otočil, aby spatřil její nádhernou Mrakolod' v plamenech.

Ozval se výbuch a Mrakolod' se proměnila ve změt' hořících dřevěných třísek a kouřícího plátna. Methydie omdlela a on ji zachytil do náruče.

Z běsnícího kouře vyrazili jezdci v brnění a máchali kolem sebe zahnutými šavlemi, které setnuly každého, kdo jim přišel do cesty.

Nad nimi vlála korouhev, kterou nesl jezdec v čele. Byl na ní starodávný symbol démonského měsíce a stříbrné komety.

„Za Protaruse!“ křičeli bojovníci.

Šest jezdců se oddělilo od hlavní skupiny a namířili si to k Safarovi. Pustil Methydie ke svým nohám a oběma rukama sevřel meč.

Udělal kouzlo síly a jeho tělem projížděla moc, až se cítil jako obr. Udělal kouzlo ostrosti a svým mečem prořal vzduch, který se pod jeho ránou zatetelil.

Vtom už byli jezdci u něj. Uťal nohy pod prvním koněm, zabil jeho jezdce a postavil se na tělo koně, aby čelil ostatním.

Letěl na něj oštěp, ale on mu snadno uhnul a ušetřil smrtelnou ránu tomu, co jej vrhl. Obrovský muž s černým vousem na něj udeřil zahnutou šavlí. Safar ji odrazil a muž otevřel ústa dokořán, když mu Safarův meč propíchl hrdlo. Pak už za ním stál muž na koni a on se prudce otočil právě ve chvíli, kdy vojákův kuň stoupl na Methydiino ležící tělo.

Safar zuřivě zařval, vyskočil na muže a jeho váha stáhla koně, vojáka i jeho samotného k zemi. Byli u sebe tak blízko, že nemohl napřáhnout meč, a tak do vojáka tloukl rukojetí svého meče, až mu rozbil přílbu.

Pak se postavil, odrazil výpad a zabil dalšího muže.

Připadalo mu, že bojuje celou věčnost. Ale ať jich srazil, kolik chtěl, vždycky se vynořili další, kteří se na něj vrhali.

Poté najednou přišel konec a on zjistil, že máchá do prázdna. Sekal sem a tam, ale nic nezasáhl. Stále však švihal a bojoval, jako by kolem něj byli neviditelní ďáblové.

Zastavil se, když si konečně uvědomil, že v dosahu není žádný nepřítel.

Safar vzhlédl, jeho po bitvě prahnoucí oči byly zamlžené. Potom uviděl starého šedivého vysloužilce na válečném koni asi deset kroků o něj. Safar otáčel hlavou ze strany na stranu. Byl obklíčen, ale teď proti němu namísto mečů stály natažené luky s namířenými šípy - čekajícími na příkaz ke střelbě.

„Bojoval jsi statečně, hochu,“ řekl starý vysloužilec. „Teď slož svůj meč a my tě ušetříme.“

Safar se usmál. Byl potřísněn krví ostatních mužů a vypadal hrozivě.

Potom, namísto aby svůj meč odhodil, jej nejdříve zapíchl špičkou do země a opřel se o něj.

„Vzkažte Irajovi Protarusovi,“ promluvil nahlas, „že jej očekává jeho přítel a dožaduje se jeho společnosti.“

Vysloužilec zareagoval překvapeně. „A kdo má ten přítel být, hochu?“

„Safar Timura z Kyranii. Muž, kterého kdysi prohlásil za svého krví zapřísáhlého bratra.“

Muž, který mu kdysi zachránil život.“

KAPITOLA DVACÁTÁ

Sláva králi

Bylo dávno po úsvitu, když Iraj konečně přijel.

Kouř a saze z hořícího města byly tak husté, že den vypadal spíš jako noc. Vzduch byl zamořen pachem smrti a hlasitého pláče přeživších obyvatel Sampitay, kteří byli odváděni, aby čelili svému osudu.

Safar přecházel stále ve stejném kruhu lučištníků. Ačkoliv dali své zbraně dolů, viděl, že byli připraveni je zvednout a vystřelit, kdykoliv by udělal nějaký špatný pohyb. Byli to všichni lítí bojovníci z planin, malí postavou, svalnatí, s křivýma nohama od mnoha let na hřbetech koní. Měli na sobě volné hábity, převázané širokými koženými opasky, se zahnutými šavlemi na jedné straně a dlouhými dýkami na druhé. Měli plstěné boty, s připásanými nabroušenými ostruhami. Jako pokrývky hlavy jen sloužily turbany, pod kterými byly kovové čepičky. Většina z nich si pěstovala dlouhé, splývající kníry, které jejich tmavým tvářím dodávaly krutý, odhodlaný výraz.

Malá část Safara - dítě, které pláče pro svoji matku dokonce ve zralém věku - se nad jejich zjevem roztrásla. Zbytek jeho osoby byl však obrněn chladným, pevně zadržovaným vztekem, jenž byl hotov vypustit při sebemenším uskoku.

Vojáci nevěděli, co si mají o Safarovi myslet. Buďto to byl ten nejlepší lhář, nebo králův skutečný přísežný bratr. Jisté však bylo, že Safar dokázal, že je víc než zdatný bojovník. Bylo to spíš z tohoto důvodu, než díky prohlášení o přátelství s králem, proč se jejich ruce nepohnuly. Safar velmi spoléhal na jejich respekt, aby zachránil většinu ze zbylých členů souboru a přemluvil starého šikovatele, aby se k němu směli přidat.

Kruh mu teď sloužil jako štít a on obcházel po jeho obvodu, aby zůstal neporušený, a varovně ukazoval špičkou svého meče na každého vojáka, který by se opovážil přiblížit. Uprostřed členové souboru tiše ošetřovali bezvědomou Methydii. Safar měl o ni strach - byla bojovým koněm těžce pošlapána - ale neopovažoval se dát své obavy najevo před lučištníky. Věděl, že by to chápali jako známku slabosti.

Potom uslyšel silné zatroubení rohu a zvuk válečných bubnů. Někdo křikl rozkaz a kruh lučištníků se rozestoupil. Vysoký bojovník na ohnivém černém hřebci klusal uličkou, kterou mu udělali. Měl čistě bílé roucho bojovníka z planin. Hlavu měl zabalenou do bílého turbanu s pérem staženým přes tvář jako masku.

Pár kroků před ním bojovník svého koně zastavil. Dlouho na Safara hleděl, prohlížeje si krví potřísněný oblek, zkrvavený meč a sazemi umouněnou tvář. Safar se na něj díval tím nejdrzejším úsměvem, jaký uměl. Konečně bojovníkův pohled přešel k Safarovým očím a náhle sebou trhl zjištěním.

„Safare Timuro, ty modrooký ďáble,“ křičel Iraj a odhrnul si masku. *Jsi to ty!*“

„Z masa a kostí,“ dodal Safar, „ačkoliv jak vidíte, to maso je na tom trochu bídne, co se týče oděvu, a jednoznačně potřebuje koupel.“

Safar se rozpomněl na to, jak se poprvé setkal s Irajem a řekl: „Myslím, že bych potřeboval trochu pomoci. Vypadá to, že jsem úplně obklíčen bratry Ubeky.“

Iraj burácel smíchy. „Bratři Ubekové! To byla ale ubohá cháska!“

Potom k velkému údivu svých vojáků seskočil z koně a objal Safara, krev nekrev.

„Bohové, moc jsi mi chyběl, Safare Timuro,“ křičel a plácal svého starého přítele po zádech. „Bohové, jak moc jsi mi jen chyběl!“

Iraj nechal přivést koně a osobně Safara doprovodil do svého velitelského stanu - postaveného na kopci nad Sampitay. Když Safar ukázal na Methydii v bezvědomí a ostatní členy souboru, Iraj se na nic ohledně Safarovy podivné společnosti neptal, dokonce ani nereagoval překvapeně. Okamžitě dal rozkaz, aby bylo o všechny dobře postaráno a byli přivoláni nejlepší léčitelé, aby se postarali o Methydii.

„A každou hodinu chci hlášení o tom, jak se jí vede," nařídil Iraj. „Nechci, aby si můj dobrý přítel, lord Timura, musel dělat zbytečné starosti."

Lord? pomyslel si Safar. Jak se ze syna hrnčíře najednou stal lord? Podíval se na Iraje a v jeho očích uviděl varovný pohled. Uvědomil si, že nebylo možné, aby měl král za přísežného bratra někoho, kdo neměl šlechtický původ.

Cestou zpět k velitelskému stanu vedl Iraj lehký rozhovor a hlasitě častoval své pobočníky přehnanými báchorkami o svých mladistvých dobrodružstvích s „lordem Timurou".

„Nuže, kdyby nebylo Safara, dnes bych tady nebyl. A vy všichni byste sloužili nějakému jinému králi, zajisté slabochovi, bastardovi od narození. Jednoho dne vám povím o tom, jak mi zachránil život. Už jste byli svědky toho, jak statečně zde bojoval, takže si můžete být jisti, že je to vzrušující příběh, který si zasluhuje dlouhý zimní večer, aby byl náležitě vyložen.

Ale jedno vám povím. Po bitvě nám byli lidé z Kyranie tak vděční za to, že jsme je ochránili před tlupou banditů, že nám předvedli patnáct panen, abychom je zbavili jejich věnců."

Rozesmál se. „Vzdal jsem to po pěti."

Otočil se k Safarovi. „Nebo to bylo šest?"

„Ne, bylo jich sedm," odpověděl Safar.

Irajův úsměv mu řekl, že zalhal správně.

„Bylo jich sedm," souhlasil Iraj. „Ale to ve srovnání tady s mým přítelem nebylo vůbec nic. Odpanil zbylých osm, klidně vykrácel ze svého stanu a oznámil, že se cítí stále ještě trochu hladový a že by mu jich nevadilo pár navíc."

Pomocníci a strážci řvali smíchy a tlačili se, aby Safa-ra poplácali po zádech a pochválili jeho statečnost jako bojovníka a milovníka.

„Musím vám však prozradit," pokračoval Iraj, „že to nebyla férová hra. Dokonce už jako chlapec byl lord Ti-mura mocným čarodějem. Později se mi přiznal, že měl pro takové příležitosti tajný lektvar."

Iraj se opět otočil k Safarovi - ve tváři zamračený, obviňující výraz. „Jestli si vzpomínám, příteli, slíbil jsi, že mi nějaký dáš. Ten slib jsi nikdy nedodržel."

Safar zvedl ruku dlaní vzhůru. „Doufal jsem, že jste na to zapomněl, Vaše Veličenstvo," řekl a poprvé přitom dodal královský titul, čímž Iraje nesmírně potěšil. „Víte, v Kyranie zbývalo už jen pět panen a já nechtěl, abychom se o ně hádali."

Další bujarý smích - vedený králem - přivítal jeho moudrou odpověď. Královská skupina pokračovala dál a cestu provázelo mnoho dalších vtípků a mužného vychloubání.

Rozmarně se ubírali dál a míjeli přitom výjevy neuvěřitelné brutality. Bitevní pole bylo poseto mrtvými a raněnými občany Sampitay. Zajatci pracovali pod přísným velením Irajových vojáků a skládali mrtvoly na hromady. Těla byla polita olejem a zapálena; mastné černé spaliny, páchnoucí jako obětní ovce, stoupaly vzhůru a mísily se s kouřem z hořícího města. Ostatní vojáci postupovali po poli a podřezávali hrdla naříkajícím raněným. Tisíce civilistů byly rozděleny do skupin mladých, starých, mužů a žen. Stavební čety stloukaly popravčí špalvy pro staré a slabé. Otrokáři s ostřížimi zraky procházeli davem a odhadovali, jakou cenu by ten který mohl přinést a jestli by stál za péči a stravu, kterou potřeboval.

Safar si připadal, jako by se ocitl v tom nejhorším snu - v takovém, který jej nutil nosit masku lehkovážné netečnosti uprostřed hrůzy. A nad tím vším kroužil černý krkavec jeho strachu o Methydii.

Ačkoliv bylo Irajovo přivítání vřelé - jako kdyby je dělilo jen pár měsíců, spíš než celé roky - Safar nepřestával být ve střehu. Jeho starý přítel se choval stejně otevřeně a přirozeně. Až na svůj vous vypadal téměř stejně jako dřív. Jeho chování bylo nenuceně královské, ale takové bylo vždy. Také vypěl. S vousem, který si, jak ho Safar podezříval, pěstoval, aby vypadal starší, vyhlížel spíše na třicet let, než dvacet - tak jako Safar. V očích se mu však stále zračila jeho Istivost, Istivost, které se naučil v mládí, aby přežil rodinné války. Ale Safar viděl, že v ní není žádná zloba, žádná krutost.

Iraj si nějakým způsobem navlékl plášť dobyvatele, což zapříčinilo mnohé krveprolití, avšak on se tím zdál být nedotčen.

Safara, který byl v srdci opatrný a tajnůstkářský, to vedlo k ještě větší opatrnosti.

Iraj měl stále výraz velkého snílka. Měl v sobě jistou nevinnost - nevinnost všech snílků. To Safara mátl ze všeho nejvíce. Jak mohl Iraj vypadat tak nevinně a přitom procházet scénami takových strašných krutostí - které nařídil - se svou nevinností nedotčenou?

Pohlédl na Iraje a znovu si všiml, že se velmi podobá Alisarrianovi.

Poprvé v životě Safar skutečně pochopil záhadu, kterou Gubadan nevědomky nastínil, když kladl

svoji oblíbenou otázku: „Kdo byl tento muž, Alisarrian? Zrůda, jak to tvrdili jeho nepřátelé? Nebo požehnání od bohů?”

Safar přemítal, zdali se někdy dozví odpověď.

Odložil zmatek stranou. Jeho hlavní povinností byla Methydie a jeho přátelé. Potom se pokusí ze všech sil dodržet slib, který dal Methydii a zjistit, co může udělat pro zmírnění utrpení lidí ze Sampitay.

Za těmito dvěma bezprostředními mezníky zela propast. Široká a hluboká. Jak se zdálo, osud jej postrkoval k jejímu okraji.

A on s tím nemohl nic dělat.

Když se Safar vykoupal, převlékl do čistých šatů a vyslechl první slibnou zprávu ohledně Methydiina stavu, byl zavolán do Irajova soukromého stanu.

Nic kromě velikosti a umístění nenaznačovalo, že by byl Irajův stan obydlím pro krále. Stál ve středu desítek podobných stanů, zhotovených z prostého, pevného materiálu. Tábor na kopci se hemžil uniformovanými důstojníky, úředníky a písaři v šedých civilních hábitech. Později se Safar dozvěděl, že Iraj své záležitosti řídil ze stanů jako tento - jakýsi cestovní dvůr, pohybující se z jednoho bitevního pole ke druhému. Iraj tak, zatímco byl na cestě, vládl obrovskému království, které se táhlo od Božího předělu až k nejvzdálenější pustině.

Vybavení Irajova stanového paláce bylo strohé a účelné. Truhly byly použity jako stoly, sedla byla přidělena na kulech namísto židlí. Prostý přenosný trůn - nad kterým vlála Irajova korouhev - stál na vyvýšeném stupínku u vzdálenější stěny. Když Safar vstoupil, trůn byl prázdný. Dva pomocníci, kteří mu byli přiděleni, jej provedli kolem důstojníků a šikovatelů skloněných nad mapami, nebo ponořených do zpráv.

Těžký závěs odděloval jednu velkou část stanu, a jak se Safar přiblížil, zachytil závan parfému. Překvapen touto podivuhodností v místě takových vojenských způsobů, byl ještě udivenější, když se závěs rozhrnul a vykročily dvě mladé ženy oblečené do vojenského. Ačkoliv byly obě velmi krásné, měly oči stejně hrozné jako zbraně připásané kolem svých štíhlých pasů.

Beze slova jej prohledaly, jestli nemá zbraň. Byl to zvláštní pocit, nechat se velice intimně osahávat takovými překrásnými, vražednými ženami.

Když byly spokojeny, uvedly jej do místnosti. Ve středu, s pohárem vína v ruce, si na měkkých polštářích hověl Iraj - obklopen tuctem dalších ženských bojovnic.

„Safare,” volal, „pojď si přisednout. Je to už moc dlouho, co jsme spolu nepopili.”

Tleskl a ženy se rozutekly, aby přinesly jídlo a pití, zatímco jiné natrásaly polštáře, aby měl Safar pohodlí.

Bylo to všechno velmi podivné být obsluhován těmito vyzbrojenými, navoněnými služebníky a Iraj se uculoval nad Safarovým zmateným výrazem.

„Jak se ti líbí moje královské strážce?” zeptal se.

Safar potřásl hlavou. „Nevím, jestli s nimi mám bojovat, nebo se s nimi milovat,” zažertoval.

„To se občas ptám sám sebe,” řekl Iraj s úsměvem. „Občas děláme obojí, aby naše noci byly zajímavé.”

Ženy se smály královu vtipu a jejich oči i pohyby byly tak zbožňující, že o opravdovosti jejich radosti nebylo pochyb.

„Ty znáš moji slabost pro ženy nejlépe ze všech.”

Safar se usmál. „To ano.”

„Pak zajisté oceníš mé vojenské řešení této otázky,” dodal Iraj. „Namísto průvodu kurtizán se všemi těmi zavazadly, které by mě zdržovaly, jsem si osobně vybral četu krásných žen, aby se staly královskou stráží. Jsou to všechno velice zručné bojovnice - sám jsem na jejich výcvik dohlížel a musím ti říci, že není útočníka, který by přes ně prošel. A navíc, jsou to skvělé milenky - samozřejmě také díky mému osobnímu výcviku.”

Safar se smál. „Být králem je velmi těžké, ale někdo to prostě dělat musí.” Pokynul Irajovi pohárem, který mu někdo strčil do ruky. „Tak na tu královskou oběť.”

Iraj se hlasitě rozesmál. Ťukl svým pohárem o Safarův, až víno vyšplouchlo přes okraj, a vypil, co v poháru zbývalo. Přitáhl si jednu z žen na klín a začal se s ní mazlit. „Pověz mi, Leirio,” zeptal se jí, „co si myslíš o mém příteli. Safarovi? Není přesně takový, jak jsem říkal?”

Leiria se na Safara podívala svýma šikmýma očima, které by zaručeně rozžehly oheň v každém muži - v každém kromě Safara, jehož pozornost byla zcela upnuta na stávající situaci.

„Je ještě lepší, Veličenstvo," odpověděla Leiria se žhavým pohledem stále upnutým na Safarovi. „Až na to, že jste se nezmínil, že je velmi krásný. A ty jeho oči! Nikdy jsem neviděla muže s tak modrýma očima. Je to jako dívat se na oblohu."

Iraj ji plácl po její pěkně zaoblené zadnici. „Cože?" křikl, ale byl to výkřik pobavení, ne vzteku. „Ty toužíš po jiném?" Leiria zamotala svoji ruku do zlatého královského vousu. „Možná jen maličko. Veličenstvo," sešpulila rty. „Ale to jen, abych se mohla naučit víc a vrátit se k vám s ještě většími rozkošemi."

Iraj ji dlouze a silně políbil, potom ji odtrhl a pobaveně se podíval na Safara.

„Tak vidíš, jak to je, bratře můj? To mezi námi dvěma bude vždycky problém. Chce nás stejná žena. Co s tím uděláme?"

Safar okamžitě pocítil, že vstoupil na nebezpečné území. „Ačkoliv jsem za tu lichotku velmi vděčný, Veličenstvo, jsem si jist, že se Leiria jen snažila být ke mně laskavá."

„Nesmysl," řekl Iraj. „Chce tě. Dobrá, dostaneš ji." Vyprostil se z jejího objetí a strčil ji Safarovi do klína. Leiria šla ochotně, lísala se a laskala jej, přičemž mu prsty přejížděla po hrudi. Safar změnil pozici - její dýka se mu zarývala do boku.

„Jen tě žádám, abys na ni byl hodný a v pořádku ji vrátil. Nepoznala jiného muže než mě." Mávl k ostatním. „Žádná z nich. Nemám ve zvyku dávat své ženy darem jiným mužům."

Usmál se. „Vlastně se to stalo jen jednou, vzpomínáš, Safare?"

Safar si vzpomínal velmi dobře. „Astarias," vyslovil její jméno. „Jak bych na to mohl zapomenout?"

„A co jsme si tenkrát slíbili?" zeptal se Iraj.

„Že vše, co mám, je vaše," odpověděl Safar, „a vše, co máte vy, je mé."

„Ochotně darováno, bez jakékoli nevole, je to tak?" naléhal Iraj.

„Ano, Veličenstvo," řekl Safar. „Ochotně darováno, bez jakékoli nevole."

„Výborně," zajásal Iraj. „Jsem rád, že si to pamatuješ."

Z nějakého důvodu Safar nedokázal určit, co tak významného se právě pro Iraje událo.

„Další věc, Safare. Když jsme v soukromí, nevykej mi, ani mi neříkej 'Veličenstvo' nebo 'Vaše Výsosti' či jiné takové hlouposti."

„To se mi ulevilo," zasmál se Safar. „Jak jsem to poprvé vyslovil - když jsme byli s tvými důstojníky - musel jsem si v duchu opakovat: Tak tohle je ten hoch, kterého má matka pohlavkovala za to, že jí po vytřené podlaze přešel se zabláčenýma botama."

Iraj se při té vzpomínce usmál. „Myslel jsem, že mě zabije. Nakonec mě donutila, abych si klekl a uklidil to. Pro budoucího krále je to jistě ponižující zážitek."

Najednou zvážněl a jeho oči se zahleděly do dále. „A tady mě máš, jsem král. Tak jak jsi to předpověděl v Alisarrianově jeskyni."

Safar pokývl na znamení, že si vzpomíná.

„A předpověděl jsi i jiné, větší věci," dodal Iraj.

„Ano."

„Pověz mi, bratře, stále tyto věci vídáš? Ještě stále mě vidíš jako krále králů, vládce celého Esmíru?"

Odpověď přišla samovolně - vize Iraje sedícího na zlatém trůně. „Ano, vidím," řekl Safar tiše.

Iraj chvíli mlčel a pohrával si se svým pohárkem. Potom náhle spráskl ruce. „Odejďte!" nařídil ženám. „Chci být se svým přítelem o samotě."

Leiria se zvedla Safarovi z klína a odešla z místnosti se svými válečnými sestrami. Když byly pryč, Iraj ještě chvíli zamyšleně mlčel.

Když konečně promluvil, jeho tón byl příkrý. „Proč jsi nepřišel, když jsem pro tebe poslal? Vždyť jsem tě vlastně prosil a to já nemám ve zvyku?"

Safar byl zmatený. „Ty jsi pro mě poslal? Kdy?" „Když jsi byl ve Walárii," řekl Iraj. „Poslal jsem ti dopis. A s ním měšec zlata, na tvé výlohy."

„Ani jedno z toho jsem nedostal," odpověděl po pravdě Safar. „Kdybych to dostal, jistě bych byl přišel." Potom se zamračil. „Ve Walárii se mi nevedlo dobře."

Iraj si prohlížel jeho tvář a potom se uklidnil, spokojený, že Safar mluví pravdu.

„Něco jsem o tvých potížích slyšel." „Vlastně právě proto jsi mě našel s cirkusem. Ve Walárii jsou jistí velmi nebezpeční muži, kteří chtějí moji hlavu."

„Těch už se nemusíš bát," ujistil ho Iraj. „Walárie zaplatila velmi draze za to, že tě tak trápila."

Safarovi hlasitě poskočilo srdce. „Co tím myslíš?" zeptal se.

„Žádná Walárie už není," odpověděl Iraj. „Proměnil jsem ji v dobytčárnu." Ledabyle si doplnil pohár

vínem a potom trochu nalil i Safarovi. „Nebylo to jen kvůli tobě. Byli to blázni. Odporovali mi, stejně jako tihle lidé v Sampitay. Bylo třeba z nich udělat odstrašující příklad.

Ačkoliv ve Walării mi konání spravedlnosti bylo jistým zadostiučiněním, protože jsem si myslel, že jsi mrtvý a mstil jsem se za tebe."

Safar byl zděšen, že bylo jeho jméno spojeno s něčím tak hrozným.

Iraj si všiml jeho výrazu a zarmoutil se. „Já jsem ve skutečnosti měkkosrdcatý hoch, který nerad působí bolest. Je to slabost po mém otci a musím se proti ní bránit. Abys mohl vládnout, musíš být přísný. A abys vybudoval království, musí být prolito mnoho krve."

Safar si všiml, že Irajovi zvlhly oči a byl překvapen hloubkou jeho pohnutí.

„Ale nikdy jsem nevěděl, že jí budu muset prolít tolik," dodal Iraj zastřeným hlasem.

Potom se otřásl, otřel si oči a nuceně se usmál.

„Ale to jsi také viděl, když jsme byli v té jeskyni, že ano, Safare? Když jsi předvídal moji budoucnost, vypadalo to, že mě lituješ."

„Ano," odpověděl Safar - téměř šeptem.

„Ale takový už je můj osud, takže se s tím nedá nic dělat. Žijeme v hrozném světě. A já jsem jediný, kdo ho může napravit. Kdyby tak ti lidé mohli nahlédnout do mého srdce a znali můj skutečný záměr, nebránili by se mi. Já této zemi *přinesu* mír. Já jí *přinesu* sílu.

Kéž by jen předtím tolik lidí nemuselo trpět."

Irajovy oči hořely touhou a Safar na chvíli zase viděl svého přítele z dětství, který na něj téma očima zíral.

„Pomůžeš mi, Safare?" naléhal Iraj. „Nejsem si jist, že to zvládnu sám."

Safar váhal, jeho hlavou se honilo na tisíc myšlenek a jedna se předháněla s druhou, aby byla vyslyšena. Potom, uprostřed jeho duševního zmatku, se ozvalo škrábání na dveře.

Iraj podrážděně vzhledl. „Dále!" nařídil.

Vstoupili dva jeho strážci, mezi nimi jeden vyděšený muž v léčitelském hávu.

„Co to má znamenat?" vyštěkl Iraj. „Odpustte mi. Vaše milostivé Veličenstvo," blekotal léčitel, „tento ubohý červ se třese v přítomnosti Vaší Výsosti. Koří se za to, že se vás opovážil."

Iraj mávl rukou. „Přestaň žvanit, člověče? O co jde?" Léčitel pokyvoval hlavou a řekl: „Přišel jsem kvůli té ženě, která mi byla svěřena do péče."

„Methydie!" křikl Safar a byl na nohou. „Co je s ní?" „Obávám se, že umírá, můj lorde," obrátil se k Safarovi, tak vyplašený, že se mu každou chvíli mohly podlomit nohy. „Volá vás, můj lorde. Musíte přijít rychle, nebo bude pozdě!"

Iraj spatřil muka v Safarově tváři. „Jdi za ní," vybídl ho. „Promluvíme si později."

Safar vystřelil jako šíp vypuštěný z luku a léčitel cupital za ním, jak nejrychleji dokázal.

Když Safar spatřil Methydii, jak leží na posteli se zavřenýma očima, tváří bledou jako bělený pergamen a celým souborem shluknutým kolem v tichém nářku, myslel si, že je pozdě. Vypadala staře, tak staře, že ji skoro nepoznával. Ale jak se k ní přiblížil, otevřela oči a byla to zase jeho krásná Methydie.

„Safare," zašeptala hlasem slabým jako hlas přízraku.

Poklekl k jejímu boku a vzal ji za ruku, zápase se slzami.

„Musím vypadat hrozně," řekla hlasem o trochu pevnějším. „Jak je hrozné, když takhle žena vítá svého mladého milence."

„Jsi krásná jako vždycky, má lásko," zašeptal Safar. „Jen trochu vysílená tím utrpením."

„Ty jsi uměl vždycky tak krásně lhát, Safare, ale na sladká slova nezbyvá čas. Nedá se s tím nic dělat - umírám."

Safar sevřel její dlaň pevněji. „Nedovolím ti to!" Ale jak to řekl, cítil, že mu odplouvá pryč. „Zůstaň se mnou, Methydie!" žadonil. „Pošlu pro všechny léčitele. Uděláme společné kouzlo, kouzlo tak silné, že je ani bohové nezmaří."

Usmála se a on ucítil, že se vzpamatovala. Ale slabě, jen velmi slabě.

„Dovol mi, abych ti prozradila jedno tajemství, Safare," řekla mu. „Bohové neposlouchají. A neposlouchají už dlouho. Víím to, neboť jsem tak blízko smrti, že vidím do jiných světů.

A víš, co vidím?"

„Co?" zeptal se Safar roztřeseným hlasem.

„Že bohové spí! Jsou tak hluboko ponořeni do své dřímoty, že by je neprobudilo ani tisíckrát tisíc hlasů zvednutých najednou."

Safar si myslel, že blouzní, a políbil ji. „Nesmysl, Methydie," zašeptal. „Vidíš jen svůj horečnatý sen, ne jiné světy."

„Kéž bys měl pravdu," řekla Methydie. „Kéž bys měl pravdu."

Její oči se náhle rozšířily a ona se snažila posadit. Safar ji jemně zatlačil zpátky a prosil ji, aby se nehýbala.

„Poslouchej mě, Safare!" zvedla hlas.

„Poslouchám tě, Methydie."

„Jenom ty můžeš bohy probudit, Safare. Jenom ty jediný!"

„Samozřejmě, má lásko," konejšil ji Safar. „Udělám to, hned jak se zase uzdravíš. Vzbudíme je spolu."

„Nejsem šílená," řekla najednou přísně a s takovou silou, že ho to překvapilo. „Já právě umírám, tak se nehádej s mrtvou ženou. To není slušné. A teď mě poslouchej! Posloucháš mě?"

„Ano, Methydie."

„Nesmíš nenávidět Protaruse za to, co mi udělal. Byla to válečná nehoda, nic víc. Slib mi, že ho nebudeš nenávidět!"

„Slibuji."

„Dobře. A teď od tebe chci další slib."

„Cokoliv, má lásko. Cokoliv si vzpomeneš." „Jdi s ním. Jdi s Protarusem. Pomoz mu. To je jediný způsob!"

„Nežádej to po mně, Methydie," žebrale Safar. „Prosím tě! Příliš lidí trpí."

„Ulehči jejich utrpení, jestli můžeš, ale pomoc Protarusovi získat jeho trůn. Jeho trůn není důležitý. Je to jen první krok. Ani Protarus není důležitý. Je to jenom cesta, po které musíš jít. Nevím, co je na konci té cesty, ale ty už budeš vědět, co máš dělat, až tam dojdeš."

Ty budeš vědět, můj sladký Safare. Ty už budeš vědět."

„Ale Methydie," prosil Safar.

„Slibuješ mi to, Safare Timuro? Slibuješ?"

„Nemohu."

Methydie uchopila jeho ruku a ze všech sil jí sevřela. Dala do toho sevření veškerou svoji vůli a zbývající sílu.

„Slib mi to!" trvala na svém.

„Dobře tedy," křičel Safar. „Slibuji! Jen mě prosím tě neopouštěj!"

Její ruka ochabla. Safar se na ni podíval a slzy mu rozmazaly zrak.

Na její tváři byl úsměv.

Stan naplnilo žalostné sténání, když to všem došlo a všichni umělci propukli v pláč.

Methydie byla mrtvá.

Safar si vzpomněl na Binerova slova, když se poprvé setkali:

„K čertu se vším, kromě cirkusu!" A toho cirkusu už nebylo.

Safar pospíchal táborem, přičemž hrubě odstrkoval kohokoliv, kdo mu přišel do cesty. Iraj nebyl ve svém velitelském stanu. Safar zavrčel na generála, aby mu řekl, kde je, a vypadal tak zuřivě, že vysloužilce z mnoha válek při odpovědi breptal jako zelenáč.

Safar našel Iraje sedícího na svém cestovním trůnu, který byl přenesen do půli kopce nad Sampitay. Po každé straně trůnu byly do země zaraženy dva vysoké, ostré kůly.

Na jednom kůlu byla napíchnutá hlava královny Army, hlava prince Krola na druhé.

Na úpatí kopce byly dlouhé řady odsouzených shromážděny u popravčích Špalků. Za nimi byly vztyčeny kůly, u kterých byli přivázáni nazí muži, kteří řvali v mukách, když je rozdovádění vojáci mučili kopími.

Iraj byl obklopen svými královskými strážemi, a když některé z žen viděly Safarův výraz, tasily své meče a zastoupily mu cestu.

„Pust'te ho ke mně," přikázal Iraj.

Nelibě se rozestoupily, ale své meče držely ve střehu.

Iraj byl zachmuřený s tváří bezkrevnou a zsinalou, jako byla tvář Methydie. Dal svým ženám znamení, aby poodstoupily.

„Dejte nám trochu soukromí," vyštěkl.

Ženy se stáhly, ale nebyly tím příliš potěšeny.

„Proč jsi sem chodil, Safare?" zeptal se ho. „Tohle není nic, co bys nutně musel vidět."

„Chci tě požádat o laskavost, Iraj," odpověděl Safar.

Iraj se podrážděně ošil. „A nemůže to počkat? Tohle není ta správná chvíle ani místo."

Potom si i on všiml Safarova výrazu. „Co je, příteli? Co se stalo?"

Safar potřásl hlavou, příliš rozrušen, aby odpověděl.

V Irajových očích svítilo porozumění. „Ach tak, chápu. Ta tvoje žena zemřela, je to tak?"

„Ano."

„A ty jsi ji miloval?"

„Ano."

„Je mi to líto. Doufám, že ke mně za to nepociťuješ nenávist."

„Ne."

„Byla to válečná nehoda."

„Methydie řekla to samé, než zemřela."

„Moudrá žena."

„To byla."

Iraj hledal v Safarově tváři, potom se zeptal: „O co mě chceš požádat? Co mohu udělat, abych ulehčil tvé bolesti?"

Safar ukázal na hrůzostrašný výjev pod nimi. „Ušetři je."

Iraj na něj podivně pohlédl.

„Dovol mi, abych ti vysvětlil, proč by to pro tebe bylo prospěšné," pokračoval Safar.

Iraj potřásl hlavou. „Nemusíš mi vysvětlovat své důvody. Žádáš dobrodiní. Dostaneš je. Ochotně a bez váhání."

To je koneckonců naše dohoda. Přísežný slib, který jsme jeden druhému dali."

Iraj křikl na své pobočníky a ti k němu přiběhli. „Propustte ty lidi," rozkázal. „Nechť se vrátí do svých domovů."

„Ale Veličenstvo," protestoval jeden z pobočníků. „Co jejich neposlušnost? Z takových lidí musíme udělat odstrašující případ."

Iraj se zamračil na muže, který se pod jeho pohledem viditelně scvrkl. „Jestli se ještě někdy opovážíš zpochybnit krále, bude na jednom z těch špalků tvoje hlava. Udělej, jak jsem rozkázal! Okamžitě!"

Pobočníci se odporoučeli vykonat jeho nařízení. Chvíli nato zatroubil roh, ozvaly se rozkazy a z údů sampitayských občanů byly shozeny řetězy. Padli na kolena, plakali a velebili nebesa, děkující bohům a Protarusovi, že je ušetřil.

Safar to pozoroval a pomyslel si, že by měli děkovat spíš Methydii, ne Protarusovi.

„Mám-li být upřímný, můj příteli, tuto laskavost ti prokazují s velikou úlevou. Sledovat masové popravy, natož je potom nařizovat, je jednou z mých nejnejpříjemnějších povinností."

„Tak je nenařizuj," popíchl ho Safar.

Iraj zvedl překvapeně obočí. Jeho tváře zčervenaly. Bylo zřejmé, že nebyl zvyklý, aby s ním takhle někdo mluvil. Potom se lítostivě usmál.

„Mluvíš upřímně. To by se na mém dvoře nikdo neodvážil. Ano, to mi chybí ze všeho nejvíc. Přítel, který se mi odváží říci, co si opravdu myslí."

„Ani ne před hodinou jsi mě požádal, abych se k tobě připojil," připomněl mu Safar. „Stále ještě stojíš o mé služby?"

„Samozřejmě, že ano," odpověděl Iraj. „Nechci však, abys odpovídal hned. Prokázal jsem ti laskavost. Nebylo by správné chtít jinou na oplátku. To by poskvnilo naše přátelství."

„Přesto ti odpovím," řekl Safar. „A nebudu ti tím prokazovat žádnou laskavost. Přidám se k tobě, svobodně a ochotně. Jediné, co po tobě žádám, je, abys naslouchal mým radám, které ti budu dávat tak upřímně, jak jen umím."

„Ujednáno!" řekl Iraj a jeho tvář ožila.

Napřáhl ruku. „Přijmi, bratře můj, a já tě pozvednu do takové výše, jaká bude v mé moci."

Safar mu stiskl ruku.

Na to Iraj pronesl: „Safare Timuro, synu hrnčíře, čaroději horských karavan, já, král Iraj Protarus tě prohlašuji svým Velkým vezírem. Od této chvíle jsi nejvyšším z nejvyšších v mém království."

Teď můžeš poroučet všem, kromě mě samotného."

Safar ucítil, jak se svět zatočil. Bylo to, jako by mocný cirkusový mistr roztočil velké kolo osudu. Safar byl k němu připoután, s hlavou místo šipky, točil se, točil a točil. Uslyšel, jak cirkusový mistr křičí: „Dokola kolem se točí... a jen bohové ví... kde skončí!"

Safar pevněji sevřel Irajovu ruku, částečně proto, aby nabyl rovnováhu, ale hlavně proto, aby jeho ruka na poslední chvíli neucukla. On sám o nic takového nestál. Jeho největší touhou bylo nastoupit na palubu Mrakolodi s Binerem, Arlén a ostatními a prchnout z tohoto místa i před tímto osudem.

Mrakolod' však již neexistovala.

A on dal Methydii svůj slib.

Safar sebral odvahu, a jak nejrozhodněji dokázal, řekl: „Přijímám.“

Té noci Iraj svolal zasedání svého dvora. Odehrála se malá ceremonie, při které byl Safar prohlášen Velkým vezírem.

Tváře královských důstojníků a dvořanů byly stejně rozmazané jako Safarova. Rozeznával jich jen pár. Některé byly přátelské. Jiné ne. Většinou v nich byl jen výraz zvědavosti a údivu.

„Kdo byl tento muž, který byl vyzdvihnut tak vysoko a takhle rychle?“

Přinášela jeho přítomnost zlo, nebo dobro?

Pozdě v noci se Safarovi zdálo, že k němu přišla Methydie.

Ve snu cítil, jak ho laská její jemná ruka. Otevřel oči a viděl Methydiinu tvář a Methydiino štíhlé tělo, položené na něm. Volal její jméno a tiskl ji k sobě. Milovali se. Bylo to plovoucí milování, jako kdyby byli znovu na palubě Mrakolodi. Potom Mrakolod' vzplála, řtila se k zemi a oni se k sobě přitiskli, letěli, na ohni v nekonečném pádu. Když se ráno probudil, našel Leiriu, jak spí na jeho paži a ve spánku se usmívá.

Připadal si jako zrádce a jemně se pokusil ruku odsunout. Leiria se však probudila, zavrňela, pohlédla na něj protáhlýma očima a přitáhla jej blíž.

Zdvořile, ale rozhodně se vymanil z jejího objetí. „Musím se věnovat svým povinnostem.“

Leiria nejprve našpulila rty, pak se zasmála, vstala a řekla: „Nesmím být sobecká a brát vám všechnu sílu, můj pane.“

Namísto odpovědi se Safar přinutil k jemnému úsměvu.

Začala se oblékat. „V noci jste volal jméno jiné ženy.“ Její tón byl přívětivý, ale cítil v něm bolest. „Je to ta, co zemřela?“

„Ano,“ odpověděl Safar tiše.

Leiria pokrčila rameny. „Mně to nevadí. Je dobře, že je vaše srdce věrné.“ Měla hlavu skloněnou a soustředila se na připínání svých zbraní. „Král mi nařídil, abych vás utěšila a chránila vás za cenu vlastního života.“

Zvedla hlavu a Safar v jejích očích spatřil slzy. „Je to sice rozkaz od krále, ale já to dělám ráda. Budu vás chránit a budu vám tou jinou ženou tak dlouho, jak si budete přát.“

A možná to jednou bude mé jméno, které budete volat namísto toho... jejího.“

Safar nevěděl, co má říci. Podle výrazu její tváře mohlo jakékoliv slovo způsobit záplavu slz. Pohrdala by jím za to, že ji ponížil.

A tak jediné, co odpověděl, bylo: „Je mi to velkou ctí,

Leirio.“

Ačkoliv to byla chabá odpověď, zdálo se, že v ní našla útěchu. Přikývla, dooblékla se, potom ho jen tak letmo políbila na tvář a odešla.

Safar se za ní díval a přemýšlel, kolik z toho bylo hrané a kolik toho myslela vážně.

A hlavně - kolik toho asi řekne Irajovi?

Netrvalo dlouho a Safar si tyto otázky mohl ověřit. Sotva měl čas aby rychle něco snědl a oblékl se, když jej Iraj zavolal.

Leiria ho na spěšné cestě ke králi vedla i střežila. Nedala najevo ani náznak o noci, kterou spolu strávili. Její vztah byl vojenský a profesionální, její způsoby zdvořilé a uctivé.

Když vstoupili do králových pokojů, nemusel být prohledáván jako obvykle a okamžitě byl vpuštěn dovnitř. Iraj byl usazený v prostém táborovém křesle, mapy a plány rozložené na stolku před sebou.

Když Safara uviděl, řekl: „Zdá se, že můj malý dar, který jsem ti dal, způsobil mnoho problémů, příteli.“

Safar se přinutil nepodívat se na Leiriu. „Co tím myslíš, Iraji?“ zeptal se.

Iraj poklepal na jednu z map. „Plánuji naše další tažení,“ odpověděl a Safarovi se obrovsky ulevilo. „Blíží se zima a není mnoho času.“

„V čem je problém?“ zeptal se Safar. „A jak jsem ho způsobil?“

„Sampitay je problém," odpověděl Iraj. „Teď, když jsem ho vrátil do rukou jeho lidu, tak jak jsi žádal, budu mít ty samé lidi v zádech, až znovu vyrazím."

„Proč si myslíš, že to pro tebe bude nebezpečné?" „Proč si myslíš, že ne?" zněla Irajova odpověď a jeho oči se zúžily.

„Ty ve městě nehodláš nechat posádku," zeptal se udiveně Safar, „a do čela města nepostavíš jednoho ze svých lidí?"

„Posádky jsou velmi drahé," odvětil Iraj. „Stojí to nejen peníze, ale i vojáky a dobré důstojníky, kteří by jim velili." „Včera jsem ti nabízel důvody své žádosti. Ty jsi se však laskavě rozhodl je nevyslechnout. Rád bych ti je nabídl znova."

Iraj přikývl. „Sem s nimi."

„Sampitay je jedno z nejbohatších měst v celém Esmíru," zdůraznil Safar. „Zdroj jeho bohatství, jak sám jistě víš, je hedvábí. Ale k jeho výrobě je zapotřebí velice zkušených lidí. Tyto zkušenosti má mimo Sampitay jen pár lidí.

Takže pro tebe mají tito lidé větší cenu živí a svobodní než mrtví nebo zotročení. Pomysli na všechno to zlato, které zaplatí na daních. Zlato, které můžeš použít k vedení svého tažení.

A co se týče mužů potřebných k ovládání města, proč na jejich místo nenaverbujete potřebné množství sampitayských vojáků? Snadno je vycvičíš podle svého.

Konečně, musíš mít mnoho mladých důstojníků, kteří touží po větší zodpovědnosti a povýšení. Ti mohou vystřídat starší důstojníky, které zanecháš za sebou, aby veleli posádce, která bude město držet a zajistí, aby byly vybírány tvé daně."

Iraj to zvážil, pak řekl: „Připouštím, že peněz se mi žalostně nedostává. Ve válečných dějinách se nemluví o tom, kolik všechny ty války stojí.

Doposud jsem využíval jen drancování a ubohé daně, které mohu vybírat ve městech pod mojí vládou. Loupení jde bohužel spíš do kapes mých vojáků než do mé. Očekávají to a je to jejich právo.

Co se týče daní, vládci, kteří se stali mými spojenci, stále skuhrají, že stěží mohou zaplatit, co po nich žádám. Nemám čas se vracet a dát jim skutečný důvod k jejich nářku, takže mě nemilosrdně podvádějí."

„Tak všechna ta města obsaď stejně, jako jsem to navrhoval pro Sampitay."

„Cože? A své vojáky nahradit jejich?"

„Co je na tom špatného?" zeptal se Safar.

„Až doposud mi sloužili jen muži z mých rodných planin."

„Když jsi začínal, byla to jistě velmi moudrá taktika. Ale abys byl králem králů, skutečným vládcem celého Esmíru, musíš hledat oddanost v srdcích všech svých poddaných, ne pouze u mužů z planin.

A to je, můj příteli, ten nejlepší důvod ukončit svou politiku vraždění. Krom toho jsi mi sám řekl, že se ti to neustále prolévání krve přičítá. Možná tvůj odpor ve skutečnosti není žádná dědičná slabost po tvém otci. Možná tam někde vzadu v tvé hlavě už dávno klíčila myšlenka, že musí být nalezen nový způsob, jak vládnout tak velkému království, jaké měl kdysi Alisarrian.

Já jsem za tebe vlastně jen vyslovil myšlenky, které jsi měl v hlavě už dávno předtím."

Iraj se na chvíli zamyslel. Potom řekl: „Udělám, jak navrhuješ a začnu v Sampitay."

Ukázal na mapy. „To můj úkol velmi usnadní, to je jisté. Než udeří zima, bude celý jih pod mojí nadvládou. A na jaře..." udělal prstem čáru přes Boží předěl... „zabereme sever a přejdeme u Kyranii, stejně jako to udělal Alisarrian."

Poklesl ve svém křesle, unavený. „Budu se muset probojovat až k moři. Jsem zvědav, jak dlouho to bude trvat? A jestli se toho vůbec dožiju?" „Dožiješ," ujistil ho Safar.

Iraj se usmál, když si vzpomněl. „Pravda. Přeci jsme se v té vizi viděli, pamatuješ? S démony pod botama jsme kráčeli k bránám Zanzairu." „Já si to pamatuju."

Iraj na chvíli mlčel. „Myslíš často na ty démony? Na ty, co jsme se s nimi střetli v průsmyku?"

„Je to má nejhorší noční můra," odpověděl Safar. „Myslíš, že Koralean měl pravdu? Že to byla jen skupinka banditů, kteří zbloudili do lidských zemí?"

„Nenašel jsem žádný důkaz, který by to potvrdzoval, nebo vyvracel. Prohledal jsem všechny knihovny ve Walárii, abych našel nějaké podobné případy v historii." Potřásl hlavou. „Žádné nebyly. Nicméně se od té doby udály mnohé podivnosti. Sucha, mor a války."

Iraj se kajícně usmál. „No, kdo může za ty války, víme." Poklepal si na hrud', aby naznačil, že tím myslí sebe. „A to ostatní mohlo být způsobeno přirozeně."

„To si nemyslím," namítl Safar a jal se mu vyprávět o svém zkoumání Hadin. Řekl mu i o

čarodějném červovi, se kterým se střetl v Kyšátu.

Když skončil, Iraj řekl: „Mnohokrát jsem myslel na tu noc v horách. A na tu vizi, co jsi potom měl. Já nejsem vizionář jako ty, můj příteli. Ale řeknu ti, o čem si myslím, že to všechno bylo.

Možná se ve vzdálené zemi Hadin skutečně něco stalo. Osobně si myslím, že to bylo znamení z nebes. Znamení, které přesně zapadá do tvých ostatních vizí o mně a Alisarrianovi.

Skutečně věřím, že se svět nachází na křižovatce. V jednom směru leží katastrofa, i když nemohu říci, co s sebou tato katastrofa nese. V druhém je naděje a zářivá budoucnost."

Opět si poklepal na hrud'. „A ta naděje a budoucnost jsem já. Jakmile se stanu králem králů, všechno se dá zase do pořádku."

„Modlím se, abys měl pravdu. Hodlám udělat vše, co je v mých silách, abys měl příležitost to dokázat."

Iraj se rozesmál. „Skvěle řečeno, bratře. Společně přemůžeme všechno. Nic nám nemůže stát v cestě."

Safar odpověděl úsměvem. Ale pro sebe si myslel: Stále tu jsou ti démoni, Iraji. Stále tu jsou ti démoni.

Následujícího dne se Safar rozloučil s cirkusem. Binerovi vrazil do ruky tučný měšec zlata. Byl tak těžký, že to svalnatého trpaslíka překvapilo a málem jej upustil.

„Co je to?" zeptal se Biner.

„Vstupné za všechna představení století," vysvětlil Safar s úsměvem. „Doufám, že mi v cirkuse vždycky budete držet místo."

„To jistě budeme," řekla Arlén a kapesníkem si otírala slzy.

„To už nebude žádný cirkus," povzdechl si Biner, „bez Methydie a Mrakolodi."

„Kéž bych je tak mohl vrátit zpět. Ale zlato je to jediné, co vám mohu dát."

„Uděláme ten nejlepší cirkus, jakéj umíme, sakra," potlačil Biner slzy. „Budeš na nás pyšnej."

„To už jsem teď," řekl Safar. „Celý život si budu pamatovat ty měsíce, které jsem s vámi prožil."

„Jsi teď bohatý muž, mocný muž, ale kdybys nás někdy potřeboval..." Pohnutí jej přemohlo a on se otočil, aby se vysmrkal do kusu hadru. Když se vzpamatoval, řekl: „Safra, vždyť víš, co myslím!"

„Ano, vím," odpověděl Safar a utíral si své vlastní slzy.

Potom je všechny jednoho po druhém objal.

Když skončil, pospíšil si pryč, aby nepodleh a nezmizel s nimi do temné noci.

Když Leiria znovu přišla do jeho lože, skoro ji odmítl. Nakonec mu ale přišlo snazší přijmout její objetí, než ji posílat pryč. Byla to horlivá a zkušená milovnice. Nikdy potom již nevyslovil Methydiino jméno, ačkoliv to byla právě Methydie, kterou si představoval. Nevěděl, co si má o Leirie myslet. Byla skutečně zamilovaná? Nebo byla Irajovým zvědem? Nikdy neukázala náznak ani jednoho. V noci byla ohněm v jeho náručí, ve dne chladnou profesionálkou, která si měřila každého člověka, který se k němu přiblížil, jestli nemá zlý úmysl.

Kvůli svým pochybnostem vyčkal několik nocí, než se ponořil do svého nejdůležitějšího úkolu. Potom jí zadal náročný úkol, o kterém věděl, že bude dlouho trvat, než jej splní.

Když odešla, vyndal kamennou želvu a přivolal Gandaru.

Malý služebník byl stále velmi zesláblý a nemohl na sebe vzít svoji plnou podobu. Safar skrze jeho vetchou postavu viděl stěny stanu.

„Doufám, že po mně nechceš nic složitějšího, pane," zaúpěl Gandara. „Necítím se moc dobře, víš."

„Mám pro tebe laskominu," řekl Safar a nabídl Gandarovi sladkost, kterou mu schoval od večeře.

Gandara ji netečně převzal z jeho ruky. Olízl cukr, poté vzdechl a upustil sladkost na zem.

„Už to nechutná tak dobře jako dřív," postěžoval si.

„Ještě jsem neměl příležitost ti poděkovat za to, že jsi mě té noci varoval."

Gandara znovu zhluboka vzdechl. „Nemohl jsem se dostat z kamene ven. Gandarí tlačil a tlačil, jak nesilněji mohl. Málem nás to oba zabilo."

„To mě moc mrzí," litoval ho Safar. „Přesto jsi mi zachránil život."

Gandara pokrčil rameny. „Jen doufám, že to moc brzy nebudu muset dělat znovu."

„To já taky. Ale co teď? Ocitám se v přítomnosti nepřátel?"

„Nepochybně, pane," řekl Gandara. „Nepřátelé jsou všude kolem tebe. Je jich tolik, že nemohu ukázat na žádného určitého. Momentálně se neodvažují dělat nic jiného než tě nenávidět. Radím ti, pane, abys byl co nejopatrnější."

„A co Iraj?“ zeptal se Safar. „Co král? Je i on můj nepřítel?“

„Ne,“ odpověděl služebník. „Ale představuje pro tebe nebezpečí. Jako všichni králové. Před králi se měj na pozoru, pane, to je nejlepší rada, kterou ti teď mohu dát.“

„A co ta žena Leiria?“ zeptal se Safar. „Jsou její úmysly dobré či zlé?“

„Jsem příliš slabý a její myšlenky příliš zmatené, abych je přečetl, pane,“ odpověděl Gandara. „Když je s tebou, zbožňuje tě, ale když je s králem, zbožňuje jeho. Jediné, co ti mohu říci, je, nevěř jí... a drž si ji nablízku.“

Safar skryl své zklamání. Doufal, že toho od malého služebníka získá víc.

„Mohu pro tebe ještě něco udělat? Cokoliv, co by urychlilo tvoje uzdravení?“

„Odpočinek, pane. To je všechno, co teď potřebujeme a jediné, co můžeme udělat. Co nevidět nám bude líp.“

Safar si pomyslel, že „co nevidět“ mohlo ve světě služebníků znamenat sto let. Doufal jen, že to nebyl tento případ.

Už chtěl mávnout, aby poslal Gandaru zpátky do kamene.

„Zadrž, pane,“ vyhrkl Gandara. „Málem jsem na něco zapomněl.“

Služebník udělal chabé gesto a v jeho ruce se objevil malý předmět. Zagestikuloval ještě jednou a předmět přeskočil do Safarovy dlaně a před jeho očima vyrostl do své pravé velikosti.

Byla to stará ošuntělá kniha, vázaná v kůži.

„Nerisa a já jsme ji ukradli z Umurhanovy knihovny,“ vysvětloval Gandara. „Dala mi ji, abych ji u sebe schoval.“

Safar se podíval podrobněji. Zatajil dech. Na obálce byl ohmataný, zlatem vyvedený povědomý symbol.

„Je to kniha lorda Aspera,“ řekl Gandara. „Ta, kterou jsi hledal.“ Nato zmizel do kamene.

S roztřesenýma rukama Safar knihu otevřel. Chvilí mu trvalo, než klikyháky přeložil. Poté však slova vyskočila na povrch, jako by byla živá:

*„Dlouho, dlouho svět tento oplakával jsem.
Dlouho, dlouho pro naše osudy truchlil jsem.
Meče tasené, korouhve rozvinuté,
Útočte na davy hořící nenávistí.
„Zabijte lidi!“ všichni jsme křičeli.
„ Vyžeňte d'ábly z našich zemí! “
Zněl můj křik nejhlasitější, ale byla to let
Bál jsem se říci jim, že všichni jsou prokleti!
Démon i člověk z jednoho lůna útrob,
Na cestě do Hadin, kde kdysi spatřil jsem
Společnou smrt a společný hrob...”*

Safar zklamaně vzdychl. Moli zničili zbytek stránky.

Převracel listy. Některé byly poškozené, většina však ne, ale zbytek knihy se, jak se zdálo, skládal jen z magických formulí a klikyháky naškrábaných poznámek, tu a tam proložených dalšími úryvky poezie. Bude trvat dlouho, než bude schopen dešifrovat formule a poznámky démonského čaroděje. Alespoň však konečně našel něco -nebo někoho - kdo by mu ukázal cestu.

Pomyslel na Nerisu. Vlastně se jeho mysli nikdy nevzdálila. Neuplynul jediný den, aby mu na mysli nevyta-nula její tvář s obrovskými smutnými očima, jež ho strašila. Pousmál se, když si pomyslel, že tato kniha - Asperova kniha - byl poslední dárek, který mu dala.

Zvenku uslyšel, že se blíží Leiria. Rychle knihu schoval.

Ubohá Leiria, pomyslel si. Ani neví, že soupeří se dvěma mrtvými ženami namísto jedné.

O týden později armáda vyrazila s Irajem v čele a Safarem po jeho boku. Občané Sampitay se na její odchod přišli podívat. Obklopili hlavní ulici, všichni přáli mnoho štěstí a provolávali slávu Dobrému králi Protarusovi.

Zanedlouho nato padlo další město a přidalo se tak ke klenotům v jeho koruně. Iraj s tímto městem naložil stejně jako se Sampitay, přesně podle Safarovy rady, co se týkalo zacházení s jeho obyvateli a způsobem vlády. Utekl měsíc. Byl to měsíc jednoho vítězství za druhým. Některá byla krvavá, jiná ne.

Potom přišla zima a Irajova armáda se utábořila. Měli spoustu paliva a spoustu jídla i pití. Poslové přicházeli a odcházeli, karavany se plazily ve sněhu, přinášejíce zlato od výběrčích daní, aby naplnily Irajovu pokladnici.

Ale král byl mrzutý, přecházel po táboře sem a tam, hleděl do dále na Boží předěl a proklínal všechny chladné dny, které do jara zbývaly.

A přísahal svému příteli a Velkému vezírovi, Safarovi Timurovi, že vyrazí do hor hned, jak ze země vyrazí první zelené výhonky.

ČÁST ČTVRTÁ

VÁLKY DÉMONŮ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Invaze začíná

Bylo to největší vojenské shromáždění v dějinách Esmíru.

Půlmilionová démonská armáda se šikovala na okraji Zakázané pouště a brnění se blýskalo v chabém jarním slunci. Vypadala jako obrovský drak s lesknoucími se šupinami a roztaženými křídly, připravenými vzlétnout a pustošit lidské země. Jeho tělo tvořily celé lesy oštěpů, kopí a lučištníků. Obrovské průvody vozů se zbraněmi a zásobami tvořily ocas. Troubení slonů a supění ořů jízdy, jež se mísilo s řinčením zbraní a výkřiky pochoduujících vojáků, mu dodávalo hlas.

Hlavu tvořilo deset tisíc jezdců, kterým velel korunní princ Luka.

Byla to elitní jednotka, složená z nejlepších mladých démonů v zemi. Všichni byli urozené krve a všichni připraveni prolévat krev za bohy a krále. Byli vybičováni do bojového šílenství a netrpělivě čekali na znamení, kterým budou vysláni přes poušť. Hlasitě hudrovali nad jakýmkoliv zdržením, cenili přitom tesáky a vrhali své žluté pohledy na svého zbožňovaného korunního prince, který se právě radil se svým otcem, králem Manaciou a jeho Velkým vezírem, lordem Farim.

Princ předstíráje, že je plně zaujat posledními slovy svého otce před zahájením tažení, slyšel jejich reptání a v tu chvíli je nenáviděl.

Nedokázal pochopit, že jsou tak nedočkaví vyrazit, aby se střetli se svými Stvořiteli. Princi bylo jedno, jestli všichni zemřou tou nejhroznější smrtí. Měl ale silné námitky proti tomu, že se od něj očekávalo sdílet jejich osud. Pomyslel si, *jsou všichni tak zdegenerovaní, že bych jim jediným drápem mohl vypíchnout obě oči. Jsou to jenom koule bez mozku. Měli tlustě krky s malými hlavami, jejichž účelem bylo - alespoň podle Luky - nosit přílbu. Proč, ach proč mě bohové tak nenávidí?*

„První část tažení spočívá výhradně na tobě, můj synu,“ řekl král Manacia.

„Pardon, Veličenstvo,“ ozval se Luka. „Omlouvám se, ale nemohu se náležitě soustředit. Doznávám, že jsem snil o vítězstvích, které vám já a moji vojáci složíme k nohám, jakmile budeme v lidských zemích.“

Manacia odhalil své tesáky v hrdém úsměvu. „Můj syn je skvělý a bojovný princ, Fari,“ obrátil se král k Vrchnímu vezírovi. „Nemůže se dočkat, kdy už bude moci vyrazit a začít vyvražďovat lidské země, takže sotva zaslechl, co jsem říkal.“

Fari pokyvoval hlavou a zkroutil svůj starý čenich do úsměvu. „Zajisté, Vaše Výsosti,“ pokyvoval hlavou Fari, a jak mluvil, položil si spáry na hrud' a dodal jednu ze svých ustálených vět chvály: „Princ Luka je nám všem příkladem.“

Luka spatřil záblesk pobavení ve staříčkových očích démona. Fari mu viděl rovnou do srdce a byl potěšen princovými nesnázemi. *Ty starý bastarde*, pomyslel si Luka. *Přisahám, že to přežiju jenom proto, abych na tebe plivnul. Ať to stojí, co to stojí, přísahám, že přežiju, abych se vymočil na tvůj hrob a vykálel na ten mého otce.*

„To v něm vře matčina horká krev.“ Potom se obrátil k Lukovi: „Už jsem ti někdy vyprávěl o tom, jak mě tvoje matka obvinila z toho, že jsem ji znásilnil?“

„Silně o tom pochybuji, Veličenstvo,“ lhal princ. „Velmi rád bych si tu historku vyslechl.“

Manacia se při té vzpomínce rozesmál na celé kolo. „Bylo to potom, co se mě pokusila bodnout a já jsem ji musel uvázat,“ řehtal se. „Ona... ona...“

Král ztichl a uklidnil se. Otřel si oči a urovňoval si korunu, která se mu z toho smíchu setřásla přes jedno ucho.

„No nic,“ řekl Manacia. „V našich pařátech jsou důležitější věci. Nechám si tu historku na nějaký budoucí večer, až se všichni shromáždíme kolem pořádného ohně a budeme se dělit o pečené lidské kýty.“

Píchnul do mapy, aby jejich pozornost upoutal zpět ke konečnému plánovacímu zasedání.

„Chci, abys poušť překročil, jak nejrychleji to jen půjde, Luko,“ dodal král. „Jeď jako větry. Kvůli ničemu se nezastavuj, a až budeš na druhé straně, chci, abys tam zřídil základní tábor.“

A nezapomeň pořádně pročesat okolí. Když uvidíš lidi, zabij je. Vlastně by bylo nejlepší, kdybys

pročesal dobrých padesát mil kolem tábora. Znič jakékoliv usedlosti, které najdeš, a přesvědč se, že neunikli žádní lidé, kteří by mohli roznést zprávu o naší invazi. Chceme si zachovat výhodu překvapení tak dlouho, jak budeme moci.

Jakmile bude moje armáda usazena a zajištěny zásobovací linie, převálcujeme je jako splašené osmispřeží tržnici. Odhaduji, že během půl roku si budeme u moře pochutnávat na dobré rybí večeři."

Luka se uklonil: „Bude mi velikou ctí, Výsosti, uvařit vaše jídlo vlastními pařáty." Ale myslel si, *jestli budu mít jedinou příležitost, tak ho nacpu jedem, že ti z toho slezou šupiny, ty starý oplzlý zbabělce.*

Manacia sroloval mapu a podal ji úslužnému pobočníkovi, který padl na kolena a tloukl svým kostnatým čelem o kamenitou zem, než se pozpátku odplazil.

„Zbývá nám už jen vrhnout kosti, Fari. Potom dám znamení, aby byl pochod zahájen. Samozřejmě za předpokladu, že všechno bude v pořádku."

Při posledních slovech se na čaroděje zamračil, čímž dal jasně najevo, co by se Farimu stalo, kdyby vrhání nedopadlo k jeho spokojenosti.

„Nic se nebojte, Vaše Výsosti," ujišťoval Fari, když z rukávu vytahoval svoje vrhací pouzdro. „Pro tento historický okamžik jsem nechal zhotovit zvláštní kosti. Člověk, kterého jsme použili při poslední věštbě, měl to štěstí, že jsem si nechal klouby jeho pravé ruky, když jsme se zbavovali těla."

Fari pokynul a připlazili se dva otroci, aby mu před nohama rozvinuli kobereček. Koberec byl černý jako noc, se souhvězdími vyvedenými ve stříbře.

Ze svého vrhacího pouzdra vyndal pohárek ze slonoviny a malý hedvábný pytlík, zatažený na šňůrku. Rozvázal ji a pytlík vysypal. Kloubní kosti vydávaly suchý chrasti-vý zvuk, když padaly do pohárku. Zatřásl pohárem, a jak se kosti míchaly, znělo to jako syčení pouštní zmije.

Fari zarecitoval:

*„Odhalte svá tajemství, ať naše oči nahlédnou
Jaký že příběh o nás Bozi povědí
Až se události požehnané odvinou."*

Vrhl kosti na koberec. Král, princ i čaroděj se naklonili, aby se podívali na výsledek.

„Co je to?" zeptal se Manacia s radostí v očích. „Dopadly seřazené přes démonský měsíc." Vzhledl k čaroději. „Jsem přesvědčen, že démonský měsíc brzy vyjde, je to tak, Fari?"

„Nepochybně, Vaše Výsosti," pokyvoval Fari hlavou. „Hvězdopравci nám říkají, že se objevuje pouze jednou za tisíc let. A předpovídají, že se má tento cyklus právě zopakovat.

Toto vržení nám přináší dobré zprávy, jak sám jistě vidíte, Výsosti."

Ukázal drápem. „A podívejte, zde jeden kloub dopadl na kometu. Démonský měsíc a kometa, jak Vaše Výsost jistě ví, je Alisarrianův znak."

Manacia se radostí plácl do stehna. „Znak Dobyvatele!" zvolal. „Až na to, že tentokrát to bude démon a ne ďábelský člověk, kdo bude dobývat!"

Fari si v duchu povzdechl úlevou. Musel by lhát, kdyby se odvážil provést vržení tak, jak si král přál. Ale Manacia byl nejmocnějším čarodějem v celých démonských zemích. I on dokázal z kostí číst a možná lépe než kterýkoliv jeho královský čaroděj. Nicméně jej takové věci nudily a přenechával svým čarodějným poskokům, aby v kostech a vnitřnostech hledali nějaké ukazatele budoucnosti.

Přemožen pohnutím Manacia vstal a vrhl se korunnímu princovi Lukovi kolem krku. „Bohové jsou s námi, můj synu," řekl, když jej objímal. „Nechť jejich vůle vede tvoji svatou misi."

Luka objetí rozpačitě opětoval, přičemž si velmi přál mít v ruce dýku, kterou by svému otci vrazil do zad.

„Udělám, co je v mých silách. Veličenstvo."

Manacia se odtáhl. „Nasedni, synu můj," poručil, „a já ti dám znamení."

Luka se hluboce uklonil a poté odkráčel ke svému oři, obrovské obrněné bestii s dlouhým, vznešeným krkem, lesknoucími se tesáky a nablýskanými pařáty. Jak se blížil, zvíře po něm jedním pařátem máchnulo. Aniž by změnil krok, princ před pařátem uhnul, vyšvihl se do sedla a bodnul bestii ostruhami tak, že jí začala téct krev.

Zvíře zavylo, postavilo se na zadní a začalo kopat do vzduchu.

„Dobrá podívaná!" křičel Manacia na svého syna. „Není nic lepšího, než když si démon dojede k vítězství na bujném oři."

Luka měl co dělat, aby se udržel v sedle, ale tuto nedůstojnost zakryl tím, že zvíře znovu nabral ostruhami.

„K vítězství!" zvolal, vytasil svůj meč a mával jím ve vzduchu.

Jeho bojovníci výkřik opakovali a jednohlasně zavýli. „K VÍTĚZSTVÍ!"

Luka přiložil meč na krk svého oře a jeho další slova přehlušil křik desetitisíce démonských hrdel. „Dej ty své pařáty na zem, ty všivý kuse slizu, nebo ti proříznu krk."

Zvíře rozumělo a hbitě dopadlo na zem jako kočka.

Luka pohnal oře do čela svého démonského vojska.

Opět zakřičel: „K vítězství!"

„K vítězství!" buráceli ostatní, tasili své meče a šíleně jimi máchali ve vzduchu.

„Princ zachází příliš daleko," postěžoval si Manacia Farimu s povzdechem. „Tohle je má chvíle, ne jeho."

Fari potrásl hlavou, aby zakryl potěšení z kritiky svého nepřítele. „Určitě je to jen tou povznesenou náladou. Vaše Výsosti. Jsem si jist, že to není úmyslné."

„Možná ano, možná ano," zabručel Manacia. „Měli bychom si také pospíšet."

Fari dal znamení a démonští otroci popíchli králova bílého slona. Vyrázil vpřed a velká nosítka se rozkolíbala tam a zpět. Další bodance dostaly slona na kolena a král byl vyzvednut nahoru, přičemž vzdychal a tak v duchu si říkal, jestli si nepovolil příliš ztloustnout.

No nic, pomyslel si, když se usazoval do nosítek. Až tohle tažení skončí, budeš hubený až dost.

Dal znamení. Trumpety zatroubily, bubny zavířily a s velkým řinčením brnění a zbraní celá armáda zpozorněla. Následovala pauza, právě jen o chvíli delší, než zaručovalo dobré drama.

„Probohy, Fari," křičel Manacia ze slona, „proved' to zatracené kouzlo!"

Fari se vytrhl z krátkého zamyšlení, ve kterém Manacia a Luka křičeli a na rožni se otáčeli nad mírným ohněm.

„Hned, Vaše Výsosti." Hodil na zem skleněnou kouli.

Ta se roztříštila a vylila na kámen hustou žlutou tekutinu. Tekutina začala bublat a kouřit. Vyvřel z ní sirný oblak, který stoupal vysoko do nebe.

Poté mrak nabral tvaru obřího krále Manaciy. Velikánské rty se pohnuly a odhalily hroživě dlouhé tesáky.

„VPŘED, MOJI ZLODRUZI, VPŘED!" burácel obří Manacia. „PRO BOHY A PRO KRÁLE!"

„PRO BOHY A PRO KRÁLE!" zakřičelo svoji odpověď půl miliónu hlasů.

Celá armáda vyrazila vpřed a vzduch se třásl jejím válečným pokřikem.

Obsluhovači slona museli královu zvířeti uštedřit několik ostrých bodanců, aby se pohybovalo dostatečně rychle a Manacia nebyl předběhnut. Ale za pár minut byla všechna neohrabanost pryč a obrovská armáda vstoupila na Zakázanou poušť jako nesmírná obluda, mířící do lidských zemí.

Daleko vepředu Luka a jeho deset tisíc elitních bojovníků spěchalo přes zlou zemi s bojovým křikem, nesoucím se řídkým vzduchem. Za chvíli dorazili k vysokým dunám, které ohraničovaly obzor.

Potom zmizeli z dohledu.

Navzdory svým vnitřním pocitům byl Luka velmi schopný velitel. A když své zlodruhy poháněl neúprosně vpřed, hnal sebe ještě neúprosněji, takže netrvalo dlouho a ze Zakázané pouště se vyvalilo deset tisíc jezdců a vstoupilo na lidské území.

Všichni byli znavení šíleným tryskem, ale Luka je nenechal ani na chvíli vydechnout. Rychle našel příhodné tábořiště pro armádu svého otce. Bylo posazené mezi mírnými kopci se středem tam, kde kdysi bývala Badawiho farma. Z té však díky Samovi a jeho tlupě banditů nezbyvalo nic, až na pár ohořelých kůlů a půl tuctu rožnicích jam, kde byla Badawiho rodina a dobytek upečení a snědení.

Luka vyslal hlídky, aby oblast pročesaly, ale až na pár otrhaných rodin shluklých v domech z hliněných cihel sušených na slunci tam nebyly žádné známky nějakých významnějších skupin lidí. Částečně to bylo kvůli tomu, že se jen málokdo odvážil usadit poblíž Zakázané pouště. Převážně však proto, že Sarn své povinnosti vykonával s velkým nadšením, takže vyhladil jakoukoliv usedlost, kterou našel. Luka to nevěděl, a tak usoudil, že to byla pouze pověřčivost, která dílo vykonala.

Uteklo několik týdnů a po Manaciově armádě nebylo stále ani vidu ani slechu. Luka přinutil několik lidských otroků, kterým věřil, aby se vydali hlouběji do lidských zemí na výzvědy a zmapovali oblast. Než odjeli, slíbil jim každému bohatou odměnu a připomněl, že má v Zanzairu jejich rodiny jako rukojmí pro případ, že by ho zradili.

„Stáhnou kůži z každého děcka," varoval. „Utrhám údy vašim ženám a jejich stále živá těla napíchnu nad mraveniště."

Vzali si jeho slova k srdci, a než se na obzoru objevily první známky Manaciovy obří armády, měl Luka mapy a podrobné informace pokrývající stovky čtverečních mil.

„Vidím, že sis toho mnoho přivlastnil," zavrčel Manacia, když mu Luka ukázal plody svého úsilí.

Král byl unavený a špinavý po dlouhých útrapách cesty. Pomalé tempo, neustálé řvaní zvířat a absence určité míry pohodlí, nezbytného pro královo blaho, nafoukly jeho vztek jako puchýř. Luka se měl na pozoru, aby do něj nepíchl.

Princ se hluboce kořil se slovy: „Odpusťte, Veličenstvo. Mé chování je neomluvitelné. Slibuji, že nedopustím, aby se to opakovalo."

Manaciu to uklidnilo, ačkoliv hudroval, že by bylo lepší ten čas strávit vylepšováním královského tábora k většímu pohodlí. Když se vymluvil, podíval se podrobněji na mapy a zprávy, které jeho syn shromáždil.

„Hádám, že k něčemu nám to bude," připustil. Jedna z map, kterou studoval, byl hrubý orlí pohled na všechny hlavní vesnice a města od Zakázané pouště až k velkému lidskému městu jménem Kaspan. „Nechám písaře udělat kopie a rozdám je svým generálům. Pochybuji, že bychom se na ně mohli příliš spoléhat, ale není důvodu plýtvat dobře míněným úsilím."

„Ano, Veličenstvo. Jste velmi laskav. Veličenstvo," breptal Luka.

Přitom si však myslel, *ty zparchantilý velbloudí potrate, právě jsem ti dal klíče k celé té zatracené zemi. Ale ty to nepřiznáš, ty starý podvodníku. Dostat z tebe chválu, je jako vytrhávat tesák). Dobrá, nech si svoji chválu. Já chci tvůj trůn.*

Raději si hlídej hřbet, ty starý smradlavý zloduchu, protože vážně zamýšlím sebrat ti tu korunu a tvoji hlavu vystavit na branách Zanzairu.

Démonská obluda se sunula podél Božího předělu a ničila jakoukoliv sílu, která se jí odvážila postavit do cesty.

Většinou lidi při pohledu na hordy démonů popadla taková hrůza, že se na místě vzdali. Víra v bohy je opustila a oni se pokorně podrobili a přijali veškeré podmínky, které král Manacia měl.

Některé popravil, z jiných udělal otroky, ale převážně praktikoval to, co mu získalo démonskou říši. Když lidé zahodili své zbraně bez boje, snažil se být milosrdný. Nechal vládcům jejich postavení a přinutil je, aby mu přísahali oddanost a uznali jej za jediného skutečného monarchu -krále králů - pána Esmíru; vládce všech lidí i démonů.

Jejich přísahy zpečetil tím, že si vyžádal, aby podepsali dokumenty vlastní krví s tím, že je varoval, že bude mít dokumenty stále při sobě, a kdyby ho zradili, provede kouzlo, které jim do žaludku nasadí žravého červa.

V každém městě, které zabral, nechal Manacia pouze malou posádku, spoléhaje na to, že strach a čáry jeho lidské poddané udrží v bázni.

Nejprve poslal své čmuchaly, aby našli a zabili jakéhokoliv člověka s magickými schopnostmi.

Poté nechal v klíčových městech a vesnicích vystavět malé chrámy, s démonským čarodějem v čele každého tohoto svatostánku. V chrámech byly umístěny přenosné magické stroje, které chrlily každou hodinu kouzla, jež měla obyvatele udržovat v bázni a pokoře a do srdcí jim vnášet hrůzu z jakéhokoliv vnějšího nepřítele, který by se mohl pokusit město znovu obsadit.

Jakmile si zajistil páteř lidských zemí - velké pohoří zvané Boží předěl - vyrazil ke Kaspanu.

Ukázalo se, že v této oblasti bylo vše náročnější. Města byla mnohem větší, stejně jako armády, které je bránily. Také už dál neměli výhodu překvapení. Lidští vládci a generálové spolkli svůj strach a zuřivě bojovali, aby démonskou invazi zastavili.

Generálové naverbovali každého muže v bojeschopném věku a otrhané, plačící hordy nahnaly před Manaciova vojska. Většina lidí zemřela, ale svým umíráním zpomalili Manaciův postup tak, aby profesionálové mohli zaútočit na slabá místa. Pravda, za každého démona padlo třeba deset lidí, ale Manacia neměl žádnou možnost své ztráty nahradit.

Manacia začal nebezpečně rychle ztrácet své zlodruhy. Z půl miliónu, se kterým začal, mu jich zbývalo méně než čtyři sta tisíc, když se přiblížil k bránám Kaspanu.

Největší ztráty utrpěly útočné jednotky korunního prince Luky. Když lidské hordy vyrazily, aby se s ním střetly, jeho jízda měla jenom pět tisíc démonů, kteří jim čelili.

„To je konec," pomyslel si Luka, když vedl své zlodruhy do bitvy. „Teď zemřu."

Ti lidé byli hroznivé nestvůry, oškliví jak ďáblové z horoucích pekel. Ploché tváře, prasečí očička a malá špinavá ústa, která křičela nenávistí a vztekem, když bojovali.

Měli dobré brnění, pevné zbraně a řtili se na válečných koních, kteří se stavěli na zadní, aby

nohama s kovovými hroty bojovali proti démonským ořům. Kopyta bojovala proti pařátům, dráp proti ruce, meče a sekery máchaly sem a tam v úzkých obloucích a krev stříkala na všechny strany.

Lučištníci a střelci z praků posílali do celé té mely sprchy, bez ohledu na to, kdo padl - druh či nepřítel - hlavně když byli démoni udrženi před branami.

Dva jezdci sevřeli Luku z obou stran. Před ním se na zadní postavil kopiník. Jeho oř sekl po kopiníkovi a vyvrhnul mu střeva, ale jak muž umíral, vrhl se vpřed a zarazil své kopí bestii do boku. Zvíře zařvalo bolestí, ale zůstávalo na nohou. Luka máchl nalevo, meč proťal brnění a našel maso. Jeho protivník se svalil z koně, ale dřív než se Luka stačil otočit, aby se střetl s dalším, ucítil ostrou bolest v boku. Člověk udeřil první.

Luka vyjící v agónii seknul po muži mečem. V mlžném oparu zahlédl, jak se vyřinula krev, a bál se, že je to jeho vlastní, ale potom uviděl, jak muž padá, a pocítil, že úleva otupila jeho bolest.

Jeho oř klopýtl a Luka z něj seskočil jen chvíli předtím, než se svalil na zem. Nyní stál uprostřed kopajících koní a démonských bestíí, uhýbaje ránám snášejícím se ze všech stran. Spatřil, že se jeden jeho zlodruh svalil z oře. Bez rozmýšlení vyskočil do sedla a popadl otěže.

„Vítězství," křičel Luka. „Pro bohy a pro krále!"

Tímto pokřikem sjednotil své vojáky a ti po něm opakovali: - „VÍTĚZSTVÍ! PRO BOHY A PRO KRÁLE!"

Zaútočili na lidi s obnovenou vervou a ničili a drtili je, jak se dalo.

Nakonec byli lidé poraženi a prchali bránami. Luka a jeho zlodruhové je pronásledovali, razíce si cestu mezi obránci bran.

Náhle už nebylo koho zabíjet. Luka a jeho vojáci se ocitli na obrovském náměstí. Lapali po dechu, vzdychali a krváceli z četných zranění.

Za sebou uslyšel hrát trumpety. Trumpety svého otce.

Potom se ozval mohutný hřmot démonských hlasů a moře Manaciových vojáků se branami začalo vlévat dovnitř.

Uprostřed nich se tyčil bílý slon jeho otce. Obrovské zvíře pomalu dokráčelo přes náměstí k Lukovi.

Manacia se na něj zašklebil z nosítek a odhalil tesáky v celém svém lesku.

„Díky bohům, že jsi stále s námi, synu," křičel. „Viděl jsem tě padat a obával jsem se nejhoršího." Luka přemohl skrývanou bolest a uklonil se. „Kaspan je váš. Veličenstvo!" zakřičel. „Je to můj dar vám a démonské historii!"

A myslel si, *tohle bylo za tebe, matko, za tebe!* A Manacia si pomyslel, *jak se opovažuješ dělat dar z něčeho, co je již moje?* Potom si vzpomněl na den, kdy něco podobného řekl svému otci.

Příště, až Luka spadne, se musím postarat, aby už nevstal. Manacia byl svědomitý král, pilný král, takže měl nejméně dvacet dalších synů, kteří mohli Luku nahradit.

Nejlepší bude, když na jeho místo vyberu toho nejmladšího. Princové dnes dospívají velmi rychle.

To mně bylo skoro třicet zim, když jsem svého otce zabil.

„Koralean je zoufalý," hořekoval karavaník. „Je jako mince oštípaná o svoji cenu. Velbloud se splhlým hrbem a blech více než života.

Zdá se, že je Koraleanovým osudem, aby pokaždé, když vás potká, můj králi, kterého se odvažují nazývat přítelem, přivedl demony nebo zprávy o nich do velebené přítomnosti Vaší Výsosti."

„Ale no tak, Koraleane," protestoval Iraj. „Nejsem žádný z těch městských despotů, který zapomíná na své přátele, jakmile získá svůj trůn. A jistě také nejsem z těch, kteří by ublížili poslovi za to, že přináší špatné zprávy. Nemám pravdu, Safare?"

Safar se ošil v křesle, jež bylo menší obdobou Irajova cestovního trůnu.

„Po pravdě řečeno," zíral do prázdna, „nechal Iraj svými královskými mučiteli vypíchnout oči a vyříznout jazyk poslednímu člověku, který se o demonech jenom zmínil." Iraj se zamračil. „Co to povídáš, Safare?" namítal. „Dal jsem tomu muži měsíc zlata. Ty si to nepa-" rozesmál se. „Zase si děláš legraci."

Potom k pánovi karavany: „No, tak vidíte, jak to je, Koraleane? Moji přátelé neustále žertují na můj účet!"

„Král Protarus mluví pravdu. Vidíte, že mám stále obě oči i celý jazyk a přitom mu špatné zprávy přináším denně." Pokynul k prázdné hlavní místnosti velitelského stanu. „Náš král je dokonce tak skvělý vládce, že svému příteli v soukromí dovoluje, aby mu říkal jménem. Nemám pravdu, Iraji?"

Král se znovu rozesmál. „Nevšímejte si ho, Koraleane. Safar mě jen trestá za to, že jsem

neuposlechl jeho rady."

Vyklonil se z trůnu. „Musel jsem své muže nechat vyplnit poslední město, které jsme zabrali. Měl jsem málo zlata a oni nedostali celou zimu zaplacenou. Safar byl proti plenění. Říkal, že je to špatný obchod."

Koraleanův úsměv moudrého kupce osvětlil zšeřelou místnost. „Upřímný spor mezi dvěma správně smýšlejícími muži. Jeden vidí budoucí zisky. Druhý bezprostřední zájmy. V takovém sporu není nic správné ani špatné."

Sklonil svoji šišatou hlavu směrem k Irajovi a řekl: „Litovat je třeba pána, kterého zajisté trápí skutečnost, že je nucen ignorovat poradce a jednat podle svého nejlepšího úsudku."

Výraz potěšení v Irajově tváři Safara plně utvrdil, proč byla Koraleanova dlouhá a nebezpečná kariéra tak úspěšná. I přes zástěrku obyčejného člověka se ukázalo, že je Iraj ješitný monarcha. Jeho chmurné nálady zimu ještě prodlužovaly. Potom věrohodný pramen přinesl první zprávy o invazi démonů a on se pohroužil do ještě hlubší deprese. Iraj dovolil vyplnění prvního města ne proto, aby potěšil své muže, ale aby ulevil svému hněvu.

„Jsem velmi šťastný muž, že mám dva takové oddané přátele," řekl Iraj. „Jeden používá moudré a správně poskládané věty, aby mě vedl, druhý zábavné vytáčky - které mi připomínají, že i já jsem pouze člověk."

Nezapomeň na peníze a magii, pomyslel si Safar. Ty ti také přinášíme.

Safar vymyslel a použil své první bojové kouzlo, aby Irajovi pomohl zabrat město, které bylo později vyplněno. Koralean, ten mazaný starý kupec, financoval Irajovu ctižádost již od samého začátku. Byl bohatě odměněn výhradními obchodními smlouvami.

Ani ty sis nevedl špatně, káral Safar sám sebe. Za tu krátkou dobu, co byl po Irajově boku, se Safar stal mužem bohatším, než byl kdokoli jiný. Jako Velký vezír dostal rozsáhlá území a truhlice vzácných kamenů a kovů.

„Tak nám sdělte své zprávy, příteli," vybídl Iraj Koraleana. „Nešetřete mé city. Jsem připraven na nejhorší."

„Kaspan padl," řekl Koralean.

Od takového hovorného muže byla tato strohost šokující. Iraj sebou trhl, ale potom se snažil své obavy skrýt.

Příležitost mu poskytovalo klepání prsty o opěrku trůnu. „Aha. No, to jsme přeci čekali. Nebo ne, Safare?"

Safar kývl. Slyšeli zvěsti o Manaciově tažení směrem ke Kaspanu a on udělal předpověď, která pro obránce města nevyšla příliš dobře.

„Koralean sotva vyvázl životem," dodal dramaticky karavaník. „Poslal jsem své ženy do úkrytu a právě včas prchnul z města."

Pokračoval v popisování sérií bitev, které vedly k obsazení Kaspanu. Ve snaze dodat trochu povzbuzení se věnoval podrobnostem ohledně velkých ztrát, které v nich Manacia utrpěl.

Ale Iraj dál klepal svými prsty o dřevo. „Tak málo," řekl zklamaně. „Doufal jsem, že ztratí víc."

Vzhlédl ke Koraleanovi. „Předpokládám, že nebude dlouho trvat a přejde přes hory."

„Toho se obávám. Poslední, co jsem zaslechl, bylo, že připravuje svoji armádu a hledá cestu do Kyranii."

Zmínka o Kyranii byl těžký oštěp namířený na Safarovo srdce. Safar se podvědomě naklonil blíž, aby naslouchal tomu, co chtěl Koralean říci.

„Na té straně Božího předělu nemá život karavaníka cenu jediného měďáku," pohoršoval se Koralean. „Mnozí moji bratři kupci byli zajati a mučeni, aby informaci vydali. Ještě štěstí, že ví démoni o lidských záležitostech tak málo a stále zajímají nesprávné lidi."

„Ale stačí jim jediný úspěch a Manaciova armáda bude na cestě do Kyranii."

Iraj zatím mlčel; prsty klepaly dál, klep, klep, klep. Potom řekl Koraleanovi tak tiše, že ho nebylo téměř slyšet: „Nechte nás na chvíli o samotě, příteli. Musím mluvit se svým bratrem."

Kupec se uklonil, zblekotal pár laskavých slov a odešel.

Jakmile byl pryč, Iraj se otočil k Safarovi s tváří plnou úzkosti. „Říkal jsi přece, že budu králem králů!" rozkřičel se.

„A ty budeš," odpověděl Safar.

„Jsi si jist, že tě tvé schopnosti nebalamutí? Jsem snad blázen, který se upíná k nějaké bláhové vizi?"

„Dovol mi, abych promluvil jasně," spustil Safar. „O tom, že jsi blázen, není pochyb. Kdo jiný než

blázen by chtěl být vládcem Esmíru? Ale ať jsi blázen, nebo ne, je to tvůj osud."

„Dej si pozor!" zahřměl Iraj. „Nejsem naladěný na urážky, jakkoliv přátelské mohou být."

„Jestli nechceš slyšet pravdu, pak naříd', abych mlčel."

„Dal jsem ti moc."

„Vezmi si ji zpět. Je to větší břímě, než bych chtěl nést."

„Dal jsem ti bohatství."

„V Kyranie je bohatství hojná úroda, kterou sdílí všichni."

Irajův vztek se stupňoval. „Chceš říci, že podle tebe je všechno, co jsem ti dal, bezcenné?"

Safar, poučen od Koraleana, odpověděl: „Ne tvé přátelství. Toho si cením ze všeho nejvíc, Iraji Protarusi."

To Iraje obměkčilo. Klepání prstů ustalo. „Co mám dělat, bratře?" ptal se. „Jak dosáhnu toho, co předpověděla tvá vize?"

„Proč se na celý problém nepodíváme jinak?" navrhl Safar. „Proč to neotočíme a neprozkoumáme, jestli jalová koza štěstí přece jen nedá nějaké mléko?"

„Poslouchám," řekl Iraj.

„Když jsi začal, byl tvým největším problémem pokrevní spor. Strýc bránil tvým právoplatným nárokům na to stát se vůdcem. Někteří tvoji příbuzní byli tak chamtiví, že tvého strýce podpořili. Ale většina - z úcty k dlouhé rodinné tradici a svým citům - podpořila tebe."

„To je naprostá pravda," potvrdil Iraj, „ačkoliv to bylo trochu složitější."

„Aby se tvůj strýc mohl postavit tomuto přirozenému citění, zběhl k cizinci. K muži nenáviděnému celou tvou rodinou."

„Tím získal dočasnou výhodu, ale nakonec to pro mě byla pomoc. Po několika úspěších se rodina semkla kolem mě."

„Takže spojenectví tvého strýce s nepřítelem," zdůraznil Safar, „způsobilo jeho pád."

Iraj se na chvíli zamyslel, potom přikývl. „Ano. Tak to bylo."

„No tak vidíš. Přítomnost nenáviděného nepřítele ti dala sílu sjednotit svůj klan. Potom jsi spojil klan s klanem a vydal se po cestě Dobyvatele."

Ale pro tyto lidi jsi byl najednou cizincem ty. Barbar z planin Džasparu.

Postavili se ti, bojovali proti tobě, troufali si tě prohlašovat za chamtivého povýšence namísto spasitele celého Esmíru, za kterého se považuješ."

„Ale já jsem," řekl Iraj. „Ty jsi to viděl ve své vizi."

Safar neřekl, že něco takového nikdy neviděl. Ve vizi seděl vítězný král na bílém Slonovi a vedl svoji armádu směrem k Zanzairu. Jestli to byl spasitel nebo ne, byla jiná věc.

„Výborně. Jsem rád, že tomu věříš. Protože právě tak porazíš Manaciu."

Iraj měl zmatený výraz. Nechápal.

„Celý lidský svět se démonů obává. Použij ten strach proti Manaciovi. Zvedni svoji korouhev, prohleš celé lidstvo za svůj klan... a poraž ho."

Ještě než udeřila zima, stál jsi před vidinou mnoha let bitev, abys mohl Kaspan prohlásit za svého říši. Manacia to za tebe udělal během jedné roční doby.

Poraž ho a sever bude tvůj."

Iraj ožil. „A démonské země také."

„Nejdřív ale musíme překročit Zakázanou poušť," upozornil ho Safar.

Iraj na to bodře mávl rukou. „Myslíš tím prokletí? To mě nikdy netrápilo. To vyřešíš, až tam dojdeme."

Jestliže to dokázal Manacia, zvládneš to i ty."

„Jsem rád, že máš ve mě stále důvěru," Safar opět poučen od Koraleana taktně vypustil špetku pokory.

„Tak jak to vidím já," pokračoval, „bude naším největším nebezpečím Manaciova magie. Je všeobecně známo, že démoni jsou mnohem mocnější čarodějové než lidé."

„To jsou podle mého jen přehnané zvěsti," ušklíbl se Iraj, který náhle nabyl sebedůvěry. „Viděl jsem, jak jsi na celou jejich tlupu spustil lavinu, vzpomínáš?"

Safar si nic nenamlouval. Celou zimu strávil zkoušením svých schopností a zprvu byl udiven novými možnostmi. Avšak když pročítal knihu velkého démonského čaroděje Aspera, viděl záblesky síly, která by mohla přesáhnout jeho schopnosti.

„Překvapil jsem je," řekl Safar. „Navíc jich bylo jen nějakých dvacet. Ted' před námi stojí celá armáda démonů - s legií čarodějů na své straně."

„Ty se starej pouze o Manaciovu čaroděje, Safare,“ odpověděl Iraj. „O tu jeho zatracenou armádu se postarám já.“

Obavy nelze potlačit. Mysl si sice může stanovit nějaké hranice, ale jakmile jsou vytyčeny, jsou okamžitě obklíčeny strachem všech rozměrů. Noci se promění v bezesné krajiny, protkané nesčíslnými potížemi a smyšlenými pastmi, ohrožujícími i ty nejmocnější bytosti. Velké věci mohou vypadat jako nezdolatelné hory v těch mučivých hodinách, kdy ostatní spí, a maličkosti mohou náhle přerůst v obavy téměř stejně velké jako tyto hory.

Na severu král Manacia zkonsolidoval svoji armádu a hledal cestu přes Boží předěl. Ale ze sna jej strašily představy o spiknutí, do kterého byl zapleten jeho syn, princ Luka. Donesla se k němu zpráva o mocném lidském králi s vlajícími vlasy a zlatými vousy. Tento vládce - král Iraj Protarus - nesl Alisarrianovu standartu a burcoval obyvatelstvo, aby vzdorovalo Manaciově a zmařilo jeho dlouho schraňovaný sen o říši.

Povídalo se, že po boku tohoto krále seděl lidský čaroděj, tak mocný, že se rovnal jakémukoliv démonskému čarodějnému lordovi. Tento čaroděj, Safar Timura, měl oči modré jako sluncem osvětlená nebesa.

Když se Manaciově podařilo usnout, trápily ho zlé sny, ve kterých se jeho syn proměňoval v člověka se zlatými vousy a očima modrýma jako obloha. V této noční můře byl Manacia nucen obejmout svého syna a dědice před svým dvorem, i když s naprostou jistotou věděl, že mu bude do zad vražena dýka.

Na jihu král Protarus shromažďoval svá vojska a cestoval po svém království, aby šířil zprávu o invazi démonů. Přednášel ohnivé projevy, líčící krutosti páchané demony - některé skutečné, jiné smyšlené. Byl to pohledný mladý princ a plamenný řečník, který své poddané rychle přiměl k tomu, aby zapomněli na krutosti, které na cestě ke svému kralování sám napáchal. Lidé mu spěchali na pomoc, rozšiřovali jeho armádu a volali po pomstě démonským vetřelcům.

Avšak Irajovy noci byly stejně probdělé jako Manaciové. Co když se Safar plete? Co když není tak velký věštec, jak Iraj věřil? A co když jeho přítel ve skutečnosti nebyl jeho přítelem? Jestli je tak mocný čaroděj, jak Iraj předpokládal, nezmocní se trůnu Esmíru sám, jakmile Iraj zvítězí? A jestliže ne, tak proč? Což jej přivedlo zpět k jeho původní obavě, že je Safarova moc slabá a on že byl blázen, když na něj spoléhal.

Safar nebyl žádný král, což mu dávalo pádný důvod chovat v sobě obavy obou vládců dohromady.

Kdyby byl Iraj přesvědčen, že mu Safar stojí v cestě, bez zaváhání by jej zradil. Safar přemýšlel nad vizí, ve které viděl Irajův vítězný pochod k Zanzairu. Co když byla pravdivá jenom její část a ve skutečnosti byl jejím svědkem jen Safarův duch? V té vizi se určitě jako duch cítil. Co když jeho snolovecké já pominulo část, kde byl Safar zrazen a zabit svým přísežným bratrem? Dělal mu starosti, že se mu nikdy nepodařilo pohlédnout dál za moment, kdy Irajova vojska pochodovala k Zanzairu. A co ta další vize - vize Hadin - ve které se vše proměnilo v nic a svět se řítí ke svému konci?"

A byl tu ještě jeden strach. Strach ze všech největší.

Pro každého krále - Manaciu či Protaruse - byla klíčem Kyrania.

Co když se oba vládci střetnou v bitvě ve Vysokých karavanách? Co když Safarovo údolí a všichni, jež miloval - matka, sestry, otec, přátelé - budou při střetu zabiti?

To časem Safara trápilo dokonce víc než pomyslení na zničení celého světa.

To druhé si totiž nedokázal představit.

Ale bylo děsivě snadné představit si to první.

Nakonec to byl strach o Kyraniu, který Safara poháněl. Byl připraven odvážit se čehokoli, jen aby ji zachránil.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Hostina démonů

Safar se krčil na rozkvetlých vrcholcích Kyraniy. Bylo skoro léto, deště byly sladké, nebesa laskavá a jeho údolí se mlžně tetelilo ve slabém ranním slunci. Pole byla smaragdově zelená, jezero jeden velký modrý diamant, zásobený prameny stékajícími z hor na své stříbřité pouti za bohyní Felakíí.

„Tak tohle je tvůj domov," řekla ohromeně Leiria. „V životě jsem neviděla nic tak krásného. Je to jako sen." Safar jí ukázal, aby byla potichu. Jeho magické já proletělo kolem Leiriina zasnění a našlo noční mŕu. V jeho nejhlubší kapse se kamenná soška varovně vzvedla.

Ukázal svým mužům - padesát z Irajových nejlepších bojovníků na koních. Slezli z koní, dali před ně pytle s ovsem, aby je uklidnili, rychle si upravili výstroj a připravili se na bitvu.

Leiria zvedla obočí. „Co se děje?" „Dívej se."

Vyndal z měšce skleněnou kuličku a mrštil jí o zem. Roztříštila se a se sykotem se vyřinul světle zelený kouř, který stoupal až do výše kolen. Nejprve se z kouře zformovala krajina a potom postavičky, které se v krajině plahočily. Bylo jich přinejmenším čtyři desítky - miniaturní lidičky, pohybující se po polích Kyraniy. Vypadalo to, že kouřové postavy velmi trpí, když se kroutily a poskakovaly bolestí. Zvedaly se velké sloupce dýmu a přetvářely se v příčinu této bolesti. Byla to stvoření s rypáky plnými tesáků a odrápenými spáry.

Leiria popadla dech. „Démoni!"

Safar neodpověděl. Mávl a kouř zmizel. Sesunul se na kámen tak zničený, že jediné, co mohla Leiria dělat, bylo nepokoušet se ho utěšit - kdyby to udělala, zapsala by se v očích svých vojenských druhů jako slaboška.

„Tím se všechno mění," poznamenal chladněji, než měl v úmyslu. „Nejlepší bude, když se okamžitě vrátíme a oznámíme králi, že démoni obsadili Kyraniu."

Safar nepřítomně přikývl. Jeho myšlenky byly mimo tento svět. Představoval si hrůzy, které jeho rodina a přátelé prožívali.

Safar měl v úmyslu své lidi varovat před blížícím se nebezpečím a potom vztyčit štíty, které by demony zmátly, kdyby zaútočili. Dokonce i teď Iraj shromažďoval síly útočných jednotek, které by zaplnily mezeru, dokud nepřijede jeho hlavní armáda. Safar přesvědčil Iraje, že si musí pospíšet dokonce ještě víc - že on, Safar, by měl jít před vojsky a připravit cestu. Nyní se zdálo, že jeho výprava do Kyraniy, která vyžadovala mnoho vytáček, aby získal Irajův souhlas, byla neúspěšná ještě dřív, než začala.

„Máš pravdu," odpověděl jako mechanická hračka. „Musíme uvědomit krále."

Leiriu jeho bolest zaskočila. Ale neřekla nic. Přešla zpět k mužům, aby nařídila stažení. Bude to provedeno rychle, ale v tichosti. Zbraně a výstroj byly připásány, aby nerachotily. Kopyta koní byla ovázána hadry vycpanými trávou, aby byl utlumen hluk.

Když bylo vše připraveno, Leiria se vrátila, aby mu oznámila, že je čas jít. Dotkla se ho a on se náhle probal.

„Musím to vidět na vlastní oči."

„To nemůžeš," namítala Leiria. „Mohli by nás objevit."

Safar trval na svém. Dal jasně najevo, že ho odsud může dostat jediné spoutaného s roubíkem v puse a přivázaného na hřbetu koně.

Všichni se děsili toho, že by se na lordu Timurovi, Velkém vezírovi, dopustili takové potupy. Stejně tak se ale děsili i jeho plánu.

„Král nám dá setnout hlavy, když tě chytí," nedala se odbýt Leiria.

„Ne, nenechá. O to se postarám. Podívej."

Načmáral pro Iraje spěšnou zprávu. Nikdo jiný nebude za jeho čin zodpovědný. Připojil krátkou zprávu o tom, co doposud viděl a co by mělo být uděláno, kdyby se nevrátil. Zpráva byla svěřena Raptionovi, mladému poručíkovi, který bojovníkům velel. Byly vydány přísné rozkazy. Jestli se Safar a Leiria - která trvala na tom, že půjde s ním - nevrátí do soumraku, Raption spolu s vojáky měli co

nejrychleji odjet do Sampitay - kde se právě Iraj se svými vojsky nacházel - a zprávu předat.

Když bylo vše hotovo, Safar si vyžádal ticho. Připravil Leiriu a sebe tím, že jejich kůži a oblečení potáhl kouřovou bylinou, která zmáté citlivé čenichy démonů. Udělal kouzlo, které chránilo jejich lidskou auru před démonskými čaroději. Nakonec vytáhl kamennou sošku a uvědomil Gandaru, aby se měl na pozoru před nebezpečím.

Malý služebník a jeho bratr Gandarí byli už zase v pořádku. Inspirován Asperovou knihou sestavil Safar léčebný program, aby uspišil jejich zotavení - zvláštní prášky smíchané s teplým medem a vínem. Po dva týdny odpočívala kamenná soška v tomto lektvaru, který Safar denně vyměňoval. Nejprve se nezměnilo nic. Jestli vůbec něco, tak slabý náboj života ještě zeslábl.

Potom jednoho rána se Safar probudil do známého „drž hubu, drž hubu, drrrř hubu!“ a věděl, že v malém světě služebníků je zase všechno v pořádku.

Safar se otočil k Leirie. „Vím, že jsi zvyklá chodit první.“

„Je to víc než pouhý zvyk, můj pane. Je to moje povinnost. Jsem tvoje osobní stráž. Musím tě ochraňovat.“

„Ano, ano,“ řekl netrpělivě. „A svoji povinnost vykonáváš skvěle. Ale tentokrát budeme muset změnit pořadí. Já jsem tady vyrostl. Jako chlapec jsem se po těchhle kopcích neustále toulal. Zná všechna tajná místa, která chlapci znají. Zná všechny tajné stezky, kterými chlapci chodí.“

Chci, abys tentokrát šla ty za mnou. Drž se, co nejbliž to půjde. Bude-li to možné, jdi v mých stopách. Dělej všechno, co udělám já. A nic, co neudělám. Rozumíš?”

Leiria přísahala, že rozumí, a chvíli nato už pospíchali po staré srnčí stezce, která byla tak neřetelná, že by ji mohly udělat myši.

Neušli ani sto metrů, když Safar náhle zabočil doprava a zmizel.

Leiria zpanikařila a zoufale se rozhlížela kolem sebe, aby po Safarovi našla nějakou stopu. Potom zahlédla místečko, kde se chvěly listy, a vyrazila k němu. Ještě než ho uviděla, zaslechla, jak sykl, a zastavila právě včas, aby mu nešlápla na paty. Potom dvojice mlčky pokračovala dál. Přeskakovali z jedné stezky na druhou, šli doleva, potom zase doprava a pak přímo za nosem. Ale podle napětí ve svých lýtkách Leiria cítila, že hlavní směr vede z kopce.

Dolů - k širému jezeru a úrodným polím Kyraniy.

Khadži Timura zabořil svoji lopatku do jílového ložiska. Cítil, jak hrana zachroupala o písek a kamení a zatlačil ji hlouběji. Zvedl lopatku, skrýváje své znechucení nad špatnou kvalitou hlíny a vším tím svinstvem v ní, a hodil ji do připraveného vědra.

„Pospěš si, starče,“ pobízel démon. „Nudím se.“

„Odpusťte mi, pane,“ omlouval se Khadži. „Jsem starý, jak mi sám celý den připomínáte, a klouby mě bolí. Kdybych měl pomocníka, což, jak jste mě moudře informoval, není možné, mohl bych pracovat mnohem rychleji.“

Démon, který se jmenoval Trin, se na Safarova otce zamračil a řekl: „Myslíš si, že když jsi člověk a démonové neumí číst v lidském výrazu, nepoznám, že se mi vysmíváš?”

Bacil Khadžiho svým obuškem. Khadži zasténal a málem upadl. Opřel se o ruku a mrknutím odehnal slzy, které mu vyhrkly spíš z toho ponížení než bolesti. Trin byl v těchto věcech zkušený. Věděl, jak lidi klepnout do lebky dostatečně silně, aby upoutal jejich pozornost, ale ne tak silně, aby je vyřadil z činnosti.

„Pravděpodobně teď proklínáš mě i svůj osud. To je dobře. Poučí tě to, jak se mnou máš mluvit. Já mám lepší věci na práci, než tady trávit celé dny ve vlhku a zimě a sledovat tě, jak kopeš hlínu. Kdyby bylo po mém, vyhnal bych ti mozek z lebky a se svými kamarády se pustil do pořádné pitky.“

„Máte pravdu, velebnosti,“ kořil se Khadži. Vzpamatoval se a vstával s plným vědrem v ruce. „A děkuji vám za to, že jste mi připomněl, jak šťastný člověk vlastně jsem.“

No, co by se mnou a s mojí rodinou bylo, kdyby vaši nadřizení nebyli tak moudří? Jsou to velmi moudří zloduši. Často to své ženě Myrně připomínám.

Dobrá Timurova keramika vynese na tržištích mnoho zlata. Zlata, které váš král potřebuje, aby mohl vést své války.“

Trin zafuněl. „Podle mýho je hrnec jako hrnec. Něco se do něj dá. Něco se z něj vyndá. Když jsem byl malej, dělal jsem je po tuctech. Některý při vypalování praskly. Jiný ne. Co na tom? Hlína nestála nic a oheň potřebuje jen trochu paliva.“

„S takovým zkušeným hrnčířem se nemohu přít.“

„To ne,“ souhlasil Trin. „Než jsem se stal vojákem, byl jsem hrnčířem. Dobrou práci poznám na

první pohled."

Podíval se do vědra, potom zkusmo zabořil spár do jeho obsahu. „Trochu kamenitá, ne?"

„Všechna ložiska už jsou skoro vybraná, pane," lhal hrnčíř. Nejlepší jíl byl na druhé straně Felakiina jezera, kde byla ložiska bez kamínků, ale on neměl v úmyslu je démonům ukazovat. „Tohle je nejlepší, co za současné situace máme."

Khadži uviděl, jak se z křoví vykradly dvě postavy.

Jako kdyby cítil jejich přítomnost, začal se démon tím směrem otáčet.

Hrnčíř zvedl vědro, aby upoutal jeho pozornost.

„Potřebuje jen trochu vyčistit, velebnosti. A když tam budou nějaké nerovnosti, nu což, zakryjeme je glazurou. Jak jste sám říkal, pane, hrnec jako hrnec. Ale když na něj dám své jméno - Timura - na tržnici se najde spousta hlupáků, kteří si myslí, že jméno je důležitější než kvalita."

„Můj otec," říkal Trin, když si otíral dráp o Khadžiho blůzu, „který byl hrnčířem velkého věhlasu, mi říkával to samé."

„Zdá se, že to byl stejně moudrý démon jako jeho syn."

Trin na něj upřeně pohlédl. „Zase se mi vysmíváš, člověče?" Zvedl obuch. „No tak?"

Ozvala se mlaskavá rána. Démonovy žluté oči se najednou rozšířily a obuch mu vypadl z rukou. Z krku mu trčel hrot šípu.

Na místě mrtvý Trin přepadl dopředu.

Khadži vysypal vědro na mrtvolu a odplivl si.

„Hrnec jako hrnec, že jo?" zavrčel. Poté rozpráhl ruce, aby objal Safara. „Vítej doma, synu."

Nato se rozplakal a Safara to uvedlo do rozpaků.

„To nic, otče," šeptal a neohrabaně jej poplácával po zádech. „To nic."

„Slyšeli jsme o těch nepokojích v Esmíru," vyprávěl Safarův otec a usrkával přitom z hrnku víno. „Sucha, mory a války. Ale v okolním světě to tak bylo vždycky, a i když jsme se strachovali, zvláště o tebe, Safare, nikdy jsme si nemysleli, že by tyto problémy dorazily až k nám a usadily se přímo u našich krbů."

Leiria a vojáci stáli kolem Safara a jeho otce a poslouchali vyprávění starého hrnčíře. Od zabití démona a jeho schování v křoví utekla méně než hodina. Skupina se shromáždila na bezpečném místě nad Kyraniou. Byly rozestavěny stráže, aby daly signál, kdyby se někdo blížil.

„Před nedávném tudy projížděl lord Koralean," pokračoval Khadži, „takže jsme slyšeli zprávy o invazi démonů a obsazení Kaspanu." Pohlédl na Safara krví podlitýma očima a svěšenou kůží od dlouhého utrpení. „Všichni jsme si vzpomněli na demony, se kterými jste se spolu s Irajem střetli v průsmycích u Nevěsty a šesti panen."

Khadži povzdechl. „Lord Koralean se mýlil, vid', když říkal, že to byli jen darebáci, kteří zbloudili do lidských zemí?" Byla to otázka, která nepotřebovala odpověď. Safar doplnil otci hrnek. Otec znovu usrlk posilujícího nápoje.

„No a právě tehdy jsme se začali strachovat. Zdálo se jen logické, že démoni budou muset projít přes Kyraniu, aby mohli zaútočit na druhou stranu. V těchhle horách nám bylo vždy dopřáno míru. Teď to však vypadalo, že už nebude."

Sešla se rada starších. Hodně se toho namluvilo o tom či onom, ale vesměs to byly nesmysly, protože kdo z nás se kdy s takovou situací setkal? Koralean nám slíbil, že požádá krále Protaruse o pomoc, ale nevěděli jsme, zda pomoc vůbec přijde, natož jestli přijde včas. Rozhodli jsme se postavit svoji vlastní obranu."

Khadži se trpce zasmál. „Chlapci dřeli a cvičili. Znovu postavili zdi staré pevnosti, ale bylo jasné, že ačkoliv umí Kyraniané dobře bojovat, nikdo z nás nemá vražedné pudý vojáka." Pohledem přelétl po Leirie a ostatních. „Doufám, že se neurazíte. Mluvil jsem jen o profesionálním výcviku a nezpochybňoval lidskou laskavost, o které jsem si jist, že je vám všem vlastní."

„Nikdo nikoho neurazil, ani se nikdo neurazil, otče Timuro," ujišťovala ho Leiria. „Víme, jak jste to myslel." Khadži úzkostlivě vzhlédl k Safarovi. „Nakonec nebyl na nějaký odpor ani čas. Přepadli nás ve spánku. Všechny nás obklíčili a nahnali nás do té pevnosti, kterou jsme tak pracně znovu postavili. Několik lidí zabili, aby nás zastrašili. Zemřeli ponižující smrtí. Museli jsme se na to dívat."

Khadži si otřel slzu. „Poznal jsem, jaké je to být slabý a sobecký smrtelník," povzdechl si. „Stydím se říci, že zatímco jsem oplakával smrt svých přátel, pociťoval jsem radost z toho, že stále ještě žiji. Já i tvoje matka a tvé sestry."

Vyprázdnil pohárek a zakryl si ústa, když mu Safar znovu nabídl.

„A Gubadan?“ zeptal se Safar.

„Mrtvý,“ odpověděl jeho otec. „Byl jedním z prvních. Démoni mají čmuchaly na čaroděje, víš. Gubadan sice žádné velké magické schopnosti neměl, ale k tomu, aby ho našli, to stačilo.“

Dotknul se Safarovy ruky, zkoumavě, jakoby se divil, že jeho syn není duch. „Je moc dobře, že jsi tu nebyl, synku. Všichni jsme slyšeli, jaký velký čaroděj se z tebe stal. Tebe by našli okamžitě.“

„Divím se, že vůbec někoho nechali na živu, otče Timuro,“ řekla Leiria. „Za to musíme děkovat bohům.“

„Ne bohům,“ řekl Khadži, „ale lidskému zrádci. Avšak nedlužíme mu své díky, ale všechna prokletí, co známe.“

Safarovy oči se zúžily. „On je vedl člověk?“

„Nevedl je doslova,“ odpověděl jeho otec. „I když jeho radám naslouchají s velkou úctou. Říká se, že má tento člověk mezi démony mocné přátele. Někteří dokonce tvrdí, že mu naslouchá sám korunní princ Luka.“

„Kdo je ten člověk?“ naléhal Safar. „Znám ho? Znám jeho jméno?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Khadži. „On tě určitě zná.“

Když jméno vyslovil, Safar poskočil, jako by dostal žihadlo.

Kalasariz vyšel z Chrámu Felakie do teplého slunečného dne. Bylo pozdní odpoledne a atmosféra v chrámu, který přeměnil na své sídlo, byla najednou stísněná. Nechal tedy svého písaře dokončit zprávu pro prince Luku a vykročil ven, aby se trochu provětral.

Byl to den ostrých barev a dlouhých stínů. Slunko bylo oslnivě zlaté, mraky čistě stříbrné, jezero a nebe jasně modré. Nabral do plic vzduch, jenž byl prosycen vůní květů. Vydechl a vychutnával ovocnou chuť vzduchu. Z malého háje u lesa se ozýval zpěv několika ptáků. Písnička Kalasarizovi vyčarovala úsměv na rtech.

Další nádherný den v Kyranie, pomyslel si. Tak odlišný od rušných, zakouřených dnů ve Walárii. Kalasariz, který strávil celý svůj život tím, že se snažil vylučovat překvapení, byl udiven, jak se jeho život změnil. Vlastně se obrátil na ruby, pomyslel si. Jediné, co jej nepřekvapovalo, bylo, že se mu podařilo dopadnout na nohy, když začalo velké vysypávání. Kalasariz byl hbitý mistr rovnováhy. To by řekli dokonce i jeho nepřátelé. Ušklíbl se *-hlavně* jeho nepřátelé!

K slavnostní písni v háji se přidal další pták. Píseň byla docela podmanivá.

Kalasariz se nechal svýma nohama donést k jezeru, aby ten koncert mohl vychutnat z větší blízkosti.

Pomyslel si, že všechno bylo poněkud... vystresované... když se král Protarus objevil před branami Walárie. Ačkoliv ne překvapivé. Kalasariz odmítal přijmout takové vyjádření pocitů po celé ty dlouhé měsíce, kdy všude kolem něj vládla panika. On byl klidný. Stál pevně na nohou. Připravil svůj plán. A dal se do díla.

Byl poněkud... vyděšený? Ne, ne. Příliš silné slovo. Snad zklamaný. Ano, byl zklamaný, když jeho pečlivě sestavený plán přidat se k Protarusovi nevyšel. Jeho tajné zprávy a zfalšované svazky dokazující jeho přátelství se Safarem Timurou nenalezly u krále Protaruse vnímavého přijetí. Zprvu byl... podrážděn. Ne rozzloben, ale podrážděn. Kalasariz podezřívavost obdivoval. Je to nástroj, bez kterého se žádný dobrý vládce neobejde. Avšak podle jeho názoru byla Protarusova podezřívavost nerozumná. Co na tom, kdyby bylo v Kalasarizových zprávách pár lží? Upřímně hodlal ze své strany obchod dodržet. Nepostaral se snad, aby jisté brány zůstaly v pravý čas nestřežené? Nevydal snad Didiho a Umurhana, tak jak slíbil? A nepřísahal snad dlouhou a věrnou službu svému novému králi?

Kalasarize silně ranilo, že Protarus neviděl, jakým cenným spojencem pro něj mohl být. Dobří zvědové se těžko shánějí. A Kalasariz, který nikterak neztrácel čas s takovými věcmi, jako je falešná skromnost, věděl, že je ze všech nejlepších.

Nejpádňějším důkazem toho byli jeho zvědové na Protarusově dvoře. Včas jej varovali, že ho král hodlá zradit, takže alespoň vyvázl holým životem.

Kalasarizovi připadalo zábavné, že se pro něj králova zrada nakonec stala požehnáním. No, kdyby se byl přidal ke králi, nebyl by tady v Kyranie, v tak skvělém postavení na vítězné straně. Co na tom, že to jsou démoni? Alespoň měli cosi, co Kalasariz chápal jako osvícený postoj k lidským schopnostem. Luka viděl Kalasarizův potenciál okamžitě. Stejně jako lord Fari. Samozřejmě, že by si ho pravděpodobně oba cenili méně, ale více by ho obdivovali, kdyby věděli, že s každým z nich uzavřel samostatnou dohodu.

Zastavil se na okraji háje. Ptáci přerušili svůj koncert a odletěli hlouběji do stínu. Tam se usadili na

starém ořechovníku, s větvemi praskajícími pod úrodou a znovu spustili. Byla to sladká hudba, velmi sladká. Musím se podívat, jací ptáci to jsou, pomyslel si Kalasariz. Potom zničehonic spatřil výjev, jak mu jeden z ptáků skáče na prst. Ve své vidině odnesl ptáka pryč a dal jej do klece, kde mu zpíval celou noc.

Navnazen touto vidinou pokračoval za ptáky hlouběji do lesa.

Kalasariz si nenamlouval, že bude před Protarusem v bezpečí kdekoliv na walárijské straně Božího předělu. Dokonce i kdyby našel vhodné místo, neměl žádný zájem trávit své dny jako muž bez vlivu, bez mocí, schovávat se a uhýbat postranními uličkami. Proto se rozhodl přejít hory a zjistit, jaký život by jej mohl čekat v Kaspanu. Měl v tomto městě dobře postavené zvědy, což bylo pro začátek dokonce lepší než tučný měšec klenotů, který si vzal, když prchal.

Byly to vzrušující dny, pomyslel si s hrdostí, kterou takovým nebezpečným dobám dává vzdálenost a úspěch. Převlečen za kupce si pronajal místo v karavaně do Kaspanu. S touto karavanou překročil hory v Kyranie a s velkým zájmem si povšiml bohatství tohoto údolí. Dokonce si i koupil vybranou soupravu pohárů na víno od Khadžiho Timury a pobaveně pozoroval, jak se na něj stařík a jeho žena usmívali a povídali si s ním, když mu poháry balili do plstě a opatrně je ukládali do vyřezávané skříňky na cestu. Málem se nahlas rozesmál, když se staří manželé vychloubali, že jejich syn, Safar Timura, je velký učenec a přítel Iraje Protaruse.

Pamatoval si na ten hovor, jako by to bylo včera. „Možná jste o něm slyšel?“ zeptal se Khadži. „O Safaru Timurovi?“ odpověděl Kalasariz. „Ne, je mi líto, neměl jsem tu čest.“

„Ne, já myslím o Irajovi Protarusovi,“ opravil ho Khadži. „To zajisté ano,“ řekl Kalasariz. „Kdo by neslyšel o králi Protarusovi a jeho slavných vítězstvích?“

Myrna se ostýchavě zeptala: „Povídá se, že je krutý. Je to pravda?“

„Ale kdež, dobrá žena. Je to ten nejhloupější král ze všech. Ano, samozřejmě, že mnoho lidí padlo. Ale tak je tomu v každé válce. Ne, je to skvělý král, tenhle Protarus. A je prospěšný i pro obchod.“

Bylo vidět, že Myrně spadl kámen ze srdce. „To ráda slyším. Nějaký čas tady žil, víte. Byl to *hodný* hoch. Trochu divoký a umíněný, to ano. Ale *hodný*. Jeho matka by na něj byla pyšná, nechť bohové žehnají její duši.“

Kalasariz se při té vzpomínce uchichtl. Pohlédl vzhůru a všiml si, že se ptáci přemístili, ale pouze na nižší větvi. Přemítal, jaký druh ořechovníku by to mohl být. Skořicovník, možná?

Sotva se v Kaspanu usadil - obeznámil své zvědy s ryzostí Kalasarizova zlata - udeřili démoni.

Opět se zase jednou nacházel v obklíčeném městě, kde všude kolem zavládla hysterie. Držel se však při zemi a svým zvědům nařídil, aby udělali to samé. Jakmile démoni město zabrali, zase hlavu vystrčil. Démoni se pustili do obvyklého zabíjení. Když však usoudili, že byli lidé poučeni - a poučení bylo dostatečné - ustavili vládu, aby město spravovala. Byli to samí nižší byrokrati - takoví, kteří vykonávají většinu práce a nevšímají si moc, kdo, nebo co momentálně sedí na trůně. Mezi nimi byli i Kalasarizovi zvědové.

Jakmile Kalasariz věděl, jak se věci mají, oslovil Luku a Fariho - samozřejmě jednotlivě. Měl toho mnoho, co mohl nabídnout. Nejcennější ze všech byla Kyrania. Klíč, který odemykal bránu k Protarusovu království.

Zastavil se pod stromem. Ptáci byli přímo nad ním, ale teď mlčeli.

A tak jsem tady, pomyslel si, a užívám si své odměny. První z těch mnoha dalších a větších odměn, které ještě přijdou.

Ptáci zatřepetali křídly, což upoutalo jeho pozornost. Všiml si jednoho určitého ptáka. Byl jasně zelený, zatímco ostatní byli šedavě hnědé barvy, a vypadal, jako by měl na prsou velkou červenou skvrnu. Byl to baculatý ptáček. Nádherný.

Kalasariz si vzpomněl, že maso zpěvných ptáků je prý ze všeho nejlepší. Říkalo se, že čím sladší písnička, tím sladší maso.

Podíval se na strom pořádně. Teď si byl jist, že to byl skořicovník. Ach, pomyslel si, zpěvný pták krmený skořicí. To musí být pochoutka!

Kalasariz nastavil prst. „Pojď dolů, pojď, ty můj krásný ptáčku,“ volal. „Sestup ke mně. Mám pro tebe dobrůtku.“

Byl lehce udiven, když pták seskočil z větve a usadil se na jeho nataženém prstu. Řekl to z legrace - vzpomněl si na vizi. Teď však viděl, že se ta vidina hodlá proměnit v jeho večeři.

„Zazpívej mi, ptáčku,“ cukroval. „Zazpívej Kalasarizovi. Zazpívej tak sladce, jak dovedeš, můj krasavče. A já ti pak zakroutím krčkem a dám si tě k večeři.“

K jeho velké radosti pták otevřel zobák, jako by chtěl zazpívat.

„Drž hubu, drž hubu, drrrř hubu!“ řekl pták.

Kalasarizovi spadla čelist. „Cože? Co jsi to říkal?“

„Říkal jsem drž hubu, Gandarí,“ ozval se znovu pták. „Já ho viděl první. Mně je jedno, jestli páchne jako démon. Je to člověk. Podívej se sám, ty hlupáku!“

Je to sen, pomyslel si Kalasariz. Usnul jsem v chrámu a měl jsem sen, že jsem na procházce. A teď se mi zdá, že se mnou tenhle pták mluví. Zvedl ruku a prohlédl si červenou skvrnu na ptákově hrudi. Jak podivné, pomyslel si. Má tvar želvy.

Náhle mu pták do prstu zaryl své ostré drápy.

Kalasariz ječel a snažil se stvoření setřást.

„Jdi pryč, jdi pryč!“ křičel.

Ale pták své drápy zatnul ještě hlouběji, až zaskřípěly o kost.

Ječící Kalasariz sebou mrskal, jak se snažil ptáka ze své poraněné ruky setřást.

„Nech toho, ty hloupý člověče!“ křikl pták na Kalasarize. „Ublížuješ mi.“

Potom se pták proměnil v malou supící nestvůru s dlouhými ostrými zuby. Skočila Kalasarizovi na obličej a drápy mu sevřela tváře. Potom ho kousla do nosu.

Kalasariz zkoprněl. Cítil bolest, cítil, jak se ta nestvůra drží jeho tváře, cítil krev, která mu stékala do pusy, ale nemohl se pohnout. Nemohl ani cuknout tvář, natož potom vydat nějaký zvuk.

Zaslechl kroky a uviděl, jak zpoza stromu vyskočila nějaká postava.

Kalasariz, člověk, který odmítal poznat pouhé překvapení, natož potom holou hrůzu, zažíval obojí.

„Raději bys ho měl pustit,“ řekl Safar. „Zakrvácíš si šaty. Víš, že to nesnášíš.“

Gandara Kalasarize pustil a hupnul na zem. Malý služebník si prohlížel svůj krví potřísněný obleček.

„Podívej se, cos proved,“ obořil se na Kalasarize. „Kdybys zůstal v klidu, tak jak jsi měl, bylo by to jenom malé štípnutí a téměř žádná krev.“

Kalasariz, úplně omráčený, stejně jako očarovaný, ze sebe vytlačil jen přiškrcené zasípání. Viděl, jak Safar vytáhl kamennou sošku ve tvaru želvy.

„Nechceš se jít očistit?“ vybídl Safar Gandaru. „Své pamlsky dostaneš později.“

Jaký hodný pán,“ medii si Gandara. Jaký laskavý pán.“

Vyskočil na kámen a scvrknul se do takové velikosti, aby se do něj vešel. Zaváhal, zjevně nejistý. „Nezapomeneš, že ne? Myslím ty sladkosti.“

„Nezapomenu,“ ujistil ho Safar.

„Slibuješ?“

Safar si povzdechl. „Slibuji,“ řekl, jak nejtrpělivěji dovedl.

Gandara zavýskl radostí. „Pozor, Gandarí! Jdu!“

A zmizel v kameni.

Safar odložil sošku a přistoupil ke Kalasarizovi. Prohlédl si ho odshora dolů. Zvědmistr pocítil další šok, když spatřil modré Safarovy oči - modré jako ta obloha, modré jako to chladné jezero, které ještě před pár minutami obdivoval.

„Hádám, že se divíš, proč jsi stále ještě naživu?“ řekl Safar tak jemně, že to bylo děsivé.

K tomu Kalasariz ještě nedošel, ale jakmile se o tom Safar zmínil, jeho mysl poskočila. Reakce byla tak silná, že si mírné zachvění našlo cestu jeho zcepeněným tělem.

„Výborně,“ řekl Safar. „Vidím ti to na očích. Teď, když jsi došel až takhle daleko, musíš být dostatečně moudrý na to, abys znal odpověď. Nemám pravdu?“

Kalasariz vydal přiškrcený zvuk.

Safar vypadal znechuceně. Louskl prsty a Kalasariz náhle zase mohl mluvit. Ačkoliv nehybný byl stále jako socha.

„Díky bohu, že jste přišel, Safare!“ blekotal Kalasariz. „Přišel jste právě včas, aby-“

Safar znovu louskl prsty a uvrhl jej zpátky do němoty.

„Neobtěžuj se lhaním. Mluvil jsem se svým otcem. Víím, co se tady děje. A víím, že jsi za to zodpovědný, Kalasarizi.“

Naklonil se blíž s tváří jen pár palců od Kalasarizovy. „Jen ve tvém zájmu doufám, že jsem to řekl dost jasně.“

Kalasariz se dusil odpovědí, která mu stoupala hrdlem. Další lousknutí prstem a vyrazila.

„Ano! Velmi jasně!“

„Rozhodnu se, jestli tě nechám naživu, *potom* co nám pomůžeš s démony. Kolik toho z tebe

zůstane, aby to mohlo užívat života, je výhradně na tobě."

Část Kalasarizovy Istivosti se vrátila a s ní i jeho smělost.

Přesto při svém prvním pokusu klopýtl. „Mohu udělat víc, než jen zbavit Kyranii démonů, ako - chci říci, příteli."

Safar vypadal pobaveně. „Málem jsi mě nazval akolytou, že ano? Je podivné, jak se vše změnilo, nemám pravdu? Z velkého je malý." Ukázal ke Kalasarizovi. „Z malého je velký." Dotknul se své hrudi.

Kalasariz se vzpamatoval ze svého omylu. Smál se tím svým starým, nepatrným úsměvem.

„Ano, je to podivné, lorde Timuro, ale nevidíte snad, jak snadno tyto změny přijímám? Váš nový titul mi jde na rty velmi dobře, pane. Nutno dodat, že se k vám velmi hodí."

Safar se ušklíbl. „Jsi dobrý, Kalasarizi. To musím přiznat."

Zvědmistr vyplnil mezeru. „Dost dobrý na to, lorde Timuro, abych měl pro vašeho krále obrovskou cenu. Znáám dobře démonský dvůr. Znáám krále Manaciu, prince Luku a jejich Velkého vezíra, lorda Fariho. Znáám jejich slabosti, kterých je mnoho, a také další důležité věci.

Král Protarus by se na vás velmi hněval, kdyby se se mnou něco stalo a on by přišel o takovou skvělou příležitost."

„Ach ano, je zcela jisté, že by Protarus chtěl všechny tyto věci slyšet. Raději z tvých živých rtů než z nějaké suché zprávy, kterou bych sepsal po tom, co bych z tebe informace mučením vytáhl.

Ale něco si uvědom, Kalasarizi. Král a já jsme přátelé. Blízcí přátelé. Kdybych tě zabil, šel bych za ním a přiznal svoji chybu. Potom bych se vymluvil slovy: 'Já jsem si prostě nemohl pomoci, Iraji!'"

Zastavil se a zmrazil Kalasarize svým ledabylým úsměvem. „V soukromí mu tykám a říkám mu Iraji, víš. A on mi říká Safare. Tak jako když jsme byli chlapci a hráli jsme si spolu."

Poté pokračoval: „Nícméně, řekl bych: 'Nemohl jsem si pomoci, Iraji! Náhle jsem k němu pocítil velkou nenávist. Chtěl jsem, aby za své zločiny proti mně a mé rodině zaplatil krví.' Potom bych svěsil hlavu a nahlas bych se podívoval, jestli moje chyba byla tak velká, aby nás kvůli ní vítězství mohlo stát mnoho životů navíc.

A víš, co by mi odpověděl?" Safar promluvil hlubokým hlasem jako Protarus: „'Asi to nešlo jinak, Safare. Na tvém místě bych udělal to samé. Když volá krev, musí se odpovědět. Pojd' příteli. Pošleme pro ženy a silné pití. Budeme truchlit pro tvoji chybu, tak jak by to měli udělat správní muži. Opijeme se spolu a budeme se bavit až do rána.'"

Kalasarizův žaludek vzplál, jako by do něj natekla láva.

Safara jeho neklid rozesmál.

„Už vidíš, jak to s tebou je?" řekl Kalasarizovi. „Chápeš svoji pozici?"

„Ano, lorde Timuro," odpověděl Kalasariz, stěží ovládaje svůj roztřesený hlas. „Chápu to velmi dobře."

Z lesa zaslechl nějaké zašustění a za Safarem se objevilo několik vojáků. Měli uniformy Protarusových mužů.

Potom si všiml, že voják, který skupinu vedl, byl nápadně pohledný.

Ne... krásný! A byla to žena, ne muž.

Přistoupila k Safarovi. „To bylo výtečně provedeno, lorde Timuro."

Ale její hlas byl tichý a způsob, kterým mluvila, naznačoval, že jej v soukromí nazývala jinými milujícími jmény.

Pohlédla na Safara takovýma zamilovanýma očima, že pronikly Kalasarizovou otupělostí a zažehly jeho Istivost.

Milující ženy mohou být velmi nebezpečné, pomyslel si.

Jak pro nepřítele muže, kterému patří její oddanost.

Tak pro muže samotného.

Kalasariz zvedl svůj pohár k přípitku. „Moji přátelé, tato noc je jen dalším důkazem - jakkoliv nepatrným - velikosti vize krále Manaciy o sjednoceném Esmíru."

Rozhlédl se po místě konání hostiny pod širým nebem. Hrubé prkenné stoly byly rozmístěny na čerstvě posekaném trávníku. Na stolech byly navršeny obrovské hory jídla se džbány silného kyranského vína uprostřed. Démoni, tucty démonů, seděli u stolů a upřeně ho pozorovali svými žlutými očima, poháry netrpělivě zvednuté v očekávání konce jeho přípitku.

„Dokonce i tady, v daleké Kyranii," pokračoval, „sedí člověk uprostřed svých démonských bratří, pije a hoduje. Rovný mezi rovnými. Smrtelník-"

„Hej, ukonči ten zatracený přípitek, Kalasarizi!“ zavrčel mohutný démon, co seděl vedle něj. „Mám žízeň!“

„Ano, tak, eh,“ pochleboval Kalasariz, „eh - na krále Manaciu! Necht' dlouho vládne.“

Démoni souhlasně vykřikli, obrátili do sebe své víno a otočili se zpět ke stolům. Plnili si kalichy a cpali si kouřící jídlo do tlam.

Kalasariz si nervózně nalil víno do poháru a jedním velkým hltém ho do sebe obrátil. Pod jeho oblekem - těsně u jeho kůže - byla schována kamenná soška, tak zahřátá očekáváním, že byla téměř horká. Občas dokonce i docela jasně slyšel, jak Gandara vztekle syčí na svého bratra: „Drž hubu, drž hubu.“ Kalasariz byl varován, že jakýkoliv podezřelý čin přivolá služebníka ven, aby ho potrestal.

Mezi stoly procházeli lidští otroci s hlavami nízko a podnosy vysoko. Přecházeli od démona k démonovi, aby nabízeli další lahůdky. Démoni jedli hladově, jako by z nich jídlo, které Kalasariz na tuto spontánní hostinu dodal ze svého, dělalo ještě žravější tvory, než byli.

„Bude si pán přát ještě víno?“ zamumlal hlas u jeho lokte? Byl to Safar, oblečený jako otrok se džbánkem v ruce. Ostatní lidé na hostině, kteří se vydávali za otroky, čekali na znamení k útoku.

„Ano, prosím,“ řekl Kalasariz a nabídl svůj pohár. Byl mu naplněn a Safar se zase pokorně sklonil a ustoupil dozadu.

„Proč jsi na něj tak milý?“ zeptal se démon jménem Quan. „Jsi snad opilý?“

„Ne, nejsem opilý,“ hájil se Kalasariz.

„To je asi tvůj problém,“ mávl rukou Quan. „Jsi roztržitý z nízké hladiny lihoviny v těle. Proto kazíš naše otroky, namísto abys jim uštědřil pořádnou ránu, za to, že se ptají, než aby předvíдали.“

Tvůj pohár byl prázdný. Měl ho naplnit.“

Quan se otočil k Safarovi. „Udělej to mně, ty malý lidský červe, a ukousnu ti hlavu.“

„Ano, velebnosti,“ pokyvoval Safar hlavou. „Děkuji vám, velebnosti.“

Quan se otočil zpět ke Kalasarizovi. „Vidíš? Takhle se to dělá!“

„Budu si to pamatovat, Quane,“ odpověděl Kalasariz. „Je to dobrá rada.“

Krásná dívka - Leiria v přestrojení - prošla kolem jeho stolu s tácem pečených kabobů. Voněly tak lahodně, že Kalasariz téměř zapomněl, v jakém nebezpečí se ocitá. Když se přibližovala a horký tuk na kabobech prskal a praskal, ústa se mu naplnila slinami.

Natáhl ruku, aby si vzal jednu jehlici, když ho mýjela. Safar mezi ně vstoupil a dělal, že dolévá víno.

„Nejez kaboby,“ zašeptal, načež se stáhl.

Kalasarizovi náhle vyschlo v ústech, když si pomyslel, co právě málem udělal.

Vedle něj si s gustem pochutnával Quan. „Tohle je vynikající, Kalasarizi. Měl bys to ochutnat!“

Zamával Kalasarizovi před nosem jehlicí s pikantním masem. Magicky umocněná, lahodná vůně byla tak silná, že se málem zapomněl. Stáhl ruku právě včas.

„Škoda, že nemůžu,“ posteskl si zachmuřeně. „Voní to nádherně, ale já tento měsíc nesmím jíst skopové. Z náboženských důvodů, chápeš.“

Všichni démoni na hostině hltali kaboby, mlaskali, otírali si brady a křičeli na otroky, aby nosili další.

„To je hlavní problém s náboženstvím,“ řekl Quan s jistou mírou soucitu. „Vždycky zakazuje tohle nebo tamto. Je v něm tolik zákazů, že ubohý zloduch neví, co má dělat.“

Stáhl zbytek masa z jehlice a strčil si jej do tlamy. Usilovně žvýkal, potom polkl a po tváři se mu rozlil výraz nefalšovaného blaha.

„Víš, co bych udělal jako první, kdybych byl král?“

„Co?“ zeptal se Kalasariz.

„Zrušil bych náboženství. Prostě bych ho zavrhl. Založil bych své vlastní náboženství. A první, co bych udělal, by bylo, že bych všechny zákazy postavil na hlavu. Všechno, co bylo zakázané, by bylo povinné. A všechno, co bylo povinné, by šlo před královskou radu, aby to pořádně prozkoumala.“

Přátelsky Kalasarize šťouchl pařátem.

„Vsadím se, že bych byl pěkně oblíben. Nejoblíbenější král v ději-“

A Quan zmlknul, jeho oči náhle zesklivatěly a on padl před sebe.

Kalasariz ucukl rukou, když Quanova hlava dopadla celou svou vahou na stůl.

Náhle bylo slyšet plno podobných zvuků, jak hlavy démonů bouchaly o dřevo. Potom nastalo ticho.

Kalasariz se rozhlédl kolem a všiml si, že démonské strážce zpozorovaly, že se něco děje, a běžely k nim.

Leiria spustila válečný pokřik, strhla ze sebe šaty, aby ukázala brnění pod nimi. Tasila svůj meč a vyrazila proti strážím.

Ozvaly se další výkřiky, když se Safarovi vojáci odhalili a vrhli se do bitky.

Byla to rychlá, krvavá práce. Dříve, než se Kalasariz nadál, všichni démoni, až na tři, byli mrtví. A Leiria, spolu se svým púltuctem lidských vojáků, dovedla vše ke zdárnému konci.

Safar shodil Quanovu mrtvolu ze židle a posadil se na ni. Rukávem očistil pohár a nalil si víno.

„Nebudu tě žádat o přípitek, Kalasarizi. Tvůj přítel měl pravdu.“ Ukázal na skleslého démona na zemi. „Máš příliš dlouhý dech.“

A Safar víno vypil.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Předehra k bitvě

Safar vysypal kamennou sošku ze svého váčku. Poplácal ji a dlouze ji pohladil, jako když se dítě mazlí s kočkou. Naklonil se a zašeptal: „Teď se chovej slušně. Jsme ve společnosti krále.“

Stále hladě sošku, přistoupil k Irajovi, který v hlubokém zamyšlení civěl na obraz.

Byli v Alisarrianově jeskyni a světlo loučí se odráželo o průhledné stěny. Obraz, nad kterým Iraj rozjímal, byl obraz Dobývatele v jeho heroickém postoji.

„Stále si připadám jako chlapec,“ zašeptal Iraj k Safarovi. Potom se otočil se zkřiveným úsměvem v tváři. „Když jsme tu byli poprvé, schovával jsem se před svým strýcem a jeho společníkem. Jak se ukázalo, ani jeden z nich nebyl nic víc než mizerný vojevůdce. Ale v té chvíli mi to připadalo, jako že musím překonat největší problém na světě.“

Ukázal na heroickou postavu Alisarriana, který měl Irajovy zlaté vlasy, ale Safarovy modré oči. „Když jsem to uviděl - z nějakého nevysvětlitelného důvodu - se mi můj sen, stát se vládcem celého Esmíru, nezdál být tak nedosažitelný.“ Pokrčil rameny. „Chci tím říct, že jsem si myslel, že stačí jen přemoci mého strýce a celý Esmír pak praskne jako vejce. Tak snadné mi to připadalo.“

Teď ten obraz vidím jinak. Vidím muže, jehož úspěchy skutečně obdivuji. Zatím jsem měl na sobě méně bot a bojoval v méně bitvách. Je těžké udržet si jen to, co jsem dobyl, natož pak dobýt víc.“

„Jsem si jist, že Alisarrian měl o sobě podobné pochybnosti, možná, že i větší. Koneckonců, neměl žádného velkého Dobývatele, kterého by mohl následovat. Ty víš, že je to možné, protože už to dokázal někdo před tebou. On tuto výhodu neměl.“

„A démoni,“ poznamenal Iraj, který mírně ožil. „také se musel postavit démonům.“

„Přesně tak,“ souhlasil Safar. „Nejen to, ale žádný lidský král nikdy neporazil démonskou armádu. Ty víš, že i to je možné, díky Alisarrianovi.“

Iraj se znovu zamračil. „Až na to, že Alisarrian nebyl jenom velký vojevůdce, ale také mocný čaroděj. Já jsem jenom na válčení. O magii nevím nic.“

„Máš přece mě.“

„To mi občas dělá starost,“ přiznal Iraj. „Co kdybych tě neměl?“

„To je nesmysl. Zjevně rozhodly cesty osudu a svedly nás dohromady. Proč by sis měl dělat starost s něčím, co se nikdy nemohlo stát?“

„Ano.“ Irajovy oči se zaleskly. „Ale co kdyby ses mě rozhodl opustit?“

Safar zafuněl. „To je směšné. Proč bych to dělal? Pro peníze? To tys mě učinil bohatým. Abych byl bohatší? Peníze pro mě nic neznamenají. Co dalšího?“

Moc? Já, který mám větší moc než jiní? Dobře víš, že takové touhy nemám.“

Iraj pookřál. Nebezpečný lesk z jeho očí zmizel. „To je pravda,“ řekl. „Nemáš k moci dokonce ani žádnou úctu. Jak ti stále připomínám, příteli, když svému královskému druhovi děláš takové potíže.“

Safar se zazubil. „Já vím, že jsi člověk. Viděl jsem bratry Ubeky, jak do tebe tloučou jako do chrámového bubnu.“

Iraj se ušklíbl. „Tenkrát jsem si myslel, *počkejte, až budu králem. Setnu vám ty vaše malinké hlavy.* A teď, když jím jsem, nepřipadá mi to tak důležité.“

Safar vybuchl smíchy. „Dokážeš si představit jejich výraz, kdybys k nim teď přišel a ...“ Zbytek se ztratil ve smíchu. Iraj se také rozesmál a jeskyně zvonila pobavením obou přátel. Ale mělo to podivný podtón a trvalo příliš dlouho. Byl to takový ten těžko ovladatelný smích, který lidi popadá, když před nimi stojí obávaný úkol.

Když ustal, skončil náhle. Oba mladíci se celí rozpačití vyhýbali očím toho druhého.

„Raději bychom měli začít,“ připomněl slabým hlasem Safar.

Iraj přikývl. „Ano, to bychom měli.“ „Posaď se tam,“ nařídil Safar a ukázal k místu na okraji zašlého pentagramu namalovaného na podlaze jeskyně. Iraj učinil, jak mu bylo řečeno, a Safar usedl naproti němu. Uvnitř pentagramu bylo množství starobylých magických symbolů, takových, které jej kdysi mátl. Některým nerozuměl ani nyní, ale denně se z Asperovy knihy učil víc a víc.

Safar položil želvu na jeden z těchto symbolů. Kámen začal žhnout, ale velmi slabě. „To je kometa.“

Potom přesunul želvu na jiný symbol. Soška se rozežhnula trochu jasněji.

„To je démonský měsíc.“ Posunul sošku do bodu mezi nimi. „To jsme my. Tedy přibližně. Skutečná nebeská tělesa se právě teď k sobě přibližují. Vlastně bychom měli velmi brzy spatřit démonský měsíc.“

Iraj obdivně potřásl hlavou. „To něco znamená. Safare,“ řekl a znělo to, jako kdyby chlapec sledoval cirkusové představení. „Opravdu něco.“

Safarův výraz zůstával nehybný. Nemohl si pomoci, ale musel hrát mistra účinkujícího s kamennou tvář. Mimoto si všiml, že nijak neškodilo, když Irajův obdiv k jeho magickým schopnostem udržoval naplněný po okraj.

„Až budu říkat zaklínadlo, musíš sedět naprosto nehybně. Nic nedělat, nic neříkat. Uvidíš mě tady vedle sebe. Ale já nebudu ve svém těle.“

Pokynul směrem k ústí jeskyně. „Můj duch bude někde pryč.“ Ukázal na kamennou sošku. „Nespouštěj z ní oči a uvidíš všechno, co uvidí můj duch.“

Iraj se ošil. „Neuvěřitelné,“ vydechl.

„Jsi připravený?“ zeptal se Safar.

Iraj si olízl rty a přikývl. Safar hodil na zem hrstku skleněných kuliček. Iraj zalapal po dechu. Nahoru se linuly kroutící se sloupce hustého kouře všech možných barev, všechny prostoupené lehkými částčkami, které v mracích poletovaly nahoru a dolů.

Bylo to něco, co ve skutečnosti nebylo vůbec zapotřebí, ale od Methydie se Safar naučil vždy sehrát dobré představení.

Nadechl se. Stále více zhluboka nasával vzduch, jako by měl plíce obra. Sloupce kouře, které se ovíjely jeden kolem druhého jako stuh, se stahovaly do jeho úst, taženy proudícím vzduchem.

Potom vydechl. Znělo to, jako by prudký vítr svištěl úzkým otvorem. Tenké stuh, kouře, nyní pevně spředené do mlžného lana, vystřelily ven a rozprskly se nad kamennou soškou jako vodopád.

Safarovy zraky se zamžily a on vše viděl jako ve snu. Viděl, že Iraj vypadá překvapeně a pusou má otevřenou dokořán. Viděl Gandaru, předmět králova údivu, který vyskočil z kamene, posadil se na něj a švitořil. Slyšel Gandaru, jak jednou vyjekl své „drž hubu!“ Potom vyskočil a sklápěl čelisti, když Iraje uviděl.

Ze zad malého služebníka náhle vyrazila křídla - velká křídla z chmýří, perleťově bílá jako sněžní motýli, kteří se objevují brzy na jaře. Gandara napřáhl pařát. Protahoval se, protahoval se dál, dosahoval neuvěřitelně daleko - dál a dál, až překonal vzdálenost mezi služebníkem a pánem.

Safar zvedl svoji vlastní ruku. Z jeho těla se vynořil přízračný obraz této ruky.

Jeho duchovní já uchopilo Gandarův spár. Potom už letěl, proletěl kamenem hory a vylétl do vzduchu. Gandarovu přítomnost nijak nevnímal. Bylo to, jako by letěl sám Safar, stoupal vzduchem, pohyboval pažemi, aby svůj let srovnal.

Letěl na sever, přes nejvyšší vrcholky Nevěsty a šesti panen. Hluboko pod ním uviděl chlapce, jak vede stádo koz na pastvu. Přelétl nad posledním vrcholem tak nízko, že měl nutkání zkusit, jestli jeho přízračná ruka může rozhrnout sněh. Snášel se dolů nad horskými svahy, potom chytil teplý vítr a vznesl se nad obrovskou severní poušť.

Husté mraky nad ním pluly pod modrou oblohou. Pod ním bílý pouštní písek, lesknoucí se ve slunečním svitu. V dáli nekonečný horizont.

Safar pohnul pažemi a vzlétl nahoru do oblak. Nabral vítr a přelétl pod nimi, zamířil k tenké modré čáře označující místo, kde se obloha a zem střetaly.

Letěl tak nějaký čas, až doplachtěl k místu, kde se z kamenitého povrchu země tyčily dvě skály. Byly po všech stranách holé a každá se zdála být z jednoho kusu kamene vysokého sto stop. Byly tak veliké, že to vypadalo, že jsou blízko u sebe, ale když Safar dolétl nad ně, viděl, že byly necelé půl míle od sebe.

Letěl dál, směrem ke stále prázdnému obzoru. Když armádu spatřil poprvé, nevěděl, na co se dívá. Vynořila se jako dlouhá špinavá šmouha, zvedající se z okraje horizontu. Za touto šmouhou viděl pruh sytě černé. Čím více se blížil, tím více se pruh rozšiřoval, ale šednul jako uhl na skice. Pomalu se pruh rozdělil do postav. A potom se z postav stali vojáci. Démonští vojáci.

Safar nad nimi prosvištěl a jeho přízračné srdce zabušilo o jeho přízračná žebra.

Celá pouštní planina se hemžila demony, kolosální zástup obrovských mravenců, proudících na jih, směrem k Božímu předělu. Proudili pod ním, široké řady démonských vojáků, vedeni hustým

lesem oštěpů jízdy. Stovky obrovských nákladních průvodů jely v jejich stopě, na křídle s nesmírnými stády zvířat, které jim dodávaly čerstvé jídlo a oře.

Trvalo děsivě dlouho doletět na konec démonské armády. Když tam byl, otočil se a letěl na začátek - hledal srdce této obrovské nestvůry.

Manaciu a jeho dvůr našel přímo za hlavními jednotkami jízdy. Démonský král si hověl v pohupujících se nosítkách, posazených na hřbetě nádherného bílého slona. Safar slona okamžitě poznal. Byl to ten samý, na kterém ve své dávné vizi viděl jet Iraje.

Pokradmu přiletěl blíž. Manaciova obrovská hlava a čelisti právě začínaly být zřetelné, když Safar ucítil bodnutí magie. Bylo to jako proběhnout nahý rojem včel.

Safar vystřelil vzhůru, stoupal tak rychle, jak jen dovedl, načež bodavý vjem zmizel a on věděl, že je z Manaciova dosahu. Když se vzpamatoval, uvědomil si, že to byl jakýsi štít, či varovná síť, nebo obojí. Safar si ověřil nebezpečí a ulevilo se mu, když se ujistil, že Manacia jeho přítomnost nezaregistroval. Potom sebral odvahu a oblétl štít, aby zjistil jeho šířku a délku. Brzy mu byla zřejmá nejenom velikost, ale i to, že pokud se bude držet na jeho okraji, je v bezpečí.

V dálce zaslechl, jak někdo volá jeho jméno. „Safare... Safare...”

Díra se otevřela a on do ní padal, řítí se pořád dolů, skrze kouř a žár a potom *bum!* byl zpět v jeskyni, skrčený na kolenou a vyvrhával obsah svých útrob na podlahu.

Když skončil, Iraj navlhčil cíp svého pláště a podal mu jej, aby si otřel tvář, potom mu podal pohár přetékající silným brandy. Safar jej vypil jako vodu. Ještě jeden a jeho nervy se uklidnily.

„Myslel jsem, že jsem tě žádal, abys nic neříkal,” káral ho. „Mohl jsi mě zabít.”

Iraj vypadal překvapeně, potom lítostivě. „Promiň. Myslel jsem, že jsi zvracel ze všech těch démonů, které jsi viděl. Mně samotnému se málem udělalo zle.”

„Samozřejmě, že mě to pořádně vyděsilo, ale zle se mi udělalo z toho, jak mě to vtáhlo zpátky! Víím, že jsi můj pán a vládce a všechno možné, ale měj slitování, Iraji! Příště zůstaň v klidu.”

Zatímco Iraj svěsil hlavu a blekotal své omluvy, Safar se posilnil dalším pohárem na falešnou kuráž. Potom zvedl kamennou sošku, zašeptal slib odměny pro malé hodné služebníky a vrátil ji do svého vaku.

„Když jsem uviděl Manaciovu armádu, pomyslel jsem si, *tohle je beznadějně! Je nezastavitelná! Klidně si můžu jít vykopat hlubokou díru a zasypat se hlínou.*”

„Měl jsem podobné myšlenky, ale nevěděl jsem, jestli bych jí dokázal vykopat dost hlubokou.”

„V celé historii Esmíru neexistuje příklad toho, co nás čeká. Armádě takové velikosti se ještě nikdo nepostavil. A kdybychom se s ním střetli, neexistuje srovnání s žádnou bitvou, která se kdy odehrála.”

„Nestřetávejme se s ním,” řekl Safar. „To ti velmi důrazně radím.”

„Tvoji radu okamžitě zamítám. Jediný způsob, jak můžeme vyhrát, je, setkat se s ním tváří v tvář na bitevním poli.”

„Ale Iraji!” namítal Safar. „Nalij si do krve trochu víc brandy. A to pěkně rychle. Musíš zas nabýt smyslů.” „Já nežertuju,” odpověděl Iraj.

„Já víím, že ne. Proto taky žertuju *já!* Jinak bych se musel vyděsit k smrti. Takovou věc bys ani nevyslovil, kdybys to nemyslel vážně.

Občas mám pochyby o tvé normalnosti, příteli, ale o tvých schopnostech nikdy.”

„Potom, co jsem se přestal třást, mi došlo, že jestliže tak velká armáda ještě nikdy nebojovala, je také pravda, že takové velké armádě ještě nikdo nikdy *nevelel.*”

Safar pokývl. „Vím, co myslíš. Manacia by musel být nejen největším vojevůdcem všech dob, ale kromě toho také obrem mezi vojevůdci.”

„Schopný je dost. To mu neodepírám. Získal jsem velmi spolehlivé informace o jeho bitvách. Není to žádný hlupák. A má toho svého syna, Luku, který vede každý útok. Ničeho se nebojí - nebo to alespoň nedávají najevo - což je samo o sobě dost impozantní.

Lukovi démoni útočí tak zuřivě, tak profesionálně, že to nepříteli rovnou vyrve srdce. Několikrát již Manacia nemusel udělat vůbec nic a jenom si počkal.”

„Pak musíš vyřídit Luku.”

„Možná,” připustil Iraj. „Nevím. Teď myslím na tu velkou armádu. Tu musím porazit.”

„Za předpokladu, že přežijeme, Luku.”

„Neříkám, že s Lukou to bude snadné, ale musím to přeskočit. Vráťím se k tomu později. Jinak bych nemohl přemýšlet nad způsobem, jak vyřešit ten velký problém.”

„Napadá tě něco?” zeptal se Safar.

„Něco ano," odpověděl Iraj, „ale zatím je to velmi mlhavé. Zaprvé, musím proti němu použít jeho velikost. Za-druhé, musím ho zmenšit."

„Nezapomeň, že to nebudou jen démonští vojáci, se kterými se střetneme," připomněl Safar, „ale i démonská magie."

Irajův zadumaný pohled se proměnil v obavu. „No a co?" zeptal se. „Co jsi viděl... jestli je to správné slovo pro to, když se jeden čaroděj dívá na druhého?"

„Dost podobné. Jak velký problém pro tebe představuje jako vojevůdce, takový problémem je pro mě jako pro tvého Vrchního čaroděje.

Manacia je velmi silný. Možná silnější než já. Nemohu to říci jistě, protože v takových věcech nemám žádné zkušenosti. Nikdy jsem v bitvě nebojoval. Vždyť jsem jako kluk svedl víc pěstních soubojů než soubojů magie proti magii."

„U tvého prvního čarodějného souboje jsem byl," připomněl mu Iraj. „A shodou okolností to bylo proti démonům."

Safar už chtěl něco namítnout, ale Iraj jej mávnutím umlčel. „Neříkej mi, že to bylo jen štěstí. Samozřejmě, že jsi ho měl. Mám ho i já. Nejsem jen dobrý, ale mám štěstí. Stejně jako ty. A kdo má štěstí, vyhrává."

„Nechci se hádat," řekl Safar. „Velmi brzy poznáme, jestli máš pravdu."

„Ale ty už na Manaciu nějaké nápady máš, nemám pravdu?" zeptal se Iraj.

„Zatím jen jeden. A to tenhle: Manacia je možná čaroděj všech čarodějů, ale není to kouzelník."

Iraj na něj nechápavě pohlédl. „O čem to mluvíš?"

„O něčem, co jsem se naučil u cirkusu," odvětil Safar. „Kouř a zrcadla.

Umění Velkolepé iluze."

Zatímco armáda démonů pochodovala dál, lidé se připravovali na střetnutí s nimi.

Manacia postupoval pomalu. Velikost jeho vojsk, tak jak Iraj předvídal, jej činila těžkopádným a udržovala tempo pouštní želvy. Musel také udržovat obrovské zásobovací linie, táhnoucí se až do Kaspanu.

Lidé tento čas dobře využili. Opravovala se výstroj, kovali se koně a brousily se zbraně. Byl zahájen nový výcvik, ve kterém se kladl důraz na rychlost a bystré přemýšlení. Iraj nechtěl žádné odvážné útoky smrti. Proti Manaciově síle si nemohl dovolit žádné ztráty. Náklady byly odlehčeny; vezmou si jen to, co budou v poušti potřebovat. Zásoby budou také jen minimum potřebné k dosažení Manaciy.

Když prohrají, nebude návratu. Když vyhrají, můžou si od Manaciy vzít, co budou chtít.

Jak se tak připravovali, Irajovy úvahy se proměnily v plně rozvinuté plány. Zavedl novou taktiku a nechal vyrobit zvláštní vybavení.

Safar byl zabrán do podobných věcí. Měl jenom několik čarodějů, a ačkoliv vládli jen slabou magickou mocí, byli zkušení v bitvách. Řekli mu, co by mohl očekávat, a on se proti tomu vyzbrojil.

Safar dělal všechno tak prosté, jak jen to bylo možné. Vytvořil malé amulety a použil některé triky, které se naučil z Asperovy knihy, aby byly velmi silné. Čarodějové vyráběli tyto amulety ve velkém a rozdávali je mužům.

Obešel se bez potřeby velkého množství magických potřeb - namísto toho zrekvíroval několik těžkých válečných vozů, tažených trojspřežími. Do každého dal sudy s určitými oleji a předem namíchané prášky - další nápad, který si vypůjčil od Aspera.

Avšak to nejdůležitější, co Safar udělal, bylo, že se setkal se svým otcem.

V dílně jeho otce to bylo jako za starých časů. Pec vesele žhnula, jeho sestra Quetera stála u kruhu, matka míchala glazuru.

Myrna si určitě myslela to samé, protože řekla: „To je jako dřív, ve dnech sezóny karavan, Khadži. Milovala jsem ty chvíle. Všichni jsme společně dělali nádoby a talíře, jak nejrychleji jsme mohli, abychom je prodali karavaníkům."

Quetera povzdechla. „Naposledy to bylo, když jsem byla těhotná," řekla a zvedla ruce od boků. „Byla jsem *taková*hle. sotva jsem dosáhla na trn kola, a když se mi to podařilo, připomnělo mi to toho mého hrozného manžela, který mě do toho stavu přivedl."

„Jako bys na tom neměla svůj podíl," poznamenala Myrna.

Quetera se rozesmála. „Ach ano, užila jsem si, to je pravda, ale to on také. Tenkrát mi jen přišlo nespravedlivé, že ten zbytek jsem musela udělat sama. A stále mi to tak přijde."

Leiria, která byla Safarovi nablízku, dokonce i když navštěvoval svoji rodinu, se v koutku ošila.

„Jsem ráda, že jsem si vybrala svoji cestu a ne tu tvoji, Quetero. Vždy mi připadalo, že bojovat je méně bolestivé než rodit.“

„To také je,“ souhlasila Quetera. „Ale zase mám teď Dimitriho.“

Usmála se na malého chlapce v rohu, který něco plácal na svém dětském hrnčířském kruhu.

„Nakonec jsem byla šťastná.“

Quetera se náhle rozesmála a přikryla si ústa. „Co to říkám? Můj *konec* jednoznačně šťastný nebyl.“

Všichni se rozesmáli, dokonce i Khadži, kterého hovory tohoto druhu uváděly do rozpaků. Ale protože to řekla Quetera, a on miloval její veselou povahu, dovolil si malé pobavení.

V koutě se zatím Dimitri nabažil hlíny a hrál si ve vědru na umývání. Strčil do mýdlové vody stéblo, potom ho zvedl a foukl.

Na konci stébla se udělala bublina. Dimitri celý rozzářený foukl víc. Udělalo to obrovskou bublinu, která se oddělila a poletovala po místnosti.

„Podívej, mami,“ křičel. „Balón! Udělal jsem balón!“

Všichni se otočili, aby se podívali. Bublina, na jejímž povrchu se mihotalo světlo z pece, pomalu letěla do druhého rohu. Vznášela se nad zařízením na výrobu skla, potom praskla.

Všichni soucitně vzdechli.

„Nebojte se,“ výskal Dimitri. „Můžu jich udělat víc. Mnohem víc!“

Šťastně namočil stéblo do vědra a začal foukat proudy bublin.

Safarovi ztuhl úsměv na rtech. Otočil se ke svému otci.

„Chci, abys mi něco vyrobil, otče.“

Khadži se zamračil, přemítaje, co má asi jeho syn na mysli.

Safar vytáhl několik listů papíru na náčrtky a začal malovat. „Udělej to takhle,“ říkal a kreslil. „Ale ať je to tenké. Tak lehké, jak jen dokážeš. Nedělej si starost s tím, že to bude příliš křehké.“

Khadži si náčrtek vzal. „Udělám, udělám, synu, ale probohy na co? K čemu takovou věc potřebuješ?“

„Ne jednu, otče,“ řekl Safar. „Vezmu si jich alespoň dvacet.“

„Vy mě chcete vrátit Manacioví?“ třásl se Kalasariz. „Ale proč? Co jsem provedl, Vaše Veličenstvo, že jsem si vysloužil takový úděl?“

Kalasariz stál před Protarusem a Safarem. Měl zavázané oči a byl držen mimo dohled na vojenské přípravy už od Irajova příjezdu do Kyraniy.

„Nepřipomínej nám, co bys měl, nebo neměl zasluhovat,“ obořil se na něj Safar. „V téhle drobnosti se pravděpodobně zásadně rozcházejí.“

„Neměj strach, příteli,“ ujišťoval ho Iraj. „Manacia tě nezabije. Uděláme to věrohodně. Můžeš říci, že jsi utekl. Na to máš dost bystrou mysl. Jsem si jist, že z toho uděláš velmi statečný útěk. Co se stalo doopravdy, bude naše malé tajemství.“

Přeber si to, jak chceš. Vsaď na to, že prohraju a přidej se k nim. Vsaď na to, že vyhraju a zachovej mi věrnost. Můžeš udělat jedno z toho, nebo dokonce obojí najednou. Hlavně si vyber správně. Jednej správně. A až mě opět osobně spatříš, budeš vědět, co tě čeká.“

„Pevně věřím ve vaše nadcházející vítězství, Veličenstvo,“ pochleboval Kalasariz. „Udělám vše dle vašich instrukcí.“

„Mám jen jedinou. Chci, abys předal jednu zprávu. Chci, abys vyřídil toto...“

Démonský měsíc vycházel, když Kalasariz zabořil ostruhy koni do slabin a vyrazil přes poušť.

Vznášel se nad noční planinou, rudou jako smrt. Krajina měla oranžový nádech a děrovaly ji inkoustové stíny. Kalasariz vedl svého koně kolem stínů a modlil se k bohům, aby jel správně, a pokaždé, když měnil směr, kopal koně do slabin, aby jel ještě rychleji.

Démonský měsíc, který byl nízko, obsadil celou severní oblohu a smazal jakoukoliv známku souhvězdí, které jí vévodily. Těsně nad Démonským měsícem byla kometa, tak jasná, že to bylo jediné další světlo, které prosvítalo.

To je Alisarrianovo znamení, pomyslel si Kalasariz.

Manacia tvrdil, že je pro něj. Protarus věřil tomu samému. Kalasariz neměl ponětí, jakým směrem skočit.

Ve svém šílenství proklínal bohy, že mu nedovolovali mít zvědy na dvoře Démonského měsíce.

Luka udiveně zíral na Kalasarize.

„To je šílenství," zděsil se démonský princ. „Jak se opovažujete ke mně přistoupit v takové tajnosti? Kdyby se o tom doslechl můj otec, nechal by nás zabít!"

„Kdybyste laskavě odpustil, že to připomínám, Výsosti," ozval se Fari, „myslím si, že tento člověk předpokládal, že si to uvědomíme... a proto nic neřekneme."

Planoucím žlutým očima se podíval na Kalasarize. Nicméně jeho tón byl mírný, když říkal: „Zdá se, že buďto bláhovým záměrem, nebo z moudrosti jste z nás všech udělal spiklence."

Kalasariz si udržoval prázdný výraz. Nebyla ta správná doba, aby nechal na povrch prosakovat aroganci. „Věřím, že to bylo moudrým záměrem, Velebnosti. Moudrým pro nás pro všechny."

Korunního prince to *nikterak* neuchlácholilo. „Co mě rozzlobilo nejvíce, je, že tenhle Protarus, ten povýšenecký král věří, že jsem takový zrádný syn, že to nevyzradím."

„To mě také, Výsosti," zareptal Fari. „Jsem zde, vedle vás." Opět upřeně pohlédl na Kalasarize. Ale opět byl jeho tón mírný. „Hádám, že jste mu vylíčil zvyky našeho dvora a podrobně mu popsal naše osobnosti."

„Řekl jsem tak málo, jak jsem za daných okolností mohl," odpověděl Kalasariz.

Fariho dráp vystřelil. Palčivé světlo provrtalo Kalasarize, který vykřikl bolestí.

„Měl byste se naučit křičet s menší intenzitou," řekl Fari a nechal dráp poklesnout. „Někdo by nás mohl slyšet a spiknutí by bylo odhaleno."

„Řekl jsem jim všechno," procedil Kalasariz mezi zuby. „Všechno, na co se zeptali."

Fari se obrátil k Lukovi. „Myslím, že od této chvíle bude s pravdou opatrnější, Výsosti."

Luka kývl. Byl klidnější. Odměřenější. „Řekněme, že Protarus ví, že vy a já nejsme z nejlaskavějších zlodruhů." „To předpokládám. Výsosti," odpověděl Fari. Luka se podíval na Kalasarize. „Proč si Protarus myslí, že bychom se spolu spojili, abychom osnovali spiknutí?"

„To nevím, Vaše Výsosti. Prostě mi jen předal zprávu a rozkaz, abych ji doručil. Velmi diskrétně." „A ta zpráva zní?"

Kalasariz se zhluboka nadechl a pak se do toho pustil. „Král Protarus posílá svůj pozdrav, vřelé přání dobrého zdraví a říká, že doufá, že v nadcházející bitvě s vámi vše půjde dobře."

„On tedy *hodlá* bojovat," řekl udiveně Fari. „O tom nepochybuje, Velebnosti," ujistil ho Kalasariz. „Protarus *bude* bojovat."

„Ale vždyť přesila, proti které se nachází, je nesmírná," namítal Luka.

„Král Protarus správně odhadl, že to řeknete, Vaše Výsosti, a jako odpověďmi řekl, že je známo, že za Démonského měsíce by se nemožné mohlo stát skutkem."

Fari se uchichtl. „Nádherný mýtus. Už jsem to někdy slyšel, ačkoliv je to velmi staré."

„Žádá vás, Vaše Výsosti, aby, až dojde k bitvě, jste vše pozorně sledovali. A kdyby se snad mělo stát něco, co by vás zaskočilo, abyste zvážili jeho nabídku."

Když mu vydáte Manaciu, on vám dá svůj trůn. Řekl, že věří, že byste byl schopný správce démonských zemí -samozřejmě pod jeho vedením."

„Myslím, že bychom tohoto červa měli prostě zabít," řekl Luka Farimu. „Zabijem ho, a to hned. Potom si zas půjdeme po svém, jako kdyby se nic nestalo."

„Nebuďte tak unáhlený. Výsosti," radil Fari. „Všimněte si, že zpráva je adresována nám oběma. Jak se zdá, potřebuje souhlas dvou zrádců, jinak jeho plán nebude fungovat. Pozoruhodné, nemám pravdu. Je přesvědčen, že oba dva nenávidíme vašeho otce mnohem víc než jeden druhého."

Rozhostilo se nepřijemné ticho.

„Je to tak?" zeptal se Luka Kalasarize. „On pouze žádá, abychom se dívali, a když se bude bitva z našeho pohledu vyvíjet špatně, abychom zvážili změnu svého spojení?"

„Ano, Výsosti," odpověděl Kalasariz.

Další ticho, prolomené suchým Lukovým uchechtnutím. „To je absurdní."

Fari se také smál. „Extrémně absurdní."

„Ještě jedna věc, velcí démoni," řekl Kalasariz. „Safar Timura - jeho Velký vezír - mi nařídil, abych vám předal tohle."

Podal lordu Farimu svitek. Starý démon jej rozbalil a prohlédl si jeho obsah. Po chvíli zvedl ustaraně hlavu.

„Je to zaklínací formule, Výsosti. Formule, která ruší prokletí Zakázané pouště."

„To znamená, že ji lidé mohou přejít stejně snadno jako my," řekl Luka. „A co je na tom?"

„Úplně mě bolí to vyslovit, Výsosti, ale nikdy jsem neviděl něco tak skvělého - kouzlo, které nám trvalo sestavit celá léta, provedené tak jednoduše. Je to opravdu velmi elegantní a je v něm nádech něčeho, co přišlo spíše prostřednictvím inspirace než léty usilovných pokusů."

„Rychlé, nebo vypiplané," mávl Luka rukou. „Co na tom?"

„O, pravděpodobně na tom není vůbec nic, Výsosti. Ačkoliv bych se vyhýbal svým povinnostem, kdybych nepoukázal na to, že takovou věc mohl udělat pouze skutečný čarodějný mistr. Mistr tak veliký, nebo větší, než je váš otec."

Luka vyjeveně pohlédl starému démonovi do očí. Potom se odvrátil. Rozhostilo se další dlouhé, hrobové ticho.

„Pravděpodobně bychom s tím krále neměli obtěžovat," řekl konečně Luka.

„S tím naprosto souhlasím," odpověděl Fari se sotva potlačitelnou úlevou. „Není důvodu jej zatěžovat takovou hloupostí."

„A co já?" zablekotal Kalasariz, nejistý si, jakým směrem se vše ubírá.

„Eh, navrhuji vám, abyste sledoval bitvu," obrátil se Fari k Lukovi. „Nemám pravdu. Výsosti?"

„Ano, ano, přesně to bych měl udělat," řekl démonský princ. „Budu sledovat bitvu a pak uvidím."

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Bitva a tažení

Král Protarus rychle přesunul svoji armádu ke Dvěma kamenům.

Jeho průzkumníci mu sdělili, že hlavní síla krále Manaciy je dva dni před nimi. Protarus měl asi padesát tisíc bojovníků, téměř všechny na koních. S těmi se postaví třem stům tisícům démonů, některým na ořích, většině pěších.

Na první pohled vypadala tato přesila nepřekonatelně. Protarusovi generálové mu to na každodenních schůzkách připomínali. Poukazovali na dalších sedmdesát tisíc jeho mužů rozstrkaných po celé říši, kde udržovali mír. K tomu si mohl přidat dvě stě tisíc mužů, kteří se v poslední době dobrovolně přihlásili do boje proti nenáviděnému démonskému nepříteli. Kdyby Protarus měsíc počkal, snadno by toto číslo dosáhlo pěti set tisíc. Tolik horkokrevných mladíků se hrnulo, žebrajíce, aby směli bojovat, že Protarusovi verbíři byli téměř převálcováni.

„Hodlám bojovat teď," trval na svém Protarus. „Ne až za měsíc. To už bude pozdě. Za měsíc je porážka jistá.

A my se nebudeme na Manaciu připravovat dva dni, ale den a půl. Chci, aby tu byl rychleji. Chci ho tu mít včas, aby zde rozbil pohodlný tábor. Bude chtít nakrmit své muže, dát jim odpočinout a potom nás za úsvitu překvapit útokem."

„Jak bychom ho sem mohli dostat rychleji, Vaše Výsosti?" zeptal se jeden z jeho pobočníků. „Nemůžeme Manaciově přikázat, aby zrychlil."

„To je sice pravda, ale můžeme ho vylákat," řekl Safar. Poté král a Velký vezír vysvětlili, jak by to mohlo být provedeno.

Pouštní žár vytvářel dvojité peklo, které Manaciu pronásledovalo zdola i shora. Otřesné nepohodlí jej rozlítlo a jeho otroci se drželi v dostatečné vzdálenosti, aby do nich nekopali. Manacia si pomyslel, že bohové jsou nerozumní přespříliš. Určili jeho osud, nebo ne? Rozhodli, že bude králem králů. Jestliže to tak bylo - a Manacia neměl důvodu o tom pochybovat - zdálo se mu neférové a nedůstojné nutit jej takto trpět.

Přestože se Manacia na bohy velmi hněval, jeho zlost neznala mezí, když si vzpomněl na toho drzého uchazeče o trůn, Iraje Protaruse. Manacia měl zprávy, že Protarus sdílí jeho ambice vládnout Esmíru. Jak se může opovážovat? Vždyť to byl jen špinavý divoch z planin.

Manaciův žaludek se nepříjemně zvedal s každým krokem slona. Pachy kolem něj - zvířat a nemytých démonů - byly tak silné, že bylo těžké dýchat, aniž by se jednomu neudělalo zle. Zvuky byly tak chaotické, že nebylo možné přemýšlet - sténající život na pochodu, kola skřípající ve vedru, vzdálený pláč démonských mláďat a žvatlání jejich hubujících matek.

Manacia si pomyslel, *mláďata? Jak je možné, že s sebou vezeme mladé?*

Otočil se, a ačkoliv je nemohl vidět, věděl, že za démonskou armádou se vlekly tisíce a tisíce démonských hampejznic. Zhnuseně si odfrkl. Zjevně byli v poli tak dlouho, že hampejznice porodily.

Podíval se zpátky a uviděl Démonský měsíc, rudou skvrnu záře na severním horizontu. Nad ním se vznášelo světelné kopí komety. Když se Démonský měsíc a kometa poprvé objevily, král sebral svoji odvahu. Prohlásil to za svůj znak, Manaciův znak. Démonskému králi Démonský měsíc.

Ale v únavě z toho dlouhého pochodu, aby se střetl s Protarusem, začal král Manacia ten měsíc proklínat. Byl vždy přítomný, v noci i ve dne. Připadal si, jako by ho strašil, jako by ho nějaká nebeská síla poháněla někam, kdo ví kam?

Manacia ucítil kamenné zarachtání o svůj magický štít. Trhl sebou a otočil se na jih - k doupěti svého nepřítele.

Jeho velká démonská hlava se zvedla a žluté oči provrtávaly vzdálený obzor.

Nejdříve Luka viděl své průzkumníky, vracející se zpět do jeho řad a potom vodní postavy, jak se ženou přes poušť za průzkumníky. Postavy se zhmotnily a stali se z nich jezdci v brnění - lidé!

Jeho první myšlenka byla, *vždyť je hrozné horko! Jak mohou vydržet takové tempo ?*

Jeho druhá myšlenka byla, *probohy, on jede! Protarus jede!*

Kolem něj troubily trumpety na poplach. Akce vyžadovala pouze jeho signál.

Vydal jej.

Jeho démonští bratři vyli své válečné pokřiky a zaútočili, přičemž ho před sebou nesli v čele.

Fari viděl, jak se k němu žene větrná smršť. Byla vysoká šest stop, ze kterých se stalo dvanáct a potom ještě jednou tolik a nakonec se proměnila v ohromnou, svištivou přírodní sílu.

Všude kolem sebe slyšel hrůzné výkřiky svých kolegů, kteří seskakovali z vozů, aby opustili Manaciovu karavanu čarodějů.

Fari toužil prchat s nimi, ale byl příliš starý, aby mohl utíkat a musel použít svůj rozum.

Smršť zasáhla první vozy, zvedala a rozhazovala je všemi směry. Fari se uklidnil, takže viděl, že ze smršti vyhlíží lidská tvář. Vlastně to bylo mnoho tváří, ale stejný obličej - změř stejnosti bouřící ve smršti. Byla bezvousá, s orlím nosem a Fari mohl přísahat, že očními dírkami tornáda plného prachu a suti viděl modré nebe.

Ted' se blížila k němu a řvala jeho jméno: „Fa-ri! Fa-ri!“

Safar uviděl starého démonského čaroděje a věděl, kdo to je. Znovu zavolal jeho jméno: „Fa-ri! Fa-ri!“

Ukázal prstem a Gandara přiskočil ke smršti a „postrčil“ ji směrem k démonskému čaroději.

Tornádo a démon byli mezi mnoha miniaturními přízračnými postavkami, rozmístěnými na válečném stole v Irajově velitelském stanu. Na Safarův povel se mezi nimi pohyboval Gandara, který se tyčil nad oživlou mapou jako obr.

Safar se soustředil a skoro si ani neuvědomoval přítomnost Iraje, jenž stál vedle něj, natož potom generály a pobočníky, tlačící se u stolu. Jeho zraky přejížděly po poli a všímaly si klíčových postav.

Nedaleko od zničené karavany čarodějů byl Manacia. Tiskl se k nosítkům, protože jeho slon začal dupat a ze strachu zvedal chobot a troubil. Démonští vojáci pobíhali kolem něj a celému zmatku ještě napomáhali.

O kus dál od Manaciy viděl malinké postavičky prince Luky a jeho kavalerie nestvůr, která se přes poušť hnala do útoku.

Safar svoji pozornost obrátil zpět k Farimu a ke smršti. Pokývl na Gandaru, který větrný vír znovu „postrčil“, a ten poskočil vpřed, aby se přiblížil.

Fari trik zpozoroval právě včas.

Ucítil, jak ho smršť vsává, viděl vířící tváře, které na něj volaly Fari, a díval se dál do sloupce vzdušného víru, dokud nezahlédl jeho ocas. Byl to malý poskakující had, ne tlustější než zápěstí démonského mláděte.

Fari okamžitě rozeznal, v čem spočívala jeho síla. Divil se, jak ta obrovská síla mohla vzejít z takového malého množství energie. Poté udělal sekavý pohyb svým drápem a rozřízl jej vejpůl.

Smršť se roztránila a všude pršelo kamení a kusy suti. Fari utrpěl pouze malé škrábnutí na svém levém pařátu. Byl však těžce otřesen.

Podíval se na zmatek zuřící kolem a zhluboka si vydechl.

Luka sebral svůj strach a proměnil jej v odvalu. Jeho bojový pokřik byl přehlušen bratry bojovníky, ale jejich souznělý ryk, který se nesl pouští, z nich zároveň ubíral život. Byli již téměř u lidské jízdy, která se k nim řítí, nijak nevyvedena z míry vzezřením a zvuky tolika démonských zabijáků.

Luka spatřil vysokého jezdce s blond plnovousem a dlouhými zlatými vlasy, vlajícími zpod jeho přilby. Vedle něj jel muž s tmavou tváří, stejně vysoký, ale bez vousů. I přes změř útoku Luka viděl mužovy žhnoucí modré oči.

Dívaly na něj.

Vousatý muž pootočil hlavou a zahlédl Luku.

Oba muži změnili směr a vyrazili k démonskému princovi.

Luka divoce mával svým mečem a připravoval se na náraz.

Ale k žádné srážce nedošlo.

Namísto toho zjistil, že křičí a seká a bodá do... prázdna. Otočil oře a spatřil své vojáky, jak bojují s prázdným vzduchem.

Lidé zmizeli.

Luka zamrkal. Právě, když mu plně docházelo, že se postavil a bojoval s iluzí, spatřil člověka - skutečného člověka, ne ducha -jak vyskočil z písku.

Muž zakřičel, když prince uviděl. Všude kolem slyšel Luka podobné výkřiky. Člověk zvedl dlouhou trubičku. Luka si s oslnivým zájmem uvědomil, že mu trubička pravděpodobně umožňovala dýchat, zatímco čekal zakopaný v písku.

Potom uviděl, jak muži ládují do trubiček šipky, zvedají je k ústům... a foukli -

Šipka zasáhla Lukova oře do oka. Zvíře zavyl bolestí, načež se pod ním skácelo. Luka se odkutálel a ukryl se za tělem oře. Z toho, jak rychle oř zemřel, poznal, že šipka byla otrávená.

Zvedl hlavu a byl překvapen, když viděl, že jeho lidský útočník utíká. Vyskočil, aby se za ním rozběhl, ale neudělal ani pár kroků a zakopl o obrněné tělo. Byla to mrtvola jednoho z jeho bratrů bojovníků.

Luka vstal. Zem byla poseta mnoha dalšími mrtvolami démonů.

Potom se probral ze svého šoku a uvědomil si, že většina z nich byla stále v sedlech a nezraněná. Byli jen zmateni, točili se kolem dokola a podívovali se, kam jejich nepřítel zmizel.

Luka viděl prchající lidské bytosti, jak utíkají směrem ke skupině nízkých dun. Ve spěchu zahodili své foukačky, aby unikli obrovské přesile démonů. Potom viděl, jak od dun vyrazila dlouhá řada jezdců a každý z nich vedl další zvíře.

Princ křikl na své zlodruhy. Neměl v úmyslu nechat ty lidi uniknout.

Někdo mu přivedl oře. Luka se vyšvihl do sedla a vedl své bojovníky do dalšího útoku. Ale tentokrát k němu stál nepřítel zády.

Vrčel stejně divoce jako jeho odrápený oř a přibližoval se k lidem. Byl již tak blízko, že slyšel jejich schvácený dech.

Namířil špičku svého meče dolů, aby zasáhl prvního muže před sebou.

„Ted', pane?" zeptal se Gandara.

„Ano, ted'!" odpověděl Safar.

Malý služebník dupl do stolu.

Ozval se ohlušující výbuch a Lukův oř se postavil na zadní, vyl strachy a spáry kopal do vzduchu.

Mrak černý jako noc a páchnoucí po síře vyvstal mezi ním a prchajícími lidmi.

Z mraku se vyvalily monstrózní obličejové, všechny děsivě odporné, lidské. Cenily své ploché zuby a skřípaly jimi. Luka zaslechl bojovníky, jak vyjí hrůzou a věděl, že prožívají to samé, co on. Volal na ně, aby nepanikařili, aby jeli dál, dokud nedojdou na druhou stranu kouřové opony. V záplavě hysterických výkřiků však jeho rozkazu nikdo nerozuměl.

Najednou si uvědomil, že je sám. Všichni bojovníci se dali na ústup a on zůstal sám uprostřed sirné temnoty, prostoupené hrůzostrašnými tvářemi.

Luka otočil svého oře a ustupoval tak klidně, jak jen dovedl.

Když vystoupil z kouřové opony, spatřil otce, jak se k němu žene na svém bílém slonu.

„Proč ses zastavil?" křičel jeho otec. „Proč jsi nešel dál?"

V této otázce bylo jemně zaobalené obvinění ze zbabělosti a Luka ho za to nenáviděl.

„Lidé nás překvapili. Veličenstvo. Připadalo mi nejlepší znovu se uskupit. Krom toho to byla jenom malá skupina a většina z toho byla iluze."

Manacia píchnul drápem do rozplývající se kouřové clony. „Chceš mi namluvit, že tam Protarus nečeká?"

„Jsem přesvědčen, že ne. Veličenstvo," odpověděl Luka. „Myslím si, že čeká tam, co říkají naši zvědové. Poblíž místa Dvou kamenů. Toto byla jenom diverze. Zkouší nás."

„Jsi blázen, jestli si to myslíš!" zavrčel Manacia. „Je tam, to je jasné. Vím to." Poklepal si na svůj démonský čenich. „A taky ho cítím. Cítím i toho lidského čaroděje."

Lord Fari k nim dorazil právě včas, aby zaslechl poslední slova. „Jste si tím jisto. Vaše Veličenstvo?" zeptal se. „Já tam také něco cítím. Ale možná je to jenom další iluze."

Manacia zafuněl. „Pché! Jsem obklopen samými bláznými a zbabělci."

Zakřičel na pobočníka. „Vyhlaste útok," nařídil.

O chvíli později vzduch naplnila kakofonie trumpet, bubnů, bot a řinčícího brnění, jak Manaciova ohromná armáda pádila po prázdné poušti a hledala lidi, které chtěla zabít.

Na jejich podporu shromáždil Manacia všechny své čaroděje, včetně Fariho, a vytvořili mocné kouzlo.

Oblohu zaplnila vířící mračna. Prásknul blesk. Ozvalo se zahřmění. Odporné bestie, draci a okřídlení lvi zuřivě kroužili po nebesích.

Manacia pracoval až do vyčerpání, vytvářel a prováděl kouzlo za kouzlem.

Uplynulo několik hodin a první zvědové se vrátili k hlavnímu vojsku se zprávou, že nenašli žádné, dokonce ani malé skupinky lidí.

Ted' se však již Manacia skácel na svůj cestovní trůn, obklopený svými čaroději. Slyšel jen, jak mu Fari podává zprávu, že obrovská magická palice, kterou vytvořili, byla k ničemu.

Poté, co Fari zvědy vyslechl, se odvážil přistoupit ke svému králi. „Myslím, že je jasné, Vaše Veličenstvo, že všechno naše úsilí přišlo nazmar. Nikdo tam není.“

„Takže blázen jsem já, to chceš říci?“ zuřil Manacia.

„V žádném případě. Veličenstvo,“ vložil se do toho Luka. „Nic takového tím lord Fari nemyslel.“

Starý démon byl překvapený, že vidí u korunního prince takový nevídaný projev podpory lordu Farimu.

„To Protarus je blázen, Veličenstvo,“ řekl Luka. „Jak se vůbec opovažuje si s vámi takhle zahrávat? A takovými prázdnými gesty. Pár z nás bylo sice raněno, někteří dokonce zabiti. Je to však jen bleší kousnutí na velbloudí řiti. Nic víc.“

Manaciu to vyburcovalo z únavy. Udeřil jednou odrápenou pěstí do druhé. „Já mu ukážu, hrát si se mnou.“

Démonský král opět svolal své pobočníky. „Za úsvitu vyrazíme ke Dvěma skalám,“ nařídil. „Právě jsme viděli Timurovy čáry. Nic na nich není. Ted' se podíváme, jestli Protarus umí bojovat!“

Safar mávl a bitevní pole zmizelo. Gandara mu vyskočil na rameno a tiše přijal sladkou odměnu. Safar se obrátil k Irajovi.

„Manacia by ted' měl pěkně zuřit.“

„Výborně,“ zaradoval se Iraj, načež udělal trhavý pohyb hlavou. „Ted' sem dorazí rychleji.“

Tu noc před bitvou se Safar s Leiriou milovali poprvé po dlouhé době.

Zpočátku byla Leiria vášnivá, ale později se rozplakala.

Safar ji podržel a nechal ji plakat. Náhle zvedla hlavu, po tvářích jí stékaly slzy.

„Já tě nikdy nezahladím, Safare,“ řekla chraplavě. „*Nikdy!*“

Safara toto oznámení překvapilo. Přemýšlel, co asi bylo jeho příčinou.

Ale jediné, co udělal, bylo, že ji přitiskl blíž.

A jediné, co řekl, bylo: „Samozřejmě že ne. Samozřejmě že ne,“ mumlal pořád dokola.

Dokud neusnula.

Druhého dne - právě když slunce dosáhlo svého nejvyššího bodu - Manaciovi zvědové došli k místu Dvou kamenů. Tam našli čekajícího Protaruse.

Jeho vojska byla podivně rozmístěna. Hlavní skupina byla soustředěna ve středu, ale dost odtažená od kamenných věží, které jako by skýtaly nějaký štít a nebyly to jenom dva neuvěřitelně vysoké sloupy, trčící z jinak prázdné pustiny.

Po stranách stála křídla jízdy, celá naježená malými luky bojovníků z planin. Za nimi čekaly zástupy pěšáků s praky. Muži s praky byli slabě chráněni malými odloučenými oddíly jízdy a hrstkou velmi dobře vyzbrojených pěšáků - svalnatých mužů, s krátkými těžkými kopími v každé ruce a sekerami za pasem.

Zvědové obcházeli po okrajích a vypustili své čmuchaly na čaroděje, aby našli magický střed. Stvoření vypadala jako sedící psi s tváří hyeny. Pobíhali kolem, hrabali v zemi a nasávali vzduch.

Nakonec se vrátili ke svým démonským pánům s ocasy staženými mezi pokroucenýma nohama na znamení neúspěchu.

Safar pozoroval, jak zvědové odjíždějí - směřovali na sever k Démonskému měsíci, odkud se Manaciova vojska pomalu sunula vpřed.

Seděl v koruně západní kamenné věže, odkud měl skvělý výhled. S ním tam byla Leiria a čtyři čarodějní pomocníci. Na protějším sloupu bylo stejné množství čarodějů, vedených Horvanem, jeho nejschopnějším mágem.

Kouzlo, kterým zaklel kamenné věže, aby je uchránily před čmuchaly čarodějů, byla dětská hříčka. Dětskou hříčkou už však nebylo dostat se na vrcholek těchto skal. Byl to tak obtížný úkol - a skála tak

holá - že Safarův plán málem ztroskotal dříve, než s ním začal. Všichni Irajovi vojáci byli muži z planin. Hory pro ně byly něco neznámého. V životě vylezli nejvýš na hřbety svých koní.

Safar s hrůzou napjatě pozoroval, jak skupina, kterou Iraj vybral, útočila na první ze skalních věží a opakovaně neměli úspěch. Nedostali se výš než deset - možná patnáct - stop, potom přišla hladká skála, máchání rukama a ječivé výkřiky, jako když nemotorná ptáčka padají z hnízda.

Jediné štěstí bylo, že se nikdo nezranil, až na sedřené prsty, kolena a hrdost.

Nakonec nezbylo, než aby se o to pokusil Safar. Všichni byli proti. Iraj nejhlasitěji.

„Nedovolím, aby se můj Velký vezír zabil, ještě než bitva začne,“ namítal.

„Já jsem dítě z hor,“ připomněl Safar. „A jediný, kdo má s lezením nějakou zkušenost. Mimoto bych tam nakonec stejně lezl. Skupina měla jen uvázat lana, aby mohli mě a mé mágy vyzvednout nahoru.“

Pokrčil rameny. „Připadá mi hloupé riskovat všechny naše plány kvůli něčemu, co se dá tak snadno vyřešit.“

Iraj nakonec svolil a Safar se ocitl pod západní věží a vzhlížel k vrcholu. Udělal pár opatrných pokusů, přičemž jeho prsty a bosé nohy šátraly po hladké skále a hledaly vlasové puklinky, které jen tak tak že byly dost hluboké, aby poskytly úchyty.

Celá armáda ho pozorovala - armáda, která se bála výšek - a pokaždé když zašmátral naprázdno a jemně se svezl k zemi, sborově vzdechli, jako by se řítli do propasti smrti.

Safarovi to připomnělo napjaté publikum v Methydiině cirkusu, které si kousalo nehty hrůzou, když byly předváděny velké akrobatické kousky. To pomyšlení mu vrátilo dovednosti, kterým se naučil od Arlén a Kaira, takže při svém prvním opravdovém pokusu vylezl třicet stop bez zastavení.

Armáda o padesáti tisících mužů povykovala a tleskala jako největší publikum, které se kdy shromáždilo pod jedním stanem. Safar se nechal unést atmosférou. Ačkoliv měl dobrý úchyty, předstíral, že je tomu jinak, a udělal, jako by ztratil rovnováhu a padal.

Armáda zasténala hrůzou. Byl to hrozivý zvuk. Děsivý. Nic jako publikum v cirkusu, které hluboko ve svých srdcích vědělo, že to artista nakonec zvládne.

Safarovi došlo, že v něj bojovníci vkládají veškeré naděje. Ano, věděli, že Protarus je velký král a mocný vojevůdce, který je vyvedl z těch nejhorších situací. Iraj nebyl vládce, který by věřil v plýtvání života svých vojáků. Ale báli se démonů, zvláště démonské magie, a teď vzhlíželi k lordu Timurovi, Velkému vezírovi, čaroději všech čarodějů, aby je zachránil. Nespoléhal snad sám král Protarus na schopnosti lorda Timury? A neviděli snad již jeho úspěch s démony v Kyranie a ve stínovém boji s Manaciou?

Věděli, že kdyby Safar spadl a zabil se, mohlo by to znamenat jejich vlastní smrt. Safar se slitoval a nechal svých vtipů.

Ale duch baviče v něm byl zakořeněný natolik, že uvolnil ruku a zamával jím a kýval přitom hlavou, aby dal najevo, že to všechno byla jen legrace.

Obrovský výbuch nervózního smíchu jej vynesl o dalších deset stop výš.

Pokračoval v lezení, ale už rozvážně, opatrně. Ukázalo se, že to tak bylo mnohem obtížnější. Bez vzrušené energie davu, která mu pomáhala, se rychle unavil a jeho prsty na nohou i na rukou ztuhly, takže několikrát skutečně téměř ztratil držení a spadl ze stěny. Když se to stalo, byl ve výšce, která by jej přinejmenším zmrzačila, ne-li zahubila.

Byl vyčerpaný, když konečně stanul na vrcholu. Ačkoliv byly ovace nadšené, necítil nic, když dolů spouštěl provazy, aby ostatní mohli nahoru.

Jediné, na co mohl myslet, byla druhá kamenná věž. Nijak se nedala obejít skutečnost, že i ta musí být slezena - a to jedině jím a nikým jiným.

Jediné opravdové požehnání, které Staří bohové, ač neradi, udělili žijícím tvorům, bylo, že všechno utrpení, všechna bolest musí jednou skončit - tak nebo onak. Bylo Safarovým štěstím, že v jeho případě neskončilo dobře. Nyní seděl na první věži, kterou slezl, trochu unavený, ale zajisté připraven na Manaciu.

Po chvíli uviděl prašný hřeben, jak se zdvihá pod Démonským měsícem a věděl, že nepřítel se blíží. Byly vydány rozkazy, trumpety zatroubily a dole se pohnulo oživlé moře bojovníků, kteří se stavěli do pozic.

Prašný hřeben se každou hodinu zvětšoval a brzy obstoupil celý obzor. Stále se blížil a Safar už téměř rozeznával temné obrysy démonů v sedlech. Potom se všechen pohyb vpřed zastavil a hřeben se proměnil ve velký prašný vír. Vypadal jako starý unavený pes, který našel vhodné místo k odpočinku a točil se kolem dokola, aby se nakonec usadil s čumákem u ocasu.

Safar dal znamení - Manacia stavěl tábor.

Démonský král se ušklíbal nad bitevní mapou. Bylo mu jasné, co hodlá Protarus udělat.

„Chce použít kamenné věže k tomu, aby nás donutil přijít do jeho středu," sdělil Lukovi. „Tam je soustředěná jeho hlavní síla."

Ukázal na dřevěné značky nalevo a napravo od hlavní armády. „A svojí jízdou se nás pokusí zasáhnout ze stran, aby se ujistil, že udržíme směr, který mu vyhovuje."

Manacia udeřil svou odrápenou pěstí do stolu a převrhl značky.

„Avšak, já nehodlám poslušně následovat rozkazy tohoto krále. Takovou bitvu jsem již svedl. K sakru, svedl jsem ji už nejméně čtyřikrát nebo pětkrát."

Poklepal si na rohatou hlavu. „Všechno je to tady," řekl svému synovi. „Hra mozků. Skoro je mi toho Protaruse líto. Je zřejmé, že neví, proti komu nebo čemu se postavil."

Fari si odkašlal, aby upoutal pozornost. „A co ten čaroděj Timura?" zeptal se. „Ten v Protarusových plánech jistě figuruje."

Manacia se zamračil. „Je pravda, že jsme ho nevypátrali. Ani jakýkoliv jiný zdroj lidské magie. Hádám, že kolem sebe vztyčil nějaký štít. To není jednoduchá věc, takže jej nesmím podceňovat. Ale i já jsem vztyčil podobné štíty, které ochraňují mnohem větší čarodějnou sílu.

Počkáme, až udeří a odhalí se. Až odpovíme, nebude mít šanci."

Luka a Fari si vyměnili rychlé pohledy. Každý z nich cítil, že je ten druhý udivený Manaciovým výkladem situace.

Korunní princ trpce přijal vojenskou expertýzu svého otce. Neměl pochyb o tom, že až bitva začne, Manacia bude mít navrch.

„Zaútočíme za svítání," prohlásil Manacia. „Ve chvíli, kdy se lidé shlukují k ohňům."

Ukázal na Démonský měsíc visící nad severním horizontem. „Budeme ho mít v zádech, což je zmatek."

Manacia se radostně plácl do stehna. „Nic mě tak nebaví jako napadat nepřitele, který má světlo v očích."

Iraj přehlédl své nastoupené vojáky. Vesele se usmál. „Tak jsme tady, hoši. Opět až po naše mozolnaté zadky mezi hyenami a není cesty zpátky!"

Jeho hlas, magicky zesílený amuletem, který mu Safar dal, se střetl s mužným povykem. Bojovníci řvali smíchy nad vtipností svého krále.

Iraj dramaticky ukázal prstem mezi kamenné pilíře, které dokonale rámovaly Démonský měsíc.

„Opět stojíme před někým," pokračoval, „kdo si myslí, že nestojíme ani za to, abychom vylili jeho nočník."

Bojovníci nesouhlasně zaburáceli.

„Ale v minulosti už jsme pár takových královských prasat poučili, nemám pravdu, hoši?"

Vojáci souhlasně hulákali.

Iraj je mávnutím utišil. „Věci se mají tak, že tentokrát to prase, před kterým stojíme, je démon."

Ozvalo se hluboké mručení, chlapácké mručení, ale nucené.

Iraj se bacil do hrudi. „Já jsem již s démony bojoval, hoši. Bojoval jsem s nimi jako chlapec. A byli to démoni, kdo prohráli, ne váš král, ačkoliv byl ještě dítě.

Nikdy jste ten příběh neslyšeli. Je to tajemství, které jsme já a lord Timura dlouhá léta sdíleli, ale nyní myslím nadešel čas, aby se to dozvěděl celý Esmír."

Iraj podal zkrácenou, avšak velmi dramatickou výpověď o celé události.

„Tak vidíte, hoši moji," dodal, když skončil, „z démonů teče krev stejně jako z nás. Mají magii, ale tu máme i my v lordu Timurovi. Mají nad námi přesilu, ale právě jsem vám vyprávěl příběh o tom, jak si s podobnou přesilou poradili dva chlapci, takže víte, že pro muže, jako jste vy, to není žádný problém.

Nebudu vám však lhát. Démoni jsou protivníci, které nelze podceňovat. Ale jaká by to byla potěcha z boje, kdyby všichni naši nepřátelé byli slaboši?"

Toto zasáhlo hrdé muže z planin Džasparu obzvlášť silně a všichni souhlasně zahřměli.

„Co říkáte, hoši?" křikl Iraj. „Máme čekat, až nám Manacia boj přinese?"

Tato otázka se setkala se zvučným „NE!"

„Měli bychom mu tedy boj přinést my?"

To vyvolalo hromové „ANO!"

„Pak tedy pojďme za ním, hoši!“ burácel Iraj. „Chyťme ho se staženými kalhotami a až po okraj ponořeného do nějaké démonské děvky.“

Nebesa se zatřásla jejich souhlasným řevem.

A tak se stalo, že se Manacia právě *těšil* s vášnivou démonskou děvou, když přišla zpráva o útoku. Nebyl sice „ponořen po okraj“, ale silně takový čin zvažoval, když vtom někdo zaškrábal u vchodu a žádal o jeho pozornost.

Manacia se vypotácel ze svého harémového stanu a zapínal si kalhoty. „Proč mě vyrušuješ?“ řval. Jeho pobočník něco zadrmolil a potom ukázal k jihu.

„Odpusťte m-m-mi. Ve-Ve-Veličenstvo! A-ale P-P-Protarus útočí!“

Manacia vyvalil oči. Byl soumrak, ale byl to strašidelný soumrak Démonského měsíce a postavy, které viděl - lidští bojovníci - byli velicí a krvavě rudí.

Démonský král však nezpanikařil. V minulosti už si s náhlými útoky poradil. Zklidnil svůj strach a křikl na své vojevůdce, aby zahájili protiútok.

Byl to krvavý útok džasparských bojovníků. Neměli slitování a ani o žádné nežádali. Byla to řvoucí masa jezdců, ale ani jeden z nich se nenabízel jako terč. Všichni jeli na koních bez sedel, silným koženým postrojem připoutáni k jejich tělům a s uzdou z tenkého provazu v puse.

Točili se na pásu postroje, jednou nalevo, jindy napravo a někdy pod břicho koně. Jak kroužili kolem svých koní, vysílali z malých luků nepřetržitý proud šípů, kterých bylo tolik, že to vypadalo jako záplava žravých much, snášejících se v černém mraku na stádo dobytka.

Byl to šílený útok, útok, při kterém se nehledělo na smrt.

Hejna šípů rozčísila soumrak svým černým letem.

Křik raněných démonů vyrušil klid pouště.

A už byli mezi demony, odhazovali luky a vytasili zahnuté šavle. Sekali na všechny strany.

Mířili přímo do středu, téměř se přiblížili samotnému Manacioví, který se hrabal do nosítek svého slona.

Útok vedl Iraj. Byl to monstrózní voják, voják který nemohl být zasažen, když démonské šípy vylétly zpět. Měl monstrózní meč, kterému se žádný jiný nevyrovnal, před kterým neobstálo žádné kopí a žádná bojová sekera mu nemohla vzdorovat.

Máchal do řad démonů. Byl hrotem šípu, jeho muži vraždící střelou a Démonský měsíc jeho terčem.

Razil si cestu skrze hordy vojáků, míře na krvavou skvrnu měsíce, potom se otočil a zaútočil druhým směrem.

Iraj spatřil, jak Manacia leze na svého slona. Popadla jej zuřivost krále proti králi a vyrazil k svému nejzapřísáhlejšímu nepříteli.

Potom však Manaciu obklopili jeho strážci. Vrhali po něm oštěpy s hroty smrtící magie - odrážené Safarovým amuletem, který měl kolem krku - a Iraj moudře zabočil do strany.

Vedl své bojovníky ven z hord démonů, a ti na svém ústupu nadělali dokonce větší škodu než při počátečním útoku.

Gandara křikl: „Drž hubu, drž hubu, drrrř hubu!“

Safar ho utnul. „Přestaň se hádat se svým bratrem. Já se snažím soustředit.“

„Já za to nemůžu, pane,“ zaúpěl malý služebník. „Gandarí mě nenechá na pokoji.“

Safar se snažil uklidnit. Od Methydie se naučil, že umění a temperament vychází ze stejného místa. Když nedokážeš ovládnout temperament, nemůžeš dát vědět umění, co chceš, aby udělalo.

Nabídl nějaké pochoutky.

„Tady jsou dvě pro tebe a dvě pro Gandarího. A jestli se budete slušně chovat a nebudete malí chamtiví služebníci, každý dostanete další dva, až bude práce hotova.“

Leiria do něj šťouchla. „Už jedou.“

Safar se podíval na sever. Snesla se noc, ale Démonský měsíc tak zářil, že všechno bylo jasné. Viděl Iraje s jeho muži - asi dvě stovky - jak se k němu blíží. Za nimi postupovala Manaciova armáda. Bylo to obrovské stvoření, černé zvíře pohlcující planinu, které, jak se blížilo, nabíralo na síle. Tak jak Manacia hádal, Iraj opravdu chtěl, aby nepřítel prošel mezi dvěma sloupy, kde čekala hlavní lidská armáda. Kdyby Iraj mohl sevřít demony ze stran a stlačit je k sobě tak hustě, že by se sotva mohli pohybovat, až by procházeli mezi věžemi, nevýhoda, ve které se lidé nacházeli, by byla silně

zredukována.

Ačkoliv Manacia padl do Protarusovy pasti, překvapivý útok a falešný ústup nebyly bláhové. Postup byl uspořádaný. Pouze jedna velká skupina, vedená korunním princem Lukou, se přímo věnovala pronásledování Iraje. Zbytek démonské armády byl rozprostřený po planině a šinul se k lidem v mohutné vlně, tak hluboké a silné, že by je téměř určitě překonala.

Safar pokynul svým čarodějům. Přiložili pochodně k hromadám chrastí z pouštních keřů a sušeného trusu. Plameny vyšlehly tak rychle, že čarodějové museli uskočit. Potom se ustálily, vrátily se do své normální velikosti a čarodějové začali do ohně házet zvláštní prášky. Syčely a vřely ve sprchách pestrých jisker. Safar spatřil podobnou záři na východní skalní věži a věděl, že se Hor-van připojil k jeho kouzlu.

Nechal svoji mysl padat neustále dolů a najednou se ocitl v chladivém šedém prostoru, který neměl ani strop ani dno ani žádné strany. „Kde jsi, Matičko duchu?“ zvolal. „To jsem já, tvůj přítel Safar Timura a přišel jsem tě najít.“

Neozvala se žádná odpověď. Safar zavolal znova. „Pojď ke mně, Matičko duchu. Pojď ke mně, prosím. Jsem v nesnázích a potřebuji pomoci.“

Safar najednou ucítil nějakou bytost. Bylo to velké zvíře a bylo silně cítit jako kočka. Poté se šed' zachvěla a on rozeznával slabý obraz staré lvice.

„Jsem Safar Timura, Matičko duchu. Vzpomínáš si, jak jsem ti pomohl s tvými lvíčaty?“

Lvice zavyla a zvuk dolétl až k jeho uším.

„Pomůžeš mi, Matičko duchu?“ zeptal se Safar. „Tak jako jsem já pomohl tobě?“

Ozvalo se další zavytí a jemu došlo, že stará lvice souhlasí.

„Děkuji ti, Matičko duchu,“ řekl Safar. „Počkej tu, prosím, dokud tě nezavolám.“

Safarova hlava se zvedla a on byl najednou zase na skalní věži, kde jen kousek od něj tančily plameny magického ohně a chrly jiskry.

Viděl, že Iraj a jeho vojáci již téměř dosáhli prostoru mezi dvěma skalami.

„Připravte se,“ přikázal čarodějům.

Manacia ucítil, jak kolem vyvstal varovný náboj nepřátelské magie. V ten samý moment spatřil magické vatry hořící na vrcholcích skalních věží.

Démonský král potěšeně vycenil své tesáky. „Tady jsi, Timuro!“ zavrčel. „Mám tě!“

Zatáhl pařáty a připravil se k duši ničícímu kouzlu.

Iraj s jízdou prosvištěli prostorem mezi skalami.

„Ted!“ křikl Safar.

Do ohně byly vrženy čtyři skleněné koule.

V rudě osvětlené poušti vybuchly čtyři doběla žhavé exploze, na západní straně Manaciovy řítící se armády.

Poté další čtyři rozčísly oblohu, když Horvanovi čarodějové vrhly své koule.

„Znovu!“ křikl Safar.

Manacia byl silou výbuchů téměř vyhozen z nosítek. Na chvíli byl oslepen, ale když se mu rozjasnil zrak, jeho první myšlenka byla, že se mu vrátil příliš brzy.

Exploze udělaly obrovské díry do vnějších křídel jeho armády. Následovaly další výbuchy a on slyšel výkřiky hrůzy a bolesti. Poté se křídla začala skládat k sobě, jak se vojáci na okrajích drali do středu, aby výbuchům unikli.

Manacia řval své rozkazy, aby se vrátili na svá místa, ale v tom zmatku ho nikdo neslyšel.

Zuřivé oči démonského krále se otočily k západní skalnaté věži. Cítil přítomnost mocného nepřátelského čaroděje - Timury!

Manacia zuřivě zavyl a vrhl na něj své kouzlo.

Safar byl připraven.

Ucítil tlak řítícího se nárazu a křikl: „Pojď, Matičko duchu! Pojď!“

Manacia zaklel, když ucítil, že jeho kouzlo bylo odraženo.

Jeho útočné kouzlo vrhlo zpětný náraz a on rychle zašmátral po štítu, který vztyčil právě včas. Horká vlna přelétla přes jeho magický štít a potřísnila jeho ducha horkými kapkami čarodějnictví.

Dřív, než se mohl vzpamatovat a znovu zaútočit, uslyšel mohutný řev, ze kterého tuhla krev v žilách. A odnikud na něj vyskočil obrovský lev.

Manacia s ním zápasil, ale jeho tělo bylo chladné, jako by zápasil se samotnou smrtí. Odhodil jej. Lev se převálil a postavil se na nohy.

V tu chvíli si Manacia uvědomil, že bojuje s duchem. Viděl skrz to stvoření, a když otevřelo tlamu a vzdorně zařvalo, zvuk měl nádech dálky a neskutečna.

Lvice na něj znovu vyrazila a Manacia sáhl hluboko do svého pytle magických triků.

Těsně předtím, než jej obrovské čelisti sevřely, udělal kouzlo.

Lvice zmizela - vrátila se do světa duchů.

Manacia padl nazad, připraven o všechnu svoji moc.

Iraj obrátil svého koně a byl připraven setkat se s útokem démonů valících se do prostoru mezi věžemi s Démonským měsícem v zádech.

Byli pevně semknuti do černé řeky bojovníků, ale ne tak hustě, jak Iraj chtěl. Dal znamení křídům a střelci z praků vypustili své střely, míříce na okraje proudu démonů. Ve stejnou chvíli zaútočily jednotky jízdy, podpořené rychle běžícími pěšáky.

Na demony dopadl těžký roj střel, který jich mnoho zabil a zmrzačil. Dopadlo další mračno rozdávací ještě více smrti a bolesti.

Jednotky lidské jízdy se začaly do boků, jedna z východu, druhá ze západu. Hrály tančící hru, vrhaly se do šiku, aby narušily jeho okraje a opět vybíhaly ven, dřív než se kolem nich démoni mohli semknout. Pěšáci útočili okamžitě po nich, vrhajíce těžké oštěpy, potom vytahovali sekery od svých opasků a vrhali se do boje.

Proud démonů se postupně zúžil ještě víc, a když konečně vrazil do portálu mezi dvěma skalními věžemi, byli bojovníci tak hustě namačkáni na sebe, že byli pro lidi snadnou kořistí.

Iraj jich svým mečem zabil tolik, že se jeho paže unavila, načež se jeho meč zlomil a on bojoval ruční sekerou, kterou vytrhl jednomu padlému vojákovi.

Viděl Luku, jak se oddělil od své stráže a zoufale se vrhl na tři jezdce.

Viděl, že jeho tři vojáci padli a Luka se rychle vrátil do démonských řad - čin, jenž u Protaruse vyvolal chladný obdiv.

Iraj bojoval dál a neustále útočil proti vlně démonů.

Potom se bitva pomalu obrátila. Pouhá velikost démonské armády nakonec překonala všechny její nedostatky.

Iraj a jeho muži byli hnáni zpět, jak jeden úder obří palice následoval druhý.

Nebude trvat dlouho, uvědomil si, a jeho linie povolí. To bude konec jeho armády, jeho snů a velmi jistě i jeho života.

Vrhl pohled na západní věž.

A pomyslel si, *no lak Safare! Dělej!*

Safar připravoval svoji Velkolepou iluzi. Byla to poslední zbraň v jeho magickém toulci. Neměl čas obdivovat umění svého otce, když dělal kouzlo, které poslalo flotilu do vzduchu.

Lukovi bojové naděje byly veliké.

Už prošli prostorem mezi skalami a jeho armáda se roztahovala, čímž získali vojáci více místa, aby své zbraně mohli proti lidem použít.

Luka cítil, jak se pod ním nepřítel hrouť. Ještě jeden silný výpad, nanejvýš dva a vítězství bude jeho.

Potom, dokonce i přes hluk válečné vřavy, uslyšel hučení svých vojáků, následované sborovými vzdechy a výkřiky zděšení. Uviděl několik démonů, jak svými drápy ukazují k rudě osvětlené obloze.

Vzhlédl vzhůru a jen tak tak, že sám nezalapał po dechu.

Po nebi se řítily válečné koráby, aby se zapojily do bitvy. Byla to ta nejpodivnější plavidla, co kdy viděl - bojové lodě, zavěšené pod velkými balóny, plné bojovníků s oštěpy se žhnoucími hroty. Nedokázal rozeznat, jak velké byly. Koráby se zdály být malé, a tak usoudil, že jsou ve velké výšce. Jistě však byly dost velké, aby pobraly stovky bojovníků.

Náhle byly lodě nad nimi a bojovníci začali vrhat své oštěpy do masy démonů. Oštěpy nabývaly na velikosti a narůstaly do výšky vysokého démona.

Dopadaly jako blesky, žhnoucí špice vybuchovaly a chrlily obrovské plameny.

Dopadla nová vlna oštěpů. Za ní další. Kosily řady démonů. Plnily vzduch hřmotem a zápachem

síry.

Potom démonská armáda ztratila hlavu.

Luka to cítil, cítil oheň stoupající z jeho bojovníků, cítil štiplavý zápach jejich strachu.

Otočili se a utíkali. Nejdříve pramínek, potom potok a nakonec široká řeka ječících démonů, odhazujících své zbraně, shazujících brnění a šlapajících po svých družích, aby utekli té hrůze z nebes.

Luka utíkal s nimi a pobízel svého oře ostruhami, aby jim stačil. Neutíkal ze strachu, ačkoliv byl nesporně velmi vylekán. Běžel za nimi, aby mu neutekli a křičel povely ke klidu a pořádku, dělal, co bylo v jeho silách, aby ústup zadržel.

Za sebou slyšel praskání a hřmění létajících korábů.

A křik Protarusovy pronásledující armády.

Uběhla spousta hodin, než Manacia nastolil pořádek. Ale když se mu to podařilo, jediné, co mohl udělat, bylo postavit opevněný tábor.

Protarus se zastavil dosti daleko od nich a postavil svůj vlastní tábor.

„Bitva ještě neskončila," vzpomínal se Manacia, přecházející po velitelském stanu, přičemž nakopával a obuškem mlátil každého otroka, který se mu připlétl do cesty. „Nemůže se mi znovu postavit. Zašlapu ho do prachu!"

Iraj přecházel po svém velitelském stanu, ale jeho krok byl odměřený, chování klidné.

„Doufám, že s ním nebudeme muset znovu bojovat. Jestli ano, bude to na otevřeném prostranství, které si sám vybere. Na naše triky už znovu neskočí."

„Myslím, že tady už záleží jen na štěstí," řekl Safar.

Iraj se odmlčel, zamyslel se nad tím, potom kývl. „Ano. Teď uvidíme, jak velké štěstí ve skutečnosti máme."

„Prostě má štěstí, to je všechno," řekl Manacia, hlas stále roztřesený vztekem. „A co víc, pomohli mu a podpořili ho zbabělci na mém vlastním dvoře."

Luka, jenž poslouchal tak trpělivě, jak jen to bylo možné, zchladl.

„Co tím naznačujete, Veličenstvo?" zeptal se bez jakékoliv snahy skrýt svůj vztek.

Manacia se k němu obrátil. „Já nic nenaznačuji. Je zcela jasné, že můj syn je zbabělec, který vede bandu zbabělých zlodruhů."

„Aha!" řekl Luka, jako kdyby náhle něco objevil. „Takže vy chcete svalit vinu na mě, nemám pravdu?"

„Zahanbil jsi mne," obořil se na něj Manacia. „A já tuto hanbu nebudu skrývat. Vina bude namířena ke zdroji, bez ohledu na to, jestli je tím zdrojem můj syn a dědic."

Luka přistoupil blíž, jako kdyby chtěl požádat o vysvětlení.

Namísto toho řekl: „Otče, vyprávějte mi o té chvíli, když vás moje matka obvinila ze znásilnění. Je to tak veselá příhoda, že nás jistě všechny velmi pobaví."

Manacia se zmařčil. „Co je to s tebou?" odsekl. „Teď není čas na veselení."

„Ale *ano*, je, otče," trval na svém Luka. „Toto je *přesně* ta situace, která po zábavě *volá*."

Manacia se nadechl k dalšímu vzteklému řevu.

Ale Luka rychle vytasil svůj meč a utnul řev přímo u zdroje.

Pozoroval, jak sebou bezhlavé tělo jeho otce plácl o zem.

Luka se obrátil k ostatním a klidně utíral svůj meč.

„Nějaké námitky?" zeptal se výhružně.

Vojevůdcové a pobočníci stáli jako zkamenělí a s otevřenými ústy zírali nad náhlým zvratem událostí.

První promluvil Fari. „Vůbec ne. Vaše Veličenstvo."

Ztuhle a s praskáním v kloubech sesunul své mohutné, stařecké tělo na kolena.

„Ať žije král Luka!" zvolal.

Vojevůdcové následovali jeho příkladu, padali na zem, klaněli se a provolávali: „Ať žije král Luka!"

Luka pohlédl na hlavu svého otce. Oči byly stále otevřené a zíraly.

„Co se děje, otče?" zeptal se. „Ty se nesměješ!"

O několik týdnů později Iraj překročil Zakázanou poušť a vedl obrovské vítězné procesí na cestě

do Zanzairu.

Kalasariz donesl Protarusovi podmínky, za kterých byl Luka ochoten se vzdát a v následné diskuzi fungoval jako prostředník. Démonská armáda byla rozdělena na malé skupiny a byla poslána domů. Luka sám sebe nabídl jako rukojmí a poslal Fariho zpět do Zanzairu - s Manaciovou hlavou uloženou v ledu - aby vše připravil k Irajovu příjezdu.

K Safarově velké nelibosti byl Kalasariz odměněn množstvím zlata a vysokým postavením u Irajova dvora. Safar svému králi radil, aby to nedělal, ale Iraj jeho radu smetl s tím, že dobrých zvědů je vždy zoufale zapotřebí.

Konečně nadešel den, kdy se brány Zanzairu objevily na obzoru.

Pochodovali po široké mlžné cestě, s korouhvemi vlajícími a bubny hrajícími do kroku.

Iraj jel na svém velkém válečném slonovi, Safar po jeho boku. Z nosítek vlál obrovský praporec ze sampitayského hedvábí. Na něm byl erb dobyvatele, rudý Démonský měsíc a stříbrná kometa.

Ale již to nebyl Alisarrianův prapor. Iraj jej prohlásil za svůj vlastní.

Za týden bude provedena nákladná ceremonie v Manaciově původním sídle. Hodnostáři, jak lidští, tak démonští, se shromáždí v obrovském trůnním sále a pokoří se před Protarusem.

Tam bude prohlášen králem králů, svrchovaným vládcem celého Esmíru. Vánek zesílil a Safar spatřil, jak se mlha zvedá. Přímo před nimi se objevily brány Zanzairu.

„Podívej!“ řekl Iraj, vzrušený jako děcko. „Už tam skoro jsme.“

Na kůlu nad branami byla nabodnuta Manaciova zkrvavená hlava.

Brány se rozlétly dokořán a z nich se vyhrnul obrovský dav démonů, provolávajících slávu svému novému králi. Iraj jim zamával svojí obrněnou rukou.

Křik démonů sílil, když sborově volali: „Protarus! Protarus! Protarus!“

Iraj se obrátil k Safarovi s širokým úsměvem v tváři.

„Můj příteli, Safare. Za tohle všechno vděčím tobě.“

Potom se jeho úsměv proměnil v hlasitý překvapený smích.

„To jsem přece říkal v té vizi,“ připomněl Safarovi.

„Nebo něco hodně podobného,“ odpověděl Safar.

Iraj ho poplácal po zádech. „A všechno se to vyplnilo. Všechno, cos předpověděl.“

Safar se usmál. „Myslím, že ano.“

Ale tento úsměv zakrýval hlodavou obavu. Jeho vize jej dovedla jen k bránám Zanzairu, dále ne.

A jedině, na co teď mohl myslet, bylo... Co se bude dít dál?

ČÁST PÁTÁ

ZANZAIR

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Zlodějka srdcí

Byla to neobyčejná žena. Měla krásu, měla bohatství, měla moc.

Byla to také žena opředená záhadou, což ji v období Démonského měsíce činilo ženou nejneobyčejnější ze všech.

Její erb - znak Fatinova domu - byla stříbrná dýka a hodně se povídalo o tom, jak se stal jejím erbem.

Někteří říkali, že to byl erb jejího dřívějšího, nikým neoplakávaného manžela, lorda Fatiny, kupce všech kupců, tak zamilovaného do své mladé ženy, že jí přenechal veškeré bohatství. Povídalo se, že madam Fatinova urychlila odchod svého manžela z tohoto světa jeho vlastní dýkou, která byla celá ze stříbra. To, že tato dáma nosila drahocenné smuteční šaty černé barvy se znakem stříbrné dýky, tomuto příběhu jen dodávalo na věrohodnosti.

Jiní spekovali, že kdysi byla oblíbenou kurtizánou nějakého krále, možná dokonce Protaruse samotného. V této verzi prohrála v harémové válce a byla vyhnána, ale s mnoha truhlicemi zlata a drahých kamenů, které uspíšily její odjezd. Někteří tvrdili, že stříbrnou dýkou zavraždila svoji sokyni, ale smrt vyvolala takový skandál, že byla vyloučena z harému. Opět vešla do hry báhorka o stárnoucím lordu Fatinovi. Drbny říkaly, že byla zaranžovaná svatba, aby bylo zabráněno skandálu. Říkaly také, že lord Fatina zemřel dříve, než byla svatba dokonána. Opět byl tento šlechtic tak okouzlen svojí krásnou ženou, že jí odkázal všechny své pozemské statky.

Zvědavé zástupy Zanzairu, ve kterých bylo téměř stejné množství lidí jako démonů, blábolily tyto povídačky a jiné, když projížděla ve svém kočáru se stříbrnými dýkami vyvedenými na dveřích.

Madam Fatinova měla démonské předjezdce, kteří rozhrnovali zástupy a lidského vozku, kočího, který poháněl spřežení černých koní. Vedle kočího seděl statný démonský strážce a svýma zkoumavýma očima přejížděl dav.

Vyslanec v Zanzairu vychvaloval před madam Faunovou všechna opatření, která v očekávání návštěvy madam Fatinové učinil.

„Na vlastní oči uvidíte,“ říkal muž, „že jste se rozhodla velmi moudře, má paní, když jste si vybrala Abubensa, aby se staral o vaše záležitosti v Zanzairu.“

Pokynul z okna. Projížděli bazarem, exotickou scénérií démonů a lidí smlouvajících s prodavači, nebo žvýkajících podivné pochoutky z vozíků s jídlem; rodiny procházely kolem s nákupy v rukou, vlekly za sebou lidské děti a démonská mláďata.

„Zanzair je zajisté to nejkrásnější město v celé historii Esmíru,“ řekl Abubensu. „Od té doby, co z něj před sedmi lety náš milovaný král Iraj Protarus udělal střed své říše, nahrnuly se sem bytosti všeho druhu v zoufalé naději, že se budou moci chytit králova pláště a letět s ním k blahobytu.“ Zvedl varovný prst. „Ale Zanzair je také ze všech měst nejnebezpečnější, má paní. Některí, co sem přišli, byli poctiví lidé jako já. Ale mnozí byli zloději, a to obyčejného i vznešeného rodu.“

A ty intriky!“ otřásl se. „Mohl bych vám vyprávět o intrikách a nestoudných věcech, co se dějí na královském dvoře, že z toho budete skřípat zuby.“

„Tím jsem si jista,“ promluvila konečně madam Fatinova tiše. „A velmi ráda si tvé peprné historky vyslechnu někdy jindy. Jistě chápeš, že mám teď v hlavě jiné věci. Například mé žijící závazky.“

Abubensu se rozzářil. Jakou noblesní a přívětivou zaměstnavatelku to má. Vůbec nepůsobí jako žena, která snad měla zabít svého manžela. A tak krásnou! Abubensu se k tak krásné ženě ještě nikdy takto nepřiblížil. Půvabně vyplňovala své drahocenné černé šaty. Měla plné rty a její tmavé oči zářily něčím, o čem si troufal snít, že byl příslib. „Dům, jež jsem vám našel, se vám bude moc líbit, má paní,“ řekl. „Stojí na kopci docela sám. Noční výhled na Zanzair je z něj prostě neodolatelný. Zvláště pak výhled na Protarusův palác. Je celý ze zlata, víte, a když svítí všechna světla a fontány hrají, tak byste si myslela, že je to nebeský domov nějakého boha.“

„Zdá se, že výhled bude opravdu krásný,“ řekla madam Fatinová, když otírala bradu svému dítěti - chlapci, který právě přestal sát z prsů a ještě nemluvil. Jmenoval se Palimak, což bylo walárijské

slovo pro „slib“.

„Ale abych byla upřímná," pokračovala, „pro mě je mnohem důležitější, aby tam byl pěkný dětský pokoj.“

„Zařízení dle vašich představ, madam," ujišťoval ji Abubensu. „Největší dětský pokoj, který byl kdy vytvořen. Nijak jsme na něm nešetřili.“

„Doufám, že není příliš velký, madam," vložila se do toho chůva. Byla to malá žena, kulatá a s hlubokým babičkovským poprsím. „Velké prostory mohou dítě vyděsit.“

„Hned vedle místnosti mladého pána je samostatná místnost pro vás, Scani," pospíšil si Abubensu s odpovědí pro chůvu. „Je velmi útulná a nebude vám dělat problémy mít dítě na očích.“

Scani měla pochybovačný výraz a chtěla něco říci, ale madam Fatinová ji varovným pohledem umlčela. Chůva si vzala Palimaka z náručí madam Fatinové, houpala a utěšovala ho, přičemž ho šeptem ujišťovala, že ať bude spát kdekoliv, Scani bude vždycky nablízku.

Abubensu pokračoval. „Vaši sousedé jsou všichni bohatí a urození jako vy, drahá paní. Jejich domovy jsou dostatečně blízko, aby poskytovaly potěchu, ale dostatečně daleko, aby poskytovaly soukromí.“

„Ve svém dopise jsem se zmiňovala, že chci co nejdříve uspořádat hostinu, abych se uvedla do zanzairské společnosti.“

„To je zařízení, paní," řekl Abubensu se spokojeným úsměvem. „Vlastně jsem měl tu troufalost stanovit konání této události ode dneška za dvě noci. Pozvání byla rozeslána několika privilegovaným - všechno skvělí lidé, připomínám. A vaše služebnictvo, jež jsem osobně vybíral, již v této chvíli hostinu připravuje.“

„Požádala jsem vás, abyste pozval zejména jednu určitou osobu. Udělal jste to?“

Abubensu pokyvoval hlavou. „Ano, má paní. Lord Timura byl pozván.“

„A přijal pozvání?“

Zaváhal. „Bohužel, zatím ne, madam.“

„Ale očekáváte, že jej přijme?“ naléhala madam Fatinová.

Malý mužíček pokrčil rameny. „To nemohu slíbit, má paní," řekl. „Koneckonců, on je Velký vezír, druhý nejdůležitější po králi Protarusovi.“

Abubensu se pokusil o klípek, aby stočil rozhovor od zklamání. „Jsou přáteli již z dětství, víte. V soukromí se dokonce oslovují svými křestními jmény - Safare a Irají.“

Naklonil se blíž a spiklenecky řekl: „Ačkoliv se říká, že lord Timura se momentálně netěší příliš velké přízni Jeho Veličenstva. Má nepřátele, kteří králi našeptávají zlé věci.“

Dramaticky pokrčil rameny. „Ale kdo ví, zdali jsou tyto klepy pravdivé. Možná bude nakonec nejlepší, když se lord Timura nezúčastní. Proč přenášet jeho politické problémy přes váš vážený práh?“

Oči madam Fatinové se přimhouřily. „Chci, aby na hostině byl," řekla a o její rozhodnosti v této záležitosti nebylo pochyb.

Abubensu zápasil s odpovědí, zjevně na rozpacích. „Pokusím se, madam," odpověděl, „ale nemohu odpřisáhnout, že je to možné.“

Madam Fatinová se usmála. „Vkládám ve vás všechnu důvěru, Abubensu.“

Podala mu hedvábný měšec s mincemi. „Podarujte jimi, koho chcete," řekla. Abubensu měšec potěžkal a zvedl obočí, když zjistil, jak je těžký. „A cokoliv v něm zbude, si můžete nechat pro sebe.“

Ale postarejte se, aby tam lord Timura byl.“

Nato se otočila a pohlédla z okna.

Přijeli k širokému náměstí, a když se podívala na sever, viděla kvetoucí stromy, které lemovaly Královské zahrady.

Za nimi se tyčily věže Velkého paláce, které tajuplně zářily pod vždy přítomným Démonsčím měsícem.

Nerisa přemýšlela, jestli si ji Safar po všech těch letech bude pamatovat.

„Nakonec to vždy končí u peněz," dodal král Protarus.

Znechuceně zafuněl, čin, při němž členové shromážděného královského dvora velice zpozorněli. Jeho zafunění bude předmětem jejich hovorů, snů a nočních můr po mnoho následujících dnů. Kvůli tomuto zafunění budou sprádkány různé taktiky. Spojenectví budou ohrožena, zre-formována nebo rozbita. Tisíce mil odsud se muži malí i velcí budou třást, až dorazí zpráva o královu prudce vyraženém dechu.

„Pokaždé, když chci něco udělat," pokračoval Protarus, „je mi řečeno, že náklady jsou příliš vysoké. A když já, prostý muž z planin navrhnu, že řešením je získat více peněz, proč mi říkáte, že jich nelze sehnat víc?"

Královův výbuch se nesl síní s několika pódii. Nejdříve dolehl k Safarovi, jeho Velkému vezírovi a druhému nejvyššímu, dále na pódium, kde král Luka - jehož oficiální titul byl princ Zanzairu - seděl spolu s lordem Farim a dalšími důležitými demony. Pod nimi byli Protarusovi generálové a hlavní pobočníci, směsice démonů a několika zbývajících drsných mužů z planin. Tak trochu stranou této skupiny se držel Kalasariz, který denně odměřoval svoji vzdálenost a výšku mezi ním a Safarem. Za ním bylo hlavní podlaží soudní síně, obrovská plocha hierarchické roviny, kde někteří dvořané nosili vysoké podrážky, aby stáli výš a mohli si představovat, že je král chová ve větší přízni.

„Vysvětlíte mi někdo, jak je to možné," žádal Protarus.

„Jsem vládce celého Esmíru. Mám milióny poddaných. Všichni, jak se zdá, vydělávají peníze a žijí v blahobytu, zatímco králi se nedostává základních prostředků k řízení království, které jim tento blahobyt umožňuje."

Protarus potřásl hlavou. „Můj problém je, že jsem příliš štědrý. Všechny své přátele jsem obdařil bohatstvím. Paláce, země, peníze... Peníze! Opět to slovo!"

Podíval se na Safara. „Vy máte peníze, lorde Timuro. Proč je nemám já?"

„Stačí jen říci, Veličenstvo," odpověděl Safar, „a já vám je vrátím."

Protarus zklamaně poklepal na svůj trůn klouby s prsty plnými drahokamů. „O to nejde, lorde Timuro. Takový vládce já nejsem. Jakmile jednou dar dám, nikdy jej nežádám zpět."

Leiria, Safarova strážkyně a milenka, se nelibě ošila. Ona sama byla jednou Safarovi darována.

„Jde o to," pokračoval Protarus, „že vy máte peníze a já ne, protože vy udržujete jenom svoji domácnost."

Protarusova ruka máchla přes soudní síň plnou dvořanů a celou ji obsáhla. „Já musím udržovat království. To je *moje* domácnost! A kam jdou peníze z mé domácnosti? Ne na luxus, to je jednou jisté.

Bohové ví, že jsem muž prostých potřeb."

Nikdo se neodvážil ani zmínit, že to bylo notně přehnané tvrzení. Protarus dávno odhodil svoji vojenskou minulost a oddával se rozkoším a pohodlí života krále králů. Měl mnoho paláců, všechny plné služebnictva, obrovské stáje s koňmi všech druhů a použití, obrovské sály přecpané ozdobnými zbraněmi a brněním, nadité sklady i vinné sklepy a obrovské harémy se zásobou průběžně obnovovaných žen.

Král vzdychl a unaveně se zabořil do svého trůnu. Sedm let jeho vlády bylo náročných a začínalo se to projevovat. Ačkoliv mu ještě nebylo třicet let, vypadal o deset let starší. Jeho pýcha, dlouhé zlaté vlasy, prořídly a on pod svojí korunou začal nosit čepičku posetou drahokamy. Jeho vousy byly protkány šedivými pramínky a čelo měl zbrázděné vráskami.

„Vysvětlíte nám ten problém znovu, lorde Timuro. Důkladně jej vyložte, aby to všichni viděli."

Safar zamumlal uctivý souhlas a povstal. Vystoupil na Irajův stupínek a pokynul k čekajícím pomocníkům, aby odtáhli obrovskou oponu za královským trůnem.

Zeď pokrýval rozsáhlý vypouklý reliéf Esmíru. Hlavním rysem na něm byl Boží předěl, který rozděloval většinu země od západu k východu a obrovská poušť, již ne zakázaná, která kdysi rozdělovala lidi a demony.

Safar vzal do dlaně pár kuliček, máchnul rukou v dramatickém gestu a ozvalo se několik ostrých prasknutí, že celý dvůr zatajil dech - včetně Iraje - a od podlahy ke stropu se vznesl řídký kouř. Za mlžným oparem se reliéf náhle rozežhnul a ožil, což vzbudilo sborové vyjádření údivu. Dívali se na oživlou mapu Esmíru, dokonce s malými pohyblivými postavami, lesy kymácejícími se ve větru a vlnami omývajících vzdálené břehy.

Safar se před Irajem hluboce uklonil s ležérním mávnutím umělce.

„Pohledte na své království. Veličenstvo," pronesl. Fari si pomyslel, *zajímalo by mě, jak to ten Timura dělá? Ne ta oživlá mapa... Té rozumím. Dokonce bych ji i možná mohl udělat, kdybych mohl nahlédnout do jeho poznámek. Ty výbuchy a ta mlha jsou jiná věc. V čem je to kouzlo? Nic jsem necítil.*

Tato záhada byla pouze jedním z důvodů, proč byl Fari přesvědčen, že Safar musí pryč.

Iraj pookřál. Tleskal se slovy: „Ó, výborně, Safare. Výborně!"

Potom následoval malý potlesk dvora. Luka vztekle chrastil drápy v předstíraném uznání.

Nač všechna ta pukrlata a dramatická gesta? Jeden by si myslel, že je to spíš nějaká zábava než

vážné úřední zasedání. Hraje to na nás, zvláště na Protaruse.

Safarův vliv na Protaruse nesl Luka velmi nelibě. Jako princ Zanzairu se Luka považoval za druhého nejdůležitějšího mocnáře v Esmíru. To on by měl radit Protarusovi, ne ten plebejec Safar Timura.

„Toto jsou naše nejproblémovější území. Veličenstvo," spustil Safar.

Udělal další gesto a oparem probliknuly malé plamínky. Byly jich alespoň čtyři desítky, rozmístěné po celém království. Plameny se lišily svojí intenzitou, od drobného žhnutí, kde nepokoje teprve začínaly, až po větší jazyky plamenů, kde se dění téměř vymykalo z kontroly.

„Jejich mnoho," zamumlal Protarus.

Vrhl na Kalasarize ostrý pohled se slovy: „Nikdy jsi mi neřekl, že jich je tolik!"

„Ach ano, eh, mohu to vysvětlit. Vaše Veličenstvo," zakolísal Kalasariz. „Opožděná hlášení... z důvodu... eh... nepokojů."

Iraj chladně kývl a otočil se zpět k mapě.

„Toto jsou nejčerstvější informace, které jsem obdržel z našich chrámů," řekl Safar. „A myslím si, že je poprvé pravdivě vidět, jak rozsáhlé naše problémy jsou."

Kalasariz supěl vzteky, že jej Velký vezír pokořil. Zvědmistr králi ukazoval jen to, co chtěl, aby věděl, aby mohl události řídit sám. Ten zatracený Timura se svojí zatracenou sítí kněží mu vrážel kudlu do zad.

Nebylo to poprvé, co se Kalasariz zapřísáhl, že se Timury zbaví.

„Největší problémy jsou, jak se zdá, v Kaspanu, Veličenstvo," ukázal Safar na poskakující plameny poblíž okraje západního moře.

„Ano, ano," souhlasil Protarus. „Právě kvůli tomu přišli opět na přetřes peníze. Vyšleme tam vojáky, abychom povstání potlačili. Avšak můj pokladník mě informoval, že nemám dostatek peněz, abych je zaplatil. Pokladny jsou, zdá se, prázdné."

Jeho pohled přelétl po mapě a znovu si všiml toho neradostného počtu. Nakonec jeho oči spočinuly na Kaspanu, téměř obklopeném ohněm.

„Peníze na Kaspan se *musí* najít. Otázkou je, kde je vzít."

„Daně, Vaše Veličenstvo," vložil se do toho Luka. „To je odpověď. Musí se vybrat víc na daních. Jak jste sám řekl, vaši poddaní se těší blahobytu díky vašemu úsilí. Měli by být ochotni za tento blahobyt zaplatit."

„S tím nemohu souhlasit, Veličenstvo," řekl Safar. „Žádný všeobecný blahobyt zde není. Snad v několika oblastech, ale jenom v těch nedotčených suchem a morem. A smím-li vám připomenout, můj vznešený příteli, králi Luko, tyto úkazy se nejenom opakovaly, ale v posledních deseti letech se staly ještě častějšími."

Fari zafuněl. „Zase Hadin!"

Safar se na starého démona obořil. „Předložil jsem důkazy. Jak můžete popírat pravdu?"

„Já nic nepopírám," odpověděl Fari. „Samozřejmě, že tu existují jisté problémy a pravděpodobně byly zapříčiněny nějakou magickou kalamitou v Hadin."

Avšak velmi důrazně nesouhlasím s tím, že tyto problémy musí být nezbytně trvalé. Kalamity byly i předtím. Sucha přichází. Sucha odchází. Mory přichází. Mory odchází. Je to přirozený cyklus bohů. Jenom ti nejlepší a nejzbožnější přežijí, aby si užívali zasloužené odměny."

„Nechci se hádat se svým váženým kolegou. Výsosti," řekl Safar. „Vy chcete slyšet nějaká řešení, ne rozpravu."

Já bych jeden takový návrh měl."

Protarus se ošil. „Opravdu?"

„V jednom však s králem Lukou souhlasím. Veličenstvo," řekl Safar.

Luka se zamračil. Kam to míří?

„Daně jsou odpovědí, Veličenstvo. Pouze nedaňte ty, co již platí. Zdaňte ty, kdo neplatí."

Kalasarizovy oči se přimhouřily. Tak tohle je jeho hra, pomyslel si.

„Zdaňte mě. Veličenstvo," navrhl Safar. „Nejenže mám z vašich darů užitek, ale neplatím z nich žádné daně."

Safar ukázal na Luku, potom na Fariho, potom na Kalasarize a všechny ostatní v síni, na každého šlechtice zvlášť.

„Všichni si žijeme v blahobytu. Veličenstvo, ale nic za to neplatíme."

To Protaruse zaujalo. „Často jsem mluvil o tom, že štědrost je moje hlavní vlastnost a také chyba. Zdá se, že jsem odpustil více daní, než je zdrávo."

„Přesně tak, Veličenstvo," souhlasil Safar. „Jsem si jist, že všichni moji kolegové budou s radostí sdílet vaše těžké břímě v tomto stavu nouze."

„Ach ano, nouzová daň. Snad tento název vymaže kyselé pohledy z některých tváří v této síni." Protarus se usmál na Luku a Fariho. Oba jeho úsměv nedobrovolně opětovali. Obrátil se zpět k Safarovi. „Dočasná daň, trvající jen po dobu nouze. To by mohlo být přijato lépe, abych hovořil správně politicky."

„Já se oběti nebojím," ohradil se Luka. „Ale musím podotknout, že tyto peníze nepostačí. Možná to zaplatí Kaspan." Ukázal na škálu bouřlivých území na reliéfu. „Ale co ten zbytek?"

„Král Luka má naprostou pravdu. Vaše Výsosti," řekl Kalasariz. „A já se tímto připojuji k jeho ochotě se obětovat a sdílet vaše břímě."

Také se však ptám na příčiny tohoto nuzného stavu." Ukázal na nástěnný reliéf. „Právě tento negativismus je kořenem našich potíží. Vaše Výsosti!" Protarus zvedl se zájmem hlavu. „Těmito špatnými zprávami, Vaše Veličenstvo," pokračoval Kalasariz, „terorizujeme poddané. Živí to zvěsti, že se vše zhoršuje. To dělá i ze slabochů rebely. Vaši dobří čestní občané jsou nuceni lhát výběřčím daní a nechávají si obrovské sumy peněz, které po právu náleží vám. Obrovské obnosy, Vaše Veličenstvo. Obrovské." „To je krádež!" křikl Protarus, náhle rozezlen představou lakomých občanů, kteří ve svých sklepeních zakopávají velké truhly zlata.

„Přesně tak. Vaše Výsosti," pokračoval Kalasariz. „Krádež. Pro to není mírnějšího slova. Navrhuji, abychom s tím okamžitě skoncovali!"

„Jak to mám udělat?" zeptal se Protarus. Kalasariz pohlédl na shromáždění, potom zpět na krále. Pak řekl: „Myslím, že by bylo nejlepší to projednat v soukromí, Veličenstvo."

„Neudělám to, Iraj," odpověděl Safar. „Možná, že pro Kalasarize je přirozené takhle lhát, ale pro mě ne."

„Jak můžeš vědět, že to bude lež?" zeptal se Protarus.

Oba muži byli v královských komnatách sami. Méně než před hodinou Kalasariz, výrazně podpořen Lukou a Farim, nastínil svůj plán. Safarovy námitky byly tak vznětlivé, že Iraj poslal všechny tři pryč, aby to s ním mohl probrat v soukromí.

„Kalasariz má pravdu v tom, že všechny ty Špatné zprávy mají negativní vliv na stabilitu království," pokračoval Iraj.

„Lži ale nic nespraví."

„Už zase. Nemyslím, že by někdo navrhoval, abys lhal. Kalasariz pouze *předestřel*, abychom vyhlásili den národních hodů. Hodů, které by vyzdvihovaly spíše klady než zápory."

„A co ta věštba?" zeptal se Safar. „Věštba, kterou mám jako tvůj Velký vezír provést?"

„Co je špatného na tom zeptat se bohů, kdy tato dlouhotrvající krize skončí?"

„Všechno," odpověděl Safar, „když uvážíš, že má Kalasariz již předem připravenou zprávu, kterou mám předat celému Esmíru."

Vztyčil prst. „Jeden rok!" Potrásl znechuceně hlavou. „Jeden jediný rok... a svět bude zase v pořádku."

„To je dobré číslo," řekl Iraj. „Když lidé uvěří, že za rok bude všechno zase dobré, nebudou tak skrblit na daních. Sakra, vždyť já můžu daně dokonce zvýšit. Nouzové opatření, tak jak jsi navrhl."

„Ale na chudých, ne na bohatých."

Protarus povzdechl. „Je to dobrý nápad, Safare. Sice by nepřinesl mnoho peněz, ale přesto je to dobrý nápad."

Něco takového bohužel nikdy nebudu moci udělat."

„Proč ne?"

Další povzdech. „Jsou to bytosti, se kterými večeřím, Safare. Když se bavím, jsou mými hosty. Když lovím, lovím s nimi. Koneckonců, jsou to moji přátelé. Nechci usedat ke stolu s tvory, kteří se na mě všichni zlobí, protože jsem na ně uvalil tučnou daň."

Safar neodpověděl.

Protarus se na něj podíval, poté přikývl a řekl: „Hádám, že si myslíš, že jestliže existují určité věci, které nehodlám udělat, pak i ty si vyhrazuješ podobné právo."

„Něco v tom smyslu," odpověděl Safar.

Vlastně přemýšlel o tom, co na sebe Protarus svým prohlášením prozradil. Raději nechá hladovět hladové, protože si nechce rozhněvat své bohaté přátele.

„A kdybychom *udělali* velkou věšteckou ceremonii a ty bys před sebou viděl mnoho těžkých let -

spíše než jen jeden - cítil by ses povinován své cti to ohlásit. Nemám pravdu?"

Safar se snažil situaci zlehčit svým úsměvem. „Kvůli cti by to bylo jen zčásti, Irají.

Koneckonců, jde o moji pověst jako čaroděje. Potom, co by rok utekl a problémy pokračovaly, už by mi nikdo znovu neuvěřil."

Protarus si ho dlouho prohlížel. Poté jeho úsměv opětoval, ale v očích měl stále tvrdý výraz.

„Dokážu pochopit, že ti to připadá jako příliš velká oběť."

V tomto neuspokojivém duchu setkání skončilo.

Ještě předtím, než Safar odešel, král řekl: „Á, málem bych zapomněl."

Safar stál u dveří. „Oč jde?"

„Kapitán mé stráže vzkazuje, aby se Leiria zastavila v paláci k malému oprášení jejího výcviku."

„Určitě jí to vyřídím."

Jakmile se za ním zavřely dveře, z postranní místnosti vyšel Kalasariz. Za ním Luka a Fari.

„Jsem rád, že jste nám dal znamení, abychom zůstali na doslech, Veličenstvo," řekl Kalasariz.

„Tento rozhovor mnohé odhalil.

A musím říci, že jste jej vedl velice hladce. Veličenstvo. Velice."

Byla noc, když se Safar blížil k velké vile. Pršelo tak hustě, že Démonský měsíc nebyl vidět.

„Kdo má být tahle madam Fatinová, Safare?" zeptala se Leiria.

„Nic o ní nevím," odpověděl. „Jedině snad, že je to nechvalně proslulá žena."

„Musí být něco mnohem víc, když chce, aby na její uvítací hostinu přišel i samotný Velký vezír," dodala Leiria.

Safar vykoukl přes záclonku, ale noc byla tak tmavá, že jediné, co viděl, byl jeho vlastní odraz ve skle.

„To ten můj zatracený tajemník. Nemůže odolat úplatku. Zbavil bych se ho, ale ty peníze, které si vydělá navíc svojí nepoctivostí, jej dělají tak výkonným, že mám nejlépe vedený rozvrh ze všech administrátorů v Esmíru."

„Mohl jsi to přece odmítnout," namítla Leiria. Škádlivě na něj pohlédla. „Ale hádám, že jsi na ni stejně zvědavý jako všichni muži ve městě. Říká se, že je velmi krásná."

„Nikdy nevím, kdy je plánovaná účast výsledkem úplatku, nebo povinnosti. Je snazší prostě chodit na všechny. Pobýt tak hodinku, dvě, než se všichni představí a potom zmizet."

„A to, že je krásná, nebolí," dodala Leiria.

Safar se rozesmál. „A nechvalně proslulá. Na to nezapomeň."

Leiria se smála s ním, sama krásná exotická žena, v nejlepších šatech své uniformy.

Safar si však všiml, že se toho večera neobvykle vyptávala.

A její výcvik v paláci se konal toho samého dne.

Zajímavé.

Nerisa jej viděla přijíždět.

Déšť způsobil, že se hosté zpožďovali, ale po čase již začala zoufat, že Safar bude mezi těmi posledními příchozími. Byl to složitý večer, musela se snažit být milou a vtipnou hostitelkou pro skupinu cizinců a přitom se připravovat na chvíli, kdy přijede.

Nechtěla, aby si myslel, že vážila takovou dlouhou cestu proto, že od něj něco chce. Madam Fatinová, byla dost dobře schopná postarat se sama o sebe a nepotřebovala žádného muže - i když to byl Velký vezír - aby ji chránil. Ne, musela vykonat svoji povinnost. Povinnost dlouho odkládanou.

Co se týkalo její dívčí zamilovanosti do Safara, bylo to už mnoho let a koneckonců byla právě jen - dívka. Safar byl tak laskavý, že když to viděl, neponížil ji.

Rozhodla se, že až se setkají, bude tak klidná a chladná, jak od lady Fatinové všichni očekávali.

Potom jej spatřila ve dveřích. Chvíli byl vchod prázdný, nato jej livrejovaný sluha uvedl dovnitř.

Někdo mu ji ukázal, načež zvedl hlavu a jejich oči se setkaly.

Nerisa byla ztracená.

Jeho oči byly stejně modré, jak si je pamatovala.

Safar byl ohromen, když viděl, jak se k němu žena blíží. Madam Fatinová byla opravdu překrásná, přesně tak, jak se o ní povídalo. Možná ještě krásnější ve svých ohromujících černých šatech s hlubokým výstřihem, který odhaloval její nádherná ňadra. Šaty měla obtažené tak, že vyzdvihovaly dlouhé štíhlé tělo.

Avšak její tvář byla jako chladný závoj, když se k němu přiblížila s rukou nataženou k pozdravu. Ta chladnost Safara odradila. Byla to zjevně žena, která hledá nějaké výhody, pomyslel si. Jeho sekretář vzal úplatek a to bylo všechno.

Potom se jejich prsty dotkly a Safar ucítil zachvění. Podíval se jí do očí - uviděl tančící zlaté vločky. Uviděl, jak se její ústa zkroutila v povědomém pokřiveném úsměvu.

„To je Nerisa, pane!“ syknul Gandara z jeho náprsní kapsy. „Nerisa!“

Ale Safar už viděl a věděl. Byl šokován, když uviděl svoji malou Nerisu, která vstala z mrtvých a vrátila se jako překrásná madam Fatinová.

Nerisa mu pevně a vřele stiskla ruku.

„Neprozrazuj mě,“ zašeptala. Potom, dostatečně nahlas, aby všichni slyšeli: „Je od vás velmi laskavé, že jste mě navštívil v mém domě, lorde Timuro.“

Safar zblekotal patřičně zdvořilou odpověď.

„Omlouvám se, že jsme začali bez vás, můj lorde,“ řekla Nerisa a ukázala na stoly s jídlem. „Upusťme tedy od formalit a přidejme se k ostatním dřív, než nám umřete hladem.“

Možná, že pokud budete mít i nadále přívětivou náladu, můžeme si popovídat později, abychom se lépe poznali.“

Safar jen tak tak, že se vzpamatoval a zmateně se uklonil. Celý oslněný se nechal sluhou dovést ke stolu, kde hostina probíhala.

Teprve když se usadil, vzpomněl si, že nechal Leiriu čekat u vchodu bez rozkazů. Otočil se a viděl, že se s kamennou tváří dívá jeho směrem. Pošeptal sluhovi, aby jí odnesl zprávu, která říkala, že se může přidat k ostatním osobním strážcům v předsálí. Ale když byla její zpráva doručena, viděl, jak Leiria vztekle zavrtěla hlavou, sykla nějakou odpověď a zmizela v bouři.

Když se sluha vrátil, nebyl Safar její odpovědí nijak překvapen: „Řekněte prosím jeho lordstvu, že děkuji, ale že počkám v jeho kočáře.“

To nebylo dobré.

Poté zaslechl Nerisin smích - ten přirozený smyslný smích, který prosakoval na povrch její okázalosti - a na Leiriu zapomněl.

Děšť hostinu opozdil, ale díky němu i dřív skončila. Hosté se trousili pryč se slovy, že se výborně baví, ale madam musí pochopit, že si vzhledem k bouři musejí pospíšet domů.

Nerisa mumlala zdvořilá na shledanou, ale celou tu dobu byla její pozornost upjatá na Safara, otálejícího poblíž verandy. Bylo to, jako by se všechny ty roky smrskly jen na pár dní či týdnů. Staré city opět ožily a prudce zmítaly jejím uváženým rozhodnutím.

Říkala si, že je blázen, a pomyslela si, že to byl pouze stres ze setkání, který rozdmýchal hloupé city. A dokonce i kdyby k němu stále nějaké něžné city chovala, Safar je přece nikdy nesdílel. Snažil se být jen laskavý k osiřelému dítěti. Laskavost není to samé co láska.

Ještě jednou se opevnila, a když odešel poslední host, přešla k němu tak lадně a nenuceně jako kterákoliv velká dáma, která hodlá přivítat svého starého, váženého přítele.

Ale když k němu došla, vyskočil na nohy se slovy: „Probohy, Neriso, myslel jsem, že jsi mrtvá!“

A přivinul ji do své náruče.

Venku se Leiria choulila v kočáře a dívala se skrze záclonky ven. Dokonce i v tom lijáku rozeznávala Safarovu známou postavu, jak přechází před širokými skleněnými dveřmi verandy.

Viděla, jak se přiblížila další postava - štíhlá postava ženy.

Udeřil blesk a na chvíli ji oslepil.

Když se jí zrak vrátil, spatřila, že se Safar a ta žena objímají.

Poslední zbytky Methydiina mírného kouzla zapomnění zmizely, když Nerisa vpadla do jeho náruče.

Tisíc a jeden cit i myšlenka okamžitě vystřelily vpřed, zatímco další tisíc a jeden se hromadily za nimi, dožadující se sluchu.

Avšak jediné, co dokázal říci, bylo: „Neriso, moje malá Neriso.“

Líbal ji na vlasy, na tváře, z jejích očí kanuly slzy, tiskl ji k sobě, jako by síla jeho objetí měla zabránit tomu, aby se neproměnila v ducha a nezmizela.

Poté se jejich rty setkaly a objetí se proměnilo v něco úplně jiného.

Stalo se to tak rychle, že neměli čas být na pochybách, natož pak být překvapeni.

Nerisa v jeho obětí roztála, plakala a šeptala jeho jméno. Byla jako ve snu, ve starém krásném snu, a její Safar ji tiskl k sobě, líbal ji a šeptal něžnosti. Vášně je oba rozpálila, že se přestali ovládat.

Otevřela oči a spatřila šokovanou tvář svého majordomuse, odrážející se ve skle dveří verandy. Bylo jí to však jedno a mávnutím jej poslala pryč, právě když ji Safar zvedal ze země do náručí.

„Ano, ano, prosím, ano," vzdychala a nějakým způsobem jej směřovala do svých komnat.

Nato se ocitli ve velké, měkké posteli a jeden z druhého trhali šaty.

„Potom, co jsem utekla z Walárie," vyprávěla mu Nerisa o hodně později, „stala jsem se hochem od karavany."

Usmála se nad tou vzpomínkou a zavrtala se hlouběji do Safarovy náruče. „Vždycky jsem dobře hrála kluka."

Safar ji něžně pohladil. „Teď už bys to neměla tak jednoduché."

Nerisa se uchichtla. „Vlastně to docela brzy začal být problém. Náhle jsem vykvetla, jak to něžně říkají babičky. Jednoho dne mi moje gatě přestaly být přes boky. Druhého dne mi praskaly švy mé chlapecké košile. Musela jsem se ovázat a sehnat si volnější oblečení."

„To si toho nikdo nevšiml?" divil se Safar.

Potrásla hlavou. „Nikdy. Samozřejmě se na mě občas někdo divně podíval, ale to bylo všechno. Jenom takové ty delší pohledy."

„To ale znamená velký skok, od chlapce z karavany k madam Fatinové."

„To asi ano," odpověděla Nerisa, „ačkoliv to tak tehdy nevypadalo. Nějaké peníze jsem měla. Zlato, co jsi mi dal. Malou část jsem investovala do zboží karavany, což mi vyneslo pěkný zisk, a tak jsem investovala víc."

Nerisa se smála. „Zjistila jsem, že mám na obchod talent. Všechny ty roky, co jsem strávila jako malá zlodějka, mi dobře posloužily, když došlo na hledání laciného a kvalitního zboží."

„Po čase jsem měla dost, abych se stala vedlejším společníkem jednoho velmi zámožného pána karavany."

„Nebyl to náhodou lord Fatina?" zeptal se Safar.

Nerisa se ušklíbla. „Pravda je, že se jmenoval Fatina, ale žádný lord to nebyl. Byl to kupec, nic víc. Starý, tlustý a laskavý. Alespoň jsem si myslela, že to byla laskavost. Choval se ke mně jako ke svému synovi."

Další smích. „Jak se ukázalo, měl jen slabost na hezké hochy."

Safar sebou trhl. „Chceš říct, že...?"

„Že... nic," přerušila ho Nerisa. „Fatina byl počestný starý muž. Byl přesvědčen, že není správné zneužívat situaci. Ani jsem nevěděla, jaké city ke mně chová... nebo k chlapci, za kterého mě považoval... až do chvíle těsně před jeho smrtí. Tehdy vše přiznal. Přisahal, že mě miluje a podal mi závěť. V ní stálo, že mám vše zdědit já."

A právě tehdy jsem se stala ženou... jeho vdovou. Jinak by ta závěť stejně neobstála. Nikdo by nepochopil, natož potom uvěřil, že by takové jmění předal obyčejnému chlapci. Takže jsem vymyslela manželství. Jistým lidem jsem zaplatila značné sumy, aby opatřili potřebné dokumenty. Nikdo nikdy nezpochybnil to, že starý muž byl takový blázen a dal všechny své peníze chamtivé mladé ženě.

Přesto se však roznesly zvěsti, že jsem ho zabila. Zvláště když jsem zakoupila potřebný titul, abych z něj udělala šlechtice.

„A to to nikdo nezpochybnil?" zeptal se Safar.

Nerisa se zvedla na lokti, se svým pokrouceným úšklebkem na rtech. Úsměvem, který Safarovo srdce zachvátil láskou, než její slabší sestřenicí, náklonností.

„Když hraješ šlechtice a hraješ ho dobře, nikdo se na nic neptá. Zvláště když máš peníze."

A navíc je v téhle době v Esmíru takový chaos, že je všechno obráceno na ruby. Využila jsem toho chaosu a hnala své karavany do míst, kam se jiní neodvážili. Asi jsem vydělala na nouzi jiných. Ale zase jsem jim přinesla, co potřebovali. A koupila, co už jim nebylo k ničemu. Utěšovala jsem se pomyšlením, že jsem dítě bídě.

Byla jsem přesvědčená, že jsem v právu."

„Myslím, že jsi byla. Kdysi bych však řekl něco jiného." Na to se usmála. „Ale v tomto světě je tolik mnohem větších zlodějů, kteří by ukradli i sny. Zloději, kteří tě ničí. Zloději, kteří by zabili všechno, co

miluješ, nutili tě se na to dívat a pak zabili i tebe.

A nakonec by ti ukradli srdce z těla, aby z něj udělali čarodějovu večeři."

Nerisa ho objala - ovinula ho rukama i nohama. Byla odhodlaná ho chránit svým tělem před všemi ďábly, kteří ho trápili.

Ona byla Nerisa, zlodějka z Walárie, a nedovolila, aby komukoliv, koho milovala, bylo ublíženo.

Později ho vzala do dětského pokoje, aby se seznámil s Palimakem. Dítě bylo vzhůru, v jeho oříškových očích se zrcadlilo světlo svíčky, kterou nesla.

Nerisa dítě zvedla a pevně je zabalila do jeho oblíbené peřinky. Byl to pěkný cvalík s tmavými vlasy, olivovou pletí a bílými mléčnými zuby jako perličky.

„Tohle je Safar," řekla dítěti. „Ten, o kterém ti celé ty měsíce vyprávím."

Nervózně se na Safara usmála. „To je Palimak. Můj syn."

Palimak otočil svoji baculatou tvářičku, aby se na Safara podíval. Radostně kopal nožičkami a usmíval se.

Jeho oči se rozžehly a Safar v šoku zjistil, že oříšková barva jeho očí se proměnila ve žlutou.

Démonskou žlutou!

Nerisu zabolelo u srdce, když uviděla výraz ve tváři svého milence.

Safar se přinutil k mdlému úsměvu a nastavil ruku. Palimak uchopil jeho ukazováček a zmáčkl.

„Je silný." Lichotku musel Safar vydolovat z hlubin svého zmatení.

Nerisa odvrátila tvář zpět k Palimakovi, aby skryla své pocity. „Samozřejmě, že je silný. Jsi silný, můj Palimaku? Jsi ten nejsilnější chlapec na světě!"

Dítě vrátilo radost. Potom se pozvracelo a ušpinilo sebe i Nerisin župan.

„Ach, ty ošklivý chlapče!" kárala ho Nerisa. „Já tě tady vychvaluju a ty se chováš jako prasátko." Poté se rozplakala.

Safar se posadil vedle ní a oba je obejmul. „Proč pláčeš?" zeptal se Safar. „Děti dělají nepořádek. To je pro ně normální! Samozřejmě kromě toho, že je začneš milovat.

Zeptej se mých sester, jaké čuně jsem byl já! Ne. Ne, teď jsem si vzpomněl, neptej se jich. V mučivých detailech by ti popisovaly, jaký malý špindíra jsem byl."

Namísto, aby ji tím uklidnil, tato slova ji ještě víc rozhněvala.

„Proto nepláču! A ty to moc dobře víš!" Sáhla do županu, něco z něj vytáhla a hodila to na postel. „Tu máš! Tady je ten tvůj zatracený nůž." Safar na to zíral. Byla to stříbrná dýka, kterou mu kdysi dávno dal Koralean.

Nerisa si otřela oči a vzpamatovala se. „Proto jsem sem přijela," řekla. „Abych ti vrátila tvoji dýku. Je tvá. Nebylo ode mě správné, že jsem si ji nechala. Byla jsem blázen, hlupačka, slaboška, že jsem ti ji předala osobně, namísto abych vyslala posla."

Palimak začal plakat, což Nerisu ještě více rozeznilo. „No, vidíš, cos udělal!"

Safar byl zmatený. „Co jsem udělal?" „Viděla jsem *ten* pohled v tvých očích. Myslíš si, že je to netvor! Napůl démonská a napůl člověčí zrůda.

Dobrá, ztratil jsi mě. Potěšila jsem se. Splnil se mi můj dívčí sen. Safar Timura, můj velký ideál. Muž, který měl v sobě tolik laskavosti, že nemohl chápat nic ani nikoho." Trpce se zasmála. „Měla jsem to vědět. Je to pro mě dobrá lekce.

Palimak a já teď odjedeme. K čertu s tebou! A k čertu se mnou, za to, že jsem ti řekla, jakého jsi ze mě udělal blázná!"

Safar se také začal zlobit. „To není fér. Alespoň jsi mě mohla upozornit. Alespoň jsi mě-"

„Drž hubu, drž hubu, drrrr hubu!" přerušil ho nějaký hlas.

Safar poplácal kapsu své vesty. „Nech toho. Nemám náladu poslouchat, jak se hádáš s Gandarím."

Malý služebník mu vyskočil z kapsy na postel a stál tam s rukama na svých úzkých bocích.

„Já to taky *neříkám* Gandarimu."

Jeho oči přelétly Safara, Nerisu a Palimaka. Potom zpátky k Safarovi.

„To *tobě* říkám, abys držel hubu, pane. A ty taky, Neriso."

Povzdech! „Byla jsi první, kdo mi po tisíci letech dal nějakou sladkost. A ty, když to tak vezmu," otočil se k Safarovi, „jsi byl docela dobrý pán. Vlastně bych jinak neřekl ani slovo.

Jestli oba trváte na tom, že chcete dělat hloupé lidské chyby, co je mi do toho? Ale myslím, že něco přece jen ano, takže vám říkám držte hubu!"

„Jaké chyby?“ zeptala se Nerisa.

„On si myslel, že jsi měla manžela. Démona.“

Ona si myslela, že nechceš mít na krku malou příšeru, natož potom ženu, která spala s démonem.“

„Nemám žádného manžela. Ani démona ani jiného. Palimak je nalezenec. Sirotek. Jako já.“

„Mě nezajímá, s kým jsi spala, nebo nespala,“ řekl Safar, „Do toho mi nic není. A co se týče toho, že si myslím, že je Palimak zrůda, protože je zčásti démon, tak nic nemůže být dál od pravdy.“

Je to dítě. A já mám děti rád. Zeptej se mé matky. Zeptej se mého otce.“

„Tak vidíte?“ dodal Gandara. „Nebylo to jednoduché?“

Skákal po posteli a zvětšoval se. Polechtal Palimaka pod bradou. Dítě vrnělo radostí.

„Nechte ho tu se mnou a jděte spolu pěkně do ložnice udělat, co je podle vás zapotřebí, abyste se jeden druhému omluvili.“ Malý služebník si vůbec nevšímal toho, co si dva milenci Šeptali. Stejně tak se ani neotočil, aby se podíval, jak mizí z pokoje. Jeho veškerá pozornost byla upřena na děťátko s planoucím žlutým očima.

„Moc krásné stvořeníčko. Má oči zrovna jako já.“

Jestlipak už umíš mluvit?“

Palimak zachrčel a zamával ručičkami a nožičkami.

„Asi ne, co,“ řekl Gandara.

Zmenšil se a vyskočil dítěti na hrud'. Dělal legrační žabí obličej a Palimak se smál a jeho oči zářily ještě víc.

„Umíš říct drž hubu?“ zeptal se Gandara. „No tak do toho. Zkus to. Řekni - drž hubu. Drž hubu. Drrrř hubu!“ Načež Palimak vyslovil svá první slova: „Drž hubu!“ „To je ale chlapec,“ pochválil ho Gandara. „To bude maminka ráno překvapená, co?“

„Drž hubu, drž hubu!“ křičelo dítě. „Drž hubu, drrrř hubu!“

„Takže jestli tomu správně rozumím,“ řekl Kalasariz, „lord Timura a tahle madam Fatinová jsou spolu již celé týdny.“

„Tak jest, můj lorde,“ potvrdila Leiria. Otočila se k Protarusovi. „Vědomost lorda Kalasarize se zakládá na mých denních zprávách, které mu předávám. Vaše Výsosti,“ řekla. „Tak jak jste sám nařídil, pane.“

Protarus se usmál. „Chtěl jsem to slyšet z tvých vlastních úst.“

„Pak jste to slyšel, Veličenstvo. S výjimkou hodin pracovního dne se lord Timura a madam Fatinová nerozdělili od noci, kdy se setkali.“

„Nedělá vám to starosti, Leirio?“ zeptal se Kalasariz. „Měl jsem dojem, že vy a lord Timura jste již nějaký ten rok milenci.“

Leiria pokrčila ramena. „Byla to moje povinnost. Král to ví.“

Protarus se uchichtl. „A nepříjemná povinnost.“ Obrátil se ke Kalasarizovi: „Můj přítel Safar je možná Velký vezír Esmíru, ale v posteli už tak velký není.“ Potom k Leirio: „Nemám pravdu, má drahá?“

„Mám s muži jen malé zkušenosti. Veličenstvo, ale vy jste takový lev, pane, že pro každého jiného jsem byla zkažená.“

Protarus řval smíchy. „Tak vidíte, jak to je?“ řekl Kalasarizovi. Otřel si oči. „Když jednou přijmu ženu do svého lože, už *tam* zůstane, hrom do toho! Měl byste slyšet ten nářek v mém harému, když si vyberu, komu bude dopřáno mé královské objetí a kdo musí počkat až do příští noci.“

Kalasariz se zašklebil. „Celý Esmír ví o vašich schopnostech, Veličenstvo.“

Podíval se na Leiriu. Jakmile prvně spatřil její zbožňující oči upnuté na Safarovi, hned věděl, že by mu někdy mohla být užitečná. Bylo to jeho velké štěstí, že ji Safar zradil a dal jí tím dobrý důvod k pomstě. Jinak, i kdyby jí to král nařídil, by jejím denním zprávám o Safarových aktivitách nevěřil.

„Myslím, že vás tu pro tuto chvíli nepotřebujeme, Leirio,“ a s těmito slovy ji propustil. „Ohlásíte se mi zítra ve stejnou dobu.“

Leiria položila ruku na jílec meče a po vojensku se uklonila.

„Dobře, můj lorde,“ a odešla.

Protarus se za ní zamyšleně díval. Potom řekl: „Ta Fatinová musí být neuvěřitelné stvoření, když Safara tak očarovala.“

Je *velmi* krásná, Veličenstvo,“ potvrdil Kalasariz. „Sám bych ji rád zprznil.“

„Pochybuji, že budete mít příležitost. Lord Timura mě požádal o svolení ke sňatku s ní.“

Kalasariz zvedl obočí. „Dáte mu je, Veličenstvo?”

„Nevidím důvodu, proč bych mu to měl odepřít,” odpověděl Protarus. „Je to pouze rutinní žádost, kterou musí moji dvořané podle zákona podat. Ještě jsem nikomu neřekl ne.”

„Ale my o té ženě nic nevíme, Veličenstvo,” nabádal Kalasariz. „Tato skutečnost by nás sama o sobě měla držet ve střehu. Moji zvědové o ní sháněli informace po celém Esmíru. Avšak nadarmo. Jak se zdá, prostě se jednoho dne zničehonic objevila. Bohatá Šlechtična, o které předtím nikdo nikdy neslyšel.” „A má dítě.”

„Ano, ale čím dítě. Veličenstvo? I to je záhadou.” „Neumím si představit, že by si nějaký muž chtěl vzít ženu, která se už vyspala s jiným. I kdyby byla krásná.”

„Přesně mé pocity, Veličenstvo,” poznamenal Kalasariz. „A když zvážím všechno ostatní, mé podezření to ještě posiluje.”

„Myslíte si, že je nebezpečná?”

„V celém Esmíru neznám ženu, jako je ona,” odpověděl Kalasariz. „Nějakým způsobem neuvěřitelně zbohatla. Podle všech zpráv bohatne každým dnem, díky chytrému obchodování. Žádnému muži neřekla ano, alespoň dokud nevstoupila do života lorda Timury. Hádám, že to neřekne ani jemu.” „Myslíš si, že mu radí?”

„To by byl bezpečný předpoklad. Veličenstvo. Jednoznačně to je cílevědomá žena. Neústupná.” Protarus se ošil a poklepal svými prsty o trůn. „Ano, takže mu radí, nebo ne? Má mého Velkého vezíra ve své moci. Co teď?”

„Ano, Veličenstvo,” souhlasil Kalasariz. „Co teď?”

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Kde číhají havrani

Velký palác Zanzairu byl místem síní, ve kterých strašilo, kde se výkřiky a spiklenecký šepoty proháněly temným nočním koridorem jako suchý vítr. Čpělo to tam staletími intrik a zrady. Mnoho krve zde bylo za ta léta prolito a byla zde místa, kde kamenné podlahy stále nesly černé skvrny vraždy.

Mnoho králů povstalo a mnoho padlo v tomto paláci, ale nebyly zde žádné vznešené monumenty, které by jejich odchod připomínaly. Temnými posly konce každé vlády byli úkladní vrazi. Královská hlava na kůlu nad hlavními branami označovala každý začátek. A první, kteří opěvovali jméno nového vládce, byli hodující havrani.

Nyní byl králem Iraj Protarus a intriky i zrady pokračovaly tak jako předtím. Safar toto nebezpečí cítil, když procházel velkými hlavními dveřmi, stráž se postavily do pozoru a salutovaly Velkému vezírovi. Ve vzduchu visel sirný zápach černé magie a kamenná soška pod jeho společenskými šaty varovně zajiskřila.

Na tom, že byl Safar předvolán na setkání s králem Protarusem, nebylo nic neobvyklého, ale jak procházel palácem - Leiria pár kroků za ním - mnohé oči se k němu obrátily. Jedny vypadaly zvědavě, jiné žhnuly nenávistí a některé - těch bylo doufal nejvíc - vypadaly soucitně.

Když se blížil ke dveřím do Irajových soukromých komnat, otevřely se a tři postavy, stojící zády k němu, se pokorně klaněly a omlouvaly „Jeho Milostivému Veličenstvu“ a odcházely ven.

Stráž zavřela dveře a oni se otočili, každý s jinou reakcí na to, že tam vidí stát Safara.

První zvesela promluvil Kalasariz. „Dobré ráno, lorde Timuro. Doufám, že se dnes cítíte dobře.“

„Velmi dobře, děkuji,“ odpověděl Safar a pokývl hlavou k zvědmistrově tupé tváři.

Druhý, král Luka, byl arogantní. „Velký vezíre,“ utrousil pouze. Pouze tato dvě slova a kývnutí jeho démonské hlavy zaznamenalo Safarovu přítomnost.

Safar jeho kývnutí opětoval, ale neřekl nic. Třetí, lord Fari, byl nervózní. „Moc rád vás vidím, lorde Timuro. Je to již dávno, co jsem měl to potěšení se s vámi setkat. Snad byste některý večer mohl svojí návštěvou poctit můj domov?“

Safar kývl hlavou a mírně se uklonil. „Bude mi ctí, stát se vaším hostem, můj lorde.“

Fari se roztrásl a v jeho očích se zračil záblesk strachu. „Tak, tak,“ řekl starý démon. „Jako Velký vezír jste samozřejmě neustále zaneprázdněn, a tak to bohužel může trvat dlouho, než budete moci přijít.“

„Pro vás nejsem nikdy příliš zaneprázdněn, lorde Fari,“ ujistil ho Safar. Toto popíchnutí si nedokázal odepřít.

Fari nešťastně klapl drápy. „Zařídím, aby můj tajemník promluvil s vaším a domluvili spolu nějaký vhodný den.“ „Děkuji vám, můj lorde,“ řekl Safar a znovu se mírně uklonil. „Dychtivě očekávám vaše laskavé pozvání.“

Objevila se stráž a pokynula Safarovi, aby vstoupil do králových síní. Zdvořile se se všemi třemi rozloučil a vstoupil - Leiriu nechal čekat venku.

Iraj seděl u svého stolu a prohlížel nějaké zprávy. Hlavu měl skloněnou dolů, dokument byl před ním, ale on byl zaměřen na jedno místo a přejížděl po číslech či slovech, čímž prozrazoval předstírané pohroužení do svých královských povinností.

Safar si odkašlal a Iraj zvedl hlavu. Usmál se, ale jeho oči byly chladné.

„A, tady jsi, Safare. Dej si něco k pití. Udělej si pohodlí.“

Safar se posadil a nalil si pohár brandy ze zásoby lihovin na stole.

Iraj předstíral, že se vrátil zpět ke své zprávě, ale jeho ošperkované prsty jej prozradily. Klap, klap, klepaly o opěrku křesla.

Nakonec Iraj kývl, odhodil zprávu a zvedl hlavu, aby pohlédl na Safara.

„Je to pro mě trochu těžké, Safare, ale potřebuji s tebou mluvit jako muž s mužem - jako přítel.“

Safar ucítil, jak se kamenná soška zahřála, skoro až nepříjemně.

Usmál se. „Kdykoliv, Irají.“

„Týká se to tvé žádosti o sňatek s madam Fatinovou.“

„O co jde?“

„Víš jistě, že je to moudré, starý brachu? Slyšel jsem, že je krásná. Gratuluji tvému vkusu. Ale sňatek!“

„Miluju ji, Irají. V Kyranie téměř vždy lásku následuje sňatek.“

Iraj se nervózně zasmál. „To bylo v Kyranie a ty už nejsi obyčejný hrnčířský synek. Jsi Velký vezír - po mně druhý nejdůležitější muž v zemi. Můžeš mít jakoukoliv ženu, kterou budeš chtít. Do postele i pro manželství, když na to přijde.“

„Vím to, Irají,“ odpověděl Safar. „A je to právě madam Fatinová, kterou jsem si vybral pro obojí.“ „Ale ona se pro tebe nehodí, třebaže je krásná.“ „Ona je pro mě mnohem víc, než by si jakýkoliv hrnčířský synek, jak sám říkáš, zasloužil. Čímž chci říci, že mě také miluje. Co jiného bych měl od ženy chtít?“

„Já si myslím tohle,“ řekl Iraj a naklonil se přes stůl. „Není to nic než romantické vzplanutí. Víš, že máš pro takové věci slabost. Pamatuješ na Astarias? Myslel sis, že s ní vychází a zapadá slunce. Svoji lásku jsi přísahal na hory. A dokonce jsi ji požádal, aby se stala tvojí nevěstou. Vysmála se ti, jestli si nepamatuješ.“ „Tahle se nesmála.“

Iraj si Safara chvíli prohlížel a potom řekl: „Jediné, co po tobě žádám, je, abys to znovu zvážil.“

Safar už chtěl něco říci, ale Iraj zvedl ruku, aby ho zastavil.

„Vím, že jsi umíněný, Safare, takže neodpovídej hned.“

Den či dva o tom popřemýšlel a pak si znovu promluvíme. Chci, abys to pro mě udělal z přátelství.“ Safar potlačil okamžité odmítnutí. „Dobře tedy, Irají.“

Udělám, jak si přeješ.“

Své rozhodnutí nezmění, ale souhlas mu dával čas, aby zjistil, co se děje a jak se s tím má vypořádat.

Safar se pokusil udělat žert. „Když si strýček Iraj přeje nějaký čas na vychladnutí, dostane ho.“

Protarus neodpovídal. Jeho oči byly jako zasklené, jako kdyby byl někde jinde.

Náhle se probraly zpět k vědomí. „No, tak to by byl jeden problém vyřešený,“ dodal s nucenou lehkostí. „Teď k tomu dalšímu.“

„Což je?“

„Bohužel je to další citlivá záležitost, příteli, takže měj mysl otevřenou jako u té předchozí.“

„Vynasnažím se.“

„Jde o tu věc s věštbou,“ řekl Iraj. „Zeptat se bohů, co skrývá budoucnost.“

Safar uvnitř zaúpěl. Navenek vypustil na tvář pokroucený úsměv.

„Takže tohle tady dělali moji kolegové. No vidíš, a já jsem si myslel, že se tu sešli, aby mě velebili před mým králem.“

Iraj se zamračil. „Žádný z nich proti tobě nevznesl křivého slova,“ odsekl. „Něco takového bych nedovolil.“

Safar poznal, že lže. „Samozřejmě, že ne, Irají. Koneckonců, jsme přece krví zapřísáhlí bratři a žádný čestný muž by jinému nedovolil hanit svého přísežného bratra.“

Iraj se na něj velice upřeně podíval. „Nikdy.“ Cuklo mu ve tváři, a tak ještě jednou rozhodněji dodal: „Nikdy!“ „A jaký že nový návrh ohledně té věštby moji přátelé předložili?“ zeptal se Safar.

„Fari navrhl kompromis,“ odpověděl Iraj. „Změnit to z jednoho roku na dva. To si moji poddaní vezmou k srdci stejně dobře. Dva roky není tak dlouhá doba k čekání na Věk velkého požehnání.“

„O, tak ono už to má jméno?“ podivil se Safar. „Věk velkého požehnání?“

„Říkej tomu, jak chceš. Hlavně když to bude znít kladně. Jde o to, že chceme říci - zcela rozhodně - že všechno se časem zlepší, když patřičně obětujeme bohům a budeme trpěliví.“

„Na to ti dám stejnou odpověď, jako jsem ti dal předtím,“ odvětil Safar. „Nebudu lhát a na tom jeden rok navíc nic nezmění. Ani tři, nebo dokonce pět.“

Protarus vypadal poplašeně. „Pět let! Ty si přece nemyslíš, že to bude trvat tak dlouho, že ne?“

„Nemám ponětí. A o to vlastně jde. Nikdo to neví. Ani vrhači kostí, ani ti co čtou z vnitřností, ani hvězdopurci na tvém dvoře ti to nemohou říci. Všechna znamení jsou prázdná. Jako kdyby bohové neposlouchali.“

„To je směšné,“ řekl Iraj celý rudý. „Jistěže poslouchají. Jak bych jinak mohl sedět na tomto trůnu? Kdo jiný než bohové mě sem dovedl? Je tu Démonský měsíc. Kometa je na vzestupu. Tvoje dávná vize. Všechny tyto věci ukazují na rozhodnutí ze samotných nebes!“

Safar dobře věděl, že není dobré se hádat. Iraj se upjal k této myšlence „božího osudu“ už když byli chlapci. Vyvracet to bylo nesmyslné - a nebezpečné.

„Z nějakého důvodu právě teď bohové mlčí.“ „Tak to řekni za ně,“ naléhal Iraj. „Řekni, že za dva roky bude všechno v pořádku. To je stejně dobrý odhad jako kterýkoliv jiný.“ „Nemohu.“

„Urazilo by to tvoji drahocennou čest,“ vysmíval se Iraj. „Něco na ten způsob.“

„To Fari tento problém nemá. Řekl mi, že pro Manaciu dělával takové věci pořád.“

„A podívej se, kam to Manaciu dovedlo,“ podotknul Safar.

Iraj na něj upřeně pohlédl. „To s tím nemá nic společného. Já jsem mluvil o cti, ne o Manaciově.“

„Když Fari mu nevadí lhát, ať to udělá on. Může řídit celou slavnost. Hostiny. Obětování. Modlitby. Potom řekne tu velkou lež. Dej mi vědět, pro který den se rozhodneš, abych určitě nebyl přítomen.“

„To je zatracená hloupost!“ křičel Iraj. „Ty jsi můj Velký vezír! Všichni si budou myslet, že jsi proti a neúčastníš se, abys dal najevo svůj nesouhlas.“

„A to představuje komplikaci, nemám pravdu?“ řekl Safar.

„Tak si je nedělejme,“ navrhl Iraj. Uklidnil se. Nasadil ten nejvítěznější výraz. „Prostě udělej, o co tě žádám. Safare. Laskavost pro přítele.“

„Nedávej vsázku naše přátelství,“ varoval Safar. „Byla by hrozná chyba, kdyby k tomu došlo.“

Iraj se chvěl vztekem. Na chvíli si Safar myslel, že ztratí nervy.

Náhle se Protarus uklidnil. Hluboce vzdechl, vyprázdnil svůj pohár, potom znovu vzdechl.

„Ty jsi ale složitý člověk, Safare Timuro. Nic s tebou nepohne, stejně jako s horami.“

„Nejsem na to hrdý,“ ohradil se Safar. „Prostě jsem tak byl vychován.“

„Tak to díky bohům, že jsem si v Kyranie udělal jenom jednoho přítele,“ zasmál se Iraj. „Jinak bych se teď musel úplně zbláznit.“

„To může mít pouze jediné vysvětlení, Veličenstvo,“ řekl lord Fari. „Velký vezír prostě zešlel.“

Protarus hleděl překvapeně. „Safar a blázen? Vždyť to byl vždycky ten nejvyrovnanější ze všech. Samozřejmě, že nějaké ty hloupé chyby má, jako třeba ta jeho posedlost s Hadin. Ale šílenství?“

Král, veden Farim, Lukou a Kalasarizem, kráčet úzkou chodbou, směrem ke komnatám, jež kdysi bývaly Nekromanciem krále Manaciy. Atmosféra byla lepkavá, vzduch páchl po balzamovacích tekutinách, a když se blížili, jejich kroky zněly tak nepřirozeně hlasitě, že vše vypadalo velmi neskutečně.

„Jestli vám mohu něco sdělit, Veličenstvo,“ dodal Fari, „Šílenství je postižení, před kterým by se měl mít každý čaroděj neustále na pozoru. Jsem velmi starý a vím, o čem mluvím. Viděl jsem mnoho mladých mágů, které zlomily mocné síly, se kterými se museli vypořádat. Zapomíná, že všechna skutečná moc spočívá v králi a on že pouze manipuluje světem duchů ku prospěchu svého vládce. Koneckonců, král vládne z vůle bohů. To je podstata celé věci, jak nám přede dávnm odhalili sami bohové.“

Luka zafuněl. „Co jiné než šílenství by to mohlo být? Pouze šílenec by hrál takovou nebezpečnou hru. Nestojí před nějakým obyčejným králem. Ale před králem králů. Absolutním vládcem Esmíru.“

„Ve skutečnosti mi dělá starost pouze jeho názor, že chci nějak ublížit svým poddaným. Veškeré moje úsilí - celý můj život - byl zasvěcen naprostému opaku. Nechci nic jiného než dobro pro všechny. Já skutečně hledám Věk velkého požehnání. Mír a hojnost pro lidi stejně jako pro demony.“

Vzpomínám si, že něco takového jsem mu řekl tenkrát před lety, když jsme ještě byli chlapci, a od té doby jsem se v tomto rozhodnutí jenom utvrdil. Považuji to za svoji svatou povinnost.“ „Kořenem celého problému, Vaše Veličenstvo, není jen to, že lord Timura šílí, ale že šílí po moci,“ nadnesl Kalasariz. „To není žádná domněnka, Veličenstvo, ale fakt doložený vašimi nejlepšími zvědy.“

Lord Timura opakovaně prohlašuje, že je populárnější než Vaše Veličenstvo. Je přesvědčen, že jej všichni vaši poddaní chovají v úctě. A že namísto vás by měl být králem on.

Proto vám odporuje, Veličenstvo. Svoji pověst považuje za důležitější než vaši.“

Iraj supěl, když vstupovali do Nekromancia. Než aby tento vztek dále rozdmýchávali, všichni tři spiklenci změnili své chování a poukazovali na různé zajímavé předměty. Fari, starý démonský čaroděj, je vedl. „Vidíte tohle. Veličenstvo?“ ukazoval mu lahvička pokrytou magickými symboly. „Je v ní lektvar, který by posílil dokonce i vaše skvělé schopnosti se ženami. Jediná kapka do sklenky vína a mohl byste potěšit sto panen,“

Potom mu ukázal malý měšec. Obrátil jej nohama vzhůru a vysypaly se z něj vzácné drahokamy. „S náležitým zaklínadlem, Veličenstvo, se tyto drahokamy mohou rozmnožit. O jejich existenci jsem se zmiňoval lordu Timurovi s tím, že by mohly vyřešit vaše finanční nesnáze, avšak on to prohlásil za

černou magii, zlou magii a nařídil mi, abych o nich nic neříkal."

Potom zvedl lebku, jejíž tvar neomylně prozrazoval, že patřila vlku. „Toto je amulet vlkodlaka, Veličenstvo. Když se moudře použije, může vám dát neuvěřitelné schopnosti. Magické schopnosti, Veličenstvo. Které, váhám to říci, jsou jediné, čeho se Vašemu Veličenstvu nedostává."

„No a s magickými schopnostmi. Veličenstvo, byste žádné čaroděje nepotřeboval, s výjimkou vykonávání rutinních povinností."

„To bych byl jako Alisarrian," řekl se zatajeným dechem Protarus.

„Ano, Veličenstvo," přikývl Fari. „Byl byste pánem obou světů. Hmotného i duchovního."

„A nebudu potřebovat Safara," dodal Iraj.

Fari pokrčil rameny. „Na to jsem nepomyslel. Lord Timura je tak mocný čaroděj, že to takovému smýšlení odporuje."

Hádám však, že je to pravda. Nepotřeboval byste ho." Uchichtl se. „Vlastně ani mě, když na to přijde, až na to, že já jsem ochoten Vaše Veličenstvo magickému umění naučit."

„Safar ne?"

Znovu pokrčil rameny. „To nejlépe posoudíte vy sám, Veličenstvo. Koneckonců, to vy jste po mnohá léta jeho přítelem."

Nato Iraj prohlásil. „Jestli je to tak, pak bych Věk velkého požehnání mohl vyhlásit sám."

Všichni tři spiklenci dali najevo překvapení.

„Myslím, že to byste mohl, Veličenstvo," kývl Fari.

„Ovšem," souhlasil Luka.

„Proč ne?" ptal se Kalasariz.

„Musím o tom popřemýšlet," řekl Protarus. „Nechci jednat příliš unáhleně. To vede k omylům a zklamání."

„To je jedna velká pravda, která by měla být vytesána do kamene, Vaše Veličenstvo," lichotil Kalasariz. „Dobře využitá odmlka dělí dobré od skvělého."

V té chvíli se ozval ječivý zvuk. Všechny čtyři hlavy, dvě lidské a dvě démonské, se otočily za zdrojem tohoto zvuku. Vycházel z malého destilačního přístroje, vyrobeného z křišťálu vykládaného drahokamy, který stál na ebenovém stojánku. Křivule měla velkou cibulovitou zátku, která vyzařovala nachové světlo.

Luka ukázal své tesáky v tom nejchlípnějším úsměvu.

„Počkejte, až uvidíte tohle. Veličenstvo!"

Iraj byl zmatený. „Až uvidím co?"

„Připravil jsem pro vás malé pobavení. Veličenstvo," řekl Fari.

„Vlastně to bylo zcela neplánované," dodal Kalasariz.

„Všechno to záleželo na štěstí. Modlili jsme se, aby k tomu došlo, až tu budete, abyste to viděl."

„Velmi nerad se opakuji, ale... co mám vidět?" Usmívající se spiklenci vedli krále ke křivuli. Jakmile se k ní přiblížil, hluk ustal a blikavé světlo se proměnilo v ustálenou záři.

„Podívejte se do ní. Veličenstvo," vybídl Fari. „Ručím za to, že budete potěšen tím, co uvidíte."

Iraj zíral na křivuli se zvědavým pohledem na rtech.

Poté se utvořil obraz.

Král zalapal po dechu. „Bohové, ta je krásná!"

Nerise se zdálo, že slyší nějaké hlasy. Zavrtěla se ve vaně a zvedla hlavu. Rozhlédla se kolem, ale v obrovské, mramorové koupelnové komnatě nic neobvyklého neviděla. Byla zamlžena vonnou párou, která se vznášela z vany zapuštěné do podlahy - dost velké na to, aby v ní Nerisa mohla natáhnout nohy a kmitat jimi a cítila jemné masírování vodou.

Když si byla jistá, že na blízku nikdo nebyl - a že hlasy byly výplodem její malátné představivosti - ponořila se zpět do své koupele a dlouze a rozkošnický vzdechla.

Madam Fatinová možná byla žena nezměrného bohatství, ale své krátké roky jako šlechtična strávila na prašných cestách karavan, když toto bohatství shromažďovala. Předtím byla prostě jen Nerisa - špinavé osiřelé dítě, které se koupalo v chladném dešti pochytaném do sudů z okapů.

Abubensu se vychloubal výhledem z jejího sídla, vychvaloval, jak byla dětská komnata přetvořena přesně podle jejích pokynů, ale o vaně nic neřekl. Když ji Nerisa objevila, zašeptala horlivou modlitbu díky k bohu, který jí takovou nádheru položil do cesty.

Nerisa uchopila velikou houbu, plovoucí na hladině. Natáhla se přes okraje a vzala ozdobnou lahvičku koupelového oleje - jeden z mnoha darů od hostů, kteří se zúčastnili její uvítací hostiny.

Tekutina uvnitř byla sytě nachová, tak hustá olejovitá hmota, že téměř zářila.

Vytáhla cibulovitou zátku, nakapala olej na houbu, dala zátku zase zpátky a rozetřela si rozkošnou voňavou tekutinu po celém těle. Nerisa si nikdy nepřipadala tak čistě, tak pohodlně, tak -

Její myšlenka byla vyrušena, když se jí opět zdálo, že slyšela nějaké hlasy.

Nechala houbu odplout a vzhledla. Opět v místnosti nikoho ani nic neviděla.

Potom uslyšela vysoký pisklavý hlas a usmála se.

Chvilí nato vešla Scani s Palimakem usazeným na boku.

„Je zde lord Timura, madam," oznámila chůva.

„Děkuji, Scani. Vyřid' mu, že za ním přijdu, hned jak budu hotova se svou koupelí."

Scani udělala pukrle. „Ano, madam."

Nerisa se usmála na děťátko.

„A jak se má můj miláček Palimak?" zeptala se.

Dítě ukázalo prstem namířeným přímo na ni.

„Drž hubu!" řeklo.

Scani to šokovalo. „Nemluv tak se svojí maminkou," kárala ho.

Palimak opět ukázal, ale jeho prst ukazoval níž.

„Drž hubu!" vyslovilo dítě teď už rozhněvaně.

„Pššt, dítě jedno!" okřikla jej Scani. „Lord nelord, Scani z tebe stáhne kůži, jestli nepřestaneš mluvit takhle ošklivě."

„Nic si z toho nedělej. On se jen snaží upoutat pozornost. Když si ho nebudeme všímat, přestane s tím."

Ale Scani byla rozčilená. Byla to rána jejímu výchovatelskému umění. „Nevím, kde taková slova pochytil, madam! Jsou to slova, která opravdu nikdy nepoužívám."

„Drž hubu!" skočil jí do řeči Palimak.

Potom se začal cukat a kopal tak divoce, že jej Scani musela dát na zem a pustila jej.

„Nech toho, Palimaku," ječela Scani.

Ale dítě ji vůbec nebralo na vědomí. Po rukou a kolenou přecupital mokrou mramorovou podlahu. Zastavil se na okraji vany.

Jeho oči žlutě vzplály, když si prohlížel lahvičku s koupelovým olejem.

„Drž hubu," dožadoval se.

Plácnul do lahvičky a rozhoupal ji.

„Drž hubu, drž hubu, drrrř hubu!"

A potom, k velkému překvapení obou žen, ušetřil lahvičce takovou ránu, že to s ní praštilo o okraj vany.

Sklo se roztříštilo na všechny strany.

Iraj uskočil, jak mu obraz vybuchl do tváře.

„Ten jeden malý zkurvysyn!"

Poté se podíval na křivuli, viděl, že je celá a zjistil, že k žádné škodě vlastně nedošlo.

Hlasitě se rozesmál a vesele se plácl do stehna. „Skoro to vypadalo, jako by ten malý bastard věděl, že jeho matku špehujeme," zajíkal se smíchy.

Jeho tři noví přátelé se také smáli.

„Povězte mi, Veličenstvo, není tak krásná, jak jste slyšel?" zeptal se Kalasariz.

Iraj znovu pohlédl na křivuli. V ústech mu náhle vyschlo, když si vybavil obraz Nerisy, jak se nahá vznáší ve vodě. Téměř cítil chuť její ženské vůně, vznášející se v parfémové páře.

„Ano," odpověděl chraplavě.

„Dokonce i já jsem byl pohnut. Veličenstvo," připustil Luka. „Ačkoliv jsem démon a lidskou ženskost obdivuji jen velmi málo."

„Vypadala spíše jako pochoutka pro krále," nabádal Fari, „než pro člověka takového prostého původu jako je Timura."

Irajovy oči se zúžily. „Na co narážíte?"

„Na co narážím? Ale na nic. Veličenstvo. Jen jsem vyslovil něco, co je zřejmé."

„Lord Timura *prohlašuje*, že je nejoddanějším přítelem a oporou Jeho Veličenstva," řekl Kalasariz k ostatním.

„Možná, že nadešel čas, abyste jeho přátelství podrobil zkoušce. Veličenstvo."

„Zjistěte, jak hluboké jeho city ve skutečnosti jsou.“

Protarus si olízl suché rty. Jeho prsty poklepaly na zátku křivule - přemýšlel, klep, klep, přemýšlel.

Potom strnule kývl. Bylo rozhodnuto.

„Zdá se, že mi Safar nedal na výběr.“

„V minulosti Iraj mým slovům vždycky naslouchal,“ stěžoval si Safar Nerise. „Sice ne vždy dal na moji radu, stejně jako já jsem vždy nejednal, tak jak si přál, ale nikdy z toho nevznikly žádné špatné pocity, nebo je alespoň žádný z nás nedal najevo.“

Byla noc a oni se spolu choulili na Nerisině posteli, spící Palimak mezi nimi. Od události minulého dne v koupelně, bylo dítě neklidné, jeho spánek trápily zlé sny. Na Safarovo naléhání Nerisa přinesla dítě k nim do postele a teď spokojeně spalo s palcem pevně v puse.

„*Nemusíme* se stát mužem a ženou, Safare,“ řekla Nerisa. „Budu tvou milenkou, jestli chceš. Nebo, vzhledem k tomu, že jsem majetná žena, ty můžeš být mým milencem.“

Safar se usmál, ale úsměv mu dlouho nevydržel.

„Za tím je mnohem víc než náš sňatek.“

Nerisa kývla. Řekl jí o velké lži, kterou po něm Protarus žádal a o spiknutí, které, jak si myslel, Luka, Fari a Kalasariz osnovali.

„Jenom jsem hloupě žertovala.“

„Z nějakého neznámého důvodu prudce odbočil z cesty, po které jsme spolu kráčeli, a já teď nevím, jak ho dostat zpátky.“

Nerisa se otřásla. „Připadám si, jako by se právě ďábel usadil na mém hrobě. Když jsem byla děvče v ulicích Walárie, vždycky jsem ten pocit brala jako varovný signál. Ani nevím, kolikrát jsem prchala - bez jakéhokoli jiného důvodu, než jen z tohoto pocitu třasu - a potom jsem uviděla, jak se uličkou plíží lovci zlodějů.“

„Gandara signalizuje nebezpečí od chvíle, co jsem opustil palác. Radí mi, abych utekl.“

„Tak to udělejme,“ řekla Nerisa náhle odhodlaně. „Nechme tu všechno a okamžitě utečme. Peněz budeme mít dost. Mám zlato uložené po celém Esmíru.“ „Nemohu,“ odpověděl Safar.

Nerisa na něj upřeně pohlédla. „Hádám, že je pěkně těžké přestat být Velkým vezírem,“ řekla po chvíli. „Těžko si představit, jaké je to mít takovou moc.“

„Pro mě to nic neznamená, Neriso. Něco takového jsem nikdy nechtěl a už vůbec nevyhledával. Víš, mým nejzamilovanějším chlapeckým snem bylo vystřídat svého otce jako nejlepšího hrnčíře v Kyranie.“

„Tak pojďme do Kyranii,“ zajásala Nerisa. „Ve Walării jsi o ní mluvil tak hezky, že mi to připadalo jako ráj. Půjdeme tam spolu. Já budu tvoje manželka, prostá vesnická žena, s Palimakem na boku a jeho sestrou, rostoucí v mém bříšku.“

Oči jí zazářily. „To bylo vždycky *mým* nejzamilovanějším snem. Tak proč ty sny neproměníme ve skutečnost?“

Vzal ji za ruku a řekl: „Kéž bych tak mohl, ale osud nám přiřkl něco jiného.“

Potom jí vyprávěl příběh o dvou ženách - o jedné v Alisarrianově jeskyni a druhé žijící ženě, Methydii, mocné čarodějce a jasnovidce.

Když skončil, řekl: „Obě trvaly na tom, že Iraj a já musíme jít stejnou cestou. Na konci této cesty je odpověď, kterou hledám. Odpověď na hádanku Hadin.“

„No, já sice nejsem čarodějka a určitě nejsem ani vize v jeskyni, ale je mi jasné, že Protarus z té cesty sešel. Ty sám jsi to řekl. Říkal jsi, že prudce odbočil a ty nevíš, jak ho na tu cestu dostat zpátky.“

Už jsi někdy přemýšlel o tom, že ta cesta možná skončila? Myslím tím pro vás dva? Že ty musíš jít dál, nechat Protaruse za sebou, ať už se ocitá v jakémkoliv šílenství?“

„Ano,“ odpověděl Safar téměř šeptem. „O tom jsem přemýšlel.“

Potom dodal: „Ale Iraj není blázen. Je to jenom král, což je asi samo o sobě jistý druh šílenství. Pamatuji si, že jsem mu to kdysi řekl.“

„Ale přesto,“ namítala Nerisa. Potom trochu rozhodněji. „Ale přesto!“

Safar se na chvíli zamyslel. „Ještě jednou to zkusím. Zítra se máme znovu setkat. Tuhle poslední šanci mu dlužím.“

„Nedlužíš mu *nic*,“ řekla Nerisa. „Je to přesně naopak, Safare. Kéž bys to tak viděl.“

Safar pokrčil rameny. „Nemůžu za to, co cítím.“

Podíval se na Palimaka, potom zpátky na ni, čelo zvrásknené obavami.

„Ze všeho nejvíc mě zneklidňuje, že vy dva jste kvůli mně ohroženi. Když bude Iraj zlý, půjde po

vás stejně jako po mně.

Myslím, že byste měli odejet hned ráno."

Nerisa jako rozumná žena souhlasila. Koneckonců byla zodpovědná za Palimaka.

„Na křižovatce asi dvacet mil za Zanzaiem je vesnice. Nařídím Abubensovi, aby připravil kočár. Mohu mu říci, že v té oblasti hodlám investovat, což není daleko od pravdy. Vypadá to jako slibné místo."

„Znám tu vesnici. Když všechno dobře dopadne, pošlu zprávu, aby ses vrátila. Když ne, přijedu tam za tebou."

„Jedna z mých karavan, co je na cestě do Kaspanu, bude za den nebo dva přejíždět poušť," řekla Nerisa. „Můžeme jet s ní."

Palimak se ošil. Jeho oči se otevřely, v přítmí se rozžehla zlatá záře.

Náhle zkroutil tvář a začal plakat.

Nerisa jej utěšovala. „To nic, maličký," utěšovala ho. „Maminka je tady.

Ona nedovolí, aby ti někdo ublížil."

Před sídlem se ve stínu krčila Leiria a pozorovala dům.

Slyšela třepotavý zvuk a její hlava se otočila, aby zjistila, odkud vyšel.

Byl to číhající havran s velkými roztaženými křídly, aby nabral večerní vzduch. Havran zakroužil nad sídlem, nato se otočil a letěl směrem k paláci.

Stoupal vyš a výš, dokud nezmizel v rudé záři Démonskeho měsíce.

Leiriiny oči se obrátily zpět k domu. Hluboko uvnitř slyšela plakat dítě.

Pomyslela si, že tak smutný zvuk v životě neslyšela.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Útěk ze Zanzairu

Iraj přecházel po královské komnatě jako lev v zajetí, zlaté vlasy padaly z pod jeho koruny jako hřívá a vousy trčely vpřed jako lví čenich; oči se mu zúžily, rty ohrnuté přes zuby působily, jako by vrčel.

Safar stál ve středu komnaty, sledoval jej, jak přechází, cítil, jak se vztek vrší.

„Mohl bych ti to nařídit," řekl Iraj. „Mohl bych po tobě požadovat, abys věštbu provedl."

„Ano, to bys mohl," odpověděl Safar.

„Poslechl bys?"

Safar se zhluboka nadýchl. Potom vydechl. „Ne."

„Dokonce i kdyby byl trest nejkrutější?"

„Dokonce i tehdy."

„Mohl bych tě připravit o tvůj titul i jmění," pohrozil Iraj.

„Toho jsem si vědom."

„Dokonce bych ti i mohl vzít život," dodal. „Jsi ve svém odmítnutí tak odhodlaný, že bys riskoval i ten?"

„Dovol mi, abych odpověděl následovně. Kdybys byl v mé kůži a cítil, že je v sázce tvoje čest, jak bys na takovou pohružku odpověděl?"

Iraj se odmlčel. „Já jsem nehrozil. Já jsem jenom připomínal určitý fakt."

„Přesto, jak bys odpověděl?"

„To není to samé. Já jsem Iraj Protarus!"

„A Já jsem Safar Timura!"

To nebyla odpověď, která měla potěšit. Iraj zíral na Safara, který stál nehybně, s klidným výrazem, ale stejně tak i pevným odhodláním. Král rozbil ticho první, vystrašený podivnou září Safarových očí.

Vrátil se k přecházení se slovy: „Bylo mi řečeno, že jsi oblíbenější než já."

Safar zvedl obočí. „Označil bych to za lež, ale je to příliš hloupý útok, aby si to zasloužilo takové jméno."

Iraj se prudce otočil. „Cože? Ty se mě opovažuješ urážet?"

„Neopovažuji se ničeho," řekl Safar, „ale jestli takovému prohlášení věříš, není to urážka, ale pravda."

Irajův hněv se rázem proměnil v smutek. Oči se mu zalily slzami. „Proč mi musíš za každou cenu oponovat, Safare?" křičel Protarus. „Jsme přátelé. Ne, jsme víc než přátelé. Víc než bratři. Přísahám, že tě miluji víc než svoji matku, než svého otce, víc než kteréhokoliv svého syna."

„Na to mohu odpovědět jen další otázkou. Jestliže mě miluješ, proč na mě tak silně naléháš, abych porušil něco, co považuji za nejsvětější?"

Smutek se opět proměnil v hněv. „Protože jsem tvůj král!" zahřměl Iraj. „Jsem přesvědčen, že je nezbytné to po tobě žádat pro větší dobro Esmíru!"

Safar nic neřekl - na to nebylo co odpovědět.

Irajovo chování se vrátilo k normálu. Potřásl hlavou, jako by posmutněl. „A ty i přesto odmítáš."

„Odmítám," odpověděl Safar.

„Co kdybys to vzal jako otázku našeho přátelství?" zeptal se Iraj. „Vím, že jsi na mě naléhal, abych to nedělal, ale my mezi sebou máme pokrevní svazek. Přísahali jsme, že dáme jeden druhému cokoliv, o co požádá -ochotně a bez váhání."

Kdybys tě požádal z přátelství, udělal bys to?"

„Cokoliv bych udělal, byl by to konec našeho přátelství. Kdybys souhlasil, byl by to můj poslední čin jako tvého přítele. Kdybys odmítl, ty bys naše pouto považoval za zpretrhané. V každém případě by to skončilo."

Jsi ochoten to riskovat, Iraji?"

Protarus se trpce rozesmál. „Kdyby ne, byla by to snad jediná věc v mém životě, kterou jsem

neriskoval.

Rodina? Tss! Zabil jsem svého strýce a popravil jeho ženy i jeho děti, aby z nich nevyrostli nepřátelé.

Čest mého klanu? Tu jsem riskoval od samého začátku, protože kdybych klopýtl a padl, jméno Protarus by bylo na celé věky zostuzeno.

Jmění? Pché! V tom jsem jako ty, Safare. Já vím, že si teď sám tak trochu nalhávám, že jsem král a že můžu mít vše, co chci. Je to zvyk jako příliš pít a pít příliš často. Ale na své cestě k Zanzairu jsem riskoval jedno jmění za druhým. Každý palác, který jsem uchvátil, jsem riskoval v dalším vrhu kostkou, abych vyhrál jiný.

Život samotný? Nikdo nemůže popřít moji ochotu položit jej jako cenu za svoji troufalost. Pravda, sám jsem jej mnohokrát málem zahodil jenom kvůli svému vzrušení."

Safar si náhle vzpomněl na Irajův střemhlavý běh po kyranském horském svahu, aby se střetl s démanskými jezdci. V té době mu to přišlo jako velmi ryzí čin. Čin hodný legendárního hrdiny. Ale proč? Aby zachránil kupeckou karavanu? Karavanu, ve které nebyla jediná duše, na které by mu záleželo nebo ji alespoň znal. A nebyli mezi nimi ani žádná neviňátka - ani jediné dítě, jediná dívka, matka ani babička nebo lidé, kteří by ve vašem srdci při pouhém pohledu vzbuzovali soucit.

Poté si vzpomněl na svůj vlastní šílený sprint Irajovi v patách. Viděl to jasně. Viděl sněhem pokryté kameny vyskakující mu do cesty. Viděl demony s jejich tesáky a drápy a hrozivými meči. Viděl jejich oře, kteří bojovali jako obrovské kočky. A cítil to. Cítil, jak mu strachem tuhne krev v žilách. Cítil démanské čáry, nabité silou, o které si nikdy nemyslel, že je možná. Cítil vztek, když spatřil Astarias, jak je vlečena sněhem za své dlouhé černé kadeře. Cítil chladné, vzdálené uspokojení ze svého prvního zabití.

Podíval se na Iraje a poprvé v životě skutečně pochopil muže, jehož celé ty roky následoval. S tímto vědomím přišlo i malé porozumění sebe samotného. Dostavilo se s bolestivým zklamáním. Tak jako Iraj byl i on stvořením událostí. Tvorem, který hlásal svaté úmysly, zatímco měl na srdci jenom sebe. Dělal ze sebe muže, který vystrkoval hlavu nad ostatní, klamně povýšen vizí Hadin.

Poprvé od chvíle, kdy mezi nimi vyvstal tento střet, Safar váhal. Co na tom? Co ve světě lži znamenala jedna další? Magie nebyla svatá. Nebyl žádný kněz s božím posláním. Neměl chrám ani oltář. A bohové byli v této věci němí. Proč neučinit to, co Iraj žádá a vyhlásit Věk velkého požehnání? Mohl by to říci a potom pracovat jako ďábel z horoucích pekel, aby se uskutečnil.

Potom mu došlo, že když udělá něco jiného, mohlo by to zničit jeho přítele. Muže, kterému ve schránce, jež z něj dělala člověka, zbývalo riskovat jedinou věc - přátelství se Safarem.

Málem už to vyslovil, už skoro otevíral ústa, aby promluvil, ale Iraj mu skočil do řeči: „A konečně, je tu přátelství. Moje láska k tobě. To jsem neriskoval. Jsem ochoten to udělat? To nemohu říci. První otázka, kterou musím sám sobě položit, je, jestli je toto přátelství, tato láska opětována! Je vůbec skutečná?

Nebo jsi mě celé ty roky šálil?"

„Dobře víš, že ne," odpověděl Safar.

„A jak?" zeptal se Iraj s hrozivým úsměvem vystupujícím na jeho tváři. „Jak to mám vědět?"

„Ale ty to víš. Proto se hádáme. Už dříve jsme se hádali. A budeme se hádat znova. Jsme rozdílní lidé, tak máme rozdílné názory, ale to jsou pouhé rozpory mezi přáteli."

„Jednou jsem tě vyzkoušel," řekl Iraj. „Jestli si vzpomínáš, ty jsi v tom testu neobstál."

Safar pokrčil rameny. „Byl jsem chlapec posedlý chtíčem. Nic to neznamenal."

„Také jsem tenkrát řekl, že tě jednoho dne možná vyzkouším znovu," pokračoval Iraj. „Myslím, že ten den konečně přišel."

„Ty myslíš to věštění?" zeptal se Safar. „Ty chceš, abych své přátelství doložil lží?"

Právě chtěl říci, *dobrá tedy, udělám to*. Ale Iraj potřásl hlavou, aby jej umlčel.

„Ne. Ty tvrdíš, že je to věc cti. Nebudu žádat, aby sis ji pošpinil. Muž stejné cti takovou věc nemůže po příteli žádat."

Prohlášení Safara překvapilo. Skončilo to? Zvítězil?

„Takže zde je moje zkouška, Safare Timuro. Muži, který tvrdíš, že jsi mým přítelem. Je to malá zkouška. Taková, která by tě nijak neměla obtěžovat."

„To jest?" zeptal se Safar a znovu do něj vjel neklid.

„Kdysi jsem ti dal ženu," spustil Iraj. „Pannu, po které jsem sám velice toužil. Astarias."

Nyní žádám to samé od tebe, ačkoliv ona není panna a je tudíž méně hodnotným darem."

Iraj se zahleděl hluboko do Safarových očí.

„Dej mi madam Fatinovou. Chci ji pro sebe.“

„Jak můžeš žádat něco takového?“ zeptal se Safar celý omráčený. „Vždyť víš, že se má stát mojí ženou.“

Iraj pokrčil rameny. „Můžeš si ji vzít zpátky, až s ní budu hotov, a stále ještě si ji můžeš vzít. Není žádná ostuda následovat rozkoš krále.“

Leiria se ti přece líbila. Když se nad tím zamyslím, vlastně jsem ti dal ženy dvě. Dvě, Safare! Na oplátku žádám jen jednu.“

„Tohle je šílenství, Iraji!“ křičel Safar. „Dokonce i kdybych o něčem takovém uvažoval - což bych neudělal - není moje, abych ji mohl někomu dát. Patří sama sobě.“

„Třeba se Astarias a Leiria cítily stejně,“ řekl Iraj. „To tě ale nezastavilo.“

Trefen do živého, Safar zápasil s odpovědí. Dříve než k ní došlo, vytáhl Iraj z kapsy nějaký předmět.

„Tímhle celý obchod dokonce ještě osladím, ačkoliv nechápu, proč by to měl být obchod. Naše přísaha zněla darovat upřímně, bez otázek.“

Iraj předmět pustil Safarovi do ruky. Podíval se a uviděl malý zlatý amulet. Nádherně vyvedený kůň, visící na třpytivém řetězu.

„Kdysi dávno mi jej dal Koralean. Byla to má odměna za záchranu karavany. Vzpomínáš přece, ne? Ty jsi ve stejnou chvíli dostal magickou dýku.“

Safar si vzpomínal velmi dobře. Stejnou dýku, která byla Nerisiným erbem, měl zasunutou za opaskem.

„Koralean říkal, že jednoho dne uvidím skvělého koně. Konec, který je bojovníkovým snem. Jediné, co budu muset udělat, bude dát tento amulet jeho majiteli a on nebude moci odmítnout.“

Nuže, toho koně jsem nikdy nenašel, Safare. Ale to nevadí, jsem si jist, že existuje.“

Zavřel Safarovu zkoprnělou ruku přes amulet.

„Tohle je teď tvoje, příteli. Dávám ti to za tu ženu. Není to dokonce ani rovnocenná výměna.“

Protože jak by se pouhá žena mohla vyrovnat takovému zázračnému koni?“

Následovalo ticho. Ticho, ve kterém se ze stínu plížila vražda. Safar byl tak rozhněvaný, že ji volal blíž. Měl příležitost - v královské komnatě byli sami a on měl zbraně. Dýku za pasem, výbušnou magii ve svých rukách. Přemáhal v sobě násilí, téměř se jím dával. Kdyby to udělal, následovala by jistě hrozná odvěta.

A Nerisa s Palimakem budou právě na cestě do vesnice na křižovatce a do bezpečí. Kdyby Safar Protaruse zabil, nikdy by do ní nedojeli. Musel hrát o čas. To byl jediný způsob.

Dříve, než mohl vykoktat nějakou odpověď, Iraj řekl:

„Obávám se, že jsi se svojí odpovědí váhal příliš dlouho, Safare.“

Ve své zkoušce jsi neobstál.“

Protarus se spěšně otočil a kráčel pryč směrem k malým soukromým dveřím vedoucím z komnaty ven.

U dveří se zastavil. „Já ale nejsem tak tvrdý, abych ti nedal další šanci.“

Pošli za mnou dnes večer madam Fatinovou a všechno bude odpuštěno.“

Nato odešel.

Jakmile opustil pozemky paláce, Safar zmizel do postranní uličky a shodil svůj hodnostní plášť. Honosný oblek zdobený symboly Velkého vezíra Esmíru byl odkopnut do hromady trusu. Pod pláštěm měl prostou režnou blůzu a obyčejné jezdecké kalhoty vojáka. Pak spěchal pryč, s hlavou sklopenou, snaže se nepohybovat příliš rychle, aby na sebe neupoutal zraky lidí. Přesto brzy došel do rozsáhlé démonské čtvrti, která se táhla až k zadním bránám Zanzairu. Démonské ženy vzhlížely od svého prádla a sledovaly, jak prochází. Démonská mláďata na něj křičela nějaké urážky, nebo se shlukovala, aby žebrale. A velcí démonští muži vykukovali z krčem, aby opile provokovali tohoto lidského červa, který se opovažoval kráčet po jejich ulicích o samotě.

Safar si jich nevšímal, vyhýbal se očím žen, setřásal mladé žebráky a uhýbal provokatérům.

Jeho cílem byla malá ošuntělá stáj poblíž zadních bran. Vstal před úsvitem, narychlo provedl několik doplňků k plánu, který spolu s Nerisou předchozí noci probírali, poté šel domů, aby si sbalil nějaké nezbytnosti dřív, než jeho služebnictvo vstalo. Potom odvedl svého nejlepšího koně do stájí u bran. Nechal jej u stájníka s ospalýma očima společně s dostatkem mincí, aby zvířeti zajistily péči, ale ne příliš, aby nevzbudily podezření.

Celou dobu se modlil, aby bylo štěstí na jeho straně a aby tato opatření byla zbytečná. Pomyslel

si, že první známkou tohoto štěstí byla Leiriina nepřítomnost jak v sídle, tak v jeho domě. Předpokládal, že je na nějaké své „výcvikové lekci“ - průhledná zástěrka, jíž Protarus a Kalasariz používali, aby jim jejich zvěd mohl podat hlášení a vyslechnout jejich pokyny.

Jak se tak blížil ke stáji, pomyslel si, že alespoň jeden kousek štěstí ho neopustil. Kdyby tomu bylo jinak, musel by Leiriu zneškodnit někde v ulici, kde odhodil svůj plášť. Nebo ještě hůře, by ji musel zabít. Safar měl silné pochybnosti, že by něco takového dokázal, i když by ho to mohlo stát vše. Ať byla zvěd, nebo ne, už dávno předtím se Leiria vplížila do jeho srdce a malý kus jí ho patřil.

Nikdo nebyl na blízku, když vstupoval do zchátralého stavení. Volal stájníka, ale nikdo neodpovídal. A tak vylovil několik dalších mincí, položil je na pracovní stůl, aby byly snadno viditelné a ubíral se dozadu, kde čekal jeho kůň a výstroj.

Před stájí ztuhl. Jeho kůň byl již osedlán, zavazadla připásána na zadku a na hrušce sedla byla pověšená pochva s jeho mečem. Na každé straně jeho koně byli dva další - oba osedlaní a připravení. Ale pro koho připravení? Přiblížil se a utrpěl další šok. Oba koně byli jeho!

Zašustila sláma a on se otočil, přičemž vytasil jedinou zbraň, kterou u sebe měl, malou stříbrnou dýku.

Stála tam Leiria v brnění a s plnou výzbrojí. Málem se na ni vrhl s dýkou, ale zastavil se právě včas. Tak jak se obával, chyběla mu potřebná nenávisť.

„Co tady děláš?“ obořil se na ni.

Leiria natáhla ruce a ukázala, že jsou prázdné. Podíval se dolů a viděl, že její meč je stále v pochvě.

„Jsem tu, abych ti pomohla, Safare.“

Safar vyštěkl smíchy. „Ach tak,“ řekl silně sarkasticky. „Ale kam? Do hrobu?“

„Nezazlívám ti, že si to myslíš,“ odpověděla, „ale musíš mi věřit, když říkám, že jsem nikdy neudělala nic, co by ti ublížilo. Jednou, kdysi dávno jsem ti slíbila, že tě nikdy nezradím, Safare Timuro. Nikdy jsme to neudělala.“

„Jak potom nazýváš to špehování?“

Leiriiny oči ho prosily. „Kdybych králi a Kalasarizovi nedala, co chtěli, vyměnili by mě za někoho jiného. Za někoho, kdo tě nemiluje, Safare. A ty víš, že já tě miluji. Dokonce i teď, když tvé srdce patří jiné ženě.“

Safar si myslel, že vidí pravdu, ale měl takový zoufalý strach, že vidí něco, co vidět chce, a ne skutečnost.

„Krom toho,“ pokračovala Leiria, „nikdy jsi neudělal nic zlého. Nejsi žádný zrádce. Nepřipravoval jsi žádné spiknutí. Komu ublížilo, když jsem jim říkala o tvých nevinných zacházkách, přátelských setkáních nebo o všech těch dlouhých nocích, které jsi trávil studováním magických knih? Jedinou věc jsem jim zatajila. Ani jsem se nezmínila o tom dítěti. O Palimakovi.“

„Co to říkáš?“ odvětil Safar. „Vždyť oni ví, že existuje. To není žádné tajemství.“

„Ale neví, že je napůl démon. Ty jsi to přede mnou skrýval, ale já jsem to viděla, Safare. Viděla jsem jeho oči. Co si myslíš, že by si Iraj pomyslel, kdyby to věděl? Jeho Velký vezír v náručí ženy, která má dítě netvora? Palimak sice netvor není, ale Iraj by si to nemyslel. Zvlášť potom, co se k němu dostali Kalasariz, Luka a Fari. Našeptávají mu všechny možné odpornosti.“

„Alespoň za to ti děkuji,“ řekl Safar. „Teď už je to ale jedno. Být sebou, zmizel bych ode mě, jak nejrychleji umíš. Iraj a já jsme skončili!“

„Já vím, Safare. Skončili jste ještě předtím, než jste se dneska ráno setkali. Všechno bylo rozhodnuto předem. Iraj nikdy nepochyboval o tom, že odmítneš. On jen potřeboval záminku, aby tě srazil k zemi. Aby mohl prohlásit Safara Timuru za zločince. Aby mohl očernit tvé jméno. On se tě bojí, Safare. Myslí si, že si děláš nároky na jeho trůn a lásku jeho poddaných.“

Ale nejvíce ze všeho, můj milý, drahý Safare, se obává tvé magie a žárlí na ni.“

Na chvíli se odmlčela. Viděla, že z jeho očí zmizelo podezření. Viděla ty oči, jak se z ledově modré proměnily v modř jezera ve vzdálené Kyranie.

Pokrčil rameny. „To s Nerisou mě moc mrzí. Nikdy jsem to neměl v úmyslu.“

„Já vím,“ odpověděla Leiria.

„Myslel jsem, že je mrtvá.“

„To také vím.“

„Stydím se přiznat, že jsem se k tobě tak špatně choval.“

„To nic. Na omluvy či lítost není čas, má lásko.“

Zhluboka se nadechla a řekla: „Pevně se něčeho podrž, protože ti teď povím, co se stalo. Bývala

bych ti to řekla dřív, ale věděla jsem, že by sis myslel, že je to jen lest. Nějaká past.

Nerisa s Palimakem nikam neodjeli. Jsou stále v Zanzairu."

„Cože?" Safarův hlas zazněl jako pláč.

„Abubensu ji zradil," dodala Leiria. „Kočár vůbec nepřijel. Zdržoval ji lhaním, dokud nebylo příliš pozdě najít jiný. Nyní jsou kolem jejího domu strážé. Není jich mnoho, ale ona ví, že jsou tam a neodvažuje se odejet."

„Kolik máme času?" zeptal se Safar.

„Nevím," odpověděla Leiria. „Nanejvýš několik hodin. Už by něco udělali dřív, ale ze všeho nejvíc chtějí tebe. Navíc musí shromáždit síly a odvalu, aby se ti postavili. Můžeš si být jistý tím, že až přijdou, nebude to s vojáky, ale s Fariho nejlepšimi čaroději a čarodějny čmuchaly.

Tak moc se tě bojí."

Leiria pokynula ke koním. „Všechno je připraveno. Stačí jen jet."

A tak jeli. S divokým dusotem kopyt a varovnými výkřiky, jak se řítili ulicemi. Prolétli plným tržištěm, takže se kupující rozprchlí a oni vše v cestě převraceli. Pádili přes parky, přeskakovali živé ploty a odhazovali bahno od kopyt. Když ale dojeli pod kopec, který vedl k Nerisině sídlu, zastavili své koně, slezli z nich, jak nejtěšěji uměli, a schovali je mezi stromy.

Poté za plného denního světla vylezli po kopci, schovávali se za každým kamenem, pařezem a keříčkem. Uviděla je mladá chůva se dvěma svěřenci a pospíšila pryč. Zahradník na ně přišel, když leželi v živém plotě. Leiria jej co nejjemněji zneškodnila a svázala ho koženými řemínky ze své výstroje.

Pozemky hlídaly čtyři strážé. Tři démoni a jeden obrovský, podsaditý člověk.

Všechny čtyři zabili, tiše a rychle.

Byli u dveří.

„Přivedu koně," řekla Leiria, otočila se a rozběhla se dolů z kopce.

Otevřely se dveře a Nerisa vpadla Safarovi do náručí.

„Bála jsem se, že už nepřijdeš, a ještě víc jsem se bála, že přijdeš. Oni chtějí tebe, ne mě."

„Kéž by to tak byla pravda," řekl Safar. „Ale když král odsoudil mě, odsoudil i tebe.

Teď pospěš! Přines Palimaka. Musíme utéct!"

Pak již stáli na širém trávníku, Leiria pádila k nim a vedla za sebou dva koně.

Safar vzal Palimaka, zatímco Nerisa nasedala. Dítě bylo zticha, třásl se. Oči probleskovaly z oříškové do žluté a zase zpět.

Když již Nerisa seděla na koni, natáhla se dolů, aby dítě vzala.

Safar jí ho podával nahoru, když Gandara náhle křikl: „Jedou sem, pane! Jedou sem!"

Rozpačitě se otočil s dítětem stále v ruce. Pod kopcem viděl demony a lidi, jak své oře pohánějí po cestě nahoru. Potom zaslechl štěkot čarodějnych čmuchalů a uviděl ďábelské psy, jak uhánějí před vojáky. Ucítil silný závan magie a zapotácel se tak, že narazil do Nerisina koně, který se poplašil a vyrazil. Slyšel ji, jak křičí, aby jí podal dítě.

Ale nebyl čas, nebyl čas.

Další náraz, silnější než ten první, k němu dolétl jako vítr a svým žárem sežehl trávu. Podařilo se mu udělat blokovací kouzlo, ale ten závan odrazil jen z části. Otočil se, aby ochránil dítě a sílu zachytil svými zády. Cítil, jak se mu to propaluje skrz šaty, zatnul zuby bolestí a slyšel, jak Gandara křičí drž hubu! a Palimak jako ozvěna drž hubu a potom bolest zmizela.

Položil dítě, vstal a zašátral v kapse. Čarodějní čmuchalové již byli téměř u něj, ale on měl čas vrhnout kuličky, které vybuchly a vychrlily oheň a kouř.

Výbuch ďábelské psy rozházel a ti ječeli strachem a bolestí.

Všude se valily mraky dýmu - červeného, zeleného a žlutého.

Poté uslyšel hřmot blížících se vojáků a skrz kouř zahlédl Leiriu, jak se s mečem v ruce vrhá do davu a seká napravo nalevo, zanechávajíc za sebou jen démonské vytí a lidský křik. Prorazila, poté obrátila svého koně a řítí se zpět, přičemž její meč spouští řeku krve.

Teď již Nerisa slezla ze svého koně, stála vedle něj vyzbrojena pouze bičem. Z oblaku dýmu vyskočil jeden čarodějny čmuchal se slintajícími čelistmi otevřenými dokořán. Vyskočil tak rychle, že jej téměř dostal, ale Nerisa práskla bičem a protála mu otevřené čelisti, tlama nestvůry se proměnila v krvavou masku a zvíře sebou prásklo o zem. Tak blízko, že ho Palimak udeřil svojí malinkou pěstičkou a zakřičel: „Drž hubu! Drž hubu!"

Nerisa zvedla Palimaka ze země. Posadila si jej na bok, jednou rukou jej držela, zatímco druhou

práskala bičem.

Poté vzduch zasvištěl a na ně se obloukem řítíl černý roj šípů.

Ale byly pomalé, velmi pomalé. Dosáhly vrcholu svého letu a potom padaly dolů, dolů a dolů.

Když dopadaly, Safar se vrhl na Nerisu s dítětem. Jejich jediným štítem bylo jeho tělo, ne magie. Slyšel, jak dopadaly všude kolem a na chvíli si pomyslel, že byli zachráněni zázrakem nebo neschopností. Potom zasténal, když se mu jeden šíp zabořil do stehna. Zasténal znovu, když mu další zasáhl rameno. Bolelo to, probohy, jak moc to bolelo, ale bylo mu to jedno, protože pod sebou cítil Nerisino teplo. Slyšel Palimaka, jak pod ní pláče. A věděl, že jsou bezpeční.

Odkutálek se, přičemž schválně a bolestivě zlomil šípů o zem.

Postavil se na nohy, klidný, silný a s každým nádechem nabíral větší moc.

Vytáhl dýku z opasku. Ledabyle, jako by ji měl po celé trvání věků. S chladným zájmem se díval na Leiriu, která kácela vojáky jednoho za druhým. Byla tady, tam, byla všude, mrskala sebou sem a tam, rozdávala smrt, jako by to byl ten nejsladší dar. Ale stejně jako její kůň se začínala unavovat. Viděl, jak zvíře jednou klopýtlo, viděl jak její paže s mečem pomalu poklesává a úsilí v její tváři, když ji nutila zpět nahoru.

Poté přišlo velké kouzlo, tak jak věděl, že se stane. Cítil za ním Fariho, toho starého prokletého démona. A, a byla tam i špetka Luky. Závan arogance. A Kalasariz? Kde ten byl? Znovu zavětril a zachytil silný pach spiknutí. Tady jsi, ty zkurvysyne. Ale na takové kouzlo by Fari potřeboval víc.

Potřeboval by Iraje.

Safar si představoval, jak jsou někde bezpečně ukryti v nějaké temné místnosti paláce. Velmi pravděpodobně v Nekromanciu. Fari byl opatrný starý démon a nevěřil svým zloduchům, že Safara přitáhnou. A tak pro jistotu zformoval mocné kouzlo. Od každého z nich vzal kapku krve a stavěl na vrozené síle, kterou každý z nich měl. Jednu si vzal od Luky pro jeho jedovatou nenávisť k otci. Jednu od Kalasanze, na zmatení. Jednu od sebe, aby dodala skutečnou magii. A konečně jednu od Iraje, protože neexistuje nic tak smrtícího jako přítel proti příteli.

To Safara naučil Asper.

Potom Fari krev rozmíchá v lektvaru. Lektvaru, s kterým se lopotil dávno, dávno předtím, než toto spiknutí započalo. A potom se napijí. Jeden podá pohár druhému.

Nebohý Iraj. Pravděpodobně neví, že ho lektvar s ostatními navždy spojí.

Potom Fari řekl zaklínadlo. Ale jaké zaklínadlo to asi bylo?

Á! Co jiného?

Síla Čtyř.

Další poučení z Aspera.

Křikl na Gandaru, který mu vyskočil na rameno.

Malý služebník štěbetal zaklínadlo, mrskal hlavou sem a tam a díval se, díval...

Ukázal prstem k východu. „Tam, pane!“ křikl.

Nejprve viděl pouze záři Démonskeho měsíce nad palácem. Potom uviděl, jak se formuje nějaký tvar. Vypadalo to jako vlčí hlava. Vlk s dlouhými tesáky jako mají démoni. Jeho zlověstné oči se pohybovaly. Hledaly.

Potom ho vlk spatřil. Zavyl pekelnou radostí a vyrazil vpřed. Jak se blížil, jeho hlava se zvětšovala.

Ale nebyla to hlava, které se Safar bál. Bylo to vraždící kouzlo, které se za ní blížilo jako pouštní bouře. Tak silné, že pro něj bylo nemožné jej zastavit.

Safar namířil dýku k vlčí hlavě, špicí zářící krvavě rudou barvou měsíce.

Z ní udělal střed. Poté řízl stranou, poprvé za Luku.

Další říznutí. Podruhé za Kalasarize. Znovu. Potřetí za Fariho. A potom počtvrté - za Iraje.

Potom dýku namířil znovu na střed. Přímou mezi žhnoucí rudé oči ve vlčí hlavě.

Cítil sílu její kupící se nenávisti. Cítil první úder spalujících magických větrů.

Všechnu svoji vůli, všechnu svoji moc vložil do špice dýky.

A křikl: „PROTARUS!“

Ozvalo se zahřmění bezbožné bouře a vlčí hlava se roztříštila. Zaslechl vzdálené zavytí. Potom už byla obloha prázdná a vzduch klidný.

Rozhlédl se kolem sebe a viděl vojáky, jak prchají z kopce dolů. Blížila se k němu Leiria a vedla za sebou svého koně, který krvácel z mnoha ran.

„Je jich víc, Safare. Z okraje kopce je to vidět. Stovky vojáků. Teď se točí dokola a sbírají síly. Ale velmi brzy přijdou. Ještě to neskončilo.“

„Nemohl jsem ho zabít,“ řekl Safar. „Zranil jsem ho, ale nemohl jsem ho zabít. Nebyl čas.“

„Iraj ti nedá další šanci.“

„Tak ji nesmíme dát ani my jemu.“

Otočil se, aby našel Nerisu, se slovy: „Vyrazíme k té vesnici, jak jsme-“

Nerisa ležela roztažená na zemi. Hrudí jí procházel šíp, krvavá skvrna se jí rozlézala po blůze.

Palimak klečel vedle ní, plakal a pořád dokola žvatlal: „Drž hubu, drž hubu, drž hubu!“ Jako by se snažil umlčet samotnou smrt. A možná právě to dělal.

Safar necítil nic. Byl příliš šokovaný, aby mohl truchlit, příliš omráčený, aby mohl přemýšlet. Jediné, co cítil, byl chladný kámen v hrudi, kde kdysi bilo jeho srdce.

Ucítil zatahání za rukáv. „Musíme jít, Safare,“ pobízela Leiria. „Mrzí mě, že je mrtvá, ale nemůžeme s tím nic dělat.“

Její hlas zněl vzdáleně - jako řev racka nad obrovským mořem.

Potom se postupně přiblížil. „Safare! Každou chvíli tady budou.“

Přesto se nepohnul.

Leiria přiběhla k Nerisině tělu. Jemně zvedla Palimaka a snažila se jej utiшит, ale neohrabaně, po vojensku.

Přinesla dítě zpět k Safarovi a přiložila mu je na hrud'. Safar nereagoval, a tak postupně vzala obě jeho ruce, ovinula je kolem chlapce a přitlačila, aby ho obejmul.

„Zabijou i to dítě, Safare. Nerisino dítě!“

Safar se probral a pevně sevřel plačícího Palimaka.

„To jim nedovolím. Zabiju toho zkurvysyna, přísahám, že to udělám!“

„Zabíjení bude muset počkat, Safare. Nejdřív se musíme dostat pryč.“

Tak také udělali. Odjeli pryč z kopce, Leiria vpředu a Safar za ní nesl Palimaka. Jak vlastně unikli, si nikdy přesně nevzpomněl. Pamatoval si jen křik vojáků za nimi i vedle nich. Zvuky zavírajících se okenic a dveří, jak se řítily ulicemi. Křik a krev u bran města. Krajina ubíhající kolem. Kličkyování, cákání potoků, schovávání se v lesích.

Konečně dorazili do vesnice, kde Safar a Nerisa plánovali své setkání.

Tam Safar opět procítl. Jeho srdce bylo stále jako kámen, ale cítil rozlévající se teplo.

To nenávisť ho probírala, touha po odplatě.

Leiriu s Palimakem poslal napřed. Možná něco namítala, nepamatoval si. Jen mlhavě si vzpomínal, že se měla určitého dne vrátit. Jakmile byla pryč, datum zapomněl.

Vesnicí protékal potůček. Safar prohledával jeho břehy, až našel ložisko nejčistějšího bílého jílu.

Sebral, co potřeboval, a vylezl na kopec, který se tyčil nad vesnicí. Z toho kopce viděl na Zanzair. Viděl palác, kde král Protarus seděl na svém trůnu a vládl zemi.

Safar si rozložil všechny věci, které potřeboval. Nanosil dřevo, zapálil si malý ohýnek, a když vyhořel, vysvlékl se do bederní roušky a potřel se popelem.

Svou stříbrnou dýkou uřízl první kus hlíny a začal vyrábět model Irajova obrovského paláce.

A tak tam seděl, dnem i nocí, nocí i dnem, truchlil po Nerise a připravoval svoji pomstu.

EPILOG

Zúčtování

Kouzlo bylo připravené.

Všechna jeho nenávist zmizela. Nyní byla obsažena v modelu Velkého paláce.

Přivolal každý kousek hořkosti a přeměnil jej v nestvůru. Některé uzavřel ve zlatých věžičkách. Jiné v hladkých kopulích. Každá hradba nesla obraz ďábla, vzteku, zrady, vraždy a chtíče, dokud celý palác nebyl pokryt tvářemi nenávisti.

V útrokách paláce, hluboko, hluboko uvnitř, kde jedinými zvuky byl křik mučených bytostí a chřestění řetězů, které je poutaly k jejich bolesti, umístil největší nenávist ze všeho. A to bylo to, co bylo provedeno Nerise.

Spokojeně se podíval na model. Pod světlem Démonskeho měsíce viděl mihotavý obraz skutečného Zanzairu, skutečný Velký palác, kde Iraj Protarus seděl na svém zlatém trůnu. Zajímalo ho, co si asi Iraj myslí, co vidí, když přehlíží svůj hemžící se dvůr. Kdo teď byli jeho přátelé? Iraj by mohl k branám této hádanky vyslat tu největší armádu a nikdy by neuchopil odpověď. Všichni ti muži v brnění, všichni ti rohatí démoni by je nikdy neprorazili.

Safar si vybavil hádanku z Asperovy knihy:

*„Dva králové vládou v zemi Hadin,
Jeden prokletý a druhý zatracený.
První vidí, co oči mohou zřít
Druhý sní o tom, co by mohlo být.
Jeden je slepý. Jeden nevidomý.
Vězte, že Asper bušil, kde brány Hradu Stály
Avšak v branách byla mříž, Bohové Spali.“*

Safar se naposledy dlouze podíval na zářící město a vznosný palác, který byl snem jiného muže. Odvrátil se.

Už se znovu nepodíval.

Zbyl mu jen poslední dojem na to, aby provedl kouzlo. Obklopil model suchými větvemi kreozotového stromu. Měli olejnatý pach, ne zrovna příjemný, ale ani ne nepříjemný. Kolem dokola vysypal soustředné kruhy z rudého, zeleného. Žlutého a černého prášku. Přímo před bránou udělal širokou plochu ze všech barev. Do této plochy nejdříve vytlačil stříbrnou dýku, tak aby otisk byl silný a hluboký. Potom vzal amulet s koněm a pevně ho obtiskl, aby to vypadalo, jako že se hřebec zvedá na zadních z čepele dýky.

Když skončil, očistil dýku i amulet, drhnul je, dokud nezmizelo poslední zrnko prášku. Potom je opatrně uložil do torny na sedle.

Na hřebeni kopce crčel pramen zpod velkého balvanu a dělal mělkou loužičku na místě, kde se tíha kamene opírala do země nejsilněji. Svlékl se, umyl se, tekly z něj proudy zbarvené popelem, až byla kaluž černá.

Vykročil ven a kůže se mu leskla v ranním slunci, kaluž temného zrcadla jeho smutku, který nechá za sebou.

Potom si pečlivě oblékl čistou blůzu, kalhoty a široký kožený opasek stahující jeho pas. Nasadil si boty, připnul si ostruhy a poté se rozhlédl kolem, co dalšího by měl udělat.

Ale nebylo už co dělat.

A tak se posadil na balvan a čekal, ačkoliv přesně nevěděl, na co to čeká.

Myslel na Kyraniu. Přicházela k němu na čerstvém vánku představivosti, načechrávajícím Nevěstin závoj, čistý a plný příslibu jara. V údolí viděl Sirá tající pole se zelenými pramínky propukajícími skrze bílý sníh. Sady, jež setřásaly zimu, nalévající se pupence na větvích, kde se brzy objeví trsy třešní a broskví a jablek. Viděl chlapce s ospalýma očima, jak vedou kozy na pastvu,

krásné panny, smějící se a pózující, když procházely kolem, starostlivé babičky, které mumlaly své výstrahy, když pracími kameny vytloukaly špínu zimy. Na jezero se navraceli ptáci a zaplňovali oblohu zvuky namlouvání a výzvy. Viděl kouř z ohnišť, linoucí se ze šedých břidlicových střech a cítil pečené skopové s česnekem a chléb z pece a osmahnutý sýr s kůrkou udělanou nad ohněm. Viděl svoji rodinu u stolu, matku, otce a všechny své sestry, jak se smějí a štěbetají a nabírají si hustou ovesnou kaši matky, aby je posílila na další den. Slyšel Nayino mečení, že chce podojit, a svoji matku, jak volá: „Vstávej, Safare, ty lenochu!“

Safar trhnul hlavou. Zaslechl dusot kopyt a usmál se, když uviděl Leiriu, jak jede po pěšině a za sebou vede dalšího koně. U boku měla meč, na zádech připásaného Palimaka, který chrčel a slintal na svět ze svého košíku vyloženého měkkými dekami.

Leiriino čelo bylo zbrázděné starostí, ale když spatřila jeho úsměv, vrásky zmizely a ona úsměv opětovala se sladkou nadějí v očích, jako výhonky rašící na polích Kyranii.

Docválala k němu a její úsměv se rozšířil.

Potom se podívala na model paláce, obklopený chrastím a čarodějnými prášky, a její perleťový úsměv zmizel.

„Jsi připravený?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

Safar odpověděl otázkou. „Co je dneska za den?“

„Den, kdy jsem řekla, že se vrátíme. Den slavnosti, kdy Iraj vyhlásí Věk velkého požehnání.“ Ukázala dolů z kopce. „Všichni vesničané o tom mluví.“

Safar pokývl a vzpomněl si na konečné pokyny, které Leirie dal. Toto byl den, kdy se měla vrátit, pokud bude moci.

„Pak jsem připravený.“

„To je dobře,“ řekla Leiria, „protože kdybys nebyl, bacila bych tě do hlavy a odvezla tě svázaného na hřbetě koně.“

Safar viděl, že nežertuje.

„On mě stále honí?“

„Honí tě celý Esmír. Jeho vojáci pročesávají krajinu a sní o tučné odměně, za tvoji hlavu.“

Safar se rozesmál. „Celou dobu jsem tady. Dvacet mil od jeho bran.“

„Jen se moc nepřeceňuj,“ odpověděla Leiria. „Na cestě jsem viděla hlídku mířící k vesnici. Chvilí jsem jela s nimi. Seržant mi řekl, že se povídají zvěsti o šíleném knězi, který žije v těchto horách, a že to není nikdo jiný, než Safar Timura v přestrojení.“

Pokrčila rameny a úsměv se jí vrátil. „Naštěstí na ty zvěsti moc nedal a hodlal prohlédnout několik jiných míst, než půjde sem.“

Safar k ní vzhlédl, hledal - co, to nevěděl.

„Jsi si jistá, že to chceš udělat?“ zeptal se. „Teď bys mohla odejít. Můžeš mi dát dítě, odejet a nalézt mnohem lepší život.“

„Drž hubu!“ křikl Palimak. Díval se na Safara a jeho oříškové oči démonsky zežloutly radostí, že ho tu našel. „Drž hubu, drž hubu, Drrrř Hubu!“

A Safar zaslechl Gandaru, jak odpovídá z nachumlaných dek. „Sám drž hubu! Už mě to tvoje drž hubu nudí! Pořád jen drž hubu, drž hubu, drrrř hubu!“

Leiria se rozesmála, že její kůň leknutím uskočil stranou.

„To byla má odpověď, Safare Timuro!“ křičela.

A tak nad modelem paláce a chrastím kolem rozbil lahvičku s olejem. Zapálil chrastí a rozfoukal oheň, až úplně burácel.

Potom vyskočil na koně a odjeli.

Jak se řítili kolem udivených vesničanů, z kopce se ozvalo zahřmění. O chvíli později se ozvalo další zahřmění - z větší dálky, ale hlasitější, tak hlasité, jako kdyby se probudili samotní bohové.

Potom se celá severní obloha proměnila v jeden velký plamen, tak žhavý, že v té záři zmizel Démonský měsíc.

Ale oni se neohlédli. Nezastavili se, aby počkali, až se obloha vyjasní a viděli sežehnutou plochu na místě, kde kdysi stával Velký zanzairský palác. Kde králové přicházeli a odcházeli od těch nejdávnějších dob.

A kde poslední král - král králů - Iraj Protarus, Pán a Vládce Esmíru, větší dokonce než Dobyvateľ Alisarrian, vyčkal své osudové hodiny a odešel svojí cestou.

Domov byl vzdálený tisíc či více mil. Ale Safar jej viděl, jak jim kyne v jakési mlžné uvítací vizi, která mu visela přímo před očima.

Neúprosně a rychle je vedl přes pouště, pastviny a širé kamenité planiny, táhnoucí se k jeho rodným horám.

Do daleké Kyraniy.

Kde zasněžené průsmyky vedou karavany k jasným obzorům.

Do míst, která nikdy neměl opouštět.

Do míst, kde tento příběh končí.

Allan Cole

Když Bohové spali

Z anglického originálu WHEN THE GODS SLEPT
přeložil Petr Černý

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloulová

Odpovědný redaktor Luboš Falout

Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.

jako svou 84. publikaci

Plzeň 1998, I. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 199 Kč.

ISBN 80-86030-48-2

**Autor mezinárodních bestsellerů uvádí
svoji skvělou fantasy sérii knihou
Když bohové spali, která je příběhem
Safara Timury, mladého hrnčíře,
ze kterého se stane králův
Vrchní čaroděj.**

Safar je jemný hoch, kterému dělají starosti jeho magické schopnosti a rozhodne se otočit k čarodějnému světu zády. Potom zasáhne osud a on se setká s Irajem Protarusem, mladým pouštním princem, skrývajícím se před nepřátele svého otce.

Jejich silně přátelství vede k impozantnímu dobrodružství, ve kterém Protarus vybojuje nejmnocnější říši v historii - a ve které Safar objeví dávná tajemství démonského čarodějného mistra.

Vystavena na pozadí světa, ve kterém byly do pohybu uvedeny velké síly a kde obrovská přírodní katastrofa pomalu rozsévá jed po celé zeměkouli, je Timurova trilogie skvělou heroickou fantasy největších rozměrů.

